

Xuyên Việt Chi Ký Sự Tiểu Thú Nhân Nhất Gan Tìm Công

Contents

Xuyên Việt Chi Ký Sự Tiểu Thú Nhân Nhất Gan Tìm Công	2
1. Chương 1: Ô Ô Ta Muốn Về Nhà	2
2. Chương 2: Cao Quá, Ta Không Dám	5
3. Chương 3: Chỉ Cần Một Chút Là Tốt Rồi	7
4. Chương 4: Sơ Ngộ Y Ân	8
5. Chương 5: Thu Lưu	11
6. Chương 6: Quỷ Thích Khóc	13
7. Chương 7: Một Góc Bằng Sơn	16
8. Chương 8: May Mắn Gặp Được Người	18
9. Chương 9: Kẻ Có Tiền Nào Đó	21
10. Chương 10: Hậu Di Chứng “bánh Kẹp Thịt”	24
11. Chương 11: Lễ Vật “nhức Nhối”	27
12. Chương 12: Một Hồi Hư Kinh? (một Hồi Sợ Bóng Sợ Gió?)	31
13. Chương 13: Ngụy Hiểm Ngoài Ý Muốn	34
14. Chương 14: Thần Mã Đều Là Máy Bay	37
15. Chương 15: Thế Giới Của Y Ân	40
16. Chương 16: Trồng Trọt Chăn Dê	43
17. Chương 17: Kiếm Tiền! Kiếm Tiền!	47
18. Chương 18: Thần Mã Tiền Tiêu Vật***(cái Gì Tiền Tiêu Vật)	51
19. Chương 19: Thanh Mai* Quá Vãng(thanh Mai Ghé Thăm)	55
20. Chương 20: Thật Sự Là Một Đôi Tay Khéo !	60
21. Chương 21: Đốt Rẫy Gieo Hạt	62
22. Chương 22: Rõ Ràng Hay Không	67
23. Chương 23: Tự Minh Đa Tình	71
24. Chương 24: Lần Thứ Nhất Tiếp Xúc Thân Mật	74
25. Chương 25: Nhận Thức Mới	77
26. Chương 26: Được Nắm Tay	82
27. Chương 27: Một Chút Tâm Tư Nhỏ	86
28. Chương 28: Hỗn Loạn	90
29. Chương 29: Thiêu Đốt Tiểu Vũ Trụ	94
30. Chương 30: Vạch Trần Âm Mưu	97
31. Chương 31: Ta Không Nỡ	102
32. Chương 32: Thói Quen Đáng Sợ	106
33. Chương 33: Ăn Dấm Chua Với Dê (đánh Ghen Với Dê)	109
34. Chương 34: Lão Bà Bồn Nhi (aka Vợ Nuôi Từ Bé)	113
35. Chương 35: Nằm Cũng Trúng Đạn	117
36. Chương 36: Ai Là Đồ Ngốc?	121
37. Chương 37: Nói Lại Năm Đó	126
38. Chương 38: Toàn Bộ Chiêu	129
39. Chương 39: Chuyện Lãng Mạn	134
40. Chương 40	137
41. Chương 41: Tập Kích (thượng)	140

42. Chương 42: Tập Kích (trung)	144
43. Chương 43: Tập Kích (hạ)	147
44. Chương 44: Tân Tộc Trưởng	150
45. Chương 45: Bạch Nhân Lang (kẻ Vong Ôn Bội Nghĩa)	154
46. Chương 46: Càng Quan Tâm Càng Lo Lắng	157
47. Chương 47: Kiệt Kiệt Vạch Trần	160
48. Chương 48: Đồ Tham Ăn Siêu Cấp	164
49. Chương 49: Dùng Tâm Đối Tâm	167
50. Chương 50	172
51. Chương 51: Ta Muốn Ăn Thịt!	174
52. Chương 52: Quả Nhiên Là Dã Thú	178
53. Chương 53: Ma Xui Quỷ Khiến	180
54. Chương 54: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa (thượng)	182
55. Chương 55: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa (hạ)	186
56. Chương 56	189
57. Chương 57: Phu Xướng Phu Tùy	193
58. Chương 58: Chỉ Cần Vì Người	197
59. Chương 59: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn	201
60. Chương 60: Tai Họa Di Ngàn Năm	205
61. Chương 61: Thời Điểm Tình Cảm	208
62. Chương 62: Cổ Nhân Đến Thăm	212
63. Chương 63: Ta Không Phải Là Ta	216
64. Chương 64: Hối Hận Rồi	220
65. Chương 65: Các Loại Nông Dân Khác Nhau	223
66. Chương 66: Hồng Bét Rồi!	227
67. Chương 67: Tiết Phong Thu Đẫm Máu	231
68. Chương 68: Bày Mư Lập Kế	235
69. Chương 69: Tẩy Lễ Chiến Tranh	239
70. Chương 70	242
71. Chương 71: Lựa Chọn Không Hối Hận	246
72. Chương 72: Chiều Chuộng Lẫn Nhau	249
73. Chương 73: Chương Kết: Trở Về	252

Xuyên Việt Chi Ký Sự Tiểu Thú Nhân Nhất Gan Tim Công

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, dị thể đại lục, thú nhân, cư tề, 1×1, He, ăm áp, sủng văn. Giang Kiều có sống trong hai mươi mấy nà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-ky-su-tieu-thu-nhan-nhat-gan-tim-cong>

1. Chương 1: Ô Ô Ta Muốn Về Nhà

Ánh đèn chiếu sáng cái bàn tròn trong phòng khách, một cái bánh kem chỉ còn lại một phần ba đang lẳng lẳng nằm trên bàn, vài quả dây tây đỏ tươi rơi rớt trên nền đất.

“Ồ... Tại sao... Tại sao không ai thích tôi cả, tôi chỉ muốn tìm một người đàn ông tốt để nương tựa, tại sao việc này lại khó đến như vậy!”

Giọng mũi dày đặc, người đàn ông đang nức nở chất vấn vấn đề kia có khuôn mặt tròn lông mày đen rậm tạo nên vẻ rất chính trực, thế nhưng do đang ủy khuất nên khuôn mặt nhăn nhó lại thành dạng rất kỳ dị.

“Ha ha ha, là do đám đàn ông đó không có mắt...”

Giang Nguyệt nhìn em trai mình say rượu mà đôi lòng an ủi hẳn, ày, nói thật thì nếu Giang Tiều không phải em trai cô, cô đã sớm đá bay tên này về hành tinh của nó rồi. Đáng người rõ ràng cao lớn lực lưỡng thế kia nhưng lại có lá gan thỏ con, chọc một chút là sợ tới mức khóc nức nở, nội tâm còn mềm yếu hơn phụ nữ.

“Hu hu... chị, chị gạt em!”

Tuy đang say nhưng Giang Tiều vẫn phát hiện biểu tình của bà chị hết sức giả dối, hẳn càng tủi thân...

“Bé ngoan, uống hết chai này rồi đi ngủ đi nhé.”

Giang Nguyệt lấy răng lưu loát khui nắp một chai bia rồi nhét vào tay Giang Tiều, như đang an ủi một con cún con (nguyên gốc là chó, mà tui thấy từ này hơi quá nên sửa) mà vỗ vỗ đầu hẳn, dịu giọng nói.

Cô không phải là một bà chị ác độc nhẫn tâm gì đâu, chỉ là Giang Tiều quá thích khóc, mỗi lần khóc lên cái mặt kia thật sự rất khó nhìn...

“Đàn ông, em muốn đàn ông...”

Trút cạn chai bia cuối cùng, Giang Tiều loạng choạng đứng dậy, thăm thăm thì thì hứa hẹn với khối bánh kem còn lại cái gì đó.

Lúc nằm trên giường ngáy o o, hẳn tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ đến ước nguyện từ năm mười lăm tuổi gặp mỗi tình đầu tiên lại thành hiện thực, chỉ là lúc này hẳn đã hai mươi lăm nên cách thức có hơi kỳ quái một chút...

Ríu rít ríu rít tiếng chim hót lọt vào lỗ tai, có chút gió lướt nhẹ qua đôi gò má, mùi hương thơm ngát của cây cỏ tràn ngập trong mũi, Giang Tiều thỏa mãn hít vào thật sâu rồi thoải mái thở ra. Hai mắt nhắm lại hơn một phút đồng hồ, thần trí bắt đầu trở lại đại não, hẳn có chút nghi hoặc — chỗ mình ở bình thường chỉ có tiếng ô tô qua lại, làm sao lại có tiếng chim hót? Đây là di chứng hậu say rượu sao?

Hắn mở to mắt, một màu xanh lục đậm đập thẳng vào mắt, trần nhà của mình mọc đầy hoa tím từ bao giờ? Con người chuyển động, hẳn lại nhìn thấy một người áo trắng toát... Giang Tiều chớp mắt mấy cái rồi lại chớp mắt mấy cái, cảnh tượng trước mắt vẫn không thay đổi!

Vì thế hẳn quyết định nhắm mắt lại, tự nhủ về sau không bao giờ uống nhiều rượu như vậy nữa.

“Con trai, tỉnh lại là tốt rồi, người đã hôn mê hơn một tháng nay...”

Giọng nói dịu dàng truyền vào tai, người phụ nữ này có giọng nói hoàn toàn không giống Giang Nguyệt. Giang Tiều lại mở mắt ra, lần này hẳn nhìn một gương mặt đàn ông?

“Đẹp quá...”

Khuôn mặt xinh đẹp như một con búp bê tinh xảo, mái tóc màu bạc suôn dài tựa như thác nước mềm mại xõa trên đầu vai, đôi mắt màu lam nhạt thế nhưng tất cả đều hoàn toàn bất đồng tạo cho người ta cảm giác ấm áp và an tâm vô cùng, vì thế mà Giang Tiều nhìn đến ngây dại.

“Tập Lỗ hình như có chút khác thường—”

Lại một giọng nói khác xa lạ vang lên, xen lẫn một tia hoang mang lo lắng.

Giang Tiều theo bản năng nhìn qua, phát hiện còn có một người đàn ông khác đang đứng bên giường, mái tóc ngắn đỏ hoàn toàn khác với người đàn ông kia, khuôn mặt bình thường hơn nhiều, cùng lắm chỉ có thể xem là thanh tú.

Nhưng mà hẳn nói ‘Tập Lỗ’, Tập Lỗ là ai? Trong phòng này đâu có người thứ tư?— chẳng lẽ là chỉ mình?

“Con trai, người có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?”

Người đàn ông tóc bạc cúi người xuống, đặt tay lên trán Giang Tiều, lông mày hơi nhướn lên.

“Mấy người là ai? Đây là nơi nào?”

Lòng bàn tay của người đàn ông không ngờ lại man mát dễ chịu, Giang Tiều cảm thấy hình như nhờ vậy mà mình tỉnh táo hơn trước, nhưng sau đó lại mờ mịt. Hắn nhớ rõ ràng đêm qua cuối cùng mình đã nằm thoải mái trên giường lớn rồi ngủ mà, tại sao giật mình tỉnh giấc một cái mọi thứ đều thay đổi?

“Y sư, sao lại thành ra thế này? Tại sao Tập Lỗ không nhớ rõ cả bản thân mình?”

Người đàn ông kia lộ ra biểu tình như bị sét đánh, vội vàng xoay người hỏi, chờ mong có được một đáp án hợp lý.

“Chuyện này — ta cũng nói không chính xác được, có thể là do đầu bị tổn thương...”

Người đàn ông tóc bạc có chút khó xử giải thích, hắn hoàn toàn chưa từng gặp qua loại tình huống như thế này.

“Từ từ, các người nói Tập Lỗ là ta ư?” Giang Tiều ngồi bật dậy, hoảng sợ nói. Đến khi mắt hắn thấy được hình phản chiếu của mình, hắn mới sợ đến mức cảm sắp rớt xuống đất.

Khuôn mặt thô kệch, mày rậm mắt to, đây là bộ dáng vốn có của hắn lúc trước, nhưng bây giờ trên khuôn mặt đã có thêm những vân thú kỳ quái. Lấy tay sờ thử, phần da chỉ hơi có chút khô ráp chứ không đau chút nào, giống như từ khi sinh ra vân thú này đã có sẵn trên mặt hắn.

Nhìn xuống phía dưới một chút, Giang Tiều lập tức đỏ mặt, nửa người trên quang lỏa đã đành, đằng này bên dưới cũng chỉ quấn một lớp vỏ da thú mỏng, từ khi nào hắn lại phóng khoáng như vậy?

Chợt nhớ tới điều gì, hắn quay đầu nhìn người đàn ông tóc đỏ ở phía bên kia giường — trên người hắn ta đang mặc một loại áo da thú cộc tay, bên dưới quấn một lớp da dài đến đầu gối như váy... Chẳng lẽ thời này đang thịnh hành một đồ da?

“Y sư, ngài có biện pháp gì không... ? Tập Lỗ vì cứu ta nên mới —”

Người đàn ông tóc đỏ bật khóc, không biết nên nói như thế nào.. Tuy hắn biết Tập Lỗ thích hắn từ lâu rồi, nhưng hắn đã lỡ thích một người khác rồi.

“Mai Á, ta đã cố gắng hết sức.”

Người đàn ông tóc bạc được gọi là y sư mệt mỏi xoa xoa cái trán, thở dài thật sâu nói. Vết thương bên ngoài của Tập Lỗ đã lành nhưng cấu tạo của não rất phức tạp, hắn không có cách nào.

Giang Tiều nghe hai người đối thoại, nỗi sợ hãi trong lòng dần bùng nổ, hắn muốn nói ta không phải Tập Lỗ gì đó đầu nhưng miệng giật giật lại không thể phát ra tiếng nào. Lúc này mà còn chưa nhận ra nơi này là một nơi hoàn toàn xa lạ thì hắn sống hai mươi lăm năm nay quá uổng phí rồi.

Phành phạch — có tiếng vỗ cánh bên ngoài cửa sổ, một con đại bàng cực cự bay vào, lông vũ màu đen bóng loáng dưới ánh mặt trời như được làm từ kim loại, bén nhọn hơn cả dao kiếm. Giây tiếp theo làm con người ta phải trợn mắt há mồm — con đại bàng kia thế mà biến thành một người đàn ông cao lớn tóc đen ngay trước mắt Giang Tiều, trên mặt hắn cũng có vân thú tương tự như Giang Tiều.

“Mai Á, nếu Tập Lỗ đã tỉnh thì chúng ta đi thôi.”

Người đàn ông tóc đen lạnh nhạt quét mắt liếc nhìn Giang Tiều rồi lập tức quay đầu nhìn Mai Á đang ngồi trên giường nói. Đối lập với gương mặt lạnh lùng của hắn, giọng nói khá dịu dàng.

“Ôi...chị ơi —” Thật đáng sợ... tôi muốn về nhà.

Không cần biết mấy người đại bàng này từ đâu đến, nước mắt tích trữ bấy lâu lập tức chảy xuống hai bên má, Giang Tiều khóc rống lên, chỉ hận không thể lập tức ngất xỉu lần nữa sau đó trở lại phòng ngủ quen thuộc của mình.

Đây tuyệt đối là một cơn ác mộng, hắn một chút cũng không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này.

“Tập Lỗ... ?”

Ba người thấy Giang Tiều khóc như vậy đều lộ biểu tình như gặp quỷ, theo cách nói thông thường — giống như trong cổ họng nuốt phải một quả trứng gà, muốn nôn không được, muốn nuốt cũng nuốt không xong.

2. Chương 2: Cao Quá, Ta Không Dám

Sau khi khóc lớn một hồi, Giang Tiều cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Lúc này hắn mới phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình như quái vật, mặt hắn khê đỏ lên. Hắn biết mình phản ứng hơi quá, một thằng đàn ông mà khóc bù lu bù loa như vậy thật đúng là kỳ cục...

Chuyện này kỳ thật có một nguyên nhân sâu xa mà hắn không biết. Đó chính là ở thế giới thú nhân, việc chảy nước mắt khóc vì một điều gì đó là một việc hết sức sỉ nhục đối với thú nhân giống đực, chưa kể còn khóc lớn trước mặt giống cái mà mình thích...

“Thực xin lỗi, mấy chuyện trước đây ta không nhớ gì cả.”

Giang Tiều sụt sịt mũi, vẻ mặt khổ sở nói, hắn chấp nhận sự thật mình đã xuyên qua đến dị giới này, vì mình hoàn toàn không biết gì về thế giới này nên phải tìm cái lý do hợp lý. Cho dù hắn với Tạp Lỗ trước kia có “giống nhau” đến thế nào đi chăng nữa, bên trong đã thay đổi mất rồi.

“Thật ư... ?”

Mai Á có chút rối rắm, trước đó rõ ràng còn vì mình mà hy sinh cả tính mạng, trong chớp mắt ngay cả mình là ai cũng không nhớ. Đúng là từ đầu đến cuối hắn không hề thích Tạp Lỗ nhưng mà đột nhiên không còn được người này xem trọng nữa, trong lòng hắn có chút không thoải mái.

“Y sư Á Sắt nói vết thương của ngươi đã lành rồi nên ngươi có thể ra về — chờ chút... để bọn ta đưa ngươi về nhà ngươi.”

Người đại bàng luôn tỏ ra không thân thiện với hắn đột nhiên mở miệng, nghe đối thoại giữa hai người kia, địch ý trong lòng hắn với Tạp Lỗ đã giảm đi không ít. Nói như thế nào thì Tạp Lỗ cũng vì cứu Mai Á nên mới biến thành cái dạng này...

Đoán chừng hiện tại ngay cả nhà mình ở đâu hắn cũng không biết!

Nghĩ nghĩ một chút hắn lại bổ sung nói: “Ta là Ai Văn.”

“Ừm, cảm ơn.” Thấy Ai Văn chủ động thiện ý như vậy, Giang Tiều có chút thụ sủng nhược kinh, do dự một chút, hắn hỏi: “Nhà của ta, còn có người nào không?”

(*) thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

Trong lòng hắn có chút tò mò, “Tạp Lỗ” tỉnh lâu như vậy mà không thấy bóng dáng người nhà đến thăm, không phải là người thân mất sớm thì cũng là quan hệ không tốt với gia đình.

“Mấy năm trước trong một trận chiến với lang tộc, cha mẹ của ngươi đều mất cả rồi, trong nhà chỉ còn mỗi một mình ngươi.”

Gương mặt xinh đẹp của Á Sắt lộ ra vẻ thương hại, để Tạp Lỗ trải qua tin dữ của người nhà thêm một lần nữa, đúng là quá tàn nhẫn.

Giang Tiều yên lặng gật đầu, cảm giác đau lòng không nhiều lắm, dù sao hai người kia với hắn mà nói căn bản là người xa lạ. Chỉ là khi nghĩ đến người chị ruột đã cùng nương tựa nhau mà sống ở kiếp trước, không biết bây giờ đã ra sao. Tuy bình thường bả rất bạo lực nhưng lúc nào cũng đối tốt với đứa em trai duy nhất là mình.

“... Ta cũng có khả năng thú hóa giống ngươi sao?”

Nhìn đến vân thú trên mặt Ai Văn, Giang Tiều liền nhớ tới chuyện này, hắn đưa tay lên sờ hai bên má.

“Chúng ta là Ưng tộc, có sở trường bay lượn săn bắt trên không trung.”

Ai Văn nhú mày, rất kiên nhẫn giải thích cho Tạp Lỗ, xem ra lần này đầu bị thương nghiêm trọng đến mức quên hết mọi thứ, nhưng mà đến cả bản năng thú hóa cũng quên đi sao?

“... ”

Giang Tiều im lặng, tưởng tượng đến viễn cảnh bản thân bay lượn trên bầu trời, sắc mặt chợt trắng bệch. Hắn tự hỏi có nên nói cho bọn họ biết chuyện mình sợ độ cao hay không. Nếu biết rồi họ có nghi ngờ mình không? Hay là cứ giấu chuyện này trước đi!

Mai Á cùng Ai Văn liếc nhìn nhau, nhìn người nào đó đang bắt đầu đi vào cõi thần tiên mà bất đắc dĩ. Trước kia Tập Lỗ tuyệt đối sẽ không lộ ra loại biểu tình ngu ngốc thể này. Trong bộ lạc, hắn không là dũng sĩ số một số hai thì cũng xem như là tay săn bắt lão luyện trong vùng.

Mặt trời dần dần xuống núi, mấy đám mây trắng trôi nhàn nhã trên trời, toàn bộ lạc yên tĩnh không một tiếng động.

Thú nhân giống được ra ngoài săn bắt lục tục từ rừng trở về.

“A — a — ta không xuống, có chết ta cũng không xuống!”

Tiếng gào thét đâm thủng lỗ tai người ta bay thẳng lên trời khiến mấy thú nhân đang bay suýt rơi xuống đất.

Giang Tiều ôm chặt một cành cây to, có nói thể nào cũng không chịu buông tay. Khoảng cách từ nhà cây xuống mặt đất ít nhất cũng phải bốn năm thước. Hắn muốn hôn mê, chân tay run rẩy đứng cũng không vững.

“Tập Lỗ, trước giờ chúng ta luôn ở trên cây. Thang treo rất chắc, người từ từ leo xuống đi...”

Mai Á trấn an hắn lần thứ n, miệng cũng muốn khô luôn rồi. Nhìn lại thú nhân cao lớn ở trên cây, thật sự muốn dở khóc dở cười.

Từ xa xưa Ưng tộc đã dựng nhà trên cây. Lúc gặp nguy hiểm, chỉ cần cất cái thang đi là có thể tránh khỏi mãnh thú tấn công.

“Hu hu... Ta không dám. Cao quá...”

Giang Tiều khóc đến thở không ra hơi, hắn nhắm chặt mắt không chịu mở. Hắn mắc chứng sợ độ cao, tình huống hiện tại thật sự quá thử thách thần kinh hắn a.

“Nghe giọng hình như là Tập Lỗ, hắn ta đang làm cái gì vậy?” Bộ dáng ôm cây kia thật sự rất quỷ dị.

“Sợ độ cao ư? Thực buồn cười quá đi!” Bọn họ là Ưng tộc là đứa con cưng của trời xanh, sợ độ cao là cái quái gì.

“Không thể trèo xuống, xem ra chỉ có một cách—”

Nhìn thấy vài thú nhân đi từ đằng xa tới bắt đầu chỉ trở linh tinh, Á Sắt giơ tay lên, đánh một nhát thật mạnh vào cổ Giang Tiều, “Ai Văn tìm hai người đem hắn về nhà đi!”

“Y sư Á Sắt —” Thấy Tập Lỗ hôn mê, Mai Á muốn nói lại thôi.

“Ngày sau thể nào tùy thuộc vào bản thân hắn.”

Mái tóc màu bạc phiêu lãng trong gió, y sư Á Sắt luôn luôn cơ trí khê lắc đầu, hắn biết Mai Á muốn nói gì nhưng hắn cũng không có cách nào.

Vài thú nhân có giao tình tốt với Tập Lỗ mang hắn về nhà, tận mắt trông thấy một màn ‘khôi hài’ kia, tâm tình bọn họ đều có chút nặng nề.

Bay lượn là năng lực trời ban của thú nhân Ưng tộc, đây là thứ họ kiêu ngạo, cũng là thứ công cụ họ cần để săn bắt. Hiện tại ở độ cao có bốn năm thước mà Tập Lỗ đã sợ như thế thì làm sao có thể bay được trên không trung nữa?

Mất đi năng lực bay lượn, thú nhân Ưng tộc căn bản không thể săn bắt, điều này đồng nghĩa Tập Lỗ đã tự đánh mất nguồn thức ăn của mình. Đồ ăn trong bộ lạc chưa bao giờ có dư, không thể đem chia cho thú nhân không có năng lực được!

3. Chương 3: Chỉ Cần Một Chút Là Tốt Rồi

Dưới thân giường có chút cứng rắn, đệm giường ẩm ướt làm thân mình có cảm giác dính dính, rất là không thoải mái. Giang Tiều trở người, lẩm bẩm : “Kỳ quái, không phải mấy ngày trước mình mới mang nệm giường ra phơi nắng sao?”.

Sau một lúc lâu, cơn buồn ngủ biến mất, hần bỗng nhiên nhớ tới, đây cũng không phải là giường của mình. Không quá tình nguyện mà mở to mắt, chỉ thấy ngoài cửa sổ treo một vòng màu tím đậm dưới ánh trăng, thần bí quang huy lẳng lặng chiếu toàn bộ phòng, trong lúc nhất thời làm cho người ta có chút hoảng hốt. “Ừc ừc ừc — “ Tiếng bụng kêu trong căn phòng im lặng phi thường vang dội, cảm giác đói bụng càng phát ra rõ ràng. Giang Tiều thở dài, bắt đầu đánh giá nơi phòng ở của hần. Trên tường cùng mặt bàn treo da lông không rõ của loài thú nào, một cái giường chiếm cứ phần lớn không gian trong phòng, bên cửa sổ làm việc là giá gỗ thô ráp, còn có một thứ miễn cưỡng nhìn ra hình dáng ban đầu là chiếc ghế. Trừ nhiều đó ra không còn cái khác. Cố hết sức từ trên giường xuống dưới, đẩy ra cửa gỗ, Giang Tiều muốn kiểm một ít thức ăn. Từ lúc tỉnh lại đến giờ hần cũng chưa ăn cái gì.

“Thật là lợi hại!” Chờ hần nhìn đến toàn bộ bố cục thụ ốc, không khỏi sợ hãi than một tiếng, rất khó tưởng tượng toàn bộ phòng ốc đều ở trên cây. Ở hiện đại, ấn tượng của hần về nhà trên cây, chỉ là một gian nhỏ. Cùng loại nhà ba gian một sảnh ở hiện đại, một gian là phòng ngủ của cha mẹ Tập Lỗ, còn có một gian làm phòng bếp kiêm nhà kho. Trong phòng khách bày mấy cái ghế cùng cái bàn loại siêu bự, phòng chừng tất cả đồ trong phòng đều do Tập Lỗ làm. Ở trong phòng cây vòng vo một vòng lớn, làm cho Giang Tiều thất vọng chính là, hần không có tìm được thức ăn. Phòng dự trữ chỉ có một ít da động vật cùng xương cốt, tại trừ phòng có mấy khối thịt hư thối, về phần muối, gạo, bột mì hần mong muốn cũng tìm không ra.

“Tập Lỗ?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Mai Á, một mùi hương canh thịt thơm ngon theo gió bay đến mũi Giang Tiều, làm cho bụng Giang Tiều vốn đang đói khát càng vang. “Ừc ừc ừc... Ừc ừc...” Bụng kêu càng thêm lợi hại, Giang Tiều xấu hổ túm quần cười cười, nhiệt độ trên mặt chậm rãi lên cao.

“Ta biết người khẳng định đói bụng, ăn đi.” Mai Á cười đem một cái khay lớn để trên bàn, trong khay là một khối thịt nướng vàng óng, còn có một chén canh thịt. Giang Tiều cũng bắt chập nóng trực tiếp dùng tay chop lấy thịt nướng, hung hăng cắn một hơi mạnh mẽ nhắm nuốt. Ăn, không biết động vật gì, thịt dị thường non mịn, cho dù chỉ nướng muối, vẫn là thực ngon, nếu có thêm gia vị thì càng ngon... Một khối thịt nướng lớn rất nhanh bị tiêu diệt, thỏa mãn uống thêm canh thịt. Giang Tiều có chút kinh ngạc về sức ăn của chính mình, hần trước kia chưa từng ăn nhiều như vậy, hôm nay là lượng thức ăn gấp ba phần ăn bình thường của hần.

“Tập Lỗ, người muốn hay không...” Nhìn chăm chú vào Giang Tiều uống xong miếng canh cuối cùng, Mai Á trong mắt hiện lên một tia âm đạm, thử mở miệng.

“Có chuyện gì người cứ việc nói thẳng đi.” Dem lực chú ý đặt vào trên người thú nhân tóc hồng Giang Tiều có chút bất an mở miệng, nhìn biểu tình của Mai Á, tin tiếp theo khẳng định không phải tin tốt

“Người muốn hay không thử thú hóa nhìn xem?”

Nhớ tới bộ dáng ban ngày Tập Lỗ sống chết ôm nhánh cây, Mai Á đã cảm thấy đây không phải là đề nghị tốt.

“Ách, ta là thật sự quên.” Giang Tiều thề, hần một chút cũng không muốn biến thành một con ưng, ngẫm lại bay cao như vậy mém thì dạ dày hần quay cuồng.

Nhìn Mai Á sắc mặt càng thêm âm đạm, hần cẩn thận hỏi: “Không thú hóa, cũng không có việc gì phải không?”

Không khí trong phòng tựa hồ lập tức ngưng trệ, một lúc lâu sau, Mai Á đứng bật lên, kích động kêu to: “Như thế nào không có vấn đề gì? Nếu người về sau cũng không thể thú hóa, như thế nào săn bắn? Không tham gia săn bắn liền sẽ không được chia đồ ăn, chẳng lẽ người muốn đói chết?”

“Không thể săn bắn, ta còn có thể làm cái khác... Chẳng hạn thu thập trái cây cùng rau dại và vân vân...” Giang Tiều có chút lí nhí tự biện giải, dưới ánh mắt không thể tượng tượng nổi của Mai Á, giọng càng lúc càng nhỏ.

“Ta quả thực không dám tưởng tượng — Tật Lỗ, thu thập cùng gieo trồng đều công việc của giống cái.” Mai Á hít sâu một hơi lấy khí nói tiếp: “Huống chi, đất đai của bộ lạc chúng ta phi thường cần cỗi, cần bản không thích hợp gieo trồng.”

“Vậy ta đây, sẽ như thế nào ?” Giang Tiều cúi đầu nhỏ giọng hỏi, lòng hẩn đã muốn chìm tới đáy cốc rồi. Trước khi xuyên qua hẩn học trang trí, đến nơi này cần bản là không có xíu công dụng nào.

“Rời đi bộ lạc, hoặc là đói chết. Tuy rằng trong bộ lạc giống đực phần lớn đều biết săn bắn, nhưng từ trận chiến với lang tộc, chúng ta dời đến nơi này đã khó bắt được con mồi. Trong bộ lạc thực phẩm cũng không nhiều, tuyệt không cho phép phân chia cho giống đực trưởng thành vô dụng...”

Mai Á nói xong, trong phòng lần thứ hai lâm vào tĩnh mịch, hai người cũng không biết còn có thể nói cái gì nữa.

“Ba —” một giọt nước mắt rơi xuống, nặng nề lăn trên mặt, Giang Tiều giật mình ngẩng đầu, liền nhìn đến Mai Á lộ ra vẻ mặt bi thương, lại một giọt nước mắt theo khóe mắt tràn ra.

“Người...” Hẩn có chút luống cuống, cho tới bây giờ đều là chính mình khóc, hiện giờ thay đổi lập trường, muốn an ủi nhưng một câu cũng không nói được. “Người biến thành như vậy, đều là vì cứu ta — ”

Không phải, nguyện ý cứu người cái thú nhân là Tật Lỗ kiahẩn đã chết rồi a. Mà ta, chỉ là một linh hồn bay tới dị giới.

“Có ai nguyện ý nhìn tộc nhân của mình bị đuổi đi đâu?”

Phải a, sự thật chính tàn khốc như vậy, chúng ta đều không có biện pháp, cần bản là vô lực thay đổi điều này. Những lời này, Giang Tiều đều chỉ có thể nói trong lòng. Mai Á lau khô nước mắt, thu hồi khay bát, cước bộ trầm trọng rời đi. Ánh trăng xa lạ không biết từ khi nào trầm xuống, trong phòng một mảnh hắc ám, Giang Tiều cuộn mình ở trên sàn nhà, liều mạng dùng cánh tay vây quanh chính mình, lại không cảm thụ được một tia ấm áp. Sống hai mươi lăm tuổi, hẩn trước nay chưa từng cảm thấy tuyệt vọng— Mà bây giờ, mọi người đều không thích hẩn, vì tính hướng của hẩn, tất cả mọi người đem hẩn trở thành người ngoài, đối với hẩn không cách xa thì cũng khinh bỉ. Chính là còn có tỷ tỷ thật tâm yêu thương hẩn, làm cho hẩn cảm thấy được không có bị thế giới này vứt bỏ. Vì cái gì vận mệnh đem hẩn đến chỗ này? Làm cho hẩn so với trước kia càng thảm hơn? Hiện tại, một người đối tốt với hẩn cũng không có. Kỳ thật, tâm nguyện của hẩn rất nhỏ— Chỉ cần có một người để ý đến hẩn cũng tốt rồi... sợ là không thể thành hiện thực... Cho dù bình thường hẩn nhất gan thích khóc, hẩn vẫn là muốn có một chút hạnh phúc.

4. Chương 4: Sơ Ngộ Y Ân

Những cây cao lớn cứ một gốc nối tiếp một gốc, lá cây rộng lớn che gần hết ánh mặt trời, toàn bộ rừng rậm u ám ẩm ướt, từng tiếng kêu động vật vang đến tai làm cho người ta sợ hãi. Nguyên nhân chính là vì không thể thấy được, mới càng làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Giang Tiều tránh dưới lùm cây, sợ tới mức lạnh run. Hẩn một chút cũng không muốn đến nơi quỷ quái này, nhưng mà là không có biện pháp. Dưới ánh mắt chờ đợi của Mai Á, giống như hẩn không đi liền phạm vào tội chết.

Kỳ thật hẩn cũng biết, Mai Á cũng vì muốn tốt cho hẩn, nếu không sớm học được săn bắn, hẩn thật sự sẽ đói chết. Đã gần ba ngày, hẩn vẫn là một chút tiến bộ đều không có, cỏ lay gió thổi một cái cũng theo bản năng đi trốn. Có lẽ là trực giác của hẩn có điều chuẩn, thế nhưng liên một con dã thú cũng không có gặp được.

Ánh sáng càng ngày càng mờ, mắt thấy một ngày sắp qua đi, nghĩ đến có thể không bị dã thú cắn xé, Giang Tiều không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhìn hai tay trống trơn, lại nhớ đến biểu cảm hèn mọn của mấy người “bạn”, tâm tình lại nặng nề.

Mấy ngày nay Giang Tiều đều được chia đồ ăn, tuy rằng phân lượng rất ít, phần thịt cũng không non, tốt xấu cũng lấp bụng được. Chính là nhẩn nại của con người đều cũng có mức độ, những ánh mắt chịu đựng

của thú nhân ngày càng nhiều, làm cho hần cảm giác nguy cơ lại tăng thêm một chút — nói không chừng chưa đến hai ngày, sẽ bị đuổi khỏi bộ lạc.

Bất quá, năng lực của con người vẫn là nhiều vô cùng, mấy ngày hôm trước hần còn không dám leo từ thụ ốc xuống dưới, nhìn xuống liền choáng váng. Mới bất quá ba ngày, hần đã muốn có thể run rẩy leo lên bò xuống, tuy rằng tư thế không đẹp chút nào.

Thụ ốc cao như vậy, vô luận hần sợ hãi như thế nào — cũng không thể không trở về nhà a!

Giang Tiều đang muốn xuất thần, chợt nghe cách đó không có tiếng sột soạt, hình như là có con thú lớn nào đó tới. Tóc gáy lập tức dựng thẳng lên, hần cực lực nín thở, đem thân mình vùi sâu trong bụi cỏ, chỉ hy vọng dã thú không cần chú ý tới mình.

Xuyên thấu qua khe hở lá cây, hần thấy được một con sói hoang lông xám, ngoại hình cùng chó săn không sai biệt lắm, khóe mắt hơi hơi nhướn lên, lỗ tai thẳng dựng thẳng, cặp mắt lóe ra ánh sáng yếu ớt muốn mạo hiểm. Nhìn màu lông âm đạm này, là sói cũng hơi già, hành động có chút chậm.

“Ngô — “

Giang Tiều hoảng sợ mém thì kêu lên, gắt gao ôm chặt miệng mũi, con mắt không sai mà nhìn chăm chăm nó, như thế nào cũng không có cách nào dời đi.

Ước chừng có một phút, hoặc là thời gian lâu, Giang Tiều lặng lẽ buông tay ra, còn như vậy nữa hần sẽ nghẹn mà chết.

“Ngao!”

Con sói già cúi đầu kêu một tiếng, trong mắt bảo quang lấp lánh càng thêm lợi hại, từng bước một chậm rãi đi về phía cái cây Giang Tiều trốn.

“Không, không cần ăn ta, ta một chút cũng không ăn ngon — “

Biết mình mấy ngày nay vận khí tốt hoàn toàn dùng hết, Giang Tiều run rẩy lùi theo cây cối mà đi ra, thuận tay trên mặt đất sờ soạng một cây gậy gộc để ngang trước ngực. Đã muốn chạy không kịp, hai chân cũng không thể nhanh hơn bốn chân.

Đều nói sói là sinh vật có trí tuệ, Giang Tiều không biết nó có thể hay không nghe hiểu được, nhìn đầu lưỡi đỏ tươi thè ra ngoài, nước dãi một giọt một giọt rơi trên mặt đất, răng nanh sắc nhọn như là đang sáng lên— hoặc là ngay sau đó, nó sẽ vồ lên, cắn đứt cổ của mình.

“Ừng ục — “

Thanh âm nuốt nước miếng hết sức rõ ràng, không biết là này ai trong một người một sói phát ra. . Giang Tiều nắm moc côn tay run rẩy càng thêm lợi hại, mồ hôi theo hai má chảy xuống, hội tụ thành dòng suối nhỏ.

Ngay lúc một người một sói đang giằng co, cách đó không xa có hai cái thú nhân nhìn thấy một màn này. Thấy thú nhân kia cầm gậy gỗ quá mắc cười, thiếu niên thấp bé nghi hoặc “Kỳ quái, hần vì cái gì không thú hóa?”

Thú nhân kia trên gương mặt có rõ ràng thú văn, cho dù là ưng tộc không rành về tác chiến ở trong rừng, sau khi thú hóa vẫn là dư sức để đấu với một con sói già yếu mà. Con sói đó cũng chỉ là đang kéo dài hơi tàn thôi.

“Nếu không đi, a mỗ người sẽ lo lắng.”

Một thanh âm lạnh lùng khác vang lên, như là ngâm trong nước đá, làm cho người ta không hề lý do phát lạnh một trận .

“Đợi một chút đi, ta còn muốn xem”.

Thiếu niên một chút cũng không bị đồng bạn lạnh lùng ảnh hưởng, ánh mắt lóe sáng nhìn chăm chăm ưng tộc thú nhân cách đó không xa , khó có khi được xem trò hay.

Thú nhân tên Y Ân không lên tiếng, cũng hướng về phía kia nhìn, sống lâu như vậy, hẳn còn chưa gặp tình huống quỷ dị như vậy.

“A! tại sao có người ngốc như vậy a?”

Theo tiếng nói của thiếu niên, tay Giang Tiều đã bị cắn một cái, máu tươi tích tích nhỏ trên đất.

Vung một gậy đến cổ con sói, vốn phải là một kích trí mệnh, lại bởi vì lực đạo quá nhỏ, ngược lại tay bị vuốt sói chụp lấy.

“Ngao — “

Sói già không ngờ tên yếu đuối này còn có lực đánh trả, có chút nôn nóng tru lên một tiếng, lần thứ hai đánh tiếp.

“Phanh!”

Giang Tiều cố hết sức vung gậy gỗ, lần thứ hai đánh lên đầu con sói, lần này xuất hết sức bình sinh, làm hẳn một đến lùi ra sau.

“Hồng học – hồng học — “

Hôi lang vốn là đói bụng nhiều ngày không có ăn cái gì, khí lực sớm đã hao hết.

Về phần Giang Tiều, tuy rằng thoát nhìn cao lớn thô kệch khổng vô hữu lực, lớn như vậy lại mà đến gà cũng chưa biết bao giờ.

Thời gian một chút một chút qua đi, một người một lang vẫn giằng co như cũ không có chấm dứt. Hiện tại là dựa vào ai có kiên nhẫn, có thể chống được cuối cùng.

“Cát, đi thôi!”

Trận “Chiến đấu”, này làm cho người ta ngủ gà ngủ gật, làm cho chút kiên nhẫn cuối cùng của thú nhân cao lớn tha đi. Về phần cái tên ngu ngốc kia sống hay chết, cùng hẳn một chút quan hệ cũng không có. Rừng rậm này cùng nơi bộ lạc bọn họ ở cách nhau một khoảng, cho dù hẳn có mệnh cớ nào, mang theo một giống cái vào rừng cũng nguy hiểm, ai biết ở trong rừng rậm sẽ phát sinh chuyện gì.

“Y Ân, người có thể đi giúp hẳn không?”

Thiếu niên thấp bé trong mắt ánh lên đồng tình, giật nhẹ cánh tay trắng kiện cầu xin. Hì hì, hẳn chưa gặp qua ai ngốc đến vậy, bất quá cũng rất thú vị, liền như vậy đã chết, có điểm đáng tiếc...

Hai người khi nói chuyện, sói già lại đến, mà Giang Tiều cũng xoay gậy gỗ vung ra.

Ai ngờ đến, cái con động vật giáo hoạt kia hồi nãy không có bị thương, căn bản là làm bộ. Thừa dịp khoảnh khắc gậy gộc hạ xuống, nó nhanh chóng hướng tới cổ Giang Tiều há miệng.

“ ... ”

Bên tai vang lên tiếng gió, Giang Tiều liều mạng nhắm mắt lại, nghênh đón đau đớn kế tiếp. Chỉ hy vọng lúc cổ bị cắn sẽ không đau.

“Ngao — ô!”

Hôi lang bỗng nhiên rú lên, mang theo thống khổ cùng sợ hãi, sau đó là tiếng rơi xuống.

Qua hồi lâu, Giang Tiều giật giật thân thể cứng ngắc, tim đập mạnh mở to mắt —

“Này, người thật đúng là vô dụng a!”

Thanh âm thiếu niên mang theo thanh âm trêu tức thanh thúy truyền vào trong tai, miệng cười sáng lạn cơ hồ so ánh mặt trời còn muốn chói mắt hơn, trong nháy mắt động tác đáng yêu nói không nên lời.

“ ... ?”

Giang Tiều có chút nghi hoặc, chẳng lẽ là thiếu niên này cứu mình?

Chính là, hần thoát nhìn thấp bé, so với chính mình vô cùng gầy yếu, như thế nào cũng không giống a!

“Rống — “

Một tiếng gầm nhẹ bất mãn vang lên, Giang Tiều giật mình một cái, chỉ thấy một con hắc báo hùng tráng từ phía cây cối chui ra, ánh mắt nhìn hần lộ ra là khinh bỉ rõ ràng?

5. Chương 5: Thu Lưu

Giang Tiều vẫn tiếp tục đứng nhìn, con hắc báo trước mặt nhanh chóng biến hóa thành một nam nhân thoát trông khiến người khác sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi, tuy nam nhân này ngũ quan tuấn mỹ thậm chí có thể so với A Ba La, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt, tất cả đều trùng ngay sở thích Giang Tiều, chỉ riêng cặp mắt lam thẫm lạnh lùng kia, lại khiến người ta không khỏi rung mình một cái.

Hai người chỉ đứng nhìn nhau thôi cũng khiến Giang Tiều cơ hồ toàn thân đóng băng, không dám nhúc nhích.

“Y Ân, người dọa hần sợ đấy.” Nhìn thấy phản ứng thường tình, Cát Nhĩ mãi cũng thành quen đành lắc đầu, xoay lại cười với Giang Tiều: “Không cần sợ, bình thường hần vẫn luôn mang bộ dạng này.”

Giang Tiều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải nhắm vào hần là được rồi. Con hôi lang nọ giờ cũng vừa vụn đã đoạn khí, trên người còn nguyên vết máu sâu, nhắc hần rằng cái người Y Ân đối diện đằng kia đáng sợ đến thế nào. Chọc giận gã, không chừng mình cũng sẽ có kết cục y như vậy.

“Này, sao vừa nãy ngươi không hóa thú?”

Cát Nhĩ tò mò hỏi thẳng, đôi bích nhãn trong suốt vẫn tiếp tục dán chặt trên người Giang Tiều cẩn thận đánh giá.

“Ta không thể.”

Lúc này đây, Giang Tiều đáp rất thẳng thắn, dù sao cũng chẳng có gì để giấu giếm. Huống hồ, hai người kia cũng có thể coi là ân nhân cứu mạng.

“Thật kì quái, làm thế nào ngươi sống được đến bây giờ vậy. Cánh rừng này rất nguy hiểm, ngươi không thể nào đi một mình được....”

Cát Nhĩ không khách khí phun ra, một thú nhân không thể hóa thú, tới nơi này quả không nghi ngờ gì nữa là tự tìm đường chết, xem tình hình lúc hần gặp sói vừa nãy là biết.

“Ta không đi một mình...Ta có đồng bạn...”

Bị loại ánh mắt nhìn như kẻ ngốc này chú mục, Giang Tiều đành lên tiếng biện giải cho bản thân, chỉ là đối với những thú nhân càng lúc càng bất mãn kia, giọng nói hần cũng càng lúc càng nhỏ dần. Bọn người ấy liệu có thể xem như đồng bạn chẳng?

“Trước đây trong rừng có mùi Ưng tộc thú nhân, nhưng hiện tại đã tiêu thất.”

Y Ân lặng lẽ mở miệng nói, vẫn bảo trì dáng vẻ thâm trầm, không biết nghĩ tới chuyện gì lại nhíu mày.

Giang Tiều bỗng chốc mặt cắt không còn hột máu, hần hiểu rõ ý Y Ân –những “đồng tộc” kia chẳng những bỏ rơi hần lại, còn đem hần vứt vào rừng sâu một mình tự sinh tự diệt.

“Chúng ta đi thôi.”

Tuy rằng thú nhân vô dụng kia lúc này biểu tình rất thương tâm, nhưng Y Ân cũng không tính quản chuyện bao đồng, trực giác mách bảo đây là chuyện đại phiền toái. Một thú nhân giống đực không thể đi săn, chỉ thêm liên lụy cả bộ lạc.

“Nhưng mà....rất cuộc bỏ hần lại đây một mình.....Chúng ta không thể thu lưu hần sao?”

Ánh mắt xanh nhất thời lộ chút cảm thông, Cát Nhĩ biết rõ tình trạng bây giờ như thế nào, cũng biết rõ lựa chọn tốt nhất là ly khai theo Y Ân –nhưng kẻ thù vị này... Rõ ràng thoát nhìn cao to cường tráng, mà nhân thân lại nhược tiểu như một con thỏ tạp gia. Nếu để hắn cứ vậy mà chết, quả thật có hơi đáng tiếc!

Ngay từ đầu Giang Tiều đã biết rõ trong hai người này ai có địa vị cao hơn, lúc này chỉ có thể đáng thương nhìn thú nhân lạnh lùng tên Y Ân. Cho dù chỉ có một chút cơ may sống sót, hắn cũng sẽ không buông tay.

“...”

Y Ân trầm ngâm nhìn Giang Tiều, giờ phút này khuôn mặt xanh đen nọ lại đeo thêm biểu tình ai khổ, trong mắt tràn đầy giãy dụa cùng tuyệt vọng, một mực mang theo một tia khát vọng. Tâm tình cầu sinh (muốn được sống) mạnh mẽ không chút ngập ngừng bày tỏ trên người hắn.

“Ta sẽ cố gắng trở nên hữu dụng. Sẽ không liên lụy các người...”

Thấy được phảng phất một tia hy vọng, Giang Tiều cố gắng tỉnh cầu. Đôi tay bất giác nắm chặt thành quyền, thân thể có hơi run rẩy.

“Được.”

Từ này vừa thốt ra khỏi miệng, Y Ân cũng tự giạt mình kinh ngạc, đã biết rõ không nên thu lưu người này, sao chưa gì đột nhiên đáp ứng rồi?

Có thể là do tên thú nhân này khiến hắn nhớ đến con lỗ lỗ trước kia trong nhà. Lỗ lỗ thú, là vật cưỡi mà thú nhân giống cái đặc biệt thuần dưỡng, bình thường cũng hay dùng để tải hàng. Thân thể khổng lồ, tính tình nhất gan lại ôn thuận, sức chịu đựng cao, dù chủ nhân có quên cho ăn cũng có thể ẩn nhẫn chịu được mấy ngày...

Con lỗ lỗ kia, hầu như đã bầu bạn cùng Y Ân từ khi mới sinh. Ngốc nghếch ở trong nhà Y Ân hơn hai mươi năm, mãi cho đến khi suy yếu rồi chết đi.

Thú nhân run rẩy đang ở trước mặt, quý dĩ, với con lỗ lỗ kia rất giống nhau. Ngay cả Cát Nhĩ bên cạnh, một giống cái chưa thành niên, so với hắn còn tự tin hơn...

“Thực tốt quá, không nghĩ là ngươi sẽ đáp ứng thật.”

Cát Nhĩ vui vẻ reo lên, hắn vốn không ôm hy vọng gì, Y Ân này là kiểu người bản tính khó dời mà.

Về phần Giang Tiều, kinh hỉ to lớn quá nào chưa kịp xử lý, biểu tình cứ dờ ra...

Không để ý đến hai kẻ một bên cao hứng bừng bừng một bên trợn mắt há mồm, Y Ân xốc vác thuốc từ cách đó không xa đi tới, hắn không quên mục đích tới đây ngày hôm nay...

“Thật đẹp...”

Màn đại biến “dã thú” trình diễn một lần nữa trước mặt Giang Tiều, bộ lông đen bóng tựa hồ lấp lánh ánh quang, khiến hắn bất tri bất giác muốn tiến đến sờ sờ thử, xem có đúng trơn mềm như trong tưởng tượng hay không.

“Ngây ngốc đứng đó làm gì? Lên đi a!”

Cát Nhĩ ôm vác thuốc trèo lên lưng hắc báo, ngó Giang Tiều đang đứng ngây ngẩn hô.

“Ta thực sự có thể sao...?”

Nuốt nước miếng, Giang Tiều dè dặt nhìn Y Ân sau khi biến thành hắc báo càng thêm uy nghiêm, câu ý kiến hắn.

Y Ân không trả lời, ném qua một ánh mắt lạnh lẽo, khịt ra hơi thở nặng nề.

Trên thực tế, Y Ân đang cố nén giận, hối hận mình sao trong lúc nhất thời lại xúc động đáp ứng mất. Ngoài trừ giống cái chưa thành niên, còn lại hắn chưa từng công theo bất kì kẻ nào, nay lại bị một tên giống đực trưởng thành “Cưỡi” lên người.

Giang Tiều vung về leo lên lưng hắc báo, đuôi dưới chạm vào lớp lông, quả nhiên trơn mềm nhu nhuyến hết như hắc tượng tượng. Nhưng mà liệu thể này có bị ngã xuống hay không?

Trong lúc hắc còn đang lo lắng cho sự an nguy của bản thân, đột nhiên hắc báo bắt đầu bước đi, vun vút như con thoi băng xuyên qua rừng, an ổn đến bất ngờ.

“Đúng rồi, vẫn chưa biết tên người là gì?”

Cát Nhĩ quay đầu nói với thú nhân đang dẫn thanh tĩnh lại ngồi sau mình, hắc quên hỏi, còn Y Ân cần bản chẳng quan tâm.

“Giang Tiều, ta gọi là Giang Tiều.”

Bên tai dần ù đi vì tiếng gió, hắc báo ra khỏi rừng phóng càng lúc càng nhanh, Giang Tiều sợ hai người kia nghe không rõ, lặp lại lần nữa to hơn...

“Tiều, bộ lạc của chúng ta là bộ tộc cường đại nhất, người nhất định sẽ thích.”

Cát Nhĩ hưng phấn hét to trong gió, phía trước dần hiện lên một phần nóc nhà đồ sộ của bộ lạc, niềm vui được trở về cuộn trào trong lòng.

“Hy vọng thế...” Đây có thể là chỗ an thân cho hắc sao?

Không phải là nhà, chẳng qua là một chốn yên thân gửi phận, còn những thứ xa xỉ khác, hắc không dám mơ đến...

Giang Tiều lẩm bẩm, hắc không lạc quan được như Cát Nhĩ. Càng là bộ lạc cường đại, lại càng chú trọng sức mạnh, tộc nhân bọn họ có thể tiếp thu một kẻ vô dụng như hắc sao?

Nếu lại bị vứt bỏ lần nữa, hắc cơ hồ không dám tưởng tượng...

Lông trên người bị nắm đến đau rát, Y Ân thoáng thả chậm cước bộ, kì lạ là, hắc có thể thấu hiểu được nỗi bất an trong lòng Giang Tiều.

6. Chương 6: Quỷ Thích Khóc

Đi đến chỗ khá gần bộ lạc, hắc báo ngừng lại, để cho Cát Nhĩ cùng Giang Tiều theo nó trên người xuống dưới. Tiếp nhận sọt được liệu không quá nặng, ba người hướng đến phía bộ lạc đi bộ đến.

Cây mây màu xanh nào đó quấn quanh phần đất nơi đó, tạo thành một mặt vách tường vững chắc, mặt trên có một loại rễ cây mũi nhọn sắc bén giống như được mài ra, chỉ cần có kẻ xâm nhập chắc chắn kẻ đó sẽ bị đâm thủng.

Kỳ dị chính là, cây mây lúc bọn họ cùng Y Ân đi vào, lập tức lui ra hai bên lộ ra đường đi rộng ba thước.

Từ xa Giang Tiều đã thấy một tòa tháp cao, ở trên có hai thú nhân hướng xa xa mà ngoắc, như đã sớm phát hiện thấy bọn họ.

Đi đến gần, chỉ thấy một gian nhà đá bốn phía rất cao, mấy nhà chính có khói bếp bốc lên, mùi thịt nướng nhẹ nhàng tỏa ra, dẫn tới ngón trở cựa cựa.

“Hắc, Cát Nhĩ, các người hôm nay trở về có chút trễ a! Cái tên sau lưng người là ai vậy?”

Thanh âm to lớn từ trên tháp truyền đến, lộ ra vài phần tò mò, Giang Tiều cam đoan giọng bọn họ nói cả bộ lạc đều có thể nghe được Cái này thật bất ngờ, cho dù hắc nghĩ “hắc không có tiếng tăm gì” đều không được.

Quả nhiên, sau khi thú nhân trên tháp vừa dứt lời, có mấy nhà lập tức đẩy cửa sổ ra, vài cái đầu tò mò nhìn đến, ánh mắt đánh giá lập tức ửng trên người Giang Tiều. Chờ đến khi đã nhìn rõ trên mặt hắc có hoa văn thú, nghi hoặc càng sâu –

“Cát Nhĩ, người kia hình như là ung tộc đi? Các người dẫn hắc tới nơi này làm cái gì?”

“Nếu như hần là giống cái, chúng ta còn có thể lý giải...” bởi vì Y Ân sớm đã trưởng thành, chỉ tiếc hần chậm chạp không tìm một bạn đời.

“Chẳng lẽ là tộc trưởng bọn họ phải tới ? Ứng tộc bị Lang tộc khi dễ thực thảm sao...”

Sự thật chứng minh, vô luận ở nơi nào, tính thích xem náo nhiệt cùng nhiệt tình yêu thương chuyện bất quá mọi người không chỗ nào không có. Làm đương sự bị mọi người thảo luận Giang Tiều nghĩ muốn làm như không biết cũng không được vì bọn người kia thanh âm thật sự quá lớn.

“Để nói sau, chúng ta muốn dẫn hần đi gặp tộc trưởng.”

Cát Nhĩ hướng về phía mọi người khoát tay, lộ ra vẻ tươi cười thần bí, cố ý thừa nước đục thả câu.

Giang Tiều phát hiện, từ đầu tới đuôi Y Ân đều không nói một câu, chỉ là im lặng đi bên cạnh hai người. Cho dù nhìn thấy các tộc nhân, trên mặt vẫn như cũ là một bộ dạng biểu tình lạnh lùng.

Như là bản khoán đến Cát Nhĩ bên cạnh Y Ân, vài cái đầu lặng lẽ rút trở về. Nhưng mà nhìn về phía ánh mắt của hần, đó không phải sợ hãi, mà là một loại sùng kính.

“Hi hi, người đừng xem tất cả mọi người thực sợ hãi bộ dáng của Y Ân, kỳ thật hần ở trong bộ lạc rất được hoan nghênh. Thiệt nhiều giống cái đều muốn tìm hần làm bạn đời, đáng tiếc đều bị cự tuyệt...”

Chú ý tới tầm mắt Giang Tiều đang trộm đánh giá Y Ân, Cát Nhĩ cười tủm tỉm nói,

“Các người hôm nay đi rừng rậm, là vì hái thuốc sao?”

Tầm mắt dừng ở trên sợi thuốc Giang Tiều thử tìm chuyện để nói bất quá cũng không trông cậy vào người nào đó sẽ trả lời.

“Phải a, ta đang theo y sư trong bộ lạc học tập, ngẫu nhiên muốn tới bên ngoài hái thuốc. Quên nói cho người biết, a mỗ của Y Ân chính là y sư trong bộ lạc”

Cũng bởi vì này, Cát Nhĩ thường thường đến nhà Y Ân, tuy rằng ngay từ đầu cũng giống mọi người giống nhau sợ hãi bộ mặt lạnh như tảng băng kia bất quá dần dà lâu ngày rồi cũng đã quen.

Vừa đi vừa nói chuyện, ba người đã đến trước mặt tòa nhà đá, Y Ân buông sợi thuốc đi lên trước gõ cửa.

Giang Tiều cho là tộc trưởng nói như thế nào cũng nên là người sống lâu râu bạc nhìn qua là một lão nhân hiền lành, còn thú nhân trước mắt này — nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, tóc vàng sáng lạn, ngũ quan hình dáng thực sâu, có điểm giống mỹ nam Châu Âu.

“Thú nhân bị đuổi đi ? Hần không thể thú hóa?”

Sắc giọng, ánh mắt thực hiển nhiên hướng Giang Tiều liếc qua, vị suất ca tộc trưởng này nói chuyện một chút cũng không khách khí, nói trúng tim đen, đâm ngay vào nỗi đau của người khác.

“Đúng vậy...”

Giang Tiều rút lui thân mình, theo bản năng nhìn qua hướng Y Ân tìm kiếm cảm giác an toàn, tuy rằng thú nhân này từ đầu tới cuối đều giữ nguyên ánh mắt lạnh băng.

“Tộc trưởng, Y Ân muốn để hần ở lại trong bộ lạc.”

Gặp Y Ân luôn luôn đứng một bên trầm mặc không nói, giống như sự tình vừa rồi không liên quan đến hần Cát Nhĩ nhìn không được chen vô nói.

“Người thật sự tính toán lưu lại hần? Cho dù ta không phản đối, mọi người cũng sẽ không đồng ý.”

Tộc trưởng Tạp Nhĩ nhíu mày nhìn về phía Y Ân đang trầm mặc, hần nên rõ ràng, quyết định này ý vị như thế nào.

Nghe câu hỏi như thế, Giang Tiều ánh mắt chăm chú như là có thể nhìn thấy vận mệnh thú nhân của mình trong nháy mắt được quyết định, bàn tay nắm hờ lại chặt thêm một chút, cơ hồ không dừng được.

“Ta sẽ đem loại thực vật của ta chia cho hần.”

Y Ân nói xong, lần thứ hai nhếch môi, Ngụ ý chính là Giang Tiều từ giờ hẳn phụ trách, sẽ không cần đem phần thực vật của mọi người phân chia ra.

“Được rồi, người đã khẳng khái làm như vậy, ta sẽ thông tri tộc nhân.”

Đôi mắt thú nhân trẻ tuổi ưu tú nhất trong tộc, Tạp Nhĩ thở dài thỏa hiệp nói, đối với tính tình của Y Ân hẳn biết rõ, một khi đã quyết định sẽ rất khó sửa đổi.

“Tiều — “

Cát Nhĩ đang muốn chúc mừng Giang Tiều, đã thấy thân thể của hắn mềm nhũn, chậm rãi hướng xuống phía dưới, không khỏi sợ hãi kêu ra tiếng.

Giang Tiều vốn tưởng rằng chính mình sẽ ngã xuống mặt đất, nhưng không ngờ một đôi bàn tay to hữu lực mạnh mẽ kéo hắn lại, vết chai dày ở lòng bàn tay không ngờ thật ấm áp, làm cho tim hắn đập nhanh hơn hai phách.

“Ta không sao...” Chính là vừa mới rất khấn trương, chợt vừa nghe có thể lưu lại thân thể liền thả lỏng.

Tận mắt chứng kiến hết thấy, Tạp Nhĩ chỉ có thể lắc đầu, thú nhân này thật vô dụng, thậm chí không bằng một giống cái... Thật không rõ Y Ân nghĩ như thế nào.

Ngay lúc Tạp Nhĩ lộ vẻ bất mãn trong ánh mắt, Giang Tiều cùng lúc đi ra cửa cùng Y Ân và Cát Nhĩ.

“Ai nha, đã muốn đã trễ thế này, ta muốn chạy nhanh trở về nhà, Y Ân hảo hảo chiếu cố Tiều a!”

Trời đã muốn tối hết toàn bộ, Cát Nhĩ kinh hô một tiếng, vội vàng hướng phía nhà mình chạy về, vẫn không quên dặn dò Y Ân.

Cát Nhĩ bước chân ngày càng xa còn Giang Tiều sau lưng Y Ân cẩn thận bảo trì hai bước khoảng cách, yên lặng đi về phía trước.

Mấy nhà đá lộ ra sắc quang màu da cam, hoà thuận vui vẻ mà đem lo lắng tan biến đi, thỉnh thoảng bay ra tiếng cười của trẻ nhỏ — bầu không khí như vậy thật yên tĩnh, đã bao lâu không có cảm nhận được ?

Lại đi vài bước, Y Ân chần chờ dừng lại, xoay người nhìn về phía đồ vô dụng kia.

Hắn vừa mới nghe được âm thanh nức nở nho nhỏ ? Âm thanh giống như càng lúc càng lớn.

Giang Tiều chỉ lo cúi đầu, không có chú ý tới người phía trước đã dừng lại lập tức đâm vào một bức tường thịt thật lớn.

Bị đau đến ngẩng đầu, vừa lúc một đôi mắt sâu màu xanh nhìn lại, bên trong tràn ngập nồng đậm khó hiểu.

“Người đang khóc? Vì cái gì?”

Thú nhân thị lực phi thường tốt, cho dù là ở ban đêm cũng có thể xem rành mạch. Cho nên, Y Ân thấy được một bộ mặt đang khóc rất khó coi, nước mắt ràn rụa, đôi mắt cùng cái mũi đều khóc đến đỏ bừng, bắn hề hề như là cái khăn lau.

“Hu hu — ô — không ai cần ta... Chỉ có người...”

Thanh âm kia vẫn lạnh lùng như cũ, lại ngoài ý muốn động đến nội tâm yếu ớt của Giang Tiều, hắn nhịn không được khóc lớn hơn nữa, khóc đến mức không thể dừng lại.

“...”

Nhìn thấy tên kia bày ra một bộ mặt khóc lóc ngày càng xấu, Y Ân không nói gì, hẳn lúc trước như thế nào lại mơ mơ màng màng đáp ứng rồi?

Tên vô dụng này là một tên yêu khóc? Thật sự là rất mất mặt !

7. Chương 7: Một Góc Bằng Sơn

Căn phòng xây bằng đá tảng vừa cao lớn lại vừa vô cùng kiên cố chắc chắn, nếu nói nơi ở của bảy chú lùn cái gì cũng đều nhỏ, thì nơi này vật gì cũng to hết. Ngay cả cái chén uống nước cũng to không khác gì cái tô.

Giang Tiều đảo mắt một vòng, nhận ra nơi này tuy lớn thật, nhưng đồ đạc cũng không nhiều nhận gì, một cái bàn gỗ đơn sơ, sọ dĩa thú treo tường dữ tợn như một thứ sức phẩm thô kệch, hết thấy tạo nên cho nơi đây thứ phong cách chẳng chút nhu hòa, vừa nhìn là biết ngay chỗ ở quá thích hợp với một “Người đàn ông độc thân”.

Ngần ngừ một chút, cuối cùng hắn vẫn không nhịn được hỏi: “Người không ở cùng người nhà sao?” Phụ mẫu hắn hẳn là vẫn còn ha, Cát Nhĩ đã nói rõ rành rành là hắn đang theo mẫu thân Y Ân học tập... Chẳng lẽ gia đình bất hòa?

Trong đôi mắt xanh thẫm toát ra vẻ nghi hoặc, lần này đổi lại đến lượt Y Ân khó hiểu –Bất kể bộ lạc nào, thú nhân giống đực sau tuổi trưởng thành đều sẽ không ở cùng người nhà nữa. Dĩ nhiên, gia đình mới sẽ rất mau cấu thành thôi. Tên này, sao ngay cả đến loại đạo lí thông thường này cũng không biết?

Giang Tiều nhìn chăm chú vào khuôn mặt lạnh lùng kia, nỗ lực nhìn ra một chút biểu tình nào đấy, tiếc là cũng thất bại. Hai tay hắn mất tự nhiên cứ nín chặt lấy cái quần da thú đáng thương, bứt rứt không biết phải nói cái gì. Trong lòng thầm ảo não, sớm biết thế này đã chẳng hỏi rồi...

“Ta từ khi thành niên đã bắt đầu ở một mình rồi.”

Thấy hắn có vẻ mất tự nhiên, Y Ân mở miệng giải thích, dù một mặt vẫn mang biểu tình lạnh lùng như cũ.

“Ọc ọc ọc...”

Tiếng bụng sôi rất to, trong chớp mắt đã phá vỡ bầu không khí yên lặng giữa hai người, nhưng với Giang Tiều mà nói đây vốn chẳng phải cách cứu vãn tình thế hay ho gì cho cam, chỉ khiến hắn càng thêm xấu hổ. Ôm bụng muốn dừng ngay thứ âm thanh mất mặt này, chẳng qua là hồi sáng chưa ăn nên dạ dày liên tục kháng nghị thôi.

“Đi nhóm lửa.”

Bỏ lại ba chữ gọn lỏn, Y Ân đi về phía phòng cất trữ, hôm qua vẫn còn dư lại nửa con nai sừng tấm, chắc là đủ cho hai người ăn.

“...”

Giang Tiều vào trù phòng, lọt vào tầm mắt hắn là một cái giá nướng cực lớn, bên tường chất ngay ngắn một đống củi. Ôm một ít củi để xuống dưới giá, nhưng lại không biết tiếp theo phải làm gì nữa.

Ở hiện đại nấu ăn đều dùng lò vi sóng, dù là hồi nhỏ ở nhà bà nội nhóm củi đốt lò, ít ra lúc đó còn có diêm quẹt, không biết ở đây muốn nhóm lửa thì phải làm sao?

Lại nhìn cả gian trù phòng, tựa hồ ngoại trừ cái giá nướng này là được sử dụng thường xuyên, còn lại đến một cái nồi cũng không có, chẳng lẽ bạn “Chủ thuê nhà” này ngày nào cũng ăn có mỗi thịt nướng?

Trán hắn đổ mồ hôi lạnh, thịt nướng ăn thì cũng được, nhưng không thể ngày ngày đều ăn, chẳng phải nhất định sẽ dẫn tới mất cân bằng dinh dưỡng hoặc táo bón hay sao?

Chính lúc hắn đang nghĩ ngợi linh tinh, thần trí bay đi đâu mất thì thấy Y Ân vác con mèo đã bắt được đến. Vội vội vàng vàng đứng dậy giải thích: “Cái này, không phải do ta lười biếng đâu, chỉ là không biết phải làm sao...”

Trong ánh mắt lam thẫm tựa như kết một tầng băng mỏng, khiến Giang Tiều lập tức lạnh run từ đầu tới chân.

“Ta lúc trước bị trọng thương, ngủ mê man hơn một tháng, lúc tỉnh dậy cái gì cũng quên hết thấy rồi.”

Lần thứ hai viện đến cái cơ sứt sẹo này, Giang Tiều rất sợ hãi không tin, lại vội vàng vàng bổ sung: “Ngay cả hóa thú thể nào cũng quên mất, cho nên mới bị bọn họ vứt bỏ...”

Hai khối đá đen đánh khê vào nhau, phụt ra tia lửa xanh, đồng củi vốn khô ráo liền tanh tách bén lửa ngay....

Giang Tiều tròn xoe mắt ngơ ngẩn nhìn, này là đá đánh lửa trong truyền thuyết đó sao? Thứ cổ xưa như thế, không nghĩ đến thế giới này lại dùng.

“Lần sau tới người nhóm lửa.”

Thanh âm nhàn nhạt không mang theo chút bất mãn nào, hiển nhiên là tin tưởng lời Giang Tiều nói. Bất quá, khi Y Ân lưu người lại, cũng không định để kẻ kia ăn không ngồi rồi. Hắn không trông đợi gì nhiều, chỉ cần Giang Tiều vẫn còn khả năng làm chút việc vặt là được rồi.

“Ta sẽ cố gắng trở nên hữu dụng.”

Giang Tiều ngoan ngoãn gật đầu, thành khẩn cam đoan, thực tế thì hắn cũng chẳng dám phản đối.

Khinh xa thực lộ** gác nửa con dã thú lên giá nướng, rồi thuần thực trở qua trở lại, thỉnh thoảng lại có vài giọt mỡ nhỏ xuống đất, cả khối thịt nhanh chóng bày ra sắc vàng ruộm.

Y Ân rút một lọ nhỏ ra rắc ít gia vị lên, mùi thịt càng thêm thơm nức, làm Giang Tiều chảy cả nước miếng.

Một miếng thịt lớn được chuyền tới tay Giang Tiều, mùi thơm nghe mê người, hắn cảm động muốn phát khóc được. Vùi đầu lang thôn hổ yết ăn xong, hắn liếm liếm môi vẻ chưa thỏa mãn, nhưng vẫn nhẫn nại nói: “Ta ăn no rồi.”

Nói xong, cũng chẳng chờ Y Ân phản ứng, lập tức chạy biến ra ngoài.

Hắn nói qua, là phải tự dưỡng tốt bản thân, nếu Y Ân vì mình mà thay đổi khẩu phần ăn, thì lợi bất cập hại.

“ ... ”

Y Ân tiếp tục nhai miếng thịt nướng, ánh mắt trầm mặc dán lên giá nướng, không biết đang nghĩ gì.

Trong nhà chỉ có một cái giường, may là đủ lớn, hai người ngủ chung cũng không thành vấn đề. Tính ra có trở mình cũng không đụng tới đối phương.

Có lẽ là vì lúc mới đến khấn trương thái quá, Giang Tiều không sao ngủ được, mở mắt đăm đăm ngắm sắc trắng tím ngoài cửa sổ –so với lần đầu tiên nhìn thấy dường như đã có phần khác biệt, tuy cũng thần bí cao quý như nhau, nhưng đã bớt đi vài phần thanh lãnh, lại thêm một chút nhu hòa làm an lòng người.

Trong phòng có hơi thở của người khác, không hề an tĩnh đáng sợ, nhớ lại tâm tình trước đây khi bản thân dường như bị cả thế giới ruồng bỏ, hắn không tự chủ được co người cuộn tròn thân thể lại.

“Ọc ọc ọc...” Đêm hôm khuya khoắt, thứ thanh âm quen thuộc làm người ta thống hận lần nữa vang lên, cả người Giang Tiều cứng ngắt, chỉ mong thú nhân nằm cạnh không nghe thấy.

Đương nhiên là làm sao mà được chứ.

Hắn trợn mắt nhìn Y Ân ngồi dậy, bước xuống giường đi ra ngoài.

Gian ngoài thỉnh thoảng nghe thấy tiếng động, Giang Tiều gắt gao nhắm mắt lại không dám nhìn, hoài công nằm trên giường suy đoán, không biết Y Ân rốt cuộc đang làm cái gì.

Nỗi bất an càng lúc càng đè nặng trong lòng, phải chăng sẽ bị đuổi ra ngoài?

Tiếng bước chân truyền đến, dù cảm giác được Y Ân đang đứng trước mặt, Giang Tiều vẫn không dám mở mắt, lờ mờ nhìn đối người trốn tránh hiện thực.

“Ăn đi.”

Tay phải bị kéo ra, thịt nướng ấm nóng tỏa ra mùi hương đặc biệt, nhiệt khí truyền thẳng vào tâm Giang Tiều.

Mới cắn một miếng, nước mắt đã tràn đầy gò má, trượt đến khóe miệng, đầu lưỡi nếm được tư vị mặn mặn.

“Ta đã đáp ứng cho người lưu lại, thì sẽ không nuốt lời.”

Thấy nước mắt kia có chiều hướng càng lúc càng tăng, khuôn mặt như băng của Y Ân có chút nứt ra, bất đắc dĩ “an ủi” nói.

“Hức—”

Giang Tiều khóc đến phát nấc, muốn ngừng cũng không được. Oa oa, hẳn cứ động chút là khóc, đến cả chính bản thân cũng không khống chế được.

Chỉ là chưa từng nghĩ đến, Y Ân như vậy lại hiểu rõ lòng hắn –bởi vì sợ bị xua đuổi... đủ loại bất an...

Mơ mơ màng màng thiếp đi trước, trong đầu chỉ hiện ra được một ý niệm –tên thú nhân bên người này, xem ra cũng không lạnh lùng đến vậy, từ việc hắn chịu thu lưu mình, có thể nhận ra...

Mà sở dĩ Y Ân được hoan nghênh thế trong bộ lạc, là bởi vì mọi người vô cùng hiểu rõ duyên cớ này của hắn.

*chỗ dựa mỏng manh

**quen việc dễ làm

8. Chương 8: May Mắn Gặp Được Người

Có lẽ do tương đối an tâm, Giang Tiều cảm tưởng vừa ngủ được một giấc thật sâu, đến khi tỉnh lại mới phát hiện mặt trời đã cao quá đỉnh đầu, trên giường cũng chỉ còn lại một mình hắn.

Vội vội vàng vàng đứng dậy, chợt nhận ra trong phòng một mảnh tĩnh lặng, không có lấy nửa bóng người.

Chính lúc đang không biết phải làm gì thì thấy Cát Nhĩ cười tít mắt đứng ở cửa, tay xách làn. Tay kia cầm một trái gì đó nho nhỏ tròn quay như trái dưa, chắc là loại hoa quả nào đó...

“A mỗ của Y Ân bảo ta đem tới, hẳn bình thường ở một mình luôn ăn thịt nướng, trong nhà hắn không có tồn lương” Nói xong thả cái làn lên bàn, rồi trở người nhanh chóng đi ra.

Nhìn hắn hành sự vội vã, Giang Tiều cũng không tiện gọi hắn lại hỏi chuyện.

Mấy tấm bánh ngô vàng óng nhàn nhạt thơm mùi sữa với một chén canh hầm đầy thịt, tuy chỉ là hai món giản đơn nhưng lại mang theo thập phần trọng lượng.

Bánh thơm mềm hết ý cùng canh thịt ăn đến khi miệng đầy dầu mỡ, Giang Tiều cảm thấy vô cùng hài lòng ...

Phụ mẫu của Y Ân rốt cuộc là kiểu người như thế nào đây? Nhi tử dẫn một thú nhân ngoại tộc về, vậy mà đến lúc này vẫn chưa lộ diện, lại còn đưa thức ăn sang?

Tiện tay đem chén bát xuống trù phòng tẩy rửa, ánh mắt vô tình lướt qua mặt bàn đã phủ một tầng bụi mỏng, hắn nhận không được lau chùi sạch sẽ. Nhìn đi nhìn lại đám nổi với muông, chỉ có số ít mấy cái thường dùng là còn trông sạch một chút, thế là lại thuận tiện đem mấy thứ này đi kỳ cọ sạch.

Sau đó là phòng cất trữ, tuy là chỉ có mấy tảng thịt nướng, da thú to nhỏ cũng rất nhiều. Lại thêm xương thú không biết dùng để làm gì, tùy tiện chất thành đống trong một góc....

Giang Tiều cau mày, tự động sắp xếp phân loại các mảnh da thú theo màu sắc và hoa văn, mấy mẫu xương cũng được rửa sạch từng cái, phơi khô rồi cho vào trong giỏ...

Hôm nay tiết trời không tệ, ánh nắng rơi trên người ấm áp. Giang Tiều thử suy tính có nên lấy tấm da trải nệm giường ra phơi một chút hay không. Đang nghĩ ngợi, hai vành tai đột nhiên giật khẽ, có tiếng bước chân từ xa truyền đến ngày càng rõ nét. Từ lúc xuyên đến ngụ trong thân thể này, hắn phát hiện khí lực của mình so với ngày xưa tốt hơn rất nhiều, thính lực cũng được nâng cao gấp mấy lần, coi như là tí “phúc lợi” sau khi hắn bị biến thành thú nhân vậy.

Quả nhiên, chưa đầy một phút sau, một nhóm nam nhân xuất hiện, ồm, chiếu theo bọn họ mà nói thì đây hẳn là giống cái, nữ nhân như vậy quả thật thần kỳ có tồn tại, lại còn có thể sinh hài tử.

“Này, cái tên ngay cả hóa thú cũng không được như người, nhất định là bị bọn đàn ông trong bộ lạc đuổi đi rồi!”

Giang Tiều nhìn “Giống cái” đáng đáp cũng không tệ này, thấy có hơi đáng tiếc – loại giọng điệu vừa ngạo mạn vừa khinh thường này làm ấn tượng trong lòng hắn bị thuyền giảm nhiều.

“Mọi người đều biết cả, Y Ân chẳng qua là thoát nhìn có vẻ lãnh mạc” – Cho nên mới phải thu lưu một tên vô dụng như người.

Giang Tiều thề là hắn chưa từng nhìn thấy nam tử nào đáng đáp tinh trí như thế này, tựa như búp bê sứ cao cấp được chạm khắc vô cùng tỉ mỉ, so với Á Sắt còn xinh đẹp hơn gấp trăm lần. Khi lên tiếng phải nói là như chim sơn ca hát xướng. Thực tế thì hắn cũng không biết chim sơn ca ra làm sao, chỉ là trong quyển truyện đồng thoại nào đó hắn từng xem qua, có bảo rằng giọng sơn ca xướng lên là thanh âm mỹ diệu nhất trên đời.

“...”

Đối mặt với hai người nọ, Giang Tiều chỉ có thể trầm mặc chống đỡ, lời bọn họ nói là sự thật, không có gì để phản bác. Hơn nữa, hắn cũng không biết trong tình huống này phải lên tiếng thế nào.

“Người có cái thái độ gì đó, dám khinh thường Kiều, hẳn chính là giống cái được bọn ta hoan nghênh nhất nơi này!”

Chưa kịp lên tiếng đã bị giống cái kia phần nộ cướp lời, tựa hồ là bất bình thay hảo bằng hữu.

Những giống cái khác chỉ đứng nhìn một bên, đôi lúc xì xào bàn tán bên tai, thú tặc xem trọng nhất là sức mạnh, đối với thú nhân vô dụng ngoại tộc này hiển nhiên không chút hảo cảm.

“Ta đều không phải –”

Giang Tiều không muốn người khác hiểu lầm, bản thân đang cố gắng giải thích, thành linh bị ném một quả tròn tròn tới ngay trước mặt.

Không ngờ trái cây kia đập vào trán vỡ toác trên đầu, nước quả trắng trắng chảy dọc gò má xuôi theo khuôn mặt Giang Tiều. Tuy rằng giờ đây hắn da dày thịt béo, bị đập một chút cũng không đau mấy, chỉ là trong lòng kì thực đã bắt đầu không vui...

“Kiệt Kiệt –” Kiều liếc mắt lườm vị hảo hữu, dường như rất không tán thành với hành vi này. Ngược lại xoay người đối với Giang Tiều đang chật vật bên đây áy náy cười một tiếng: “Kiệt Kiệt tính tình có phần nóng nảy, mong người đừng để tâm.”

Trước khuôn mặt vô cùng xinh đẹp kia, muốn phát hỏa cũng đã khó rồi, huống chi người ta còn mở miệng xin lỗi.

“Kiều, chính là tâm người quá tốt –”

Kiệt bất mãn kháng nghị, nhưng cũng không nói gì thêm nữa, hiển nhiên tuyệt đối tín phục Kiều.

“Không hổ là Kiều, vừa ôn nhu lại phiêu lượng (xinh đẹp) a!”

“Đúng vậy đúng vậy, mọi người trông hắn và Y Ân thật là một đôi đẹp mắt, mà cũng chỉ có tài năng của Kiều mới xứng với Y Ân.”

Giữa những lời tán dương ấy, khuôn mặt trắng nõn kia lộ ra vẻ ửng hồng, chợt nghe tiếng Kiều nói tiếp: “Bất quá, người cũng nên hảo hảo học cách sinh tồn đi, Y Ân không thể thu lưu người cả đời được.”

Lời nói nhàn nhạt xuyên thấu qua tai Giang Tiều, khiến trái tim mạnh mẽ của hắn thoáng thất lại, Kiều nói quả không sai, nhưng trong lòng hắn cũng có phần không thoải mái. Y Ân dĩ nhiên sẽ không thu lưu hắn một đời, tỷ như thời điểm khi Y Ân tìm thấy một nửa kia cùng xây dựng gia đình. Mà người đó, như lời mọi người nói, rất có thể là người đang đứng trước mặt hắn đây...

“Ta ở bên Y Ân từ nhỏ đến lớn, sau này người có gì cần giúp một tay có thể tới tìm ta.”

Lưu lại một câu rồi mỹ nhân cùng đám người vây quanh hần lần nữa, rời đi.

Đợi đến khi Y Ân đi sẵn trở về đến nơi, phát hiện ánh sáng ở viên tử chất da thú hần sẵn mấy năm nay. Đẩy cửa ra, căn phòng đã trở nên khác biệt hoàn toàn, hầu như có thể nói là rục rở hần lên. Trong phòng, mọi món đồ vật đều phát sáng lấp lánh, quả nhiên đã được dày công lau chùi qua.

Chỉ là, nhìn kĩ lại thấy Giang Tiều thần thờ ngồi buồn bã co người trên ghế, thoát giống tiểu động vật suýt bị chủ nhân bỏ rơi. –“Lẽ nào tối hôm qua ta nói vẫn chưa đủ rõ ràng sao?”

Thanh âm lạnh lùng mang theo chút giọng điệu không vui, Giang Tiều ủ rũ ngẩng đầu nhìn, nhất thời không thể hiểu nổi ý tứ của hần.

“Nếu đã đáp ứng cho người lưu lại, mặc người khác có nói thế nào, ta nhất định sẽ không đổi ý.” Trừ phi, là người tự mình muốn ly khai...

“Người biết...?”

Lần này cuối cùng Giang Tiều cũng hiểu ý người kia, chỉ khó hiểu là hần làm sao biết được có người ghé qua.

“Trong phòng có mùi những kẻ khác –“

Y Ân giải thích với cái tên đã hoàn toàn mất đi mọi thói quen bình thường này, vừa bước vào cửa hần đã nhận ra, hần quá hiểu bọn người trong tộc mà, nhất định sẽ không nói lời gì dễ nghe với Giang Tiều.

“Ân.”

Giang Tiều cúi đầu thật thấp đáp lại một tiếng, trong lòng có đôi phần dễ chịu hơn, nhưng khúc mắc vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán.

Hần cũng muốn làm một người hữu dụng, muốn được người khác cần đến, hần đã cố hết sức mong được gánh vác giúp Y Ân phần nào công việc...

“Kể từ khi bọn a mỗ tách ra riêng, lâu rồi nhà cửa không được sạch sẽ như thế này.”

Buông xuống một câu như thế rồi Y Ân xoay người bỏ ra ngoài thu thập con mồi hôm nay sẵn được.

Giang Tiều chớp mắt ngỡ ngàng, hết nửa ngày mới phản ứng lại được, có chút cảm động, lại có chút không xác định được – hần đây là đang khích lệ mình đó hả?

Cơm tối vẫn là thịt nướng như trước, Giang Tiều thận trọng mở miệng thăm dò:

“A mỗ người làm bánh bột ngô vàng óng, nơi nào có thể lấy được nguyên liệu như thế vậy?” Thịt tuy ăn cũng được đấy, nhưng không hần là phương thức ăn uống tốt nhất.

Y Ân suy nghĩ một chút, không chắc chắn ngập ngừng hỏi lại: “Người thích bánh bột ngô?” Bánh bột này có trộn lẫn ít sữa lỗ lỗ, loại bánh như vậy chỉ có giống cái mới có thể thích.

“Ân, ăn rất ngon.”

Giang Tiều vội vàng gạt đầu, bắt chắp người bên kia bàn khuôn mặt lộ biểu tình kì quái.

“Nếu nói sữa lỗ lỗ thì.....Ta có thể vào rừng bắt một con, nhưng bột bánh thì trong bộ lạc ta không có, phải đến chợ đổi.”

“Nếu phiền hà quá thì thôi đi vậy.....” Giang Tiều có chút thất vọng, vốn cứ tưởng đây chỉ là nguyên liệu thông thường.

Nhận thấy ánh mắt lấp lánh kia có vẻ tối sầm xuống, Y Ân buột miệng: “Ngày mốt ta có thể ra chợ đổi một ít về.....”

“Ta đi cùng người được không?”

Giang Tiều thích thú hỏi, hần vẫn chưa biết “Chợ” của thế giới này như thế nào.

Nhà thêm người, nhu cầu mua sắm cũng tăng không ít, một người mang về không quá bao, Y Ân cũng liền đáp ứng.

Nằm trên chiếc nệm đã sớm hấp thụ đủ hương vị nắng trời, trong bóng tối, Giang Tiều mở to mắt.

“Y Ân..” Người sẽ lấy Kiều sao? Người ấy quả thực rất đẹp.

Không có tiếng trả lời, chẳng biết có phải là đang ngủ hay không.

“Ta rất may mắn mới gặp được người.”

Rốt cuộc, Giang Tiều vẫn chẳng đủ can đảm hỏi ra, Y Ân đã hết lần này đến lần khác khẳng định rồi, có dây dưa thêm nữa cũng chẳng ích gì.

Bất quá, nếu hần thú Kiều kia chậm chậm một tí thì tốt rồi.....

9. Chương 9: Kẻ Có Tiền Nào Đó

Giang Tiều thật không ngờ, chỗ họp chợ Y Ân nhắc đến quả thật rất lớn, thú nhân của tất cả các bộ lạc đều tụ tập về đây, tuy không rõ hình thái sau khi hóa thú, nhưng hoa văn trên mặt ít nhiều khác biệt. Còn về giống cái đáng đáp cũng na ná với nam nhân trên trái đất không khác là bao.

Ở chỗ này nam nhân và “nam nhân” dặt tay nhau tản bộ lại là hiện tượng rất phổ biến, chẳng qua thường đều là tổ hợp thú nhân và giống cái, ít khi thấy giống đực đi cùng giống đực.

“Chợ Đông bán vật dụng hằng ngày, chợ Tây có các loại y phục và sức phẩm, chợ Nam kinh doanh vũ khí và các loại trân tề vật phẩm, bột* người muốn mua và mấy loại nguyên liệu nấu ăn khác thì ở chợ Bắc.”

Giới thiệu tỉ mỉ như thế đương nhiên không phải là Y Ân, hôm qua Cát Nhĩ nghe bọn họ nói định ra chợ, vừa lúc có vài thứ muốn trao đổi nên đi cùng.

Giang Tiều gật đầu, trong lòng nghi hoặc, đồ Cát Nhĩ làm ra không phải chỉ toàn nước sơn đen đen với cả được thủy xanh xanh, thực sự có người muốn mua?

Đi một đoạn Cát Nhĩ dừng lại trước một gian nhà đá, trên vách tường trong phòng treo đầy những tấm thẻ gỗ được buộc dây thừng, thú nhân tóc vàng ở đó nhìn hần một lượt rồi cầm lấy thẻ gỗ đưa qua.

Cát Nhĩ nhận tấm thẻ gỗ, sau đó đưa trả lại một hạt châu đỏ, cỡ bằng khoảng nửa viên bi thủy tinh trên trái đất.

“Đây là cái gì vậy?”

Giang Tiều nhìn chằm chằm hạt châu nhỏ tròn trịa, hiếu kỳ hỏi, không biết vật kia làm bằng chất liệu gì.

“Cái này dùng để mua đồ...”

Cát Nhĩ có chút nghẹn giọng không nói nên lời, rốt cuộc trước đây Tiều đã sống cuộc sống như thế nào, chẳng lẽ chưa bao giờ đi mua đồ?

Giang Tiều nhất thời ngộ ra, loại hạt châu đỏ này giá trị như tiền, lại thêm những vấn đề mới nữa rồi, lúc bọn họ lên đường, chỉ thấy Y Ân nhặt vào non nửa giỏ xương, hần còn tưởng dùng nó để đổi vật phẩm.

“Ta đi bán được thủy trước, chờ xong xuôi rồi qua chợ Bắc tìm các người.”

Cát Nhĩ nói rồi tìm một quầy hàng, treo tấm thẻ gỗ lên rồi bắt đầu dọn đồ đạc.

“Không phải tới chợ Bắc sao?”

Khu chợ Nam và Bắc ngược hướng nhau, Giang Tiều từ xa trông thấy các quầy bày đủ loại thức ăn. Nhưng Y Ân không đi về hướng đó.

“Chúng ta đi đổi ít tinh thạch trước, vừa rồi Cát Nhĩ cầm đi là hồng tinh có giá trị thấp nhất, trừ ra còn có tử tinh và lục tinh, 100 hồng tinh = 1 lục tinh, 10 lục tinh = 1 tử tinh.”

Y Ân ít khi nào nói nhiều vậy, e là hần cũng không nhận ra, từ khi gặp Giang Tiều, câu cú của hần dài hơn trước gấp mấy lần.

Giang Tiều một mặt gật đầu thụ giáo, một mặt tính toán xem mớ xương cốt này có thể đổi bao nhiêu tinh thạch. Sớm biết thế này đã mang thêm chút ít, dù sao trong nhà vẫn còn nhiều.

Nhắc mới nhớ, Y Ân nhà cửa thoát nhìn không có vẻ giàu có gì cho cam, xem phòng hần bày biện đơn giản đến mức không thể giản đơn hơn nữa thì biết. Bây giờ còn phải nuôi thêm một kẻ ăn không ngồi rồi, đến Giang Tiều còn tự thấy ngại ngùng.

Lại xem, ngay cả Cát Nhĩ là giống cái còn có thể tự kiếm tiền thì bản thân mình tuyệt đối không thể trở thành gánh nặng của Y Ân, chỉ là không biết kiếm tiền như thế nào đây?

Ngay lúc hần còn đang vắt óc suy nghĩ, chợt thấy Y Ân đột nhiên dừng bước.

Trước mắt là tòa nhà bằng đá lớn nhất Giang Tiều từng thấy từ sau khi chuyển kiếp, cũng là kiến trúc trang trí tối hoa lệ nhất, vách tường nhiều lớp nhất, vật liệu cư nhiên là hồng tinh. Dưới ánh dương chiếu rọi, mặt tường lấp lánh ánh quang, nhìn từ xa tựa hấp dẫn lòng người./ thu hút ánh mắt.

Giang Tiều cứ nghĩ thế giới thú nhân rất lạc hậu, cứ xem đá đánh lửa nguyên thủy là biết, nào ngờ hiện tại không thể không thừa nhận, ở những phương diện khác bọn họ rất tiến bộ.

Trong nhà bày ba quầy, sau quầy là một hàng rương chứa các loại tinh thạch giá trị cao thấp khác nhau.

Lạch cạch trút mớ xương nhỏ lên quầy, chẳng biết có phải ảo giác của Giang Tiều hay không mà đôi mắt của thú nhân tiếp khách trước quầy có vẻ sáng rực lên.

“Ừm, để ta xem chút...Trong này không ít thứ tốt, có cả xương long trụ (heo rồng!?), bọn này tính tình dữ tợn, hay sống theo bầy, da thì dày, hàm răng lại phi thường sắc bén...”

“A ha, còn có cả xương sư hổ nữa, thứ tốt đó nha!”

Gẩy gẩy đồng xương một chút, thú nhân nọ trầm ngâm ra giá: “Cả chỗ này tổng cộng là một tử tinh, năm lục tinh và năm mươi hồng tinh.”

Giang Tiều đứng một bên thăm chửi thẳng cha gian thương, đã nói là đồ tốt mà đến tốt cùng mới cho được một tử tinh.

Nãy thấy Cát Nhĩ dùng một hồng tinh đổi lấy tám bảng gỗ, Giang Tiều cũng thừa biết là số “Tiền” này chẳng được bao nhiêu.

Đón lấy túi tinh thạch, Y Ân xem ra chẳng hề có điểm bất mãn nào, dẫn đầu đi ra ngoài trước tiên.

Đến tận lúc mua bột* Giang Tiều mới nhận ra là mình hơi thái quá rồi. Một túi lớn như vậy, chỉ tốn có tám hồng tinh.

Ngẫm lại trong nhà Y Ân chẳng thiếu mấy khúc xương như thế, lòng Giang Tiều dao động dữ dội, nguyên lai Y Ân vốn là kẻ có tiền a!

“Cứ tưởng là nhà người rất nghèo...” Có nhiều tiền như vậy, sao không sống thảnh thơi hơn một chút?

“Có nhà cửa để ở, đồ đạc đầy đủ dùng là tốt rồi.”

Hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Giang Tiều, Y Ân đơn thuần giảng giải, hần không có nhu cầu gì nhiều với chất lượng cuộc sống hiện tại, đại để là phần đông giống đực trước khi lập gia thất đều như thế...

Hơn nữa, không phải tất cả thú nhân nào cũng có thể đi săn động vật hung mãnh, ví như Ưng tộc bộ lạc – vấn đề tiên quyết đối với họ là đảm bảo cuộc sống ấm no. Mà kỳ thực, cuộc sống Y Ân từ sau khi thành niên đến giờ cũng không thay đổi gì mấy, mớ xương đó cũng do tích lũy lâu dài mà có nhiều thôi...

Giang Tiều nhìn sang từng quầy từng quầy một, cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với những thứ quà vật đang dậy hương này, chỉ tiếc là không có tiền.

Đến khi đi qua trước một sạp hoa quả, Giang Tiều kích động, hẳn thích ăn nhất là dứa, mà dứa ở nơi này là phiên bản hoàn toàn khổng lồ, trái nhỏ nhất cũng bằng quả bóng rổ. Nhìn xem lá cây xanh biêng biếc kia, thêm vỏ ngoài óng ánh vàng –

“Chúng ta lấy một trái.”

Từ sau truyền đến thanh âm ngày càng quen thuộc với Giang Tiều, hẳn quay đầu lại khó tin nổi nhìn nhìn, khuôn mặt kia vẫn như cũ lạnh băng không chút cảm xúc. Coi như là khối băng đi, chẳng qua không thể không kể được, là khối băng làm đẹp lòng người khác.

Giang Tiều cười toe toét hết sức phấn khởi ôm trái “Dứa” khổng lồ vào lòng, chỉ hận không thể chạy về ngay luôn thôi.

“...”

Y Ân lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của Giang Tiều, trước thấy hẳn nhẩn nại ngó chăm chăm quả bà sa nọ, như thể giả mà không mua được thì hẳn nhất định sẽ cướp đi luôn. Đến khi ôm được trái kia vào lòng, dáng hình thỏa mãn như là đã chiếm được cả thế giới –bất quá là thứ trái cây đáng giá có một hồng tinh thôi mà.

Mặt to thô kệch, chỉ dám nói là không đến nỗi khó nhìn, không ngờ biểu tình phong phú vậy.

Cát Nhĩ vừa tới chợ Bắc, thấy Giang Tiều và Y Ân mua một đồng gì đó chuẩn bị đi ra, Tiều còn đang ôm quả bà sa cười như thăng ngổ.

“Người bán xong hết những thứ được thủy kia nhanh vậy à?”

Thấy Cát Nhĩ, Giang Tiều giật mình hỏi, còn tưởng không bán được cơ.

“Đương nhiên, được thủy ta làm đại gia cũng muốn cướp nữa là. Hôm nay cũng không tệ, bán được 3 lục tinh, 15 hồng tinh.”

Cát Nhĩ quơ quơ cái túi trong tay, dương dương tự đắc nói.

“Cát Nhĩ còn nửa năm nữa là có thể trở thành y sư, được thủy hẳn phối cũng đứng nhất nhì bộ lạc ta.”

Thấy Giang Tiều không tin, Y Ân đỡ lời giải thích, Cát Nhĩ về phương diện này quả thật rất có thiên tư.

“Người cầm cái gì bên tay vậy?”

Từ tay phải Cát Nhĩ giơ lên một bọc vải nhỏ, xem vẻ ung dung của hẳn thì bọc kia hẳn khá nhẹ.

“Cái này hả, Kết tháng sau thành niên rồi, ta mua cho hẳn một bộ áo choàng.”

Nói đoạn mở bao quần áo ra, lấy chiếc áo choàng đưa cho hai người xem.

Áo choàng rất dài, may từ da thú. Không biết là da con gì, lông trắng như tuyết sáng, chạm đến vừa mềm vừa mượt.

Chỉ là nhìn qua chế tác, Giang Tiều bắt giác nhú mảy, đường may coi như kỹ, nhưng cũng đến thể mà thôi, lãng phí cả một tấm da tốt.

“Sao vậy? Chỗ nào có vấn đề?”

Thấy phản ứng Giang Tiều, Cát Nhĩ vội vàng hỏi, không lẽ y phục bị gì?

“Thì là, thợ may không tốt lắm...” Giang Tiều thành thật nói.

“Nhưng đây là giống cái tay nghề cao nhất nơi này làm rồi”

Cát Nhĩ bắt khả tư nghị (không tưởng tượng nổi) kêu lên, cái này nội tiền gia công thôi cũng tốn của hẳn 30 hồng tinh rồi.

“Ta có thể làm tốt hơn nhiều.”

Giang Tiều ngưỡng chừng gãi đầu, hấn từ nhỏ đã có hứng thú với y phục nhưng không dám để người khác biết. Đường đường là một đại nam nhân khỏe mạnh mà cứ hết lần này tới lần khác thích những thứ của con gái, chỉ tổ khiến người cười cho.

“Gạt người chớ...”

Cát Nhĩ nhìn trái nhìn phải, ngó kiểu gì cũng thấy mấy ngón tay to lớn kia không có khả năng cầm kim được.

“Không tin ta may cho ngươi một bộ.”

Thấy Y Ân cũng lộ vẻ mặt hoài nghi, Giang Tiều kích động nói. Chẳng biết vì sao Giang Tiều không muốn bị Y Ân coi thường. Trước cũng do Y Ân nhìn Giang Tiều mới bất tri bất giác nói ra sở thích của mình, trực cảm bảo rằng Y Ân nhất định sẽ không cười mình như người khác.

“Ha, ngươi muốn may áo choàng cho Y Ân?”

Nào biết Cát Nhĩ nghe xong tự nhiên cười ha hả, cười không ngừng đến gập bụng thở dốc. Mà Y Ân vẫn một mực im lặng, nét mặt vô cùng cổ quái.

Nhìn phản ứng của hai người, Giang Tiều then quá hóa giận, đỏ mặt tía tai khê gằn: “Các người không tin? Ta làm liền một bộ cho các người xem!”

“Ha ha ha....Ừ thì ngươi nói thật đi nữa...” Cát Nhĩ xoa xoa bụng nói tiếp, “Áo choàng chỉ mặc vào lúc vợ chồng cử hành nghi thức, và nhất định phải do giống cái của hấn tự may nên.”

“Vây, ta cũng có thể may cho Y Ân cái khác...Ngươi cứ chờ nhìn cho kĩ.”

Nguyên lai còn có lí do này, náo loạn đến khuôn mặt đỏ hồng! Bất quá Giang Tiều vẫn chưa buông tha ý định may y phục cho Y Ân...

“Ừ, nếu ngươi làm tốt thì giúp ta may một bộ.”

Ngó bộ Giang Tiều còn đang tích cực, Cát Nhĩ cũng phụ họa qua loa theo...

Về phần may áo choàng sao, ba người cũng chỉ coi là nói đùa.

10. Chương 10: Hậu Di Chứng “bánh Kẹp Thịt”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ chợ về đến nơi đã là giờ ăn tối, vừa mới mua bột nên Giang Tiều quyết định trở tài, dứt khoát lưu Cát Nhĩ ở lại ăn cùng.

“Chuyện đó, hay là cứ để ta về nhà ăn...”

Nói thật là Cát Nhĩ không có lòng tin đối với tài nấu nướng của Giang Tiều cho lắm. Gì chứ thú nhân giống đực bản lĩnh ra tay cũng chỉ có cầm thịt quay chứ mấy.

“...”

Giang Tiều không nói lời nào, lặng lẽ nhìn hấn, chỉ là ánh mắt nhìn thế nào làm gì cũng khiến người ta mang mặc cảm tội lỗi.

Cát Nhĩ nhìn qua Y Ân bên cạnh, hi vọng moi được tí ý gì từ gã.

Y Ân bắt được tín hiệu cầu cứu, ngoảnh mặt đi làm như không nhìn thấy. Kỳ thật vốn cũng không có lòng tin thấu đáo đối với tài nấu ăn của Giang Tiều, chẳng qua là thấy tên này nóng lòng muốn được khẳng định đến vậy –

“Được rồi.”

Cát Nhĩ nuốt nước bọt, khó khăn trả lời. Cầu trời ăn xong bữa này hấn còn sống để ra ngoài.

Giang Tiều tìm một cái chậu lớn, đổ bột vào trộn với nước, khuấy cho quánh lại, sau đó chờ lên men.

Nghĩ ngợi một chút rồi cắt nửa khối thịt mỡ, cô thành một chén mỡ động vật, mặc dù hẳn thích dùng dầu thực vật hơn, nhưng tạm thời dùng đỡ thể này cũng được.

“Cái đó dùng làm gì vậy?”

Để đảm bảo an toàn cho tính mạng mình, Cát Nhĩ một mực đứng cạnh “Giám sát”, chứng kiến qua những thứ trước đây chưa từng thấy, không nén được lòng hiếu kỳ.

“Đợi một lát người sẽ biết.”

Giang Tiều vờ thần bí, mà thực ra là hẳn cũng chẳng biết phải giải thích thế nào.

Đến khi Giang Tiều ngắt cục bột ra nặn thành bánh Cát Nhĩ mới thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai là làm bánh bột bột. Tuy đã hơi yên tâm nhưng đồng thời cũng có cảm giác không đúng cho lắm, dầu gì hẳn vẫn ôm một chút chờ mong, hi vọng Giang Tiều có thể nấu ra cái gì đó kha khá –A? Sao lại quét cao trạng thể ** (mỡ động vật đông) lên mặt bánh thế kia?

Từng cái bánh dính chặt vào trong nồi đã dần dần trở nên vàng ruộm cùng tỏa ra mùi hương mê người, thần kỳ sao, chỉ cần vỗ nhẹ vài lần đã rời ra.

“Ném thử xem...” Giang Tiều tiện tay đưa qua một chiếc, số còn lại xếp vào giỏ trúc.

“Phù phù...Nóng quá..” Cát Nhĩ đón lấy bánh, vừa cắn một cái lập tức la toáng lên nóng, “Có điều, làm sao vàng và giòn được thế vậy?” Bánh bột bột trước đây hẳn từng ăn đều là vừa mềm vừa thơm, mặc dù ăn ngon nhưng không được vị đặc biệt vậy. Còn có cách làm thế này sao hẳn chưa từng gặp qua.

“Ừm, ta biết rồi, là do mới nãy quét lên thứ kì quái này!” Cát Nhĩ đầu óc xoay chuyển rất linh hoạt, thoáng chốc đã lần ra được nguyên nhân cốt yếu, ngấm ngấm quyết định về nhà cũng thử xem sao.

Thấy phản ứng này của Cát Nhĩ, Giang Tiều trong lòng tràn đầy tin tưởng đưa Y Ân một cái.

“Ừ...Không tệ...” đối mặt với Giang Tiều khắp khối chờ mong, Y Ân bối rối nhận xét.

“Thật không?” Tâm tình vui vẻ thoáng chốc mất tăm, Giang Tiều không ngốc, biểu tình như thế sao gọi là thích thú cho được!

Mà hành động tiếp theo của Y Ân càng đã kích hẳn thêm sâu. Dưới giá nướng lớn, ánh lửa cháy rừng rực bập bùng phản chiếu bóng sáng lên tường, Giang Tiều chán nản ngồi xõm xuống góc tường “ Trồng nấm”.

“Không thích...Hẳn không thích...” Thế nhưng nhìn lại Cát Nhĩ một bên đang nhai nuốt không ngừng, hẳn đã ăn tới cái thứ tư rồi! Cùng là thú nhân, vì lẽ gì Y Ân lại không thích chớ?

“Tiều, người không cần phải như thế đâu, kỳ thực giống đực không thích mấy loại thức ăn bột với hoa quả, với bọn họ thì chỉ có thịt là nhất thôi.”

Có lẽ do giống đực còn giữ hình thái hóa thú nên bản năng dã thú đã ăn sâu vào trong xương tủy, không thể thay đổi được. Mà thú nhân giống cái thì sớm đã triệt để thoát khỏi lột động vật, ngược lại có xu hướng giống người địa cầu hơn.

“Sao người không nói sớm?” Giang Tiều vẻ mặt oán hận, dù biết nguyên nhân không phải do mình nhưng vẫn rất phiền não..

“...”

Cát Nhĩ không nói gì, nói người biết sớm rồi người không làm nữa hả? Rồi ta sẽ không được ăn bánh ngon vậy nữa hả? Hơn nữa, người rõ ràng mời ta làm khách nha, mắc mớ gì phải quan tâm Y Ân thích hay không?

Bên kia đã nướng thịt xong xuôi rồi, Giang Tiều vẫn thấy không cam tâm, nhưng đến chính hẳn cũng không hiểu tại sao mình lại mong được Y Ân thừa nhận đến mức đó.

“A, phải rồi, có thể khả dĩ là như vậy chẳng!” Nghĩ đến cách ăn thịt quay nào đó trước đây, hẳn nhất thời nảy ra chủ ý, hưng phấn bưng bưng cầm con dao xương thú trên tấm thớt lên. Không nói thêm lời nào liền chạy đến trước mặt Y Ân.

“Này, người chưa tới mức đó chứ!” Lẽ nào vì Y Ân không thích bánh bột bột Tiều làm nên tên này định “Liều mạng”? Còn nữa loại dao xương thú sử dụng trong nhà bếp ấy mà đấu với Y Ân căn bản là vô ích.

Dưới ánh mắt hoài nghi của hai người, Giang Tiều vung con dao lên cao –soạt soạt soạt soạt...Múa tay liên tục mấy chục lần, trên giá nướng chỉ còn lại bộ xương, toàn bộ thịt đều được Giang Tiều lóc sạch vào chậu.

“Lợi hại!” Cát Nhĩ mắt nhìn choáng váng, buột miệng tán thưởng, không ngờ được Tiều còn có ngón nghề này.

“Hắc hắc!” Giang Tiều đắc ý một tẹo, loại “Phi đao tuyệt kĩ” này còn phải cảm ơn đến tỷ tỷ bạo lực vô cùng thích xem phim điện ảnh của hắn, từ lúc xem [Tân Long Môn khách sạn] đặc biệt sùng bái tiểu hỏa kế trong đó, ép buộc Giang Tiều phải học.

Cũng may mà Giang Tiều có tài nấu nướng trời cho mới miễn cưỡng tạm đạt yêu cầu của bà chị, tuy rằng so với vị “Thần nhân” kia còn kém xa.

Nhanh nhẹn kẹp thịt vừa giữa miếng bánh, Giang Tiều lần nữa cắn chặt răng đưa cho Y Ân, vẻ chờ mong.

Y Ân cắn một miếng tức thì trợn tròn hai mắt, không thể nào bánh bột bột cùng phối thịt quay lại ăn ngon như vậy, hai thứ hợp cùng một chỗ lại sinh ra loại khẩu vị mới lạ. Ăn một mạch hết cái bánh vẫn thấy chưa thỏa.

“Ăn ngon.”

Chỉ thốt ra hai chữ, sau đó Y Ân ngay lập tức bắt chước theo Giang Tiều kẹp thịt vào cái bánh thứ hai, trong lúc ăn nhất thời miệng đầy dầu mỡ. Cát Nhĩ thấy vậy cũng học theo, cầm mặt ăn đến bất diệc nhạc hồ (ăn đến muốn chết đi luôn), không thèm ngẩng đầu lên lấy một lần.

“Ngon quá đi!”

Giang Tiều có chút hài lòng nho nhỏ nhìn Y Ân thỏa thuê ăn, đáng vẻ không dám gọi là tao nhã. Cũng hên là đối với chuyện thái thịt này hắn coi như có chút kinh nghiệm, chứ mỡ nạc đan xen, xương thịt nối liền thế này, người bình thường muốn làm được cũng phải rất gian nan.

“Không biết Tiều có tay nghề đến thế nha...” Cát Nhĩ vuốt vuốt cái bụng no căng đoạn ra khỏi nhà Y Ân, thầm tính toán sau này sẽ chăm chỉ thường xuyên đến ăn chục hơn.

Sau bữa cơm chiều, Giang Tiều rửa sạch bà sa quả, xắt lát theo thói quen, “Hiền lành” bưng đến đặt trước mặt Y Ân. Cho dù là ăn thịt đi chăng nữa vẫn phải cân bằng dinh dưỡng, đây là Giang Tiều một lòng lo lắng cho cân bằng dinh dưỡng của Y Ân nhá.

Bàn tay to lớn vươn đến khay tùy tiện cầm lấy một lát bỏ vào miệng, mặt mũi vô cảm nhai vài cái rồi nuốt xuống, rồi lại với tay lấy thêm lát nữa.

“Không chua hả?...” Giang Tiều ngó kiểu ăn này của hắn, không kềm lòng được hỏi, dứa mặc dù ăn tốt thực, nhưng người bình thường mới bắt đầu ăn đều không quen miệng. Đầu tiên là vị chua đậm, sau đó chất ngọt mới từ từ đọng lại.

“Cái gì?” Y Ân nghe thấy câu hỏi của hắn, lộ ra thần sắc khó hiểu, sau đó mới phản ứng được lập tức chua đến cau mày.

“Ha ha, người đang nghĩ gì thế?” Khó mà tin nổi có lúc thấy được Y Ân rơi vào tình trạng “Lơ mơ”, Giang Tiều tò mò hỏi. Rõ ràng là ban này tâm trí Y Ân lang thang chỗ nào, không biết nghĩ gì mà đến nổi mất hồn thế?

“Người dùng tiểu đao không tồi –“ Trầm tư một chút, Y Ân chậm rãi nói thẳng. Nhớ tới Giang Tiều trước đó thuần thục “Đao pháp”, con người xanh thẫm khê lưu động.

“Ta cũng không biết sao mình am luyện đến vậy...” Trong lòng Giang Tiều thoáng căng thẳng, có chút thấp thỏm nói. Lúc này mới thấy mình đặc ý hơi quá đà, trước đây rõ ràng từng nói với hắn là cái gì cũng quen hết rồi.

“..”

Y Ân nhặt một lát trái cây bỏ vào miệng, hiển nhiên chẳng hề để ý tới lời giải thích của Giang Tiều mà chìm vào suy tư.

“Phù, may mà Y Ân hình như không để ý lắm đến chuyện sao mình biết nấu cơm...” Giang Tiều thở phào an tâm cùng lúc lại có chút hiếu kỳ, không biết Y Ân nghĩ cái gì mà nhập thần thế.

Vài ngày sau, Y Ân dường như lâm vào tình trạng kì quặc, ngày thường thì cứ theo lệ thường đi săn thú, nhưng sau bữa cơm chiều liền trốn vào phòng cất trữ ngay rồi ở lì trong đó không ra nữa, thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm Giang Tiều một trận ra trò.

Giang Tiều bị soi đến da đầu ngứa ngáy, hết lần này đến lần khác vẫn không thể trốn, cũng muốn đi hỏi lắm, nhưng lá gan không đủ to. Ngay cả khi Cát Nhĩ nài nỉ hắn làm lại món “Bánh kẹp thịt*” cũng không có tâm tình để ý tới.

“Kỳ cục, ta làm thế nào cũng không ra được mùi vị đó, rõ ràng là các bước đều giống nhau mà.” Cát Nhĩ một bên nhủ thầm, một bên quan sát hai người kia, chung quy thấy sự tình đang phát triển theo cái hướng rất chi là quỷ dị.

*Cái này tớ cũng không rõ lắm, đại loại là Hamburger của Trung kiểu kiểu thế này

Đáng lẽ vỏ bánh sẽ chiên trong chảo, nhưng mấy chương trước có nói nhà Y Ân chả có gì sắt ngoài mấy cái nồi nên tớ edit là bạn Tiều quét mỡ lên rồi bỏ vô nồi nướng (mà chính xác là tác giả viết thế ;____;)

***chỗ này không tiện dịch ra, tác giả cũng có chú thích là mở thú đông rồi nên tớ để nguyên.

11. Chương 11: Lễ Vật “nhức Nhối”

Những ngày khác thường kéo dài liên tiếp đến một tuần lễ sau, ngay lúc Giang Tiều không chịu nổi nữa lấy hết can đảm định hỏi thì Y Ân đưa cho hắn một thanh thú cốt đao.

Giang Tiều ngỡ vực tiếp nhận, chốc lát đã nhận ra, tuy rằng cùng là đao xương thú, nhưng thanh này khác với thanh ở nhà bếp.

Không biết Y Ân dùng xương gì, toàn thân đao phủ một lớp cao màu trắng ngà, bên trong lộ ra sắc đỏ như máu, chạm vào có cảm giác trơn lạnh tinh vi, trọng lượng thoát nhìn khá nặng, lưỡi đao cũng rất sắc bén.

Cẩn thận xem xét thân đao sẽ phát hiện trên mặt chạm khắc hoa văn rất tinh tế, đường nét giản đơn mà tinh xảo khiến thanh đao tuy đại khí nhưng cũng không kém phần nhu mỹ. Giang Tiều đã thích thanh đao này ngay từ cái nhìn đầu tiên, đơn giản là quyến luyến không buông.

“Cho ta?” Mặc dù ít nhiều đã đoán ra, hắn vẫn không dám khẳng định, trên đời này ngoại trừ phụ mẫu quá cố, cũng chỉ có tỷ tỷ là từng tặng quà cho hắn.

“Người thạo dùng đao, cái này cho người để phòng thân.” Y Ân mắt tự nhiên nói, nhìn kĩ sẽ thấy hai tai hắn đã hơi đỏ hồng lên rồi.

Thấy Giang Tiều nhẹ nhàng miết miết hoa văn trên thân đao, khẳng định lần nữa ý tưởng trước đây của mình là đúng, chẳng biết sao, trực giác mách bảo Y Ân nếu là những hoa văn giống cái hay để ý thì Giang Tiều nhất định sẽ thích.

Giang Tiều chợt hiểu ra mấy ngày nay Y Ân vô thanh vô tức ở lì trong phòng cất trữ là vì làm cái này đây.

Nhìn thanh thú cốt đao, Giang Tiều luôn cảm giác thiếu thiếu thứ gì, mãi đến khi thấy Cát Nhĩ gài đao sau lưng, mới nhận ra là đao còn phải phối vỏ.

“Thật xinh đẹp! Y Ân làm cho người á!” Cát Nhĩ vừa trông thấy thanh đao xương thú kinh diễm lòng người kia đã lập tức reo lên tán thưởng, trong giọng nói bất giác mơ hồ mang theo tia đổ kỵ.

“Ừ.”

Giang Tiều cười ngây ngô gật đầu, khuôn mặt có chút biến hồng. Nghĩ đến Y Ân cố ý làm riêng cho mình, trong tâm tưởng tựa thêm phần mỹ tư tư. Tuy rằng với hắn chẳng qua chỉ để cho mình phòng thân, cũng không cụ thể có ý nghĩa đặc biệt gì.

“Y Ân quả không tiếc gì, thanh đao này trị giá thấp nhất cũng phải ba tử tinh.”

Nói đến đây, Cát Nhĩ đã trở nên “trần trụi” ghen tị, Y Ân chưa từng tặng hắn thanh đao có chất liệu tốt như vậy.

Bất quá chuyện này Cát Nhĩ có thể hiểu được, Y Ân tính tình có chút “Quái”, chỉ cần trong phạm vi chịu trách nhiệm quản lý của hắn, đều sẽ được toàn tâm toàn ý chăm sóc, nhưng ngẫm lại thì Tiều không hẳn là dạng may mắn đó – người được Y Ân công nhận cho đến nay cũng chỉ có người nhà hắn, mình miễn cưỡng lắm mới được tính thêm vào.

“Gì cơ? Ba tử tinh...” Trong đầu Giang Tiều đột nhiên xuất hiện một đồng bột xay ăn hoài không hết. Giang Tiều tuy rất thích đao này, nhưng giá của nó đúng là làm người ta xót ruột không thôi.

“Đúng vậy, người không nhận ra sao? Đây chính là dùng băng dực long cốt hiếm thấy làm ra, nên chạm vào mới có cảm giác ôn lương (nóng lạnh =.), hướng chỉ bên ngoài còn phủ một lớp dầu nham linh cốt còn tan...” Nói đoạn dừng một chút, Cát Nhĩ chìm vào hồi ức – “Hai loại dã thú này rất hiếm, ta còn nhớ rõ băng dực long là Y Ân đánh lúc đang thành niên, bây giờ còn bị cào trầy...”

Giang Tiều càng nghe càng giật mình, băng dực long cốt kia nguyên lai là lấy vào lễ thành niên, vậy với hắn ắt hẳn càng mang nhiều ý nghĩa.

“Ta muốn làm vỏ đao, người biết chỗ nào có thể tìm được vật liệu tương đối khá không?”

Từng chút một lần vuốt thân đao, Giang Tiều hỏi với tâm tình phức tạp.

“Ừm, Y Ân nhất định còn giữ tấm da băng dực long, là cái màu xanh nhạt...”

Cát Nhĩ không nhận ra Giang Tiều tâm tư vương vấn, chỉ kinh ngạc tự hỏi hắn còn loại kỹ nghệ này nữa sao. Bất quá, nhớ lại mùi vị của “Bánh kẹp thịt” lần trước, trong lòng cũng đã có vài phần tin tưởng.

“Ta biết rồi –” Giang Tiều đặc biệt có ấn tượng sâu sắc với tấm da thú xanh nhạt ấy, bộ lông mỹ lệ lấp lánh ánh u lam, chỉ một thoáng liếc mắt thôi, cả đời này vĩnh viễn không bao giờ quên được.

“Song muốn làm vỏ đao phải đến cửa hiệu của Ngải Phật Sâm, bên đó mới có công cụ chuyên môn.”

Cát Nhĩ nhìn chăm chú tấm da băng dực long lam sắc đưa ra đề nghị, quả thật trong nhà Y Ân đúng là không có công cụ chế tác vỏ đao, nhưng còn có nguyên nhân chủ yếu khác – nếu tay nghề của Giang Tiều không tốt, ít nhất còn có vị đại sư Ngải Phật Sâm kia ở bên cạnh trông coi. Tấm da đẹp như vậy, tuyệt đối không thể lãng phí.

Cửa hiệu vũ khí của Ngải Phật Sâm tọa ở khu vực tốt nhất chợ Nam, trong tiệm người người lai vãng rất nhiều, hiển nhiên sinh ý rất tốt.

“Ôi chào, không phải Tiểu Cát Nhĩ đây sao, muốn mua vũ khí à?”

Ngải Phật Sâm bộ mặt râu ria hào sảng cười nói, ngoài sẵn sẵn ra, không nhiều thú nhân giống đực chuyên nghề khác lắm, mà trong đó chế tác vũ khí là nghề đòi hỏi yêu cầu cao nhất, hiếm thú nhân nào có được tài năng thiên phú này.

Thực ra là Ngải Phật Sâm vẫn muốn thu Y Ân làm đồ đệ, chỉ tiếc Y Ân thiên tư tuy cao nhưng vốn hoàn toàn chẳng hứng thú với đám này.

“Không phải, bằng hữu cháu muốn làm vỏ đao, tính mượn ngài ít dụng cụ.” Cát Nhĩ tủm tỉm cười kéo Giang Tiều sau lưng đẩy lên trước, dùng ánh mắt cổ vũ hắn nói với Ngải Phật Sâm.

“Đúng vậy...Có thể cho tôi mượn dùng một chút không?”

Giang Tiều thắc thỏm, nhiều ánh mắt xa lạ đang hướng về ông chú râu ria này, hấn khiếp đảm muốn chết, nếu không phải đang vô phương tìm cách thì dám hấn sẽ chạy biến về nhà ngay luôn.

“Ha, không phải ngươi là thú nhân tiểu tử Y Ân kia thu lưu sao? Muốn dùng công cụ chỗ ta cũng được, nhưng phải trả 50 lạng tinh.” Ngải Phật Sâm thầm đánh giá thú nhân rụt rè trước mắt, giọng nói oang oang truyền đi thật xa, cơ hồ rước thêm vô số kẻ thích xem náo nhiệt vây quanh.

“Cái đó...Tôi không có...”

Lời tiếp theo nghẹn lại trong họng, hấn không thể nói được mình đến một viên cũng không có. Ánh mắt cầu cứu hướng về phía Cát Nhĩ, hi vọng hấn năn nỉ giúp mình một câu, trông hấn và ông chú râu quai hàm này có vẻ giao tình không tồi.

“Hắc hắc, Tiều, sao không đem thanh long cốt đao Y Ân tặng ra cho Ngải Phật Sâm nhìn?” Cát Nhĩ khoát tay ý bảo không cần vội, tí mắt cười nói với hấn.

“Tiểu tử kia lại có thành phẩm mới á?”

Ngải Phật Sâm vừa nghe đến đó vẻ mặt tức thì mừng rỡ, mấy lão già râu đi theo cũng nhất loạt run run, thoạt nhìn trông hết sức buồn cười.

Thanh băng đục cốt đao vừa lấy ra ngay lập tức thu hút ánh mắt mọi người, mà mắt của Ngải Phật Sâm lại càng lúc càng sáng, không nói thêm lời nào ông dẫn Giang Tiều và Cát Nhĩ ra sau tiệm. Đó là nơi bình thường ông chế tạo vũ khí. Bất quá, ông ta có một yêu cầu, khoảng thời gian chế tác vũ đao nhất định phải để ông đứng bên cạnh nhìn.

“Không sao, theo ông ấy đi, Ngải Phật Sâm cổ quái sẽ không cho phép bất kì thanh đao tốt nào lại có điểm không hoàn mỹ, đương nhiên cũng tính cả vũ đao vô cùng trọng yếu ấy nữa.”

Nên đó là nguyên nhân Cát Nhĩ có thể ung dung đến mượn chỗ này.

Chờ đến khi Giang Tiều lấy ra tấm da băng đục long thú màu xanh, Ngải Phật Sâm thêm một trận kinh ngạc, chỉ hận không thể đoạt lấy trực tiếp thay hấn động thủ.

“Này, ta hỏi, ngươi thật sự có nắm chắc không?” Để làm ra vũ đao hoàn mỹ không phải là một chuyện dễ dàng.

“Tôi muốn thử xem.” Tuy nói vậy nhưng sự kiên định trong mắt Giang Tiều thì bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được. Trước khi đến chợ, trong đầu hấn vốn nghĩ ra cách rồi.

Từng giây từng phút trôi qua, Giang Tiều chuyên chú dựng bản vẽ, cắt kim loại, khoan lỗ, mới bắt đầu rất nhuần nhuyễn, càng về sau càng lưu loát, hấn dường như trời sinh để ăn một bữa này.

“Lại một tên...” – Thiên tài...

Ngải Phật Sâm ban đầu chỉ khinh thường nhìn Giang Tiều động thủ, càng về sau càng nặng nề thở dài, đúng là mình đã già rồi...

Đến cuối, để vũ đao thoạt trông đẹp dễ dễ coi, Giang Tiều sử dụng đến cả những phương pháp Ngải Phật Sâm không ngờ tới, đục lỗ nhỏ trên đường may, đánh vào những đầu đinh trang trí sáng lấp lánh.

Bằng đến khi Giang Tiều làm xong mới phát hiện chung quanh tĩnh lặng không một tiếng người, ngẩng đầu lên chợt thấy hai người nọ đang sững sờ nhìn hấn, chính xác là nhìn vũ đao trong tay hấn – đồ án (hoa văn) vân long thần bí khảm trên vũ đao lam sắc, lại thêm mào đỉnh bất mắt, trầm ổn ẩn chút khoa trương, vừa mâu thuẫn lại hài hòa...

Nghĩ đến đôi mắt xanh kia cùng chiếc vũ đao này giao tương huy ánh (chiếu rọi lẫn nhau), không biết sẽ là kiểu tình huống gì đây.

“Thật rất hoàn mỹ!”

“Như thế chúng vốn cùng một bộ...”

Một trước một sau cùng nhau cất tiếng, Ngải Phật Sâm và Cát Nhĩ đã hồi thần, kim lòng không dặng cất lời tán thưởng.

“Khụ khụ, Tiều phải không, cậu có hứng thú theo ta học tập?”

Ngải Phật Sâm húng hắng hai tiếng, có tí mất tự nhiên hỏi, ai bảo ổng thái độ với người ta trước đó ác ôn thái quá.

“...”

Giang Tiều áy náy lắc đầu, so với làm vũ khí thì hẳn thích may y phục hơn.

“Rõ tức chết ta, kiểu gì mà tên thứ nhất thứ hai đều –“

Ngải Phật Sâm buồn bực muốn chết, nhưng cũng đành chịu, thằng nhóc Y Ân kia dung túng cực kì, cứ xem nó đem long cốt đao cho đi thì biết, đến nó cũng không dám cưỡng bách Giang Tiều...

Luận về vũ khí, ông tin mình có thể thắng Y Ân, bất quá so về vũ lực, chỉ có ông là người bị ăn đánh thôi.

Mãi cho đến khi Giang Tiều và Cát Nhĩ ra khỏi tiệm vũ khí, vẫn còn nghe văng vẳng tiếng Ngải Phật Sâm thở dài.

Cát Nhĩ cứ hoài vuốt ve thanh đao nọ, vẻ mặt lầy lòng luôn miệng ai ai, thật không ngờ Y Ân nhặt được bảo vật nha. Nào biết Tiều cư nhiên lợi hại vậy!

“Được rồi...”

Giang Tiều ngưng ngưng cười cười, thoải mái đáp lời, nhắc tới trước đây hẳn có thể lưu lại bộ lạc cũng nhờ một phần công lao Cát Nhĩ. Hơn nữa mà nói, Cát Nhĩ đúng là một hài tử dễ vui vẻ...

“Xin chờ một chút!”

Trong lúc cả hai đang nói chuyện, bỗng một người từ chéch phía đối diện bước ra chặn đường.

Đối với thanh âm dễ chịu này, Giang Tiều rất khó quên, người trước mặt chẳng phải là mỹ nhân Kiều kia sao?

“Thanh long cốt đao này bán cho ta đi nha? Đương nhiên cả vỏ đao nữa –ta trả 10 tử tinh.”

Giang Tiều chợt hiểu, hóa ra mỹ nhân trộm nhìn vật trong tay hắn.

“Thiết, ngươi bảo bán liền bán sao? Tránh ra, đừng ngáng đường.”

Không đợi hắn lên tiếng, Cát Nhĩ bĩu môi, khó chịu khước từ, thoạt nhìn rất không có hảo cảm với mỹ nhân.

“Cát Nhĩ, tôi đang nói với Tiều.”

Khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ hướng về người thiếu niên, nét cười vụt tắt, rõ ràng chán ghét lẫn nhau, Kiều vẫn không rõ vì sao Cát Nhĩ không ưa y, ở nơi nào cũng muốn chống đối lại y.

“Thứ mặt dày, Tiều chẳng có thân thiết với ngươi vậy nha? Long cốt đao là của Y Ân cho hắn, dựa vào đâu mà phải bán cho ngươi?”

Cát Nhĩ cố tình lộ ra nụ cười có nét hả hê, đối với người này, hắn tự nhiên biết nên giẫm vào chỗ nào là đau đớn nhất.

Kiều vẫn luôn thích Y Ân, chuyện này tất cả mọi người trong bộ lạc đều biết, mà mức độ y lưu tâm Y Ân phải nói là đạt đến trình khủng bố rồi. Rõ ràng là Y Ân không hề thích y, nhưng tên này tự dưng coi hắn là vật sở hữu luôn, chính thái độ đó làm Cát Nhĩ xoắn mắt – không phải y là người nhà tộc trưởng sao? Lớn lên còn thêm chút dễ nhìn...

“Cậu nói, đây là Y Ân cho cậu?”

Kiều nghe Cát Nhĩ nói xong, lập tức nhìn sang thú nhân cao lớn thô kệch bên cạnh, thần sắc khó lường.

12. Chương 12: Một Hồi Hư Kinh? (một Hồi Sợ Bóng Sợ Gió?)

Giang Tiều bị đôi mắt phiêu lượng kia nhìn đến phát hoảng, hấn thực tình không ứng phó nổi loại tình huống này, tâm tư xoay chuyển trăm hồi cuối cùng vẫn thành thật đáp, “Phải...”

Sau một khắc chợt thấy mỹ nhân khe khẽ cười rộ lên, nhiệt độ xung quanh như tăng thêm vài phần, Giang Tiều bất giác đổ mồ hôi.

“Ha ha, cậu căng thẳng cái gì, sợ tôi ăn thịt sao? Nếu là đao Y Ân cho, vậy coi như quên đi.”

Vai bị vỗ nhẹ vài cái, Giang Tiều ngực càng thêm thất lại, tim động bình bịch, không biết trong tột cùng hồ lô vị mỹ nhân này có bán thứ gì.

“Này, người có chủ ý gì? Nói thẳng ra đi.”

Cát Nhĩ ngờ vực nhìn tên gian xảo đáng ghét kia, bình thường Kiều nói năng chả tốt đẹp được vậy, chỉ cần là thứ y vừa ý, y nhất định sẽ không buông tay.

“Tôi còn có chủ ý gì được?” Kiều miễn cưỡng duy trì nụ cười thanh nhã, ngoảnh lại nói với Giang Tiều: “Tài nghệ làm vỏ đao thật không ngoa, nhà tôi có một tấm kim măng bì thượng hảo, có thể làm giúp tôi một cái được không?”

“Được, không thành vấn đề.”

Giang Tiều kìm nén ý muốn lau mồ hôi, lén thở phào một tiếng, dứt khoát trả lời. Chỉ cần không phải thanh long cốt đao của hấn thì cái gì cũng được hết.

“Chỉ đơn giản vậy...?”

Cát Nhĩ nhìn Kiều từ trên xuống dưới, ngờ ngợ trong bụng y đang toan tính điều gì.

“Quyết định vậy đi!” Kiều coi Cát Nhĩ như không tồn tại, nở nụ cười với Giang Tiều, thanh âm càng lúc càng nhu hòa êm tai.

“Được...” Giang Tiều bị nụ cười kia làm hoa cả mắt, ngây ngô gật đầu.

“Nè, người không nên bị cái tên này tam ngôn lưỡng ngữ làm cho...” Người cũng đi rồi, còn đứng nhìn gì vậy?

Cát Nhĩ ở bên cạnh bất mãn nhắc nhở, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, suy đoán dò hỏi: “Người không phải cũng thích tên đó chứ?”

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Tiều tuy không hóa thú được, trong mắt mọi người vốn chỉ là một giống đực vô dụng, nhưng thích giống cái lại là chuyện bình thường.

“Sao được, sao có thể...” Giang Tiều nghe xong hoảng hốt, lắp bắp phủ nhận. Tuy rằng Kiều dáng dấp xinh đẹp, nhưng y là giống cái, tức là “Thụ” á, mà mình dù hình dạng là “Công” bất quá nội tâm vẫn là thụ – hai tiểu thụ thì làm gì với nhau cơ?

Hấn chẳng qua là có chút ước ao, giá như mình được một nửa tướng mạo của Kiều, sẽ dễ dàng được nhiều người yêu mến hơn!

“Thật sự?”

Cát Nhĩ nghiêng đầu nhìn gương mặt to bè nọ dần đỏ lên, còn chưa tin tưởng lắm, tuy rằng tên Kiều kia tính cách rất đáng ghét, nhưng khuôn mặt lẩn tránh dấp dề không tệ, hơn phân nửa giống đực trong bộ lạc đều bị hấn che mắt.

“Ừ, Kiều xinh đẹp như vậy, ta thế này, làm sao xứng đôi được...” Để Cát Nhĩ khỏi hồ nghi, Giang Tiều tìm đại một lí do thoái thác, trong bụng vẫn còn đôi chút chột dạ.

“Mặc kệ nói thế nào, người sau này tránh xa Kiều ra một chút, ta cảm thấy hấn không yên lòng với người. Còn nữa, người đã đáp ứng rồi, phải làm cho ta trước...” Đối với lí do này, Cát Nhĩ lại dễ dàng chấp nhận, bất quá vẫn không quên nhắc nhở Giang Tiều.

“Người yên tâm...” Giang Tiều lơ đãng trả lời, hắn cũng không muốn đến gần Kiều quá, trước mặt con người hoàn mỹ thế, chính mình cũng không tránh được cảm giác tự ti nặng nề.

“Trả cho người.” Nhá nhem tối, Y Ân vừa về tới nhà, chỉ thấy Giang Tiều đưa cho mình một vật đồng dạng, liếc mắt qua thì thấy một bao vỏ đao rất đẹp –mà vật liệu chế tác vỏ đao, hắn lại vô cùng quen thuộc.

“...?” Vẫn không đưa tay đón lấy, Y Ân cau mày nhìn hắn, ánh mắt dày đặc nghi vấn. Xem chừng cũng đoán ra, Giang Tiều trả hắn thanh long cốt đao.

Hôm qua không phải hắn vẫn còn phân chấn lắm sao? Chỉ hận không thể ôm đi ngủ luôn, sao giờ đột nhiên lại từ bỏ?

“Ta đã nghe Cát Nhĩ nói rồi....Vật quý giá như vậy, ta không thể nhận được.” Giang Tiều khê cần môi, tuy lòng vạn phần không muốn, nhưng vẫn duy trì tư thế vừa đưa qua vừa giải thích.

“Không muốn thì vứt đi.” Lạnh lùng buông xuống một câu, Y Ân xoay người đi vào nhà bếp, vật hắn đã cho đi, theo lý cũng sẽ không thu hồi lại.

“Khụ khụ...Người–” Giang Tiều vội vàng đuổi theo, lại không tìm được lời nào để nói, chỉ biết ôm bảo bối vào lòng. Ném đi? Trừ phi đầu hắn bị lừa đã thôi.

“Đi nhóm lửa, nướng bánh.” Thấy hắn thành thành thật thật bảo vệ món đồ kia, Y Ân lạnh lùng thả lại một câu, trở ra xử lí con mồi đã sẵn về, môi mỏng khẽ vẽ lên một đường cong khó dò.

“A!” Giang Tiều ngoan ngoãn gật đầu, mãi ảo não vì lẫn quẩn chuyện thanh đao, dĩ nhiên quên mất làm bữa tối.

Một mặt như vậy, mặt khác thì hì hì khúc khích cười, thiếu điều miệng toét tới tận mang tai nữa mà thôi.

Lúc đang ăn, Y Ân như chợt nhớ điều gì, quan sát Giang Tiều hỏi: “Vỏ đao là người làm?”

Ngải Phật Sâm có bao nhiêu cân lượng hắn đều biết rõ, tay nghề lão tuy không tệ, nhưng tuyệt đối sẽ không làm loại hình thức có phần hơi “Hoa tiêu” (màu mè =)) thế này. Vốn mà nói, vũ khí đối với giống đực chú trọng tính thực dụng là tốt rồi, chỉ giống cái mới thấy hứng thú với mấy kiểu trang trí thế này thôi.

“Ừ...Ông ấy còn hỏi ta có muốn theo học chế tạo vũ khí hay không...” Nhớ đến lão hồ tử sang sang kia, Giang Tiều có chút buồn cười, chỉ cần tiếp xúc sơ qua là biết, kì thực Ngải Phật Sâm là một thú nhân rất tốt.

“Người không đồng ý?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng Y Ân đồng thời cũng dùng giọng điệu khẳng định.

“Ta tương đối vẫn thích may y phục hơn. Cơ mà, sao người biết...?” Tuy có chút ngượng ngùng, Giang Tiều vẫn nói ra nguyên nhân từ chối Ngải Phật Sâm trước đó, bất quá có chút nghi ngại, Y Ân làm sao biết mình nhất định sẽ cự tuyệt? Dù sao, trong mắt mọi người, rèn vũ khí tất nhiên là một nghề nghiệp không tệ.

“...” Y Ân cũng không nói cho hắn biết, rằng người này ánh mắt lấp lánh rực rỡ lúc bàn chuyện may y phục với Cát Nhĩ và ánh mắt lúc nói chuyện làm vũ khí là hoàn toàn khác biệt.

Giang Tiều những lúc như thế, rất tự tin, quanh thân cơ hồ phủ một tầng quang tuyến nhàn nhạt, khiến cả người hắn dường như đều phát sáng lên. Ừm, so với vẻ nhút nhát rụt rè bình thường của hắn thì rõ ràng tuyệt nhiên bất đồng.

“Phải rồi, lúc bọn ta trở lại có gặp Kiều...Ta đồng ý giúp y làm vỏ đao.” Không nhận được câu trả lời, Giang Tiều cũng không tiếp tục truy vấn nữa, biết rõ nếu Y Ân không muốn nói, mình có làm thế nào đi nữa cũng không cạy miệng được. Nghĩ đến chuyện nhỏ xen giữa lúc trở về, hắn cẩn thận dè dặt mở lời, vừa tỉ mỉ quan sát sắc mặt Y Ân.

Cát Nhĩ nói Kiều được rất nhiều giống đực ưa thích, vậy Y Ân rốt cuộc có thích y không?

“Ừ.” Hạ thêm củi vào dưới giá nướng, Y Ân thờ ơ đáp. Giang Tiều làm cái gì nữa, hắn cũng sẽ không can thiệp vào hơn.

“Y trông rất đẹp...” Bất quá, mình vẫn thích đáng đáp Y Ân hơn...

Nhìn thú nhân đang trở lật giá nướng dưới ánh lửa, khuôn mặt hoàn mỹ ấy lúc nghe tên Kiều không có lấy một tia biến hóa, lúc này tâm tư Giang Tiều mới khẽ khàng nhẹ nhõm.

Chờ đến khi hần ý thức được chính mình đang nghĩ gì, quý dị lắc đầu, vội vàng đem ý niệm này dứt bỏ đi.

“Ừ.” Nhìn Giang Tiều hành động cổ quái, Y Ân biết hần lại đang nghĩ chuyện không thành có, nói lại thổ lộ như kim.

“Ừ” là ý gì? Là thừa nhận Kiều rất đẹp? Giang Tiều bất mãn nghĩ, sâu trong đáy lòng tràn ra chút loại thất vọng mà ngay cả hần cũng không nhận ra.

Quả nhiên, Y Ân cũng là loại thuộc hệ động vật thị giác.

“Không cần thì vứt đi, ha ha, quả nhiên Y Ân sẽ nói vậy mà.” Nghe Giang Tiều thuật lại, Cát Nhĩ sáng sớm qua ăn chực nhà hần cũng gật gật đầu.

Từ khi được tay nghề nấu nướng của Giang Tiều mở mang tầm mắt, hần chẳng còn muốn ăn cơm a mỗ nấu nữa.

“Cát Nhĩ,...ngươi và Y Ân lớn lên cùng nhau, hần thích gì nhất?” Giang Tiều thái xuống rất dứt khoát một loại củ quả tựa tựa khoai lang, dự định rán mỏng lên làm đồ ăn vặt cho Cát Nhĩ. Chỉ tiếc loại củ này hàm lượng tinh bột không cao, hần thể nhưng thích ăn khoai nướng nhất.

Qua tiếp xúc một thời gian dài, Giang Tiều mới phát hiện ra Cát Nhĩ là cái hàng ăn không chiết khấu!

“Thích gì á...? Không biết!” Cát Nhĩ suy nghĩ một chút, vấn đề nan giải nha. Y Ân trước giờ luôn lặng thinh chẳng nói chẳng rằng, chưa từng thấy hần có vẻ nhiệt tình với bất cứ thứ gì.

“Ngươi hỏi chuyện này làm gì?” Nhìn Giang Tiều bận rộn, hần cũng không có chút ý tứ nào muốn giúp một tay. Vốn lần trước tới còn có tẹo ngại ngùng –nhưng dưới tình huống càng làm càng rối, thôi hãy cứ làm kẻ rồi rỗi còn tốt hơn nhiều.

“Y Ân tặng ta thanh long cốt đao quý giá như vậy, ta muốn đáp lễ hần.” Xắt lát xong bỏ vào chảo, tức thời tiếng dầu sôi lách tách nổi lên, che giấu điểm mất tự nhiên trong giọng nói Giang Tiều. Mặc dù chỉ là đáp lễ, nhưng trao đổi lễ vật này nọ hai bên vậy, cũng là lần đầu tiên hần thử...

“Cái này còn không đơn giản quá sao, ngươi làm thứ gì giỏi nhất thì tặng hần thứ đó!” Vén gọn một lọn tóc không nghe lời ra sau đầu, Cát Nhĩ nói không chút nghĩ ngợi, trước đây bọn giống cái kia cũng làm tặng đủ loại đồ đặc đồng tây giải bày tâm ý với Y Ân còn gì.

“Nếu đã tặng quà, phải tặng thứ đối phương thích nhất chứ?” Tuy rằng có rất ít kinh nghiệm tặng quà cho người khác, Giang Tiều vẫn cảm thấy, cho dù có làm thứ mình giỏi nhất, đối phương mà không thích cũng chẳng có nghĩa lý gì.

“Ngươi nói hình như cũng không sai!” Cát Nhĩ càng nghĩ càng thấy có lý, trách không được trước đây chẳng có giống cái nào biểu lộ thành công. Chỉ là, lời này do một thú nhân giống đực ngũ đại tam thô (cao lớn thô kệch) nói ra –luôn có chút không tự nhiên thể nào!

Vớt “khoai miếng” xốp giòn rán trong chảo dầu ra, Giang Tiều không quên dặn –“Coi chừng nóng!”

“Phù phù –Bỏ chết ta rồi!” Chạm một bước nữa Cát Nhĩ đã muốn phun luôn “khoai miếng” trong miệng, nóng đến la toáng lên rồi nhưng vẫn còn tiếc nuối chưa muốn nhổ ra.

“Tiếc là, nơi này gia vị quá ít đi...Nếu có sốt cà chua...” Nhìn “khoai miếng” giản dị kia, Giang Tiều lắc lắc đầu tiếc rẻ, nếu phối với sốt cà chua chua ngọt ngọt, mùi vị sẽ còn thơm ngon hơn nữa.

“Đúng rồi, gia vị...” Trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, Y Ân thích ăn thịt như thế, đặc biệt là thịt nướng, nếu mình có thể cho thêm gia vị –

“Sốt cà chua là gì? Cũng là đồ ăn ngon sao?” Vừa nhắc đến đồ ăn, Cát Nhĩ đặc biệt lên tinh thần, ngó Giang Tiều đứng lăm lăm tại chỗ, lắc lắc vai hần hỏi tới.

“Cát Nhĩ, không phải người thường hay ra ngoài hái thuốc sao? Có phát hiện được thực vật nào có mùi vị đặc biệt không? Tỷ như –loại rắc lên thịt nướng ấy...” Giang Tiều khó khăn mô tả, nếu nói cái gì mà chua ngọt mặn đắng cay, Cát Nhĩ nhất định không hiểu được.

“Vị đặc biệt ý là chỉ cái gì?” Cát Nhĩ vẻ mặt mờ mịt, nghĩ nghĩ một chút rồi đột nhiên hưng phấn đề nghị, “Ngày kia ta đi hái thuốc, không bằng người đi cùng ta đi?” Hẳn chung quy cũng cần biết Tiều muốn cái gì!

“Ý hay, nhưng Y Ân liệu có đồng ý không?” Giang Tiều không chắc chắn hỏi lại, những mối nguy trong rừng rậm hắc cũng đã kinh qua rồi, dù là năng lực mạnh mẽ như Y Ân, muốn bảo vệ đồng thời hai người cũng phải rất vất vả...

“Hai chúng ta có thể lên đi, không cần lo lắng, là khu vực ngay sát bộ lạc đây thôi, không đi xa quá đâu...” Cát Nhĩ cười tủm tủm động viên, trước đây hắc cũng từng lằng lằng chạy ra ngoài một mình vài lần, không phải đều không xảy ra chuyện gì sao?

“Được rồi..!” Tuy cho rằng đề nghị này khá liều lĩnh, nhưng nguyện vọng muốn làm cho Y Ân kinh hỉ quá mãnh liệt, Giang Tiều do dự một chút cuối cùng vẫn đáp ứng.

13. Chương 13: Nguy Hiểm Ngoài Ý Muốn

Ngày hôm sau, thời điểm đa phần các thú nhân đi ra ngoài săn bắn, Cát Nhĩ cùng Giang Tiều lén lút vượt qua “Toà nhà hình tháp”, qua mắt thú nhân canh gác.

“.....” Giang Tiều thấy Cát Nhĩ đi đến tường thực vật bên cạnh, thuận thực khom người ở nơi đó đào vài cái, một cái động không lớn không nhỏ hiện ra trước mặt cả hai. Hình dạng này cũng không khác lỗ chó lắm.

“Không có biện pháp, đây này vô cùng cứng, ta phải vất vả lắm mới đào được lỗ nhỏ này.” Cát Nhĩ nhún nhún vai, không chú tâm giải thích lắm, đối với hắc có thể đi qua là tốt rồi. Khi nói chuyện, hắc dẫn đầu chui ra ngoài. Giang Tiều bất đắc dĩ, y cũng chưa hành động, cũng may điều hắc sợ là mấy cái cây kia động dậy kéo lại không có xảy ra. Nói thật ra thì, Giang Tiều từ nhỏ là một bạn nhỏ thành thật, khoan tường chui qua xưa giờ cũng chưa từng làm, không nghĩ tới đến dị giới lại được thử một phen.

“Thật tốt.” theo trong “lỗ chó” đi ra, lọt vào tầm mắt chính là một rừng cây, phổng chừng hiện tại là mùa thu, từng tầng lớn lá cây màu đỏ nhiều vô biên, từ xa nhìn lại giống như ngọn lửa đang bùng cháy. Trên mặt đất rơi xuống một tầng lá rụng thật dày, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở chiếu trên mặt đất, hiện ra một tầng màu vàng thán nhiên, đặt mình trong trong đó tựa như tiến nhập vào thế giới tươi đẹp, đi lên so với thảm mềm hạng nhất còn muốn mềm mại hơn.

“Đi nhanh đi, nơi này không có người nào ——” đối với cảnh sắc như vậy, Cát Nhĩ sớm đã tập mãi thành thói quen, cũng không cảm thấy được có cái gì đặc biệt, nơi đẹp hơn địa phương này hắc cũng đã xem qua.

“Nga.” Giang Tiều gật gật đầu, không còn lựa chọn đành theo sát Cát Nhĩ tiếp tục về đi phía trước, ước chừng nửa giờ, hai người lúc này mới ra khỏi rừng cây.

“Ha ha, lần trước tới cũng thời điểm này, cây cảm máu còn chưa lớn đâu!” Cái Cát Nhĩ nói chính là một loại cỏ nhỏ màu tím, đỉnh nở ra một chuỗi hoa nhỏ màu trắng, ở trong gió nhẹ nhàng nhàng lắc lư. Mấy lần hương khí bay khắp ở trong không khí, làm cho người ta ngửi thấy không khỏi tinh thần lâng lâng [chắc là giống phê thuốc =]].

“Y Ân nói có lẽ đúng.” nhìn hắc hai tay linh hoạt tháo xuống quả đầu niên xanh non cao nhất, chỉ chốc lát sau đã thu được một giỏ nhỏ, Giang Tiều lúc này mới tin tưởng Cát Nhĩ đối y thuật thật nhiệt tình.

“Tiều, người rút cuộc là muốn tìm cây gì vậy?” hái được hơn phân nửa, Cát Nhĩ lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà thu tay lại, đem lực chú ý chuyển dời đến Giang Tiều.

“Này, ta cũng không biết nói thế nào.” Giang Tiều giọng nói mang chút buồn rầu, hắc thật đúng là miêu tả không được. Suy nghĩ trong đầu, hắc tay vẽ chân đá, “Có một loại quả màu đỏ, ăn vô giống như miệng nóng như bị đốt, có thể làm cho người ta nước mắt đều đến rơi xuống.”

“Người nói loại quả này, theo hiểu biết của ta thì — ngay tại sườn núi phía nam. Nhưng mà, mặc kệ là người hay động vật cũng không thích ăn.”

Nghĩ đến cái loại hương vị khủng bố, Cát Nhĩ căng thẳng lắc đầu, cái loại đồ vật đó thật có thể làm đồ gia vị?

“Thật tốt quá, mau dẫn ta đi nhìn xem.” Giang Tiều vẻ mặt hưng phấn, lôi kéo Cát Nhĩ bước đi, nói không chừng thế giới này thật đúng là có cây ớt, kia chính là thứ tốt a!

“Gấp cái gì, nó cũng sẽ không mọc chân chạy trốn.” bị Giang Tiều vấp chân, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Cát Nhĩ than thở oán giận. Cũng không biết phía trước là ai nghe được ăn ngon mà ánh mắt lờ lờ tỏa sáng!

“! ! ! Đây là cây ớt?” chờ Giang Tiều nhìn đến thực vật, không khỏi há hốc mồm, đây sườn núi nhìn rất giống đèn lồng có rất nhiều trái cây lớn nhỏ. . .

. . . Mà quan trọng nhất là, chúng nó cư nhiên sinh trưởng ở trên cây, sinh trưởng ở trên cây đó!

“Đây, chính là nó.” Cát Nhĩ chạy đến thở hồng hộc, đặt mông ngồi ở trên cỏ, ngẩng đầu chỉ thấy Giang Tiều uể oải xụi mặt, chẳng lẽ thứ hắn muốn tìm không phải cây này?

Giang Tiều muốn thử lắc cây này, cho trái rơi xuống. Khí lực của hắn đã hao đi rất nhiều, mà cái cây không mấy may gì.

“Người ngốc a, sao không bay lên đi?” Cát Nhĩ quăng ánh mắt khinh thường đến, chưa từng gặp qua người ngốc như vậy.

“. Ta sợ độ cao.” Nếu có thể bay lên, hắn sớm bay rồi.

“Ta nhớ rõ người là ứng tộc đi? Sống trên nhà cây mà?” Cát Nhĩ đang cười vui vẻ, thành linh bị ghen một chút, mém tí cảm rơi xuống đất. Sự thật chứng minh, cho dù Giang Tiều đã chứng kiến rất nhiều “kỳ tích”, nhưng còn có chuyện càng thần kỳ phát sinh.

“Ai quy định ứng tộc sẽ không được sợ cao?” Giang Tiều giọng điệu không chắc chắn mà phản bác, tiện đà lại chờ mong nói, “Nếu không ..người thử leo lên đi?” Cát Nhĩ không nói gì, hai ba một phát bay lên cây, chọn một trái lớn màu hồng, tùy tay thả xuống. Giang Tiều rất nhanh chạy đến tiếp được, cầm ở trong tay suy nghĩ vài cái, ước chừng nặng ba bốn cân. Nghĩ nghĩ, rút ra long cốt đao tước cắt một miếng cho vào miệng —

“Cay quá! Cay quá! Cay quá!” trong cổ họng như là có lửa đốt, nước mắt ào ào chảy giống như dòng thác nhỏ.

Cùng với biểu tình mừng như điên trên mặt Giang Tiều, thấy thế nào cũng thật quý dị! Xem ra, chính là loại này rồi, Cát Nhĩ xoa xoa khóe miệng, lại tiêu sái tính nhảy xuống chỗ hồi nãy.

“Hô. Đủ rồi.” Giang Tiều khoát tay, hướng về phía trên cây mồm miệng không rõ hô, như vậy có thể ăn được nhiều ngày, nói sau hơn cũng yếu không được. Hắn đang chuẩn bị phần ớt còn lại bỏ vô giỏ trúc, lại nhìn phía sau hướng Cát Nhĩ, tay đột nhiên dừng lại —”Kỳ quái. ? Giống như có cái gì đang động đây?”

“A!” Giang Tiều còn không kịp xác định có phải chính mình hoa mắt hay không, chợt nghe Cát Nhĩ kêu thảm thiết một tiếng, từ trên cây rơi xuống dưới. Hắn vội vàng chạy tới đem hắn đỡ được, phát hiện người trong lòng ngực đã bị cắn bị thương vai trái, sắc mặt có chút phát xanh, may mắn không phải biến thành màu đen. Hơi chút yên lòng — này chắc là độc tính không quá mạnh!

“Tê tê —” một con mãng xà hai thước từ trên cây bay xuống, vẫy cứng rắn dưới ánh mặt trời phóng xạ ra ánh sáng màu đỏ, lưỡi đỏ phun a phun. Cũng vì nó màu đỏ, lại nấp trên cây nên không ai phát hiện.

“Nguy rồi, là rắn đỏ. Tiều, không cần ngăn người, người chạy mau!” khi thấy con rắn kia, Cát Nhĩ tuyệt vọng nói, bọn họ vận khí thật đúng là không tốt, chính mình hôm nay sợ là phải chết ở chỗ này. Nếu Tiều một người chạy may ra còn có hy vọng thoát được. Kỳ thật con rắn đỏ này độc tính không cao lắm chỉ cần trong ba giờ nuốt được mật rắn là ổn thỏa, nhưng con rắn này vậy cứng dị thường, bình thường

giống đực thú nhân cũng không có cách nào giết nó, huống chi là Giang Tiều không thể thú hóa? Còn có, thông qua mấy ngày này ở chung, hẳn tự nhiên biết Giang Tiều là tên yêu khóc lại nhát gan, chỉ hy vọng hẳn sẽ không dọa đến mềm chân.

“Không được, ta không thể bỏ lại người.” bị con rắn đỏ nhìn chăm chăm, Giang Tiều chỉ cảm thấy lạnh cả người, lại liều mạng lắc đầu, đem Cát Nhĩ hộ ở sau người.

“Người nói cái gì. ?” những lời này xuất phát vì ai cũng có thể, trừ bỏ Giang Tiều. Nhất định là bởi vì độc xà mới xuất hiện âm thanh huyền ảo.

“Ta không thể bỏ người lại được” Giang Tiều nói lại, ngay cả hẳn cũng không thể tin tưởng lựa chọn của chính mình, nhưng vẫn khẳng định lại lần thứ hai.

“Người không chạy, chúng ta hai người đều phải táng thân bụng rắn.” Cát Nhĩ suy yếu khuyên bảo, khuôn mặt thanh tú lộ ra một mặt cười khổ, Tiều khẳng định không biết, giọng của hẳn khi đang nói chuyện đã phát run. Điều tại chính mình rất tùy hứng, nếu không lên đi ra, như thế nào gặp chuyện như vậy? Còn làm phiền đến.

“Ồ ô. Người không nên nói như vậy, ta sẽ không đi.” Giang Tiều gắt gao nhìn chăm chăm rắn đỏ, sợ nó thừa dịp chính mình không chú ý lao lại đây, vừa mới nói được lời nói dừng cảm khó có được như vậy, nước mắt lại vẫn không nhìn được rào rào theo khoé mắt đổ xuống, tay lại không dám nâng lên lau. Nếu không phải tình cảnh bọn họ hiện tại rất nguy hiểm, Cát Nhĩ thật muốn cười đi ra — Tiều thật đúng là đáng yêu a, rõ ràng khóc muốn tàn hoa bại liễu, sợ phải chết, vẫn là chết sống không chịu một mình chạy trốn.

“Tê tê!” con rắn đỏ ngửi được một tia hơi thở kỳ lạ, có chút kiêng kỵ thú nhân trước mắt, nhưng thấy đối phương chậm chạp bất động, mắt đồng màu đỏ hiện lên một đạo ánh mắt hung tàn, lưỡi phun càng nhanh. Càng là động vật cường đại lại đối với cảm giác nguy hiểm càng linh động sâu sắc, chính là lần này nó lại mười phần sai, hơi thở này do chủ thân thể kia – Tạp Lỗ lưu lại, nếu đối thủ là thân chủ nguyên chủ của thân thể này quả thật là một địch thủ cường đại.

Tuy rằng không rõ rắn đỏ vì cái gì chậm chạp bất động, Giang Tiều thần kinh lại rất căng thẳng, nức nở nhìn Cát Nhĩ phía sau nói: “Ồ ô. Điều do ta rất vô dụng, ta cùng người chết.”

“Cái tên ngốc này, hại ta cũng muốn khóc!” Cát Nhĩ ghen ngào mắng một câu, trên mặt lại lộ ra nụ cười thật tươi. Nếu lúc này Giang Tiều quay đầu, sẽ phát hiện nụ cười này không giống người bình thường vẫn chơi với hẳn. Ban đầu Cát Nhĩ làm bạn với Giang Tiều bởi vì đồng tình, còn cảm thấy được người này cổ cổ quái quái rất thú vị. Sau đó lại thấy tay nghề nấu ăn của hẳn rất tốt. Còn có rất nhiều nguyên nhân. Chính là chỉ có hiện tại ngay giờ khắc này, thời điểm sống chết trước mắt, hẳn mới thật thật chính chính nhận Giang Tiều trở bằng hữu của chính mình.

“Cát Nhĩ, người —” Giang Tiều giật mình quay đầu lại, muốn thấy rõ ràng biểu tình lúc này của Cát Nhĩ. Lần đầu biết Cát Nhĩ, thiếu niên này luôn cười đến vui vẻ, một bộ dạng vô tâm vô phế, chưa từng thấy hẳn khóc.

“Ngu ngốc, cẩn thận!” bên tai là tiếng la suy yếu hỗn hỗn của Cát Nhĩ, Giang Tiều chỉ cảm thấy một đạo tiếng gió đánh thẳng hướng tới cổ, theo bản năng dùng cánh tay chắn. Hóa ra, con rắn đỏ giáo hoạt thừa lúc đối thủ phân tâm bay đến đánh lén.

“Ngô!” Giang Tiều kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy cánh tay phải có chút tê dại, khí lực một chút một chút xói mòn. Mắt thấy rằng nọc chột lóe, rắn đỏ muốn cắn trên người, Giang Tiều vội vàng dùng tay trái gắt gao bắt lấy đuôi rắn — lưỡi xà ở trên mặt đảo qua, làm hẳn trào lện một cơn buồn nôn, tuy thể nhưng thể nào cũng không chịu buông ra. Rắn đỏ bị quản chế, bản năng vụt đứng dậy, đem Giang Tiều chặt chẽ mà vùng lên.

“Khụ khụ khụ.” phổi bị đè ép, Giang Tiều chỉ cảm thấy không thở nổi, gương mặt rất nhanh ghen đến đỏ, tròng mắt muốn lồi ra, giống như lập tức sẽ lồi ra ngoài. Điều nói khi con người gần chết, trong óc sẽ xuất hiện rất nhiều hình ảnh, đó là nói lời từ biệt với quá khứ. Giang Tiều cảm thấy được chính mình sắp hít thở không thông, có lẽ rất nhanh sẽ chết, trong đầu lại đột nhiên nhảy ra gương mặt lạnh — Y Ân? Như thế nào tại thời điểm này, hẳn nhớ tới không phải cha mẹ, cũng không phải tỷ tỷ bạo lực, là người

mà y nhận thức không lâu Y Ân? Chính là, lúc này đây hần sẽ không thần kỳ mà đột nhiên xuất hiện tới cứu chính mình Chút bất tri bất giác, tay chạm đến thắt lưng đụng phải một điểm lạnh, đứng rồi, đó là long cốt đao Y Ân đưa cho hần, cũng là món quà đầu tiên trong đời mình nhận được. Còn có, Y Ân khi đó nói cái gì? Hần nghĩ như thế nào không đứng đây?

14. Chương 14: Thần Mã Đều Là Mây Bay

Giang Tiều liều mạng nghĩ, khi đó Y Ân nói gì?— Hần nói, làm cái chuôi Long Cốt Đao này cho mình phòng thân!

Những lời này như là một đạo tia chớp làm hần ngay lập tức bừng tỉnh, Giang Tiều đột nhiên cảm thấy có lại được khí lực. Cẩn rằng cầm chặt lấy con rắn đỏ trong tay trái, rút cuộc làm con súc sinh này yếu đi một chút. Tận dụng thời cơ, hần cố hết sức nâng lên tay phải bị cắn, đem Long Cốt Đao sắc bén đâm vào óc con rắn đỏ.

“Tư ——” lần này tuy rằng không đến mức giết chết đến con rắn đỏ nhưng cũng làm nó bị thương nặng, thân thể khổng lồ giống như bánh quai chèo trên mặt đất giảo động. Giang Tiều nghe được nó kêu thảm thiết, tay phải vẫn gắt gao nắm Long Cốt Đao, vô luận nó gây sức ép như thế nào cũng không chịu buông tay.

“Rắc ——” xương cốt gãy vang lên thanh âm rõ ràng truyền vào tai, tuy rằng cánh tay đã muốn chết lặng đến không cảm giác, Giang Tiều cũng biết tay mình đã chịu không nổi, một phát chặt đứt luôn cả con rắn và cánh tay. Dòng máu đỏ tươi từ đầu con súc sinh phun ra, ồ ồ chảy xuôi, hội tụ thành một sông nhỏ màu đỏ ở dưới thân Giang Tiều giãy giụa. Cũng không biết giằng co bao lâu, ngay tại lúc Giang Tiều nghĩ đến hần cùng Cát Nhĩ sẽ chết ở thời điểm này, thân thể giam cầm dần dần thả lỏng . Máu loãng bắn đến trên mặt, âm áp lại ầm ầm vị tanh ngọt, Giang Tiều liếm liếm môi, trong thân thể lưu lại một tia thú tính cuối cùng bị kích phát. Cuộn theo thành một đoàn từ thân thể con rắn chui ra, hần chỉ cảm thấy thân thể như nhũn ra, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất. Thở hổn hển mấy hơi thở, mạnh nghĩ đến Cát Nhĩ bên cạnh, vội vàng quay đầu lại xem, chỉ thấy hần hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt xanh trắng, cũng may trong ngực còn yếu ớt pháp phòng .

“Cát Nhĩ. Tỉnh tỉnh a!” Giang Tiều tay trái mạnh mẽ vỗ khuôn mặt hần lòng đầy sợ hãi, nước mắt vừa ngừng bây giờ lại ào ào chảy xuống.

“Tiều ngu ngốc. Đi đem con rắn đỏ mổ ra.” cảm giác trên mặt hơi đau, Cát Nhĩ đang hôn mê mà tỉnh lại, trợn mắt liền nhìn đến gương mặt xấu đầy máu và nước mắt. Mắt nhìn đến thi thể con rắn đỏ trên mặt đất, lúc này mới yên lòng.

“Ồ ô.” Giang Tiều lau nước mắt đi đến hồng mãng bên cạnh, chém vài cái mới phá vỡ lớp vảy cứng rắn. Chỉ là chuyện tiếp theo làm hần rất kinh ngạc, con rắn này trước kia là màu đỏ, như thế nào bây giờ lại chuyển sang màu xanh? Lấy ra mật rắn, Giang Tiều càng cảm thấy thật kỳ quái, lúc này mới chết mà trong chốc lát, xác rắn cư nhiên đã muốn mất độ ẩm.

“Nếu không có Long Cốt Đao, người cho là người có thể giết nó?” Y bảo Giang Tiều đem mật xà cắt làm hai, sau đó cả hai trực tiếp nuốt vào, Cát Nhĩ lắc đầu vì hần giải thích nghi hoặc, “Bằng dực Long Cốt làm đao này, đâm vào thân thể gây rét lạnh vô cùng, có thể làm đông máu chảy, thời gian lâu càng có thể đóng băng lại. Cũng bởi vì như thế, con rắn đỏ này có thể ở bị thương nặng mà mất đi năng lực công kích.”

Giang Tiều tắc lưỡi, nhìn chằm chằm Long Cốt Đao trong tay, sợ hãi than. Lúc này thân đao sớm đã khôi phục sạch sẽ như trước kia, không dính nhiễm một chút vết máu.

“Bằng không thì sao? Người cho là vì sao loại xương cốt này quý như vậy?” Giang Tiều lúc này mới hiểu được, nguyên lai dùng xương cốt này làm thành vũ khí, ít nhiều vẫn có đặc tính động vật .

.....

“Người nói, Y Ân có thể tìm được chúng ta không?” mắt thấy mặt trời gần khuất núi, Giang Tiều đưa đôi mắt trông mong nhìn cách đó không xa, lần thứ năm mở miệng hỏi. Hai người đều trúng xà độc, tuy rằng ăn mật xà, sinh mệnh đã không có gì nguy hiểm, nhưng trong một chốc rất khó khôi phục sức lực. Huống

chi, cánh tay phải của Giang Tiều cũng đã đứt. Nếu lúc này một con dã thú nào đó mà tới, hai người khẳng định phải chết ở trong này.

“Yên tâm đi, hẳn khẳng định có thể tìm được chúng ta.” Cát Nhĩ trở mình xem thường, lần thứ năm cam đoan, Tiều cũng quá xem thường khứu giác của Y Ân.

Thấy hắn còn ngồi tại chỗ xoa đầu ảo não, Cát Nhĩ miễn cưỡng đào đầu ra một quả “bom” —— “Ta nói, người vẫn là ngẩn lại, chờ Y Ân đến đây như thế nào làm dịu cơn tức giận của hắn đi!”

“” nghĩ đến cặp mắt xanh lam lạnh như sương, Giang Tiều không tự giác rung mình một cái. Ấy da, hẳn như thế nào đem chuyện quan trọng như vậy quên đi.

Cũng không thể nói rõ nguyên nhân, hẳn chính là rất sợ Y Ân tức giận. Nhìn đến khuôn mặt so với nhọ nôi còn đen hơn của Y Ân, Giang Tiều trong óc chỉ còn lại có một cái ý niệm—— “Y Ân nổi giận, hậu quả thực nghiêm trọng!”

Trơ mắt nhìn thấy hắn đi qua trước mặt mình, đem chính mình coi như không khí không chú ý. Còn chưa tới trời đông giá rét, mà Giang Tiều chỉ cảm thấy thời tiết đột nhiên lạnh, trong lòng một trận rét lạnh!

“Y Ân.” Giang Tiều chợt dạ kêu một tiếng, muốn làm hắn chú ý, trong lòng âm thầm kêu thất bại.

“Khụ khụ, cái kia. Đây đều hoàn toàn là ngoài ý muốn!” Thấy ánh mắt của Y Ân hướng về phía xác con rắn trên mặt đất, Cát Nhĩ làm bộ ho khan hai tiếng, không được tự nhiên mà biện giải. Cầm giỏ trúc bị đánh ngã không xa kiểm tra, cây cỏ cảm máu bên trong không bị sao cả. cẩn thận nhặt cả những cây ớt rút trên cỏ lên.

“Còn có, da rắn cũng muốn, cái này à làm áo choàng thật là tốt.” con mắt xanh chuyển động vài cái, Cát Nhĩ lớn gan nói. Trước kia đều chỉ có hắn một người hứng chịu tức giận của Y Ân, bây giờ có thêm một người, tổng sẽ không so với trước kia càng không xong.

“” Giang Tiều bất mãn trộm liếc mắt một cái nhìn Cát Nhĩ, người này bây giờ còn đổ thêm dầu vào lửa. Xem Y Ân sắc mặt âm trầm, nói không chừng ngay sau đó sẽ là một hồi mưa rền gió dữ!

“Tê lạp! ! !” con dao nhỏ đâm lên xác con rắn, từng mảng vẩy rắn bóc ra, lộ ra thịt rắn bên trong đã muốn biến màu xanh—— cả quá trình không lâu đến mười phút! Không đợi hai tên “xem kịch” đứng bên cạnh phản ứng, thú nhân cao lớn hóa thành hắc báo uy phong lẫm liệt, ánh mắt trên người bọn họ nhìn quét một lần, sau đó nằm trên mặt đất.

Đeo trúc lâu lên lưng, ho nhẹ một cái bước lên lưng hắc báo, Giang Tiều cả người hư thoát, nhìn nhìn lại Cát Nhĩ, so với chính mình cũng không tốt hơn tí nào—— liếc nhau, trên mặt đều lộ ra cười khổ. Lúc trở về tất nhiên không thể chui... “lỗ chó”

Hai thú nhân trên tòa tháp nhìn xuống hai “con cá lọt lưới”, còn tưởng rằng hoa mắt. Chờ khi biết rõ ràng nguyên do, lập tức mặt xanh mét ——

“Cát Nhĩ, người cũng quá hồ nháo !”

“Còn có người, không thể thú hóa còn dám mang theo giống cái đi ra ngoài! Hừ, may mắn Cát Nhĩ không có việc gì!”

Thực rõ ràng, hai người hỏa lực chủ yếu tập trung ở trên người Giang Tiều, vốn bọn họ với hắn không có hảo cảm, hiện tại càng kém!

“ Là ta, khuyến khích Tiều đi ra ngoài.” Cát Nhĩ lớn giọng giải thích, thanh âm vang dội, hẳn muốn nói chính mình mới là người khởi xướng —— cánh tay lại bị nhẹ nhàng đụng một chút. Chỉ thấy Giang Tiều môi mấp máy, dùng khẩu hình miệng nói với hắn, để hắn chịu toàn bộ trách nhiệm.

“Trước kia như thế nào không phát hiện, hẳn ngốc đến như vậy!” mắt hiện lên một tia sáng màu xanh, Cát Nhĩ thấp giọng thì thào, ngốc quá ...

Đi không hề nhìn hắn. Người này, về sau mình nhất định phải để mắt tới, bằng không khẳng định hắn sẽ bị người ta khi dễ đến thảm Đương nhiên, loại trừ chính mình, sẽ không khi dễ hắn.

Đi qua một loạt nhà đá, Giang Tiều nghi hoặc trong mắt ngày càng đậm, con đường này, hình như không giống con đường họ về nhà hằng ngày? Hắn nhìn Y Ân nhưng không dám hỏi, đành phải nhìn về phía Cát Nhĩ bên cạnh, ai biết hắn cũng là bộ dáng như điều này thật bình thường. Liền như vậy trầm mặc lại rồi đại khái mười phút, ba người sau khi đi qua một đồng nhà đá mới dừng lại. Không đợi tiến lên gõ cửa, cửa đã từ bên trong mở ra, một nam tử tóc đen mỉm cười đi ra ——

“Tìm được người rồi? Trở về là tốt rồi!” Giang Tiều nhìn mắt hắn đầu tiên, chỉ biết là một người thân của Y Ân, bởi vì cặp mắt màu xanh đậm kia, cùng nam nhân tuần mỹ trước mặt thật giống nhau.

“A Mạc y sư, chúng ta đã trở lại.” kỳ quái, thanh âm của Cát Nhĩ giống như có chút phát run? Như thế nào là một bộ dáng sợ hãi? Giang Tiều cảm thấy được, Cát Nhĩ sợ vị trước mặt này còn hơn là sợ Y Ân. Chính là không có đạo lý a, a mỗ của Y Ân vẻ mặt cười tủm tỉm, thoát nhìn tính tình tốt lắm. Hơn nữa trước kia, hắn còn bảo Cát Nhĩ tặng thức ăn cho mình, nhất định là người thực ôn nhu nha.

Tiến vào phòng, mùi thuốc nồng đậm ập vô mặt, Giang Tiều nhìn số lượng dược lập tức có chút kinh sợ, cả phòng ở cơ hồ bị thảo dược chiếm đầy, gần như không có nơi để đặt chân. Có một cái bàn sắt tường, nhưng ở trên cũng toàn chai chai lọ lọ.

“Ừ, bị cắt phải, cũng may không lâu sau ——” một bàn tay to nặng nề mà chụp ở tay phải bị thương của Giang Tiều, đau đến mức làm hắn trào nước mắt. Ô ô. Hắn sai lầm rồi, vừa mới như thế nào cho rằng a mỗ của y Ân không có “Lực sát thương”?

“A mỗ!” Y Ân đi suốt dọc đường không lên tiếng cuối cùng cũng mở miệng, lạnh lùng liếc mắt qua, cảnh cáo nam nhân không cần làm thế nữa.

“Chắc chắc Y Ân, trước kia người bị thương so với tên này còn nghiêm trọng hơn, cũng không hăng giọng một tiếng nha a!” A Mạc thú vị nhìn đứa con liếc mắt một cái, ngữ mang ý cười, không chút để ý mà trêu chọc.

“A Mạc y sư, người đừng chọc Tiều nữa.” Cát Nhĩ vẫn đứng sau lưng Y Ân chớp mắt vài cái, cố lấy dũng khí vì Giang Tiều nói chuyện. Tuy rằng hắn biết rõ, chủ động nhảy ra chỉ có đường chết!

“Cũng không tệ lắm, người rút cuộc cũng không quên cầm máu cho hắn!”

Một đôi mắt lạnh nhìn qua, A Mạc không nặng không nhẹ hừ một tiếng, trong lòng lại có chút kinh ngạc —nếu nói phản ứng trước của nhi tử mình là hiếm gặp, vậy Cát Nhĩ lại càng kỳ quái hơn. Tên tiểu hoạn đầu này, chỉ cần mình nổi giận, không phải lần nào cũng núp xa xa sao? Hiện tại lại nói đỡ giúp một tên thú nhân “Vô dụng” đang khóc lóc sụt sùi?

“Huu. Nhẹ một chút.” mồ hôi nhỏ xuống mặt đất rất nhiều, Giang Tiều rốt cục nhịn không được lớn tiếng khóc lên, a mỗ của y Ân động tác thật không ôn nhu, thậm chí có thể nói thô lỗ cũng không miêu tả đủ. Hắn thật sâu vì cánh tay của chính mình mà lo lắng, như vậy thật sự sẽ không tàn phế sao?

“Người cùng Cát Nhĩ chạy ra ngoài có phải vì thứ kia không?” để phân tán lực chú ý của Giang Tiều, a mạc Y Ân nói đến chuyện của giỏ trúc, thứ cây bên trong hắn cũng biết, nhưng không biết nó dùng để làm gì.

“Nếu không ta, cũng sẽ không gặp con rắn đó.” nói đến đây, Giang Tiều lại tự trách đứng lên, nhớ lại mạo hiểm lúc này, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Tiều, người cũng là muốn cho Y Ân thêm một loại gia vị cho thịt nướng——” Cát Nhĩ nhanh chóng liếc nhìn Y Ân một cái, vì Giang Tiều nói tốt. Về phần chính mình tham ăn, thực thức thời mà giấu diếm không nói ra.

“Khẩu vị mới? Người là nói đem đèn lồng quả sát lên thịt nướng? Người này ý tưởng thật đặc biệt.” A Mạc nhú mi, hắn thật đứng chưa từng nghĩ qua, phỏng chừng từ trước cũng không ai có ý nghĩ như vậy.

“Luôn chỉ có một loại hương vị như vậy, dù cho ăn ngon cũng sẽ nhanh chán ngấy, ta đã nghĩ có thể hay không thay đổi khẩu vị. Có chút thực vật hương vị thực kỳ lạ, có thể thử xem có thể làm gia vị.” Giang Tiều chợt dạ nói, này cũng không phải là hắn nghĩ ra được, đó là lão tổ tông mấy ngàn năm trí tuệ tiến hóa a!

“Chỉ nghe nói mà tùy tiện ném thử, có thể sẽ có nguy hiểm.” Y Ân không đồng ý, ai biết thực vật này có độc hay không? Ăn vào đối với thân thể có hại thì sao?

“Ta cũng biết. Bất quá cứ thử xem.” gặp Y Ân rốt cục chịu mở miệng cùng hắn nói chuyện, Giang Tiều có chút thụ sủng nhược kinh, hắn còn tưởng rằng chính mình ít nhất cũng bị “Tủ lạnh” lơ đãng mấy ngày!

Cát Nhĩ lặng lẽ nhìn về phía Y Ân, ánh mắt rất là cổ quái —— tuy rằng Y Ân không giống A Mạc y sư khó thu phục như vậy, nhưng mỗi lần tức giận cũng đến mười nửa tháng, lần này cư nhiên nhanh như vậy liền tan rã?

“Này thật dễ dàng, nhìn đồng được thảo này, người có thể lấy đi. Ta đã ném qua, không có giá trị chữa bệnh gì, cũng không có gì nguy hại, nhưng biết đâu có thể giúp người dùng được.” Nhìn đồng cỏ dại trong góc tường, A Mạc vô vị nói, vốn hắn tính toán vứt bỏ đi. Nhưng mà hắn cũng rất muốn có thêm kiến thức một chút, vị thịt nướng mới hắn cũng muốn biết. Theo A Mỗ, Y Ân trong nhà đi ra, Giang Tiều sâu sắc cảm nhận được một việc —— hảo tính tình, ôn nhu cẩn thận và vân vân, kia đều là mây bay a mây bay!

15. Chương 15: Thế Giới Của Y Ân

Giang Tiều giống như người vợ nhỏ đi sau lưng Y Ân, nhìn hắn ôm một đồng lớn được thảo vẫn đi thật dễ dàng, nên phải cẩn thận cố hết sức bước chân nhanh hơn. Chẳng qua phía trước đó trúng xà độc, cánh tay lại bị y sư A Mạc gây sức ép, thật sự không còn lại nhiều khí lực. Đi được một đoạn đường ngắn, hắn đột nhiên cảm giác người phía trước cước bộ chậm lại, rõ ràng là vì phối hợp với bước chân của mình.

“Ta không nên rõ ràng biết nguy hiểm, còn cùng Cát Nhĩ chạy đến bộ lạc bên ngoài”. Giang Tiều không nhận được, chủ động thừa nhận sai lầm, chỉ hy vọng có thể được hắn tha thứ.

“” nhưng mà, người phía trước không có một chút phản ứng, đi thẳng về phía trước

“Lúc gặp được con rắn đó, ta cùng Cát Nhĩ nghĩ toàn bộ xong rồi. Có thể, sẽ không còn được gặp lại người” Giang Tiều giọng điệu trở nên đáng thương, không biết như vậy có thể hay không làm Y Ân dao động một ít.

“” người phía trước vẫn không nói nhiều, nhưng mà lưng không còn cứng ngắc như trước, cước bộ cũng càng lúc càng chậm.

“May mắn có đem Long Cốt Dao, thật cảm ơn người!” Giang Tiều nhìn phản ứng của Y Ân cảm thấy được có hy vọng, lập tức không ngừng cố gắng, vô cùng nịnh nọt nói. Tất cả mọi người thích nghe lời hay, Y Ân cũng không ngoại lệ đi?

“Người cuối cùng cũng không phải rất vô dụng!” giá lạnh giải trừ, chẳng qua một chậu nước lạnh vẫn là tránh không được mà bay xuống dưới.

“” Giang Tiều rơi lệ, lần này không phản đối. Chính là Y Ân tức giận nên khẩu khí thật không tốt a, tuy rằng nói đều là sự thật. Hu hu, về sau vẫn là ít chọc hắn sinh khí!

Hai người cũng không nói nữa, cũng may không khí đã muốn dịu đi rất nhiều, Giang Tiều cúi đầu, nội tâm vô cùng uể oải. Vốn là muốn cho Y Ân cao hứng, nào biết ngược lại hoàn toàn ngược lại, hắn quả nhiên rất không được người ta thích!

Thanh âm đậm đặc vang lên, pháp phòng nghe không ra cái gì —— “Lần sau nếu lại cần, ta có thể đi cùng người.”

Giang Tiều kinh hỉ ngẩn đầu, như thế nào cũng không nghĩ tới Y Ân lại nói như vậy, vốn hắn đã muốn không trông cậy vào việc lại đi vô rình. Kỳ thật, Y Ân vốn không tính toán tha thứ hắn cái tội khinh địch nhanh như vậy, nhưng nhìn đến cái mặt chủ ị sụp xuống, trong lòng lại không thoải mái. Vốn đã không coi là đẹp, nhưng khi cười rộ lên coi như thuận mắt.

“Bee ——” đi thật nhanh về nhà, vừa đến, Giang Tiều bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu to rất tinh tường, không khỏi giật mình ngẩn đầu.

“Này, đây là ——” bước nhanh đi qua, cẩn thận đánh giá, thanh âm Giang Tiều kích động đến phát run. Một con vật được buộc trước nhà, sừng thật nhỏ, cái đuôi ngắn ngủn, trên người còn có lông mao ngắn ngắn, này không phải là cừu sao? Chẳng qua dáng vóc lớn rất nhiều, hình thể cùng lạc đà có chút giống. Thành linh ở trong này nhìn đến con vật quen thuộc như vậy, Giang Tiều quả thực nước mắt lưng tròng .

“Gần tới rồi, ngày mai ...dựng chuồng cho nó.” Y Ân nhú mày, có chút không thể lý giải niềm ngạc nhiên của Giang Tiều, vốn hần là tính toán trở về liền dựng chuồng, nhưng lại bởi vì tìm người nên chậm trễ .

“Nó ăn có phải không? Đúng vậy không?” Giang Tiều không chắc hỏi, thân thủ muốn sờ sờ, xem thử cảm giác có hay không giống trong tưởng tượng.

“Bee ——” nào biết, người này lúc mua cũng không tìm hiểu kỹ, con thú trừng mắt cự tuyệt hần tới gần. Một chân giơ lên đề phòng mà nâng lên, giống như ở cảnh cáo Giang Tiều, chỉ cần dám chọc nó nó liền dọa cho chạy đi.

“” phần nộ thu tay, Giang Tiều thật đúng là không dám [= gì vai chế? Con thú non thôi mà], bị đá một chút cũng thực nghiêm trọng.

“Thú hoang thô lỗ cần đặc biệt thuần hóa, không nghe lời giống thú nuôi trong nhà.” Thấy Giang Tiều nao núng lui về phía sau, Y Ân tiến lên một chút, lạnh lùng đảo mắt qua, con thú Lỗ Lỗ cư nhiên đặc biệt run run một chút, ngoan ngoãn không hề nhúc nhích.

“” Giang Tiều không cam lòng phải thừa nhận, thuần hóa và vân vân kỳ thật chính là lý do Y Ân dùng để an ủi chính mình, sức sinh cũng sẽ bắt nạt kẻ yếu! Nhìn xuống cái bụng phình của nó, Giang Tiều vui vẻ: “Nó trong bụng còn có cừu con. Ách, tiểu Lỗ Lỗ thật đặc biệt.” nói như vậy, rất nhanh có thể có sữa , bởi vậy nghĩ đến một đồng lớn thực phẩm làm từ sữa, nước miếng đều phải chảy xuống tong tong. Con “cừu” lớn như vậy , khẳng định sẽ có sữa mà!

“Nếu không như vậy, nó cũng sẽ không ngoan ngoãn bị nắm đến.” bình thường đều nghe, dã thú đều rất khó thuần hóa, một khi mất đi tự do, chúng nó tình nguyện đói chết. “Yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo chiếu cố nó nha.” Giang Tiều nắm tay, lời thề son sắt như lính bảo an địa phương, ánh mắt thỉnh thoảng ngấm tới ngấm lui bụng con Lỗ Lỗ.

“” Y Ân không nói gì, đây vốn là mua cho Giang Tiều, hần không nuôi ai nuôi? Còn có, lúc hần nhìn con thú này ánh mắt thật mãnh liệt rực rỡ?

Bởi vì Giang Tiều bị thương, cơm chiều như cũ là thịt nướng, tuy rằng món này đối người bệnh không tốt lắm, nhưng là chỉ có thể nhịn. Dù sao Y Ân chỉ biết mỗi nướng thịt, cái khác làm ra ăn vô chết hay không chưa rõ.

“A mỗ của người bảo ta mang đồ ăn đến .” Một nam nhân giống Y Ân đến bảy phần đứng ngoài cửa, một tay cầm theo rổ, một nâng một bình thật lớn, hương vị khó ngửi theo bên trong bay ra. Trong rổ là bánh trái Giang Tiều phi thường yêu thích, còn có một bình lớn sữa của Lỗ Lỗ thú. Về phần cái bình đen tuyền kia, “nghe nói” là thuốc trị thương đặc biệt chế ra giúp Giang Tiều xương cốt sớm ngày lành lặn.

“Ta đã biết người giống ai” chờ nam nhân rời đi, Giang Tiều vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ nói, đương nhiên không chỉ diện mạo, còn có tính tình đậm bạc. Từ đầu tới đuôi, phụ thân Y Ân đều không liếc mắt nhìn mình một cái. Còn muốn nghĩ đến tính cách của cha mẹ Y Ân, quả nhiên là góc bù sao?

“Nếu không phải gặp được a mỗ, mỗ phụ đến bây giờ vẫn còn ở tại rừng rậm .” nhắc tới cha mẹ, biểu tình Y Ân nhu hòa một ít. Mỗ phụ là thú nhân bảo tộc cường đại nhất , thích độc lai độc vãng, nếu không phải vì a mỗ, căn bản là sẽ không ở trong bộ lạc. Đừng xem hần bình thường luôn lạnh như băng, một bộ dáng trầm mặc ít lời, lại luôn đem a mỗ sủng lên trời.

“Cảm tình của bọn họ tốt lắm.” Giang Tiều có chút hâm mộ, vừa lúc phụ thân Y Ân nhắc tới mẫu thân hần, sâu trong đáy mắt biểu lộ ôn nhu.

“Ừ.” Y Ân gật đầu, trên mặt thoáng qua một tia cảm xúc không ai thấy được. Đúng là bởi vì đã bị cha mẹ ảnh hưởng, hần mới không nghĩ tùy tiện liền tìm đại một bầu bạn cả đời. Cho dù giống cái thích hần rất nhiều, nhưng hần luôn cảm giác khuyết thiếu chỗ nào đó.

Tiêu diệt hơn phân nửa bánh trái bí, uống không ít sữa Lỗ Lỗ, Giang Tiều cực không tình nguyện nhìn về phía cái bình bị hấn né thật xa. Để xa như vậy còn nghe mùi thật khủng bố, huống chi là uống xuống đi?

“Ta có thể hay không không uống?” Giang Tiều không ôm hy vọng gì nằm trên bàn hỏi, khóe miệng run rẩy nhìn Y Ân khuấy khuấy cái bình. Tiếp nhận thìa gỗ, Giang Tiều nhìn chằm chằm một muỗng “độc dược” thật đầy, da đầu lại từng đợt run lên. Nhắm mắt đưa vào trong miệng, đắng đến mức nước mắt trào ra

Lại miễn cưỡng uống mấy hớp, nhìn nhìn lại trong bình còn hơn phân nửa, Giang Tiều khẽ cắn môi đem thìa dẩu đi, gương mặt vừa ủy khuất vừa méo mó: “Đánh chết ta cũng không uống.”

“ ” Y Ân chỉ à trầm mặc nhìn hấn một cái, đứng lên đi ra ngoài.

“Lại tức giận?” Giang Tiều có chút bất an nhìn cái cửa gỗ đóng lại, lẩm bầm. Đợi sau một lúc lâu, khi thuốc lạnh , vẫn là không thấy Y Ân trở về. Sẽ không thật sự tức giận đi! Ánh mắt lần thứ hai dừng ở bình thuốc, Giang Tiều hung hăng ôm bình liền hướng miệng, uống xong chỉ cảm thấy cả người y như ngâm trong thuốc đông y. Chúi chúi miệng, đột nhiên nhớ tới hồi nãy, tự giấu nói: “Chỉ cần đánh không chết liền uống”

Ánh trăng màu tím ở giữa không trung, đã muốn là nửa đêm, Giang Tiều càng ngày càng hối hận, vừa rồi không nên tùy hứng.

Cửa lần thứ hai bị đẩy ra, một cổ hàn khí đập vào mặt, hương thơm ngọt ngào của quả bay bay. Giang Tiều kích động đứng lên, đôi mắt – trông mong mà nhìn Y Ân —— “Ta, ta đã uống xong rồi. ” một bao thú không lớn đặt trong tay Giang Tiều, mở ra xem, bên trong là mười mấy trái ô mai màu đỏ tươi lớn nhỏ, mặt trên còn dính bọt nước, trong suốt ướt át. Giang Tiều lúc này mới chú ý tới, trên tóc Y Ân có nhiễm sương đêm, trên người có vài chỗ vết thương nhỏ, rõ ràng là bị mấy cái gai sắc nhọn của cây hoa tạo ra. Hấn lúc nãy ra ngoài, không phải bởi vì tức giận, mà là vì hái trái cây?

Bốc lên một viên trái cây cho vào miệng, nhắm nuốt, vị ngọt hơi lành lạnh tỏa ra, nháy mắt che lấp vị cay đắng. Giang Tiều cúi đầu, lại bỏ hai trái vào miệng, hốc mắt đỏ lên. Rõ ràng là hương vị trái cây, vì cái gì đáy lòng lại nổi lên chua xót?

“Không ngọt sao?” Y Ân nghi hoặc, trước kia khi hấn bị a mỗ ép uống thuốc đắng, mỗ phụ sẽ hái cho mình loại trái cây này . Tuy rằng Giang Tiều cúi đầu, nhưng hấn vẫn biết, người này lại ở khốc.

“Thực ngọt.” Giang Tiều nhẹ giọng nói, một giọt nước mắt vẫn là rơi xuống trên mu bàn tay.

Thực quý trọng đem phần còn lại bọc kỹ lại, lúc ngẩng đầu, hấn còn thật sự hỏi: “Vì cái gì đối ta tốt như vậy?” Rõ ràng, lúc mới gặp, hấn thực chán ghét bộ dáng chính mình —— “Thu lưu ta, tặng ta vũ khí phòng thân, mua Lỗ Lỗ thú cho ta, còn hái trái cây. ” giống như vỡ òa , cho đến cuối cùng, thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy.

“Như vậy là đối tốt với người. ?” Y Ân khó hiểu hỏi lại, với hấn mà nói, thu lưu Giang Tiều chính là nhất thời xúc động, mà kế tiếp một loạt chuyện tình, cũng đều là đương nhiên liền đã xảy ra. Những việc đó đối với hấn chỉ là trong lòng muốn làm như vậy. Y Ân cũng không hiểu được, đã động vào lòng người, thường thường thật lơ đãng và ôn nhu.

“Chưa từng có người đối ta tốt như vậy.” Giang Tiều vô cùng trình trọng gật đầu, từ giờ phút này, Y Ân ở trong lòng hấn đã muốn thăng cấp thành người quan trọng nhất. Thậm chí, so với chính mình còn quan trọng hơn!

Chưa từng bị ai dùng biểu cảm như vậy nhìn chăm chú, Y Ân không được tự nhiên, nhưng không thể phủ nhận, loại cảm giác này tốt lắm, làm hấn cảm thấy được thoải mái mà kỳ diệu. Hấn hiện tại, còn không xác định Giang Tiều trong lòng là vị trí nào, chính là cảm thấy được, thu lưu một tên thú nhân nhất gan yêu khốc lại phiên toái, dĩ nhiên là quyết định không tồi. Y Ân là một thể giới hoàn hảo, làm cho người ta không tự chủ được say mê, nhưng muốn tiến vào cũng không dễ dàng. Rất nhiều người thử, đều thất bại Theo Y Ân nói, giống đực cùng nhau săn bắn là đồng bạn, giống cái chỉ có thể chính là bầu bạn tương lai. Chỉ có Giang Tiều, trong lý trí của hấn không thể phân chia được, phải nói là một sự tồn tại thật

độc đáo. — mà Giang Tiều lại lấy thân phận độc đáo như vậy, xông vào, hơn nữa còn cắm rễ thật sâu, rốt cuộc đã nhỏ không được.

16. Chương 16: Trồng Trọt Chăn Dê

“Be hee —“

Đại khái nguyên nhân do bị thương, Giang Tiều ngủ được rất sâu, một mạch đến khi nghe thấy tiếng động bên ngoài mới tỉnh lại, xoa xoa mắt đi ra xem rốt cuộc là gì.

Trông trời sáng trưng, Y Ân cũng đã sớm ra ngoài.

“Be – Bee – “

Con lỗ lỗ nọ thấy có người đi ra, càng kêu gấp hơn, vẫy đuôi nôn nóng đi tới đi lui.

Giang Tiều ngẫm nghĩ một chút, cho là nó đói bụng, nhưng biết phải đến chỗ nào tìm cỏ? Định hỏi Cát Nhĩ mới phát hiện, hắn đến bộ lạc lâu như thế, vẫn chưa biết Cát Nhĩ sống ở đâu.

Vào cái buổi sáng Giang Tiều đang vẫy bắt con lỗ lỗ đặc u sâu này, thỉnh thoảng có vài giống cái đi ngang trước cửa, nhưng hắn lại không dám mở lời hỏi —bởi thời điểm những giống cái kia đi qua, nhìn thấy con lỗ lỗ, đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Một giống cái xinh xắn đi qua trước cửa, vừa khéo còn dắt theo một con lỗ lỗ khác. Con lỗ lỗ ấy thò trên lưng hai cái giỏ trúc lớn, bên trong chất đầy những thứ trái cây nào đó vừa được hái xuống xong.

“Nó đang đói bụng.”

Liếc sơ qua con lỗ lỗ hoang nọ, rồi cậu quay về phía Giang Tiều, chủ động giảng giải.

“Tôi không biết nơi nào có cỏ...”

Giang Tiều ngược ngừng đáp với thú nhân giống cái trước mặt, khuôn mặt trái táo tròn trịa nọ toát lên vẻ thân thiện, trong lúc nói chuyện lại thoát cười có một chút bẽn lẽn, lúc đối diện với mình lại không căng thẳng như các thú nhân khác

“Con lỗ lỗ này đang muốn sinh con ngay, này là chút tử mục tương đối tốt. Tôi trồng không thiếu, có thể cho anh trước một ít. Ở chợ cũng có bán, bất quá cũng phải cần vận khí, mùa này nhu cầu về tử mục đang khá lớn...”

Giống cái mặt trái táo bước lên trước, vừa nói vừa vuốt ve con lỗ lỗ đang nổi giận. Thật thần kì, cái tên dù thế nào cũng không để Giang Tiều đến gần ấy, giờ cư nhiên lại từ từ bình tĩnh lại.

“Cậu thật lợi hại!”

Giang Tiều tròn tròn mắt, vô cùng bội phục, không biết sao mà hắn làm được?

“Tôi là Kết, ở chỗ cách các anh không xa lắm.”

Dắt theo lỗ lỗ đặc, hai người chậm rãi đi, Kết nhiều lần chỉ dẫn về tòa nhà đá phía trước.

“Tôi là Giang Tiều.”

Giang Tiều gãi gãi đầu, thấy danh tự này rất quen tai, hình như từng nghe qua ở đâu.

“Ha ha, tôi biết, Cát Nhĩ vẫn hay nhắc về anh với tôi.”

Chính nhờ thế, Kết mới khéo dừng lại nói chuyện cùng Giang Tiều, còn chủ động cho hắn tử mục.

Vừa lúc ấy có một giống cái đi ngang qua hai người, tươi cười chào hỏi Kết, nhưng với Giang Tiều lại làm như không thấy.

Bị xem thường, Giang Tiều lâu cũng thành quen rồi, nhưng hôm nay phản ứng của bọn họ quả thực kì quái —“Bọn họ, sao lại nhìn tôi...?”

“Thật ra, nhà có giống cái mới thường nuôi lỗ lỗ đặc, bởi vì sức yếu, cần mượn chúng nó thồ vận này nọ.”

Kết uyển chuyển giảng giải, không muốn làm Giang Tiều khó xử quá. Giống đực nuôi lỗ lỗ đặc, chỉ cần khiến người khác cho rằng vô dụng!

“...”

Giang Tiều há hốc miệng, rồi ngậm lại, hẳn có thể nói ra mình là vì sữa dê và lông dê hay không đây?

Nói ra, phỏng chừng lại càng bị cho là kì quái hơn!

Lúng túng đi thêm một đoạn, Giang Tiều bỗng chợt hô to –“A, tôi nhớ rồi, hôm đó Cát Nhĩ đến chợ mua áo choàng, chính là cho cậu!” Có chút khó tin nhìn chằm chằm Kết, thú nhân xinh xắn như thế, lại muốn thành niên.

Qua mấy bận “Ác bổ” (bổ tức hung ác) của Cát Nhĩ, Giang Tiều biết, giống cái thành niên có thể tự mình phối ngẫu...Nhớ đến những thú nhân giống đực đó, lại nhìn Kết xinh xắn nhanh nhẹn, trong đầu hẳn bỗng nhiên nảy sinh một ý tưởng “Tà ác” –liên quan tới chuyện hình hào ghép đôi!

Đến lúc đó, không biết Kết có chịu không...

“Ừ, tôi rất chờ mong áo choàng anh may.”

Vốn việc này Cát Nhĩ chỉ nhắc đến như chút chuyện cười mà thôi, nhưng Kết lại không nghĩ vậy. Mặc dù là lần đầu tiên đối mặt, nhưng từ lời nói cử chỉ của Giang Tiều cũng thấy được rằng, hẳn trông vậy nhưng là người rất đơn thuần.

Người như thế, đã nói có thể làm ra áo choàng tốt hơn của Tạp Nhĩ, nhất định sẽ làm được! Tuy rằng từ ngoài nhìn vào, không giống lắm!

“Đa tạ, tôi nhất định sẽ làm thật đẹp!”

Giang Tiều nắm tay trái đặt lên ngực, cam nhận lời thề sắt son, hảo cảm với Kết ấy thế lại từ từ càng tăng dài. Hẳn không quên lần trước Cát Nhĩ nghe những lời này, phản ứng có biết bao nhiêu khoa trương. Mà hẳn với Kết bất quá là lần đầu tiên gặp mặt, đã được tin tưởng như vậy...

“Nếu trông tốt, tử mục có thể thu hoạch hơn mười mấy lần, chờ chút chúng ta đến ruộng đi.”

Kết mang công cụ thu gặt chuyên dụng từ phòng chứa đồ ra, cùng chuẩn bị mấy cái giỏ trúc gác trên thân lỗ lỗ đặc.

Hết thấy lực chú ý của Giang Tiều đều bị lời Kết nói thu hút đến –“Cậu nói ruộng? Là đất ruộng chuyên trồng cây sao?”

“Đúng vậy, mỗi thú nhân từ khi sinh ra đều có thể lĩnh một mảnh đất từ bộ lạc, chỉ cần xin tộc trưởng là được rồi.”

Biết tình hình “Mất trí nhớ” của Giang Tiều, Kết kiên nhẫn giảng giải.

“Oa, tộc trưởng sao không nói cho tôi biết? Y Ân cũng chưa từng nói qua với tôi...”

Giang Tiều khó hiểu, theo lẽ ra, từ ngày đầu tiên hẳn tới bộ lạc này, không phải tộc trưởng hẳn nên nói rõ sao? Chẳng lẽ không muốn phân cho mình?

“Này cũng khó trách, thú nhân giống đực hầu như đều dựa vào săn bắt mà sống, chỉ có giống cái mới chọn trồng trọt –trên cơ bản, xin đất cũng chỉ có giống cái.” Thế nên, bọn họ mới bỏ qua điểm này!

“Vậy nói cách khác, tôi cũng có thể thân thỉnh?”

Giang Tiều tính toán, hẳn sẽ tự trồng tử mục, không cần phải đến chợ mua. Lại có thể trồng những loại cây khác, ăn không hết thì đem bán...

Kết gật đầu, đối với ý tưởng này của Giang Tiều cậu đã trở nên thấy quái cũng không lạ rồi, có khả năng nuôi lỗ lỗ đặc, đương nhiên cũng có thể làm ruộng.

Giang Tiều ban đầu cho rằng, mảnh đất Kết nói có lẽ cũng không lớn lắm, thực tế mới biết diện tích phải đến chừng bốn, năm mẫu.

Tử mục là một loại cỏ nhỏ màu tím, hình dáng không khác cỏ ba lá mấy, nhìn qua cũng thấy được Kết chăm sóc rất cẩn thận, lớn rất tốt.

Hai người bận rộn cả buổi chiều, thu hoạch được vài giỏ nặng trĩu trĩt, lúc ấy mới hài lòng trở về.

“Người nói muốn xin một mẫu đất?”

Trong nhà tộc trưởng, Tạt Nhĩ trừng mắt nhìn Giang Tiều, lần thứ hai dò hỏi.

Lại nhìn Y Ân im lặng đứng cạnh, hiển nhiên không có ý phản đối.

“Vâng.”

Giang Tiều bị ngó chòng chọc đến nổi da gà, cúi đầu đáp thật khẽ, hần dĩ nhiên hiểu được, trong mắt tộc trưởng đây là chuyện một giống đực vốn không nên làm!

“Được rồi! Cầm lấy bảng này –“

Lấy một tấm thẻ gỗ hình vuông trong phòng ra đưa Giang Tiều, Tạt Nhĩ lắc đầu, bắt đắ dĩ thử dài, cảm thán rằng sao lại có một tên không chút tiền đồ nào như vậy, quả là sự sỉ nhục đối với thú nhân giống đực bọn họ mà, nếu không phải nể mặt Y Ân thì...

“Còn việc gì?”

Thấy Giang Tiều nhận thẻ gỗ rồi vẫn đứng nguyên tại chỗ, lông mày Tạt Nhĩ dựng thẳng, ra chiều muốn đuổi.

“Kia ấy, tộc trưởng...Có thể được không...của Y Ân...”

Giang Tiều bất thành linh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Tạt Nhĩ, co rúm người một chút, rồi hàm hàm hồ hồ nói.

Tạt Nhĩ nhướn tai lên vẫn không nghe được Giang Tiều nói gì, mắt kiên nhẫn quát: “Nói rõ ràng!”

“Tôi muốn lĩnh luôn cả mảnh đất phần Y Ân kia.”

Lần này thì, Giang Tiều nói vừa nhanh lại vừa rõ, xong thấp thỏm nhìn Tạt Nhĩ, sợ ông không đồng ý. Dù sao hần cũng là sống nhờ trong nhà Y Ân, mà nói đến hai người cũng chẳng có quan hệ gì.

“...”

Tạt Nhĩ nửa buổi sau mới phản ứng được, càng không biết nên nói gì, sắc mặt thoát trắng thoát xanh, buồn bực lấy ra một tấm bảng khác, ném thẳng vào ngực Giang Tiều. Y Ân đã không phản đối, mình còn biết làm thế nào được?

“Tộc trưởng, chúng ta đi đây.”

Giang Tiều khum khum lưng nói, sau đó lôi Y Ân chạy ra ngoài thật nhanh, thậm chí quên luôn vết thương trên người. Phù, không biết chừng một khắc sau tộc trưởng đổi ý, sẽ nổi giận ném mình ra khỏi bộ lạc luôn!

Vừa chạy ra tới cửa, đã tông nhầm người khác, lần này lực đạo không nhẹ, Giang Tiều vội đỡ người kia dậy –“ Cậu không sao chứ?”

Đến khi nhìn được rõ ràng, mới nhận ra là mỹ nam tử Kiều nọ!

“Không sao.”

Ráng chịu cơn đau buốt ở bả vai, Kiều mỉm cười, ánh mắt lần lượt đảo qua trên người Giang Tiều và Y Ân, có chút ngờ vực sao bọn hần lại xuất hiện ở cửa nhà y.

Tầm mắt sau cùng dừng trên người Y Ân, y mềm mỏng bắt lời: “Nghe nói hôm qua Tiều bị thương, đang định qua xem cậu ấy.”

“Tôi da thô thịt dày không sao đâu....Bọn tôi còn có việc, đi trước...”

Sợ tộc trưởng nhất thời đổi ý đuổi ra đến, Giang Tiều hoàn toàn vô tâm nói với Kiều, gấp gấp gật đầu chào hỏi sau liền kéo Y Ân hấp tấp rời đi.

Kiều bị quăng qua một bên đành nhìn bóng lưng Y Ân dần dần rời xa, từ kẽ răng nghiền ra hai chữ “Giang Tiều”, chỉ hận không thể nghiền nát rồi nuốt chửng vào bụng.

Hít thật sâu cho tâm tình bình ổn, xác nhận mình chính là Kiều vừa đẹp để lại ưu nhã, y mới xoay người bước vào trong.

“Tức chết ta, tức chết ta mà!”

Chưa vào đến cửa, đã nghe một chuỗi tiếng rống liên hoàn, Kiều chớp chớp mắt, thứ đàn độn kia cũng thật bản lĩnh, có thể khiến mỡ phụ tức đến thế này.

” Thật khó hiểu mà, Y Ân sao lại thu lưu người như vậy được ! Hấn, hấn còn –”

Tạp Nhĩ nằm trên ghế thở hồng hộc, giận dữ đến không tài nào nén thở nổi.

” Mỡ phụ, uống nước, bớt giận. ”

Nghe xong chân tướng sự tình, Kiều rót một chén nước đưa tới, thông thả ngồi xuống, không nhanh không chậm cất lời.

” Tên nhóc nhà ngươi ! Đã lớn vậy rồi...Không hiểu Y Ân đang nghĩ cái gì nữa... ”

Trong mắt Tạp Nhĩ con mình là tốt nhất, tuy là tính cách có chỗ hơi khiếm khuyết –cũng giống như mọi người, ông cho rằng chỉ có Y Ân mới xứng đôi. Chẳng qua Kiều đã sớm thành niên, lại chậm chạp mãi không đi cầu thân Y Ân.

” Y Ân sớm muộn gì cũng là của con. ”

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Kiều nở rộ một nụ cười, lộ nét tuyệt nhiên, giọng nói chắc chắn. Cho dù không phải cũng đã sao ? Chỉ cần hấn không thích thượng người khác, thì mình vẫn luôn còn cơ hội.

Huống chi, trừ mình ra, trong bộ lạc còn ai có thể cùng hấn sánh vai ?

” Ai ! ”

Tạp Nhĩ có phần bất an, dù sao ông cũng là người đứng đầu một tộc, có một số việc thông suốt hơn chút. Đối với chuyện của Y Ân và Kiều, kỳ thực trong lòng ông luôn mơ hồ tìm cách, chỉ là không dám nghĩ sâu xa –tình tình Kiều ông rõ hơn ai cả, thứ đã muốn nhất định phải đến tay, bằng không thà rằng hủy hoại hết.

Đến lúc đó, thực sự sợ nó sẽ làm ra loại chuyện gì nữa...

” Mỡ phụ rất muốn Tiều rời khỏi bộ lạc có phải không ? ”

Nhớ đến vừa nãy Y Ân thậm chí không liếc nhìn mình đến một lần, mặt nạ hoàn mỹ của Kiều có chút lơ lửng, khóe miệng ngậm một phần lãnh ý thốt ra.

” Tiều –”

Tạp Nhĩ cau mày, không thích Giang Tiều là một chuyện, nhưng đã đáp ứng Y Ân rồi, là người đứng đầu một tộc như ông sao có thể đổi ý được ?

Ngón tay thanh mảnh nắm chặt thành quyền, lòng bàn tay hấn lên vết máu mờ nhạt, nhưng Kiều không hề thấy đau, cứ nghĩ đến việc ánh mắt Y Ân bị kẻ khác chiếm cứ, lòng y lại như lửa đốt.

Tên vô dụng xấu xí kia, làm sao có đủ tư cách đứng bên cạnh Y Ân ?

” Cứ yên tâm, sẽ kết thúc rất nhanh thôi. ”

Tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, Kiều nói thản nhiên, lời này, nói cho Tạp Nhĩ, mà cũng là nói cho chính y.

Thanh âm ấy vẫn êm tai như trước, nhưng lại mang một loại ma mị khiến kẻ khác sợ run.

Nghe những lời này, Táp Nhĩ kinh hồn một trận, tính tình cao ngạo lại cực đoan của Kiều chẳng biết giống ai. Dù lúc bình thường che giấu khá kỹ, nhưng làm sao qua mắt được chính người đã dối theo y lớn lên

17. Chương 17: Kiểm Tiền! Kiểm Tiền!

Không biết là do năng lực lành bệnh của thú nhân tương đối mạnh, hay nhờ tác dụng của “Độc dược” A Mạc y sư cho, cánh tay Giang Tiều chỉ qua một tuần là khỏi hẳn.

“Thật tốt quá, cuối cùng cũng không cần phải uống thuốc nữa.”

Giang Tiều thở ra một hơi thật dài, lắc lắc cánh tay một chút, vẻ mặt vui sướng.

“Sao hả? Người chê thuốc của ta?”

A Mạc y sư lạnh lùng liếc qua, trông mắt lam đậm giống Y Ân như đúc, nguyệt một cái đến lòng người phát hoảng.

“Không, ta không có ý đó...”

Giang Tiều vội vàng vàng lắc đầu, sợ bị hiểu lầm, lại không biết phải giải thích thế nào cho tốt.

“Hừ, có cho người cũng không dám.”

A Mạc y sư gật đầu, trong chớp lát lại cười đến híp mắt, “Cánh tay có khỏi rồi cũng phải điều dưỡng thêm vài ngày, mấy thảo dược này mang về mà nấu uống.”

“...”

Nhìn nắm thảo dược chẳng biết lời từ đâu ra, Giang Tiều khóc không ra nước mắt, hẳn còn tưởng những ngày “Đau khổ” của mình đã qua rồi.

Hắn hoài nghi sâu sắc, sao trước đây mình còn nghĩ a mã Y Ân là một người dịu dàng?

“Ly, anh nghĩ ta đùa có hơi quá không?”

Nghĩ đến khuôn mặt to bè khóc thảm của Giang Tiều lúc rời đi, A Mạc thấy có chút xiu lương tâm nổi lên.

“Em rất thích đứa bé kia, tại sao?”

Ly có chút khó hiểu, cái thú ác ôn của người bạn đời thì ông rất rõ ràng, với người hắn không thích thì chưa bao giờ liếc qua quá một cái, gặp người có cảm hứng lại tìm đủ mọi cách trêu ghẹo.

Huống hồ chi, những thứ thuốc đó, tuy đáng nhưng là loại tốt nhất, trước đây ông và Mạc thật vất vả mới hái được, vậy mà giờ dễ dàng cấp cho Giang Tiều thế.

“Anh cũng nghĩ nó là một thằng nhóc vừa nhát gan lại vô dụng như người ta nói?”

A Mạc nhìn người bạn đời một lượt, tuy hỏi vậy, nhưng trong lòng vốn đã có câu trả lời.

“Anh không thấy nó và ta rất giống nhau sao? Khi đó trong mắt mọi người ta cũng là một giống cái không đủ tư cách, tuy rằng thích y thuật lại không đủ lòng tin với bản thân...Sau này cũng bởi vì anh mới quyết định trở thành y sư lợi hại nhất bộ lạc.”

Nhớ đến những ngày trước, A Mạc cũng có chút hoài niệm, khi đó hắn trầm mê với thảo dược, chưa hề nghĩ có một ngày sẽ trở thành y sư.

“Mạc, trong lòng ta em vĩnh viễn là tốt nhất.”

Kéo người bạn đời ôm vào trong lòng, Ly nghiêm trang xác nhận lại.

“Ta biết, đứa bé Giang Tiều kia thật ra rất tốt, cứ xem nó thà chết cũng không bỏ Cát Nhĩ lại là rõ. Nó chẳng qua chưa gặp được người muốn vì người ấy mà thay đổi thôi, ngày nào đó nó sẽ lột xác trở thành một Giang Tiều mới.”

Trong đôi mắt xanh thẳm chợt lóe ánh quang duệ trí, A Mạc ý vị thâm trường nói lên. Hẳn tin tưởng, Giang Tiều chỉ là chưa tìm được phương hướng của mình mà thôi, người nó lúc nào cũng toát ra vẻ mông lung...

“A Mạc!”

Ly ôm chặt người bạn đời, lòng vạn phần xúc động, thì ra mấy năm nay A Mạc nỗ lực liều mạng như vậy, đều là vì mình sao?

“Yêu một người, bất giác sẽ đuổi theo bước chân người đó, muốn trở thành kẻ có thể sánh vai cùng người.”

A Mạc mềm giọng, bản thân mình đã rất may mắn, gặp được Ly. Nhưng không biết, đứa trẻ kia về sau sẽ còn gặp phải dạng người gì?

“Bee –Bee –“

Dưới cái chuông mới dựng, con lỗ lỗ đặc kia vừa nhìn thấy Giang Tiều, kêu càng thêm lớn tiếng.

“Ta nói, người ăn sao mà được vậy chứ!”

Giang Tiều đành chịu, cứ tưởng là tử mục Kết cho có thể duy trì được một hồi, vậy mà chỉ mới mấy ngày đã thấy đầy.

Làm sao có thể không biết xấu hổ qua đời Kết thêm nữa, Giang Tiều định bụng theo như lời Kết nói lúc trước, đến chợ thử thời vận một phen.

Lấy mười lạng tinh từ trong nhà ra, khe vuốt ve những tinh thạch xinh đẹp, trong lòng Giang Tiều thấy thực có lỗi. Mười lạng tinh này hôm qua Y Ân cho hắn để “dùng ở nhà”, ai, lúc nào hắn mới có thể tự kiếm tiền đây!

Thở dài, hắn xoay người đi đến chợ, vốn lúc đầu định gọi cả Cát Nhĩ, nhưng mấy ngày nay cậu hình như vẫn đang bận rộn ngắt thuốc, hái quả gì gì đó...

Mùa đông sẽ tới ngay thôi, mọi người đều đang tích cực dự trữ lương thực qua ngày đông, ngay cả Y Ân cũng về muộn hơn bình thường.

Săn được thức ăn, hơn phân nửa đều làm thành thịt khô, treo trong phòng cất trữ.

Tất cả đều bận rộn, có mỗi mình mình là rảnh rỗi!

Đến chợ rồi, Giang Tiều vốn định đi mua thẳng tử mục, nào ngờ đi ngang hàng vật phẩm trang sức lại bị hấp dẫn sức chú ý.

Đó là một hộp gỗ lớn, bên trong là năm cây kim mài từ xương thú xếp theo thứ tự từ lớn đến bé, còn có hai cuộn tơ trắng bạc, vừa nhìn đã biết để chuẩn bị may trang phục. Đặc biệt cuộn tơ trắng kia, mỏng như sợi tằm, dưới ánh mặt trời mơ hồ phát sáng, làm người đi qua không dời mắt được.

“Ồ tốt đấy, muốn mua cho giống cái yêu mến sao?”

Một thú nhân cao cao gầy gầy mặt mũi tươi cười tiến lên bắt chuyện, chỉ mong bán được cái hộp này đi. Người lui tới hỏi thì nhiều, nhưng hơn phân nửa đều bị cái giá dọa chạy mất, chỉ mong vị này sẽ không làm hắn thất vọng.

“...Đây là sợi gì?”

Sờ lên lạnh lạnh nhẵn bóng, so với tơ lụa còn khoan khoái hơn, Giang Tiều có chút động tâm mà hỏi.

“Anh đây quả rất tinh mắt, đây là tơ băng tằm nhả, vắt vãi biết bao mới thu thập được hai cuộn. Không phải trong nhà đang cần tiền gấp, ta cũng không nỡ đem bán đâu! Nếu anh muốn bàn, năm lạng tinh!”

Giang Tiều tắc lưỡi, quả thật quá mắc, hắn chỉ mang trên người mười lạng tinh, còn để mua tử mục nữa chứ! Chẳng qua cứ vậy mà đi, thì thật có hơi luyến tiếc!

Mắt thấy có tia hi vọng, chủ quầy tiếp tục cổ xúy –“Y phục làm từ tơ băng tằm, chính là đông ấm hạ mát. Như vậy đi, thấy anh là chỗ mua cho người thương, trả bốn lạng tinh đi.”

“...”

Giang Tiều do dự, mua hay không mua? Dùng tờ băng tằm may quần áo quả thực là có sức cảm dỗ quá lớn mà!

“Lấy tờ băng tằm may y phục nói ra cũng thật dễ nghe, chỉ hai cuộn mà dệt thành vải được sao? Cả tờ lẫn kim gộp lại cao lắm được chừng hai lục tinh.”

Thanh âm giễu cợt vang lên cạnh Giang Tiều, chủ quầy lập tức đỏ mặt lên, không biết là xấu hổ hay tức giận khi lời nói dối bị vạch trần nữa.

“Còn nữa, thứ này đã bày qua nhiều ngày rồi, cứ xem hộp –“

Người nọ vươn đầu ngón tay miết miết vào thành hộp, chớp mắt đã dính một lớp bụi mỏng, dễ thấy mọi lời đều là thật.

Cuối cùng, Giang Tiều mua được thứ nọ với giá hai lục tinh thật, liền mừng rỡ nói lời cảm tạ với vị hảo tâm kia –“Nhờ có anh, tôi mới.....” không bị thiệt.

Còn chưa dứt câu, đã thấy người nọ lạnh lẽo lườm qua, giọng điệu cũng không khá hơn trước được bao nhiêu –“Thủ nghệ không tinh, mua về cũng chỉ là lãng phí đồ vật. Gã kia nói cũng có phần đúng, tờ băng tằm này quả thực rất khó tìm.”

Giang Tiều tròn mắt, người này kì quái thật, làm sao hắn biết người ta thủ nghệ không tinh?

Như nhìn thấu được tâm tư Giang Tiều, hắn bĩu môi khinh thường: “Không cần hoài nghi, trừ ta ra thì ai cũng không có cái tư cách đó.”

Nói xong, là đi không ngoảnh mặt.

“Anh ta cũng quá tự đại đi....” Giang Tiều nhìn bóng lưng người nọ đi xa dần, thâm trầm lắm.

“Ha ha, anh ta chính là đại sư nổi danh nhất toàn bộ lạc, là người may y phục sức phẩm giỏi nhất. Thấy cửa hiệu phía trước không? Là của Khắc Nhĩ mở đấy.”

Bán được đồ rồi, tâm tình chủ quầy cũng không tệ, cùng Giang Tiều tán gẫu đôi câu.

“Anh ta là Khắc Nhĩ? Là thú nhân chỉ tiền công cũng thu hết mười mấy lục tinh?”

Lòng Giang Tiều khê động, tay nghề của hắn tự nhận so với Khắc Nhĩ xem ra còn tốt hơn, nếu cũng làm một chuyến –nghĩ ngợi một chút, vẻ như sẽ có vô số tinh thạch rơi từ trên trời xuống, rót trúng đầu hắn.

“Không biết mở tiệm ở chợ như Khắc Nhĩ cần bao nhiêu tinh thạch đây?”

Nhắm tính trong lòng, Giang Tiều bắt giác thốt lên, chỉ thấy chủ quầy mang vẻ mặt giật mình, nhìn hắn như thấy quái vật.

“Lẽ nào ta nói gì sai sao?”

Giang Tiều bị nhìn vô cùng mất tự nhiên, bất quá vẫn lấy dũng khí hỏi lại. Việc chế tác y phục và trang sức phẩm, thì hắn rất tự tin, cũng là loại ” Kỹ nghệ ” duy nhất mà hắn dám ra tay.

” Ở trong chợ này, mọi người thường linh thể gỗ rồi bày sạp hàng, chỉ có bậc đại sư như Ngải Phật Sâm hay Khắc Nhĩ mới mở tiệm. Anh có biết mở một cửa hiệu cần bao nhiêu tinh thạch không ? 100 tử tinh –“

Chủ quầy lắc lắc đầu than, mở tiệm phải có tinh thạch, không phải thú nhân nào cũng chi được. Tinh thạch nhiều như vậy, đủ trả phí cho cả một gia đình thú nhân đến vài năm.

” 100 tử tinh! ”

Giang Tiều thoáng chốc như trái cà bị sương đánh, héo rũ *. Trong tay hắn hiện tại cũng chỉ có tám lục tinh, mà còn là Y Ân cho hắn để mua tử mục. Nhiều tinh thạch thế, hắn biết phải gom góp đến cầu niên mã nguyệt (năm chó tháng ngựa) nào đây ?

Mặc cho trong lòng tràn trề thất vọng, Giang Tiều vẫn nặng nề lê bước tới chợ Bắc, hắn chưa quên nhiệm vụ chính yếu của hôm nay là gì.

” Tử mục... tử mục... ”

Hắn đã xem qua từng sạp từng sạp một, nào là bán bột xay, bán trái cây, bán cả thịt khô nữa..... Nhưng sắp đi đến cuối rồi, mà vẫn chưa thấy hàng bán tử mục đâu.

Vào lúc Giang Tiều gần như không dám ôm hi vọng nữa, ở chỗ sát cửa ra, hắn chợt thấy một đồng tử mục lớn bày trên quầy, nhìn màu sắc xem chừng mới thu hoạch chưa được bao lâu, mùi cũng hăng còn rất tươi.

” Tử mục mới gặt –”

Chủ sạp từ đằng sau đồng tử mục nghe tiếng bước chân vội chủ động mời chào sinh ý, chẳng qua lúc ngẩng đầu lên, nửa câu nói sau đột nhiên ngừng bật.

” ... ”

Giang Tiều không biết phải nói gì hơn, thật là người xui xẻo uống miếng nước lạnh còn bị mắc răng mà, hắn không ngờ, chủ sạp cư nhiên lại là kẻ hay đi cạnh Kiệt Kiệt lúc trước–Kiệt Kiệt ?

” Lại là cái tên đáng ghét nhà ngươi ! ” Kiệt Kiệt hừ lạnh, thái độ rất tệ.

Giang Tiều thật rất muốn khí khái quay đầu bỏ đi, nhưng nhớ lại ở nhà vẫn còn một con lỗ lỗ đặc đang chờ mình ” Cứu mạng ”, đành nhẹ nhàng nói : ” Giá cả chúng ta có thể thương lượng...Ta sẵn sàng bỏ ra cao một chút –”

” Đi nhanh đi, thà vứt luôn ta cũng không bán cho ngươi. ”

Phẩy tay như đuổi ruồi, Kiệt Kiệt mắt kiên nhẫn nói, hắn vốn dĩ trông người này không vừa mắt, có trả cao cũng chẳng muốn bán.

” ... ”

Đã nói đến nước này, Giang Tiều không đành dây dưa nữa, vừa ầm ục bước ra khỏi chợ Bắc, cúi đầu tiu nghỉu chuẩn bị quay trở về.

” Ô, này không phải Giang Tiều đó sao ? ”

Giọng nói sang sảng quen thuộc chợt vang lên bên tai, Giang Tiều vô thức ngược đầu nhìn, quả nhiên thấy được khuôn mặt tươi cười của Ngải Phật Sâm.

” Ngải Phật Sâm. ”

Rất sợ lão đồ con ấy lại kéo hắn đi học luyện vũ khí tiếp, Giang Tiều vừa chào hỏi xong đã vội tính chuyện chuồn êm.

Ngải Phật Sâm nhanh tay lẹ mắt túm Giang Tiều lại, quan tâm hỏi han : ” Mới nghĩ gì thế ? Đến ta to như vậy mà ngươi còn không để ý ? ”

Tuy có hơi tiếc Giang Tiều không chịu theo học nghệ, nhưng ông vẫn rất có hảo cảm với hắn.

” Tôi đang nghĩ làm sao kiếm được 100 tử tinh. ”

Giang Tiều bốn cọt nói đùa, đương nhiên hắn hiểu bằng năng lực mình bây giờ việc đó căn bản là nằm mơ giữa ban ngày.

” Ha, chuyện này còn không dễ quá sao ? ”

Giang Tiều có hơi sững sốt, nhưng nghĩ lại, vấn đề này đối với bậc đại sư như Ngải Phật Sâm mà nói, đương nhiên là dễ dàng.

” Tôi nói là tôi cơ, tôi cần 100 tử tinh. ”

Giang Tiều tưởng ông nghe không rõ, nhắc lại một lần nữa.

” Không sai, ta nói chính là ngươi ! ”

Nào biết, Ngải Phật Sâm lại nghiêm túc gật đầu như vậy, tung ra một quả ” Bom » này làm Giang Tiều đến choáng váng đầu óc !

*câu này là 1 câu tục ngữ, nguyên văn : Sương đã đích gia tử –Yên liễu.

Đại khái là 1 câu tục ngữ của vùng phía Bắc, nghĩa đen chỉ trái cà bị mất nước trở nên nhăn nheo héo rũ, còn nghĩa bóng chỉ người lâm vào khốn cảnh, tâm tình sa sút. (chắc chỉ mặt nhăn nhúm như quả cà héo=)))))))))

18. Chương 18: Thần Mã Tiên Tiêu Vật*** (cái Gì Tiên Tiêu Vật)

(*** “Thần mã” là tiếng lóng internet, không phải chỉ con ngựa, mà “Thần mã” đọc gần âm với từ ” Thập yêu ” tức cái gì/ mọi thứ. “Thần mã” thường đi cùng “Phù vân”, “Thần mã đồ thị phù vân” là thành ngữ internet, ý chỉ cái gì cũng không đáng nhắc tới.)

“Ngải Phật Sâm, ông không nói đùa chứ?”

Giang Tiêu chỉ thấy một miếng bánh nhân bự rớt xuống đầu, chẳng qua bên trong có nhồi bầy gì thì không biết thôi.

“Ha ha, chỉ cần theo ta học chế tạo, cho người liên 100 tử tinh, thế nào?”

Ngải Phật Sâm nháy mắt ra hiệu với hắn, nói cho cùng, vất vả lắm mới gặp một kẻ có thiên phú, sao có thể dễ dàng buông tha như vậy được.

“Trước không phải tôi đã nói rồi sao? Không có hứng thú với việc chế tác....”

Giang Tiêu bắt đắc dĩ, nguyên lai là chờ mình đến chỗ này mà, ổng mà nói sao có chuyện tốt như vậy được?

“Người khoan hăng cự tuyệt, nghe ta nói hết đã.” Ngải Phật Sâm căn Giang Tiêu nói ra những lời tiếp theo, lại tiếp tục thuyết phục, “Không cần người theo học chuyên môn đâu, chỉ cần những lúc nhàn rỗi, thỉnh thoảng ghé qua vài lần là được.”

Hà hà, ông tin tưởng chỉ là do Giang Tiêu chưa biết đến “Mị lực” của công việc chế tác thôi, chờ khi hắn có hứng thú rồi, lúc đó tất cả không dễ bàn hơn sao?

“Thật ư?”

Giang Tiêu còn đang bán tín bán nghi, không giao học phí còn có “Tiền lương”, Ngải Phật Sâm làm vậy thì có lợi lộc gì?

“Ừ, các ý tưởng của người rất thú vị, thành thật mà nói lần trước người chế tác vũ đạo, đã cho ta rất nhiều gợi ý. Sau này, được thì giảng giải cho ta nhiều thêm một chút...” Nói đến “Công việc” tha thiết yêu thích, sự cuồng nhiệt trong mắt Ngải Phật Sâm khiến lòng người phải rung động, “Ai, người không biết tìm ra được một thú nhân có thiên tư phải biết bao nhiêu gian nan đâu!”

“Để tôi cân nhắc một chút...”

Tuy sức mê hoặc của một trăm tử tinh là rất lớn, Giang Tiêu vẫn khó hạ quyết tâm, luôn cho rằng dù Ngải Phật Sâm đã nói vậy, bản thân mình vẫn là trực lợi rất nhiều từ ông....

“Được rồi!”

Ngải Phật Sâm cũng không định ép hắn quá siết, vạn nhất mà hù người ta chạy mất thì rõ là mất nhiều được ít. Tuy ông không biết Giang Tiêu cần một trăm tử tinh để làm gì, nhưng xem chừng rất bức thiết, tin rằng những tinh thạch này dù để làm gì thì hắn cũng đã tự biết suy tính kỹ càng.

* * *

Giang Tiêu cúi lòng đầy tâm sự trở lại bộ lạc, vừa vặn gặp Cát Nhĩ và Kết mới từ ruộng về.

“Không mua được sao? Mùa này vốn khó mua mà, chờ lát nữa tôi đưa qua cho anh hai sọt, hai ngày này anh ra chợ xem nhiều thêm một chút.”

Thấy Giang Tiêu tay trắng trở về, Kết hiểu rõ nói nhanh, may là năm nay thu hoạch không tệ, tử mục nhà mình vẫn còn dư.

Cát Nhĩ liếc mắt đã thấy hộp gỗ trong tay Giang Tiều, đoạt lấy mở ra xem, vừa thấy kim sợi lập tức ném trả vào lòng Giang Tiều, trước giờ hắn vốn không hứng thú với mấy thứ này. Bất quá, hắn vẫn nhận ra được tơ băng tầm – “Chà chà, biết là người định may áo choàng cho Kết thật, nhưng đồ tốt như vậy....”

Nửa câu sau tuy không nói ra, Giang Tiều vẫn đoán được, lại nói hắn dùng thì đáng tiếc lắm này nọ các loại. Ban đầu hắn còn định nói kế hoạch mở tiệm cho hai người họ, giờ trông thấy phản ứng của Cát Nhĩ, quyết định vẫn là không nói vậy, miễn cho bị cười nhạo lợi hại thêm!

“Vừa nhìn đã biết rất đắt rồi!”

Kết cũng không tán thành lắm, không phải cậu không tin tưởng tay nghề Giang Tiều, chỉ là cảm thấy không cần phải dùng vật liệu tốt như vậy. Hoàn cảnh Giang Tiều cậu biết rõ, được Y Ân thu lưu, ở đâu ra nhiều tiền thế được?

“Là hai lục tinh.”

Trước cái nhìn chòng chọc hỏa nhãn kim tinh* của hai người, Giang Tiều không thể không nói thật.

(*Hỏa nhãn kim tinh: nguyên chỉ đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký có thể phân biệt được yêu ma quỷ quái. Sau này dùng để hình dung người có ánh mắt sắc bén, có thể phân biệt được thật giả.)

“Người ghê gớm nha, này chẳng phải tiền dùng để mua tử mục sao? Lúc về tính đối đãi với Y Ân thế nào đây?”

Cát Nhĩ ném qua ánh mắt cảm thông, nói như chuyện thật*.

(*Sát hữu giới sự: chỉ chuyện gì đó như có thật, dùng nhiều để hình dung chuyện bé xé ra to hoặc bộ dạng cố làm ra vẻ.)

Giang Tiều vừa nghe, mặt quả nhiên trắng bệch, hắn cứ mãi lo nghĩ về đề nghị của Ngải Phất Sâm, sao lại quên mất chuyện này chứ?

“Ta, ta phải về nấu cơm cho Y Ân...”

Phương pháp bổ cứu duy nhất hắn nghĩ ra được cũng chỉ có vậy, Giang Tiều vội vội vàng vàng bỏ về nhà, nếu hắn làm một bữa linh đình, chẳng biết Y Ân có thể nguôi giận không ?

* * *

” Cát Nhĩ, người biết Y Ân căn bản sẽ không vì hai lục tinh mà nổi giận với Tiều, người đùa giỡn hắn để làm gì ? ”

Kết không đồng ý trừng mắt nhìn bạn thân, vì Giang Tiều mà lên tiếng bất bình, vả lại chuyện này ban đầu cũng là vì cậu.

” Ha ha, người không thấy đáng vẻ hoảng loạn của Kiều rất đáng yêu sao ? Lớn xác như vậy rồi mà vẫn còn đơn thuần như một đứa trẻ. ”

Cát Nhĩ nhìn theo bóng lưng xa dần của Giang Tiều, cười hì hì, ít nhiều cũng hiểu được phần nào tâm trạng A Mạc y sư khi trêu ghẹo người ta.

” Được rồi, một hồi nữa người mang hai sọt tử mục qua cho anh ta đi. ”

Kết trắng mắt lườm Cát Nhĩ, nhưng không thể không thừa nhận, tuy dùng ngũ đại tam thô (cao lớn thô kệch) để hình dung một giống đực thành niên có vẻ khá quý dị, nhưng dùng trên người Giang Tiều lại có vẻ vô cùng thích hợp.

* * *

Y Ân về đến nhà vừa chuẩn bị buông con mồi xuống, đã bị Giang Tiều đến cướp lấy –” Người vất vả cả ngày ở bên ngoài rồi, cứ để đó cho ta đi ! ”

Lời ra khỏi miệng, Giang Tiều mới tự thấy mình , câu này nghe sao cũng giống như lời cô vợ nói lúc đón anh chồng mới đi làm cả ngày về.

Không còn cách nào khác, ai bảo mình đuổi lí làm chi !

” ... ”

Y Ân thoáng liếc qua khuôn mặt to đang có chút chột dạ kia, im lặng ra ngoài rửa tay, đây cũng là yêu cầu mãnh liệt của Giang Tiều –nhất định phải rửa tay trước khi ăn cơm !

” Hôm nay ta thử làm món mới, thịt quay phết tự nhiên, ờ, chính là loại thảo dược a mỗ người cho....Còn có, canh thịt nấu quả đắng lung, không biết người có sợ cay không.... ”

Giang Tiều hoảng hốt mà bắt đầu lải nhải, bưng miếng thịt quay để lên bàn, lại rút rít mức canh, hoàn toàn không dám nhìn Y Ân lấy một cái.

Cả mâm lớn thịt quay nhanh chóng đã thấy đầy, nhất là canh thịt, tuy Y Ân bị cay đến đỏ mồm, vẫn uống hết không chừa một giọt, khuôn mặt sau đó còn có vẻ chưa thỏa mãn.

Giang Tiều lúc này mới hơi yên lòng, có thể thấy rõ được ứng dụng của tự nhiên và ớt, lại rất thành công nữa...

” Nói đi ! ”

Ăn no uống say, Y Ân cuối cùng cũng khai ân, không hề để bụng người nào đó. Từ lúc vào cửa hán đã biết ngay, cái tên này nhất định lại gây họa gì rồi. Gương mặt đó xưa nay vốn chẳng giấu diếm gì được. Huống chi, sau khi vào nhà lại tìm đủ mọi cách lấy lòng mình.

” Ấy là, hôm nay ta đi chợ.... ”

Giang Tiều hít vào thật sâu, cố gắng kể lại sự tình hôm nay không mua được tử mục cùng chuyện xài tiền bậy bạ lại thật rõ ràng, sau đó một mặt hổ thẹn cúi đầu chờ phán quyết.

” Còn gì nữa ? ”

Y Ân thản nhiên hỏi, mặt không lộ biểu cảm, nhưng trong đáy mắt lại toát ra chút gì đó không vui.

” Còn có, ta gặp phải Ngải Phật Sâm.. ”

Ban đầu Giang Tiều còn đang phân vân không biết có nên nói chuyện này cho Y Ân hay không, bị ” Đe dọa ” thế, liền như ống trúc đổ đậu*, cái gì cũng nói cho bằng hết.

(*Trúc đồng đảo đậu tử : ý chỉ hành động nói hết toàn bộ sự thật, không chừa lại gì)

” Người muốn mở tiệm ? ”

Nghe xong sự tình đã xảy ra, Y Ân nêu lên vấn đề mấu chốt nhất .

” Ừ, ta cũng không cầu được sinh ý tốt như Khắc Nhĩ, chỉ cần có thể nuôi sống bản thân là được. Nhưng mà, người cũng nghĩ ta nên đáp ứng Ngải Phật Sâm sao ? ”

Nếu nói thì, Giang Tiều có chút hi vọng Y Ân sẽ cho mình vài ý kiến mang tính xây dựng.

” Muốn làm thì làm cho thật tốt, rồi sau kiếm tiền trả lại ông ta. ”

Suy ngẫm một hồi, Y Ân đơn giản chỉ ra, đối với việc Giang Tiều muốn tìm cách tự lực cánh sinh, thậm chí rất tán thành.

Tuy Y Ân nói thực ngắn gọn, nhưng Giang Tiều vẫn nghe rõ ý tứ trong lời hán nói.

Thứ nhất, hán tin tưởng năng lực của mình.

Thứ hai, nếu mình cảm thấy chiếm lời của Ngải Phật Sâm, vậy lo buôn bán kiếm tiền rồi trả lại.

Giải quyết một mạch những vấn đề khốn nhiều của Giang Tiều dễ dàng như vậy, bất kể là sự không tự tin khi mở điểm hay đề nghị của Ngải Phật Sâm –

Vừa thấy Y Ân định đứng lên, biểu tình cuộc trò chuyện đã đến hồi chấm dứt, Giang Tiều chớp chớp mắt, buột miệng : ” Người không còn chuyện gì muốn nói sao ? ”

Dứt lời lại tự muốn tát mồm mình, Y Ân đã không nói, mình khi không lại tự đi kiếm chuyện sao ?

” Cái gì ? ”

Y Ân nghi hoặc nhìn sang, cái gì nên nói không phải hẳn đều nói hết rồi sao ?

” Thì là, chuyện ta xài tiền bấy bạ... ”

Giang Tiều lấp bắp nói xong, căng đôi mắt nhỏ liếc nhìn qua.

Y Ân trầm mặc một chút, tầm mắt lơ chạm vào ánh nhìn rón rén của Giang Tiều, hết sức bình tĩnh nói : ”
Đó là tiền tiêu vặt cho người. ”

Chỉ mua tử mục thôi mà nói, hai lục tinh là đủ rồi.

Giang Tiều ngẩn ngơ đứng tại chỗ, trong tai còn đang lừng bùng hai chữ –” Tiêu vặt...Tiêu vặt... ”

Chỉ có con nít mới phải cho tiền tiêu vặt nha !

Kỳ thực, còn trong một trường hợp nữa, mà Giang Tiều hiện tại không nghĩ không ra –chính là cho những bà chủ gia đình, cứ mỗi tháng chồng các nàng sẽ lại cấp một phần tiền tiêu vặt, hoặc giả còn hay gọi là chi phí gia dụng vậy.

* * *

Ngay lúc Giang Tiều còn đang xoắn xuýt, không ngờ lại có khách tới cửa. Trong nháy mắt đương lúc hắn đang mở cửa, vừa đối diện với cái bản mặt thối mới gặp qua lúc chiều kia, thực hận không thể ngay lập tức đóng sầm cửa lại.

Dĩ nhiên, Giang Tiều không làm vậy, bởi vì sau lưng Kiệt Kiệt còn một người nữa, một giống cái dù là ai cũng không dám chặn y ngoài cửa.

Mở cửa nhường cho hai người họ vào nhà, Giang Tiều càng không hiểu hai người này đến đây làm cái gì, nhất là Kiệt Kiệt, rành rành là mang về mặt trái tâm bất cam tình bất nguyện kia.

” Kiệt Kiệt – ”

Kiều đẩy nhẹ người đồng bạn không cam lòng ấy một cái, nhẹ giọng nhắc nhở mục đích hắn tới đây. Lại không chút dấu vết liếc mắt về phía phòng ngủ, nhận thấy Y Ân không định lộ diện, nổi thất vọng nhàn nhạt trào dâng trong lòng.

” Buổi chiều ta không nên ác liệt như thế với người... ” Kiệt Kiệt gian nan mở lời, ngo ngoáy một chút rồi tiếp tục, “Chẳng phải người muốn mua tử mục ? ”

Giang Tiều hoài nghi nhìn Kiệt Kiệt, hồi chiêu chính là hắn kiên quyết không bán, còn nói thà vứt đi....

” Tiêu, Kiệt Kiệt vốn tính tình trẻ con, hy vọng cậu không để ý trong lòng. ”

Kiều mỉm cười về ý này, như thể lỗi này là do y làm.

” Cũng không có gì... ”

Vì thế Giang Tiều ngược lại có phần nào ngượng ngùng, Kiều rõ ràng là đang giúp hắn.

Con lỗ lỗ đặc kia sẽ sớm sinh con ngay thôi, mà chính mình quả thực cũng đang vội cần mua tử mục.

Giải quyết được vấn đề thức ăn cho con lỗ lỗ đặc rồi, Giang Tiều hoàn toàn an lòng, đối với Kiều dĩ nhiên càng thêm vô cùng cảm kích.

Tất nhiên hắn hiểu rõ, Kiệt Kiệt sở dĩ thay đổi thái độ như vậy, đều nhờ công lao Kiều.

” Đừng nói vậy, tôi vẫn luôn coi cậu là bằng hữu. Trước không phải còn nhờ cậu làm vỏ đao sao ? Nhưng thấy cậu mấy ngày trước bị thương, không thể không biết ngại mà nhắc đến.... ”

Kiều ôn nhu nói, môi mỏng vẽ nên một đường cong mỉm cười xinh đẹp, Kiệt Kiệt đứng bên cạnh phải trợn mắt nhìn.

Y vẫn luôn là vị Kiều giống mình vốn không ưa cái tên đàn độn kia mà ! Hiện tại là đang làm gì vậy? Lấy lòng Giang Tiều ?

” Ha ha...Không thành vấn đề, chỉ cần cậu đem nguyên liệu tới đây. ”

Giang Tiều hào sảng đáp lời, thực bụng cảm thấy tuy mỹ nhân có chút cao ngạo, tính cách cũng không tệ lắm. Hơn nữa, dáng vẻ Kiều dễ nhìn như thế, ngày thường luôn được người khác nâng niu, có hơi kiêu ngạo cũng là bình thường.

” Quyết định vậy đi, ngày mai tôi sẽ mang tấm da kim mãng qua. ”

Kiều nói tiếp ngay, như là sợ Giang Tiều đổi ý. Thanh lượng cũng lớn hơn nhiều, giống như cố ý cho Y Ân trong phòng ngủ cũng nghe thấy.

* * *

Lúc Cát Nhĩ đưa tử mục qua, Giang Tiều mang chuyện này ra kể, còn nói thẳng có lẽ Cát Nhĩ và Kiều có hiểu lầm gì nhau rồi.

” Không thể nào, ham muốn độc chiếm của tên đó rất mạnh, sao có thể để mặc người ở bên cạnh Y Ân được ? ”

Cát Nhĩ chắc chắn nói lại, Kiều là cái gì đức hạnh hẳn còn không biết quá rồi sao ? Không chừng lại có âm mưu gì.

” Có thể, cậu ta cho rằng ta hoàn toàn không có sức uy hiếp... ”

Giang Tiều gãi gãi đầu, cười ngờ nghệch, lòng có chút khó chịu, Kiều với mình, miễn không bị mù thì đều sẽ chọn Kiều.

” Nói chung, người chú ý đến ta một chút, đừng có ngốc quá để người ta lừa à. ”

Cát Nhĩ chọc chọc ngón trỏ vào ngực Giang Tiều, ý tứ có phần thực hận rèn sắt không thành thép*.

(*Hận thiết bất thành cương : hình dung cảm giác bất mãn đối với người được kì vọng mà lại cứ mãi chịu thua kém, không tiến bộ, cấp thiết mong muốn họ thay đổi tốt hơn. Là thành ngữ cổ sự xuất xứ từ ” Hồng lâu mộng ” hồi thứ 96)

” Hiểu rồi... ”

Giang Tiều không làm sao lưu tâm mà trả lời được, sâu tận đáy lòng có thứ gì đang muốn trỗi dậy, nhưng bị hấn đè nén mãnh liệt, bản năng cảm giác được nguy hiểm.

19. Chương 19: Thanh Mai* Quá Vãng(thanh Mai Ghé Thăm)

Càng cận đông khí trời càng giá lạnh, bên trong ổ chăn lại càng ấm áp, Giang Tiều bụng thềm nhắm đếm tới mười, rồi vùng bật dậy, chưa đến một giờ nữa là Y Ân sẽ ra ngoài săn thú, hẳn phải bắt đầu chuẩn bị bữa sáng thôi.

“ Thành thành thành—”

Đang chuẩn bị xuống giường, chợt nghe thấy bên ngoài một tràng đập cửa, không biết ai mà sớm như vậy.

Mở cửa ra, hơi lạnh phả cả vào mặt khiến Giang Tiều bất giác run lên cầm cập. Trong bụng càng thêm lăm lăm, ai mà lại không hảo hảo ở nhà đi, chạy tới đây chịu phần tội nợ này.

“ ...”

Ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với khuôn mặt đang nở nụ cười trong trẻo, trước mắt không phải Kiều thì còn là ai? Nhưng mà, y cũng quá nóng lòng đi, chẳng phải chỉ là một cái vỏ đao thôi sao?

“Vẫn chưa ăn sáng chứ? Tôi cố ý làm mang đến mọi người cùng ăn đây.”

Lắc lắc giỏ trúc phân lượng chẳng nhẹ trên tay, Kiều mỉm cười nói, rồi dưới ánh mắt ngây ngốc của Giang Tiều, y cũng tự nhiên bước vào cửa.

“....”

Hiện tại là tình huống gì đây? Giang Tiều cảm thấy đầu óc mơ hồ, nửa điểm cũng nghĩ không ra.

“Còn đứng lớ ngớ ra đó làm gì? Đi lấy bát đĩa chuẩn bị ăn sáng đi!”

Tay gõ nhẹ vài cái lên bàn, Kiều thành thực gọi, như thể đã làm chuyện này cả trăm ngàn lần.

“Há.”

Một mệnh lệnh một động tác, Giang Tiều ngơ ngác đi xuống nhà bếp, nửa ngày sau mới phản ứng được, cái vị ngoài kia mới là khách nhân chứ? Nén cảm giác quỷ dị không nói nên lời trong lòng xuống, hần lẳng lặng bê bát đĩa ra.

“Y Ân, biết anh thích ăn thịt quay, tôi làm rất nhiều này!”

Thấy Y Ân từ phòng ngủ ra, Kiều điềm đạm nói, sẵn sọc tựa như một người bạn đời rất hợp cách. Có thể làm bữa sáng cho Y Ân như thế, vẫn luôn ước vọng của y. Chỉ tiếc là, bên cạnh hần còn kèm thêm một gã chướng mắt nữa.

Bất quá, cũng nhờ có cái cố Giang Tiều này, y mới có thể quang minh chính đại tiếp cận Y Ân.

Ra là ý Túy Ông không phải ở rượu* nha, Giang Tiều ngoan ngoãn ngồi xuống bên mép bàn, tận lực biến mình thành người vô hình. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim**, hần không nghe thấy gì hết, đều không nghe thấy gì hết...

(*Túy Ông chỉ ý bắt tại tửu: Nguyên là tác giả tự nói ở trong đình không phải uống rượu, mà để thưởng thức cảnh núi non. Sau này dùng để biểu thị chủ ý ban đầu không phải vì vấn đề này mà là để thực hiện một mục đích khác.)

Chỉ là, cơm nước vốn đang ngon miệng, chẳng biết sao lại đổi vị.

Y Ân vẫn như trước không có biểu tình gì, thản nhiên liếc mắt nhìn hai người bên bàn, rồi ra ngoài rửa tay.

“Ai, Y Ân hồi bé cũng hết vậy, lạnh lùng chẳng thích nói chuyện –“

Đối với phản ứng lạnh nhạt của Y Ân, trong mắt Kiều thoáng qua một vệt buồn bã, nhưng vẫn vờ vô tình cười nói cùng Giang Tiều. Chỉ ít, y còn có tham dự vào thời niên thiếu của Y Ân.

“ Ra vậy à....”

Giang Tiều bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai khuôn mặt băng sơn của Y Ân cũng không phải chỉ luyện thành trong một hôm.

“Thế nào? Ăn ngon chứ?”

Thấy Y Ân cắn một miếng thịt quay, Kiều mang một vẻ mong chờ hồi han, vì bữa ăn này trời còn tinh mơ y đã dậy thật sớm chuẩn bị. Vả lại, y cũng rất có lòng tin vào tay nghề của mình.

Y Ân nhai rồi nhai miếng thịt quay trong miệng, chân mày bất khả xết khẽ cau lại, vẫn nuốt xuống. Dưới ánh mắt kì vọng của Kiều, hần chậm rãi mở miệng –“Khó ăn.”

Nếu là ngày trước, chỉ cần là thịt quay đều không thành vấn đề. Nhưng bây giờ không còn cách nào nữa, khẩu vị của hần sớm đã bị tay nghề của Giang Tiều dưỡng thành kén chọn.

“Khụ khụ —“

Giang Tiều đang bưng chén uống một hớp lớn sữa lỗ lỗ, nghe đến thế, lập tức ho khan sắc sủa. Y Ân cũng quá thành thật đi, người ta đã tận tâm khổ khổ chuẩn bị bữa sáng rồi, cho dù không thích cũng phải mã mã hồ hồ khen ngợi một hai câu chứ, ít nhất thì cũng đừng đả kích người ta thế!

“Cốp —“

Bình gỗ trên bàn bị đánh lật, xoay tròn hai vòng rồi rơi xuống, sữa lỗ lỗ văng tung tóe ra sàn, Kiều đẩy ghế chặt vật chạy ra ngoài. Y không tài nào ngờ được, ngay trước mặt Giang Tiều, Y Ân lại để mình khó xử đến vậy.

“Chuyện kia, người biết chứ, Kiều thích người ấy...” Giang Tiều len lén đưa mắt nhìn Y Ân, thấy hắn vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, nhin không được lắm lời.

Dù hắn chỉ là người đứng xem, nhưng nhìn loại tình huống này, cũng biết Y Ân có hơi chút quá phận.

“Nếu ta không nói thật, lần sau hắn lại làm vậy.”

Y Ân lẳng lặng giải nghĩa, tâm tư của Kiều đương nhiên hắn biết rõ, chỉ là không muốn để y hi vọng vô nghĩa. Hơn nữa, hắn cũng không muốn phải ăn thịt quay khó nuốt như thế nữa!

Giang Tiều không nói gì, trong lòng bách vị tạp trần, Y Ân không muốn Kiều càng lún sâu thêm, không thích là dứt khoát từ chối, quả nhiên đúng phong cách Y Ân!

Mặt khác mà nói, phương thức giải quyết kiểu này, cũng là một loại ôn nhu.

“Mỹ nhân xinh đẹp thế này còn không thích, người rốt cuộc muốn tìm đến cái dạng nào nữa?”

Trước đây Y Ân luôn không nói đến cùng có thích Kiều hay không, giờ cự tuyệt rõ ràng thế này –Giang Tiều không khỏi thở phào một hơi, đồng thời trong lòng cũng nổi lên hiếu kì.

“Đi nướng thịt.”

Y Ân lạnh lùng nhìn qua, hiển nhiên không có hứng thảo luận đề tài này với hắn, đặc biệt là trong tình hình dạ dày còn đang đói ngấu.

“Không nói thì không nói vậy thôi!”

Giang Tiều cũng không thèm để ý, chạy tóe khói tóe khói vào nhà bếp quay thịt, mỹ tư tư nghĩ –quả nhiên Y Ân vẫn còn thích thịt mình quay a!

“Thích dạng người gì?”

Đối với câu hỏi của Giang Tiều, chính Y Ân cũng không có lời giải đáp, hắn chưa từng đặc biệt nghĩ tới. Dù mọi người đều cho rằng đã đến lúc hắn phải tìm bạn đời, nhưng bản thân vẫn không muốn vội vội vàng vàng tùy tiện tìm đại một ai đó.

Trước mắt thì, hắn vẫn khá hài lòng với tình trạng hiện thời, sinh hoạt cùng Giang Tiều cũng không tệ lắm. Trong thời gian ngắn, cuộc sống này có lẽ sẽ duy trì thêm ít lâu nữa, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn

* * *

Lúc Kiều trở lại từ bên ngoài, đã khôi phục diện mạo vừa xinh đẹp lại kiêu ngạo như ban đầu, giá như không thấy khóe mắt y có chút hoe đỏ, Giang Tiều hẳn còn tưởng trước đó chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Cậu xem, đây là da kim măng, rất đẹp đúng không?”

Kiều mang khẩu khí nhẹ như không, hiển nhiên là không muốn nhắc đến sự kiện vừa phát sinh kia.

“Đúng là rất đẹp!”

Giang Tiều có chút mê đắm nhìn miếng da kim măng, không giống như hồng măng da thô thịt dày hắn thấy trước đây, rắn chắc khó gì sánh cùng, sờ lên mềm nhẵn, dưới ánh mặt trời phản chiếu sắc vàng rực rỡ, phía trên tựa như có kim sa lưu động, lộ ra vẻ xa hoa khôn cùng.

Chẳng qua khi hắn nhận lấy thanh đao Kiều đưa tới, trong lòng lại nảy sinh tương phản lớn lao, thanh đao này quả thật được làm rất mộc mạc. Nghiêm túc mà nói, hắn phải gọi là một thanh đao đồ chơi thì đúng hơn, bởi nó từ đầu đến đuôi đều làm bằng gỗ cả. Hơn nữa thợ khéo vô cùng thô sơ, chẳng qua đại khái vẫn đủ hình thái sơ khai của một thanh đao mà thôi.

Bất quá, mặt ngoài thô ráp đã bị ma sát đến nhẵn bóng rồi, rõ ràng chủ thanh đao thường xuyên cầm trên tay ngắm nghía. Xem ra, thanh đao này có ý nghĩa rất đặc biệt với Kiều.

“Kì thực thanh đao này vốn là của Y Ân, chỉ là e rằng ngay cả hắn cũng không nhớ...”

Kiều không khỏi chìm vào hồi ức, trên mặt hiện ra nét hoài niệm.

Giang Tiều một bên nghe xong, khóe miệng co rút không ngừng, lẽ nào giữa Y Ân và Kiều có thanh mai trúc mã gì đó thật – “Nhị tam sự” * ? Xem thái độ hắn vừa cự tuyệt người ta, nhìn thế nào cũng không giống nhà!

(*Nhị tam sự chỉ một đoạn tình tự ngắn ngủi vụn vặt (thường để dùng đặt tiêu đề văn chương hoặc tên sách)

“Hồi nhỏ mọi người cùng chơi trên núi, không lường được sẽ gặp phải tấn lang, khi đó tất cả đều sợ đến ngây người, chỉ có Y Ân là dũng cảm xông lên – thanh đao gỗ này chính là bị rơi lúc đang giằng co với tấn lang ấy.”

“Từ bé đã lợi hại vậy rồi a...”

Giang Tiều có thể tưởng tượng ra tình hình lúc đó, “Anh hùng” dũng cảm đấu ác lang, từ ấy về sau được khắc ghi thật sâu đậm trong lòng mỹ nhân.

“Y Ân quả đúng là dũng sĩ đệ nhất trong bộ lạc!”

Con người xinh đẹp nọ toát ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt, lúc Kiều nói ra lời ấy, quả thực giống như một con chiên ngoan đạo, mà “Tín ngưỡng” duy nhất của y chính là Y Ân.

“Lần này phiền phức đây...”

Thấy thần tình si mê của Kiều như vậy, Giang Tiều không khỏi thở dài, Y Ân đã nghĩ quá đơn giản rồi, Kiều không dễ dàng từ bỏ vậy đâu.

“Phiền phức gì?”

Kiều nghi hoặc nhìn sang, cảm thấy khó hiểu với câu nói không đầu không đuôi của Giang Tiều.

“Ha ha, tôi nói là dùng vật liệu nhẹ như vậy làm vỏ đao, thì có chút phiền phức...”

Giang Tiều không được tự nhiên vội chuyển đề tài, tay sờ tới sờ lui trên tấm da kim mãng.

“Không sao, cậu chỉ cần tận lực làm là tốt rồi, từ từ rồi sẽ không thành vấn đề.”

Kiều an ủi lại hắn, vốn từ đầu, làm vỏ đao chỉ là cái cớ, Giang Tiều làm càng chậm, y càng có nhiều thời gian ở cùng Y Ân – tin rằng, núi băng cũng sẽ có phải ngày tan chảy.

“Cậu yên tâm, nhất định tôi sẽ tạo ra một chiếc vỏ đao hoàn mỹ.”

Nhiệt huyết dâng cao trong lòng Giang Tiều, ban đầu hắn chỉ định ứng phó, nhưng nghe Kiều nói thế, hơn nữa miếng da kim mãng đẹp thế này, hắn quyết tâm nhất định sẽ thật nghiêm túc tạo ra chiếc vỏ đao tốt nhất.

Có lẽ vì trên phương diện chế tác Giang Tiều rất có thiên tư, chỉ liếc qua tấm da kim mãng, trong đầu hắn đã thoáng hiện lên rất nhiều bản vẽ.

* * *

“Ê, ta biết ngươi sẽ đồng ý mà!”

Ngải Phật Sâm thấy Giang Tiều xuất hiện trước cửa tiệm, cười đến không ngậm miệng được.

“Như đã nói từ trước, tôi sẽ dành thời gian đến tiệm của ông. Nhưng mà, đợi tôi kiếm đủ một trăm tử tinh, nhất định sẽ trả lại cho ông.”

Giang Tiều nghiêm túc nói, tuy còn chưa biết lúc nào mới có thể hồi vốn.

“Ha ha, trả hay không sau này hẵng nói, giờ ta lấy ngay cho ngươi.”

Ngải Phật Sâm hào sảng nói, biết rằng Giang Tiều không muốn lợi dụng, càng tin mình ắt không nhìn lầm người.

“Chờ chút... Đây là bằng hữu của tôi, Kiều, hôm nay bọn tôi tới đây, là muốn mượn gian chế tác của ông một lát.”

Giang Tiều chỉ chỉ Kiều ở bên cạnh, nói rõ mục đích chủ yếu đến. Lão Ngải Phật Sâm này cũng thật kì quái, có một đại mỹ nhân đứng kế bên, lại bị hấp dẫn làm cho hoàn toàn xao lãng.

“Sau này người cứ tùy ý sử dụng.”

Chỉ tùy tiện liếc người bên cạnh một lần, Ngải Phật Sâm thờ ơ đáp, khác hẳn với vẻ vui mừng khi mới vừa trông thấy Giang Tiều.

* * *

“Cậu thật lợi hại, không biết là ngay cả đại sư Ngải Phật Sâm cũng phải nhìn cậu bằng con mắt khác.”

Kiều mỉm cười tán dương, dù bị đối xử như vậy, mặt nạ hoàn mỹ vẫn đeo tốt, chẳng qua trong lòng nghĩ thế nào thì không rõ thôi.

“Hi hi!”

Giang Tiều ngưỡng ngùng được khen, chẳng biết nên tiếp lời thế nào, đành cười ngốc lảng đi.

“Phải rồi, vừa nãy nghe cậu nói đến một trăm tử tinh là có chuyện gì vậy?”

Đứng bên bàn xem Giang Tiều vẽ kiêu, Kiều cũng không thềm để ý hỏi thẳng, đuôi mày nhướng lên có phần sắc bén.

Giang Tiều cúi đầu nên hiển nhiên không nhìn thấy, đường hoàng nói: “Tôi muốn mở tiệm ở chợ, một trăm tử tinh không phải con số nhỏ, cũng may Ngải Phật Sâm đồng ý cho tôi mượn.”

“Mở tiệm..?”

Kiều khê hô một tiếng, giá mà Giang Tiều bày một cái quầy nhỏ thì không sao, nhưng hấp dẫn lại định mở tiệm!

Đầu tiên là sự “Đồng tình” bất ngờ của Y Ân, lưu lại trong bộ lạc.

Sau đó giành được sự tán thưởng của Ngải Phật Sâm, có thể theo đại sư học tập, lại còn được ông ta cho mượn tiền.

Nếu để hấp dẫn mở tiệm thành công nữa, gót chân trụ lại bộ lạc sẽ càng triệt để vững vàng –

Phải nói tên này vận khí quá tốt? Hay là do trước đây mình đã quá xem thường hấp dẫn?

Chỉ trong phút chốc, vô số ý niệm vụt qua đầu Kiều, trong lòng thoáng lướt qua một tia âm hiểm mờ mịt – ban đầu y vốn định mượn cơ hội này ở cạnh Y Ân vài ngày...Hiện tại xem ra phải mau thêm vài hành động.

“Lúc đầu tôi cũng không tự tin lắm... Sau nhờ Y Ân...Dù sao tôi cũng quyết định thử trước rồi mới nói, hấp dẫn cũng không tệ hơn bây giờ là bao đâu.”

Giang Tiều lẽ ra định nói nhờ có sự cổ vũ của Y Ân, hấp dẫn mới có thể hạ quyết tâm, nhưng khi nghĩ đến mức độ quan tâm của Kiều với gã kia, lập tức hàm hồ lái đi.

“Nếu Y Ân cũng cảm thấy cậu có thể làm tốt, vậy nhất định là có hi vọng.”

Kiều mang vẻ mặt cổ vũ nói lên, vỗ vỗ vai Giang Tiều động viên hấp dẫn.

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy.”

Giang Tiều gật đầu tán thành, chẳng chút nghĩ ngợi thuận theo lời Kiều, không thể phủ nhận, Y Ân trong tâm lý mọi người, là một tồn tại hoàn toàn đáng tin.

“....”

Quả nhiên, đều vì Y Ân cả! Y Ân từ trước đến nay luôn lạnh nhạt lại mở miệng ra cổ vũ một người, tên này đã ảnh hưởng hẳn đến mức độ đó rồi sao?

20. Chương 20: Thật Sự Là Một Đôi Tay Khéo !

“Kim măng da thân đã đủ hoa lệ, thiết kế quá sức tưởng tượng ngược lại sẽ có sự xung đột, cho nên chỉ cần đơn giản hào phóng là tốt rồi.” Giang Tiều nâng cằm lăm bầm lâu bầu, hoàn toàn chuyên tâm vào việc chế tác, đã sớm đem người bên cạnh biến thành không khí.

“Ai, ta đã nói tiểu tử này có thiên phú, nếu tâm tư hoàn toàn đặt ở mặt này, về sau khẳng định khó lường.” Ngải Phật Sâm bỏ tiền vào túi, trên mặt lộ ra biểu tình vui sướng, cùng có hãnh diện nói.

“Chính là rất nhiều người đều cho rằng hẳn nhất gan lại vô dụng, thân là giống đực ngay cả thú hóa cũng không biết, ngay cả sinh tồn đều khó khăn —— lúc trước chính là như vậy mới bị Ứng tộc đuổi đi.”Kiều ngồi ở một bên, cũng nhìn thoáng qua Giang Tiều đang bận rộn, không biết là cố ý hay là vô tình nói.

“Việc này ta không biết, bất quá “Có thấy khối xương thú này không?””Ngải Phật Sâm không lập tức đáp lại lời nói của hắn, tùy tay lấy một khối xương từ bức tường chứa đầy cốt, cười hỏi. Kiều gật gật đầu, đề tài khó hiểu vì sao lại dời đến xương thú rồi?, bọn họ rõ ràng là đang nói chuyện Giang Tiều.

“Khối xương thú này này, nếu đặt ở nhà thú nhân bình thường, cũng chỉ là một khối thú cốt mà thôi. Chính là vào tay người này, nó lại có thể bị mài thành vũ khí sắc bén.” Ngải Phật Sâm bèn vực nói, cho dù Giang Tiều sẽ không thú hóa thì thế nào? Hẳn vẫn đang có thể làm một chế tạo sư vĩ đại.

“Người là nói, hẳn bị đem đến nhầm nơi?” Thật không ngờ phải nhận được đáp án như vậy, bất quá Kiều rất thông minh, vẫn là nhanh chóng hiểu được.

“Người nói cũng đúng, bất quá, nói bằng hữu của mình như vậy không tốt lắm đâu? Hay là..người căn bản không xem hẳn là bằng hữu?” Ngải Phật Sâm ánh mắt trở nên lợi hại, nhìn thẳng Kiều chậm rãi nói, bộ dạng tùy tiện ban này đã không còn?

“Ha hã, trước kia ta đương nhiên cũng cho rằng như vậy, nhưng sau này tiếp xúc với hắn, càng phát ra hiện hắn cũng không trong tưởng tượng của ta!” Bị Ngải Phật Sâm liếc qua, Kiều chỉ cảm thấy trong lòng nhảy dựng một cái, vừa đã không châm ngòi ly gián thành công, còn thiếu chút nữa làm bại lộ tâm tư của mình. Ngải Phật Sâm này thật sự là có sự thông tuệ sâu sắc ngoài ý muốn!

“Thật không?” Ngải Phật Sâm hồ nghi đi qua xem, cảm thấy được có chút đoán không ra tâm tư giống cái trước mắt, nhìn hắn vừa mới nghiêm trang, chớp mắt lại thay đổi. Gương mặt xinh đẹp kia tuy là đang cười, lại như thế nào làm cho hắn có loại cảm giác giả tạo?

“Đương nhiên.” Kiều nghiêm túc gật đầu, chẳng qua vừa mới trong lời nói chỉ nói một nửa, việc hiểu biết Giang Tiều, lại càng cảm thấy được chính mình trước kia quá mức khinh thường địch nhân —— hiện tại chính mình nhất định dùng toàn bộ tinh thần đối phó hắn.

Kim măng da trong tay Tiều như là có sinh mệnh, dần dần hiện ra hình dạng khác biệt không ai tưởng tượng được, huyền hóa ra một loại xinh đẹp kinh người —— này không giống một cây đao thường, ngược lại càng giống tác phẩm nghệ thuật. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Kiều ít có thể tưởng tượng, vũ đao mỹ lệ như vậy lại xuất hiện từ một bàn tay thô ráp của tên gốc như vậy. Khi Giang Tiều làm vũ đao, hẳn nghĩ đến hơn phân nửa là Ngải Phật Sâm ở một bên chỉ đạo là nguyên nhân, hiện tại mới biết được chính mình mười phần sai.

“Không thích sao?” gặp Kiều đang kinh ngạc nhìn chằm chằm hai tay của mình, giống như đối với vũ đao trên bàn không hề phản ứng, Giang Tiều có chút lo lắng hỏi han. Vốn hắn đối tác phẩm lần này vẫn là thật vừa lòng.

“Ta thực thích, không có vũ đao nào đẹp như vậy .” Kiều ôn nhu vuốt ve vũ đao, thanh âm rất nhẹ, giọng điệu có chút khác thường.

“Ta đến cùng cảm thấy , hình như vẫn là thiếu cái gì.” Giang Tiều cũng đi theo đánh giá vũ đao kia, không biết thế nào mà cảm giác vẫn chưa hoàn thành, có thể làm tốt hơn nữa.

“Người còn muốn gây sức ép như thế nào?” đem tiền trong túi đưa cho Giang Tiều, Ngải Phật Sâm tò mò, cái chuôi vỏ đao này ở hắn trong mắt đã muốn đủ hoàn mỹ.

Giang Tiều chính là theo bản năng tiếp lấy đồ vật được ném qua, suy nghĩ vẫn đang bay loạn ——

“Đúng rồi, chính là như vậy!” bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hắn hưng phấn mà vỗ cái bàn, dùng kéo xoát xoát vài đường đem kim măng da còn lại cuốn cuốn. Kế tiếp, đôi tay vun vút hạ xuống, linh hoạt tựa hồ điệp ma mị (ma điệp) nhẹ nhàng đậu trên cánh hoa.. Chính là công phu trong chốc lát, phế liệu còn lại này, ngay trong tay Giang Tiều biến thành ba đóa hoa vàng tinh xảo. Đem hoa khâu trên vỏ đao, lung lay qua lại làm vỏ đao bớt phần cứng nhắc, Giang Tiều lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà kết thúc công việc.

“Thật sự là một đôi tay khéo léo a!” Kiều vươn tay khoác vai Giang Tiều, giọng điệu phức tạp, có ánh sáng lóe ra từ đôi mắt xinh đẹp.

“Ách, người đang nói đùa đi, tay của ta làm sao có thể cùng người so sánh?” Giang Tiều ngượng ngùng cười, hâm mộ nhìn thấy tay mình và tay kia —— thon dài tao nhã, nếu ở thế giới hiện đại của mình, chơi dương cầm là phù hợp nhất.

Kiều cười nhưng không nói, chính là trên mặt tươi cười như là đeo mặt nạ, làm cho người ta càng thêm cảm thấy giả tạo.

Giang Tiều cầm theo một túi tử tinh, nghĩ lập tức có thể về nhà, tâm tình thật sự không tồi. Còn nữa, đáp ứng Kiều làm vỏ đao cũng làm tốt lắm, hắn về sau cũng sẽ không có lý do lại đến nhà tìm Y Ân, nghĩ vậy cước bộ càng thêm nhẹ nhàng. Vốn trải qua sự kiện cổ tím kia, Giang Tiều đối hắn đã muốn đổi mới không ít, chính là hắn lợi dụng chính mình tiếp cận Y Ân, liền không khỏi không quá phức tạp. Đối với một người có tâm cơ, một ... không ... Lưu ý sẽ bị tính kế, Giang Tiều cảm thấy được vẫn là không cần chơi thân.

“Đúng rồi, ba ngày nữa là sinh nhật ta, cái chuôi vỏ đao này cho dù là lễ vật đầu tiên của ta, đến lúc đó nhất định phải đến nhà của ta a!” hai người đi một đoạn ngắn, Kiều như là đột nhiên nhớ đến, nhiệt tình mời nói.

“Này. . . .” Giang Tiều rất là khó xử, mới nghĩ cùng Kiều bảo trì khoảng cách, như thế nào liền bị mời? mà cha hắn lại là tộc trưởng đáng sợ nữa?

“Ta còn cho rằng chúng ta đã muốn là bạn tốt ——” Kiều vẻ mặt thất vọng, giọng điệu thương tâm nói.

“Ta đi!” bị biểu tình đau thương “xinh đẹp” như vậy nhìn chăm chú vào, cự tuyệt thật sự là rất tội lỗi, lời nói áp ứng cứ như vậy thoát ra, Giang Tiều hối hận muốn cắn đứt đầu lưỡi chính mình.

“Nói như vậy là người đồng ý rồi.” Kiều lập tức mặt giãn ra, sợ Giang Tiều đổi ý,

Cái biểu tình đau thương sao biến hóa nhanh vậy? “. . . .” Giang Tiều không nói gì, lại bị lừa a!

“Kiều —— kiều ——” từ ruộng hái cổ tím về trời đã tối đen, Kiệt Kiệt không nghĩ tới đã trễ thế này còn có thể ở trên đường nhìn thấy bạn tốt. Nhìn thấy Kiều thẳng tắp đi qua mình, Kiệt Kiệt lớn tiếng kêu lên. Kỳ quái, hắn suy nghĩ cái gì mà lại xuất thần như vậy?.

“Kiệt kiệt.” Kiều lúc này mới chú ý tới người bên cạnh, trong bóng đêm nhìn không ra biểu tình của hắn lúc này, lại có thể cảm nhận được trong giọng nói thật không yên lòng.

“Người làm sao vậy? Buổi chiều không phải cùng tên kia đi ra chợ sao?” Như thế nào trở về liền một bộ thất hồn lạc phách như vậy?

“Đúng vậy, chúng ta tới chỗ Ngải Phật Sâm. . . .” Kiều nhẹ giọng nói,

“Sự tình không thuận lợi?” Kiệt Kiệt hiểu rõ, quả nhiên lần trước tên kia chính là dựa vào vận khí, làm vỏ đao không tốt cũng là chuyện thường. Nhưng mà cho dù như vậy Kiều phản ứng cũng quá lớn đi!

” Không đúng như vậy, chúng ta trước kia đều quá coi thường hắn .” lấy ra vỏ đao từ trong túi, Kiều thâm trầm nói. Cho dù là ban đêm, kim măng da làm vỏ đao vẫn tỏa ra ánh sáng xinh đẹp, như là có vô số ánh sao chiếu vào bề mặt, làm cho người ta không tự giác chìm đắm trong mộng ảo vô vàn.

“Này thật là Giang Tiều làm á?” Như thế nào có thể. da kim măng xà Kiệt Kiệt có gặp qua rồi, trước kia sao lại không biết có thể đẹp đến thế này a! Bất quá nhìn kỹ, quả thật đã được mài giũa, cũng không biết Giang Tiều làm thế nào, làm cho tăng “Kim sa” càng thêm lóng lánh! Đặc biệt là trang sức tinh mỹ trên vỏ đao, Kiệt Kiệt lập tức liền thích ngay, hẳn chưa từng thấy qua đóa hoa nào sinh động đến vậy. Chính là bởi vì tận mắt nhìn thấy, cho nên rung động mới lớn hơn nữa!

“Người thích, liền giữ đi.” Kiệt Kiệt không chút do dự cởi túi xuống đưa cho Kiệt Kiệt, lúc ẩn lúc hiện làm cho hắn càng thêm phiền lòng.

“Kiều người thật sự là quá tốt!” Kiệt Kiệt vui sướng tiếp nhận, trái xem phải xem, càng xem càng thích, không lưỡng lự nói,

“Tên kia tay nghề thật đúng là tinh xảo, cũng không phải hoàn toàn vô dụng!” đúng vậy, đôi tay linh hoạt như vậy, không biết nếu như mất đi sẽ thế nào.

Bóng đêm che dấu tia tà ác trên khuôn mặt xinh đẹp, ai có thể biết tâm tư sau lớp mặt nạ da người hoàn hảo như vậy

“Cho nên nói, chúng ta trước kia đã quá coi thường Giang Tiều.” Kiều giọng điệu nặng nề, dừng một chút nói tiếp, “Lần này ta mời hắn đến sinh nhật.”

“Thật không?” Kiệt Kiệt chỉ lo thường thức quai đao, ngoài ý muốn không có phản đối.

Kiều không dấu vết liếc nhìn Kiệt Kiệt một cái, chỉ một chút tài nghệ nhỏ, đã làm cho hắn đối với Giang Tiều chuyển biến thái độ đến vậy sao? Nói thực ra, kết quả như vậy đều ngoài dự kiến của Kiều, cũng không phải hắn tính toán như vậy.

“Àn, lần sau gặp mặt người đối Giang Tiều khách khí một chút, không cần nói khó nghe như vậy nữa.” tiếp tục nói, Kiều giống như lo lắng dằn dò.

“Nga! Ta nói người lúc trước sắc mặt như thế nào khó coi như vậy, nguyên lai là hiểu lầm tên kia!” Kiệt Kiệt tự cho là đúng nói, nghĩ Kiều là người tốt. Nào có biết, căn bản là xuyên tạc tâm tư “bạn tốt”. Đối Giang Tiều có thái độ tốt một chút cũng không có gì, chính mình nhanh mồm nhanh miệng, không có tâm tư độc ác, cảm thấy trước kia chán ghét Giang Tiều đúng là không nên.

“Vài ngày không có nhìn đến Tháp Tháp, nó vẫn vô tình như vậy sao?” như là buông trong lòng tảng đá lớn, Kiều mỉm cười thảo luận chủ đề khác. Tháp Tháp là sủng vật của Kiệt Kiệt, một con nhện hoa chu có độc, ước chừng lớn cỡ nắm tay.

“Đã muốn hơn rồi, chờ sinh nhật người ta mang đến cho người xem.” nhắc tới sủng vật nhà mình, Kiệt Kiệt lập tức bị dời đi lực chú ý, trình độ hắn sủng ái con hoa chu kia làm người ta chỉ biết tặc lưỡi, này cũng là do nguyên nhân hắn vẫn không tìm được bầu bạn.

Kiều không tán thành: “Tốt nhất không cần. Dọa đến mọi người sẽ không tốt lắm.”

“Hừ, người nhát gan, tháp tháp là quả chu, bình thường đều uống nước trái cây.” Kiệt Kiệt vì sủng vật nhà mình lên tiếng bất bình, hạ quyết tâm muốn đem tháp tháp đi.

“Tùy người, đến lúc đó chỉ cần giữ nó là được.” Kiều cũng không tranh cãi nữa, đơn giản giao cho Kiệt Kiệt. Theo lời Kiệt Kiệt thì đa phần Tháp Tháp đều rất ngoan.

21. Chương 21: Đốt Rẫy Gieo Hạt

“Tiều, sao người không sốt ruột tí nào vậy?”

Cát Nhĩ thấy tất cả mọi người đều đang bắt đầu chuẩn bị, mà Giang Tiều không chút động tĩnh, không kiềm được chạy tới dò hỏi.

“Chuyện gì cơ?”

Hai ngày nay Giang Tiều chỉ lo suy tính hình dáng áo choàng để may cho Kết thật tốt, với cả chuẩn bị tiền mở cửa hiệu, nghe chuyện Cát Nhĩ nói tới cứ như Trọng nhĩ hòa thượng không lần ra manh mối.

“Không phải người thân thỉnh đất ở chỗ tộc trưởng sao? Giờ đã là lúc gieo vùi mùa đông rồi đó.”

Cát Nhĩ vô lực thốt lên, không ngờ cơ bản là hắn cũng chẳng biết a! Trước còn đòi lĩnh thẳng phần của hai người. Nhìn Giang Tiều còn chưa hiểu tình hình, hắn nhắc lại lần nữa tính nghiêm trọng của sự việc, “Nếu cứ để đất hoang như thế sẽ bị thu hồi lại.”

“Thế nào ta lại quên mất chuyện trọng yếu như vậy chứ...”

Giang Tiều ảo não vô cùng, mấy ngày nay thực sự nhiều việc quá. Nhớ hồi trước còn ở nhà bà nội, vào ngày đông thường trồng lúa mạch, không biết ở đây thì phải trồng gì.

“Nhà ta còn ít hạt giống có thể cho được, qua hỏi thêm Kết còn dư không, ở chợ lúc này không còn đâu.”

Vừa nói đến đó, Giang Tiều có chút hồi hộp, vô luận thế nào cũng không thể để tộc trưởng thu hồi đất, hắn không muốn ngày nào cũng phải ăn thịt.

May thay, cuối cùng cũng gom đủ số hạt giống, theo như miêu tả của Cát Nhĩ, đây là một loại cây trồng tên gọi la la, quả kết trong lòng đất, mỗi gốc kết một quả, kích thước rất nhỏ, nhưng mùi vị thì không tồi.

* * *

Giang Tiều ra tới ruộng, chỉ thấy sót lại một hai nhà còn đang bận rộn, phần lớn ruộng đồng đều đã được gieo trồng tốt. Thấy hắn, hai giống cái kia cũng không chào hỏi, mãi bận bịu lo việc của mình.

Chỉ là, Giang Tiều càng nhìn càng nhũn mảy, lần trước đến đây hắn có thấy chỗ nào đó bất hợp lý, giờ mới hiểu ra. Nguyên lai, trước kia tử mục quá mức tươi tốt, che phủ hết mặt đất nên hắn không để ý, hiện tại tử mục đã được thu hoạch hết rồi, hắn mới chợt bừng tỉnh –phương thức trồng trọt ở đây quả thực có vấn đề.

“Đừng nói là các người cứ tùy ý rải hạt xuống đất vậy thôi á?”

Giang Tiều nuốt nước bọt, gian nan quay đầu hỏi Cát Nhĩ và Kết.

“Mọi người đều làm thế cả, có vấn đề gì sao?”

Cát Nhĩ khó hiểu, tại sao Giang Tiều lại có bộ dạng như bị kích thích vậy.

“Đương nhiên....không có, chỉ là ta muốn thử phương pháp mới.”

Nói vậy nhưng trong lòng Giang Tiều điên cuồng gào thét –thế này thì quá nguyên thủy so với đốt rẫy gieo hạt đi! Xới đất đâu? Bón phân tưới nước đâu?

“Người có chủ ý gì?”

Cát Nhĩ vừa nghe đến lập tức liền hưng phấn, hắn đã sớm phát hiện trong đầu Giang Tiều có rất nhiều ý tưởng li kì quái đản nhưng hết sức thú vị, đôi khi lại rất khả dụng.

Dưới ánh mắt tò mò của Cát Nhĩ và Kết, Giang Tiều bỏ cả ngày ra để làm nông cụ đơn giản, ví dụ như bay xẻng gì gì đó, nhưng mấy loại nông cụ lớn như cày thì tương đối phức tạp, chỉ có thể đợi sau này hăng đèo gọt thật tốt thôi.

Cát Nhĩ cầm nông cụ vừa đèo xong lên sờ sờ lui, chỉ nói phải đi giúp một tay, ngay cả Y Ân mới đi săn về cũng không kìm lòng được liếc mắt nhìn hai cái.

“Ta thấy thịt trĩ trong nhà cũng đủ nhiều rồi, ngày mai người đi cùng chúng ta chứ?”

Không bỏ qua ánh mắt tò mò của Y Ân, Giang Tiều tí mắt cười ‘mời mọc’, bụng nhăm tính, đất này cũng hơn mười mẫu, chỉ dựa vào ba người bọn hắn thì không biết phải làm tới khi nào.

Y Ân lướt nhìn Giang Tiều, không nói một lời gật đầu, trong lòng tên này nghĩ gì chỉ thiếu điều còn chưa viết lên mặt nữa thôi.

“Không phải chứ, người cũng đi?”

Cát Nhĩ giật mình nhìn Y Ân, lại nhìn vẻ mặt hiển nhiên của Giang Tiều, không lẽ mình quá đại kinh tiểu quái* rồi?

(*Đại kinh tiểu quái: kinh ngạc với sự tình không đáng ngạc nhiên)

Cũng khó trách Cát Nhĩ có loại phản ứng này, trông trọt vốn là việc của giống cái, giống đực thường sẽ không tham dự, nói ra thì cũng giống chuyện ‘Quân tử cách xa nhà bếp’ vậy.

“Kì thực ngẫm lại cũng không hề gì, không có quy định nào giống đực không thể đi...”

Kết từ đầu có chút kinh ngạc, hơn nữa xét tính cách Y Ân, sao lại quan tâm đến những thứ này? Cũng may là Tiều gặp được Y Ân, hai người họ về nhiều mặt đôi lúc lại hết sức tương dung nha!

* * *

Ngày thứ hai không chỉ công cụ của Giang Tiều, mà còn thêm Y Ân xuất hiện ở đồng ruộng, đều dẫn tới sự hiếu kì của mọi người trong tộc, rất nhiều người dồn dập đổ đến xem.

“Các người xem, không nên gieo quá dày, hạt không nảy mầm được, phân ra lũng và luống như thế này, giúp không dẫm hư mầm cây...”

Giang Tiều nhớ lại từng bước trình tự trồng cây, tỉ mỉ giải thích, đến cả người trong tộc vốn ôm tâm tư xem náo nhiệt cũng phải dừng sững một hồi, ban đầu còn bán tín bán nghi, về sau đúng là có mấy phần đạo lý.

“Y Ân và ta dùng xẻng xới đất, Cát Nhĩ bọn người lấy thủồng chôn hạt giống xuống đi, trước đây mọi người đều gieo quá nông...”

Ráng lờ đi tộc nhân vây xem ngày càng đông, Giang Tiều kiên trì phân công mỗi người một nhiệm vụ. Mặc kệ thế nào, đầu tiên là phải gieo hạt lên đất đã rồi hãy nói.

“Trước kia chúng ta chỉ biết gieo hạt xuống đất là được, sao cũng chưa từng nghĩ tới mấy chuyện này...”

Một giống cái đứng xem cảm khái thốt lên, liền theo đó là những tầm mắt hướng về phía Giang Tiều đều có bất đồng lớn.

“Nói đúng, trách không được thu hoạch lúc nào cũng không tốt! Ách, Giang Tiều phải không, sao người nghĩ ra được mấy ý tưởng này vậy?”

Một giống cái khác tán đồng, quay đầu nhìn về giống đực mọi người vẫn luôn cho là vừa nhát gan lại vô dụng nọ, cố gắng nhớ lại tên hần mà tiếp lời.

Giang Tiều chột dạ sờ sờ sau ót mắt tự nhiên giải thích, hần nghĩ mấy ý tưởng này ở đâu ra? Coi như mình sống thêm một ngàn năm nữa đi, bất quá cũng đáng là kết tinh trí tuệ của lão tổ tông a!

“Vật này là bay? Dùng gỗ làm chuôi không bền đâu, đổi thành đá hay xương thú thì tốt hơn.”

Một giống đực bị giống cái trong nhà kéo tới cũng hăng hái bưng bưng xen vào, cân nhắc nói với hần về cái bay cực kì nhẹ này, đưa ra kiến nghị của mình.

“Anh nói cũng không sai, nhưng chuôi đá với giống cái thì quá nặng.”

Giang Tiều mỉm cười giảng giải, lập tức chiếm được sự đồng tình nhất trí của hơn phân nửa giống cái đứng bên cạnh, ai cũng không nghĩ rằng một giống đực thô lỗ vậy lại tinh tế thế.

“Chờ hết bận rồi, người có thể hảo hảo giảng lại cho mọi người những thứ này được không?”

Mọi người châu đầu ghé tai nhỏ giọng thảo luận một hồi, cử một giống cái đứng ra nói. Chẳng qua, nhớ đến thái độ không thân thiện hồi trước của bọn họ với Giang Tiều, có vài ý tứ không hay.

Nhưng mà, chuyện này mang ý nghĩa trọng đại đối với giống cái trong bộ lạc, thậm chí rất trọng yếu đối với toàn bộ gia đình thú nhân.

Với giống cái mà nói, trông trọt chỉ là nghề phụ, bởi cơ bản thực phẩm thu được chẳng bao nhiêu, đa phần vẫn phải dựa vào thú nhân giống đực đi săn. Nhưng giờ đây Giang Tiều cho bọn họ tia hy vọng mới, phần lớn tất cả đều mong có thể gánh vác giúp gia đình hơn một chút – nếu cách hần làm thật sự có hiệu quả, áp lực săn bắn của giống đực sẽ giảm bớt không ít.

Giang Tiều ngược lại không chối từ, sẵn khoải đáp ứng. Hắn cũng hi vọng mọi người có thể bỏ qua phương pháp thô sơ nguyên thủy này, không nói đến đạo lý to tát gì mà kinh tế là cơ sở quyết định thượng tầng kiến trúc, chỉ mong là cuộc sống ngày càng dễ chịu thôi.

Hắn muốn chứng minh cho mọi người thấy, không phải chỉ có lối thoát là nhờ giống được sản bản, bản thân mình cũng có thể tự sinh hoạt độc lập tốt.

“Người khoan hăng nói, Tiều làm được thế này, quả thực không tệ.”

Khổ cực bận rộn hai ngày, cuối cùng cũng gieo xong hết miếng đất được cấp, Cát Nhĩ trông ra thành quả của cả nhóm, khe hài lòng gật đầu.

Miếng đất lớn được chia thành nhiều mẫu nhỏ có thứ tự, không lộn xộn tạp nham như của mọi người, riêng chuyện thu hoạch sang năm cũng đã giảm không ít việc.

Chỗ khiến người ta bất ngờ nữa là Y Ân, sức trâu cũng có lợi –phần lớn đất đều nhờ hắn lật lên, Giang Tiều với Cát Nhĩ chỉ một mực theo sau để ý gieo hạt.

Hai ngày lao động cường độ cao, trừ Y Ân, eo lưng cả ba người đều ê ẩm, Giang Tiều nhìn thứ tồn tại cường hãn nào đó hoàn toàn vô sự, trình độ vận năng của Y Ân trong lòng hắn lại càng tăng thêm một bậc.

“Hai ngày nay vất vả rồi, bữa tối nay để ta nấu tiệc lớn đãi mọi người.”

Giang Tiều vừa dứt lời, đã nghe Cát Nhĩ hoan hô, mới nãy vẫn còn nằm nhũn, mà nháy mắt đã phục hồi sức sống.

Về phần Y Ân, thoát nhìn bình thần tự nhiên, nhưng quan sát kỹ, sẽ thấy ánh mắt hắn lấp lánh như tia nắng mặt trời rơi trên ngọc bích. Chỉ có Kết là hoàn hảo, bất quá cũng vì cậu ta chưa thử qua tay nghề Giang Tiều thôi.

“Tiều, ăn được chưa? Lúc nào mới được ăn?”

Trong bếp, Cát Nhĩ như con chó con vây quanh Giang Tiều, đỏ mắt nhìn mỹ vị được bày lên bàn, chỉ hận không thể lập tức nhào qua.

“Chờ chút đã, còn canh thịt nữa...” Giang Tiều vội thả miếng thịt vào nồi, dời mắt chợt thấy Kết lặng lẽ với về phía bàn, “Không được ăn vụng!”

Lại ngó Y Ân bên cạnh thoát nhìn có vẻ thành thành thực thực chờ cơm, khóe miệng sao như có vết bóng loáng?

Giang Tiều ngó mấy tên này, không còn gì để nói –thực đúng là một lũ hàng ăn hoặc trực tiếp hoặc ẩn hình mà!

Bận rộn suốt hai giờ, sửa soạn cả bàn ăn lớn, không kể Kết, chỉ vơn vện sức ăn của Y Ân với Cát Nhĩ thôi mà lần nào nấu Giang Tiều luôn phải làm đủ phần.

“Ăn cơm!”

Lệnh vừa hạ xuống, ba đôi tay cấp tốc lia về phía đồ ăn.

Giang Tiều trợn mắt há mồm nhìn ba kẻ điên cuồng gió cuốn mây bay vơ hết thức ăn trên bàn, chén bát rất nhanh đã thấy đáy, chờ đến khi hắn kịp phản ứng, thì mặt bàn đã sạch sẽ bóng loáng.

“Ê, cái đó của ta mà, không được giành!”

Cát Nhĩ thấy viên thịt cuối cùng sắp rơi vào tay Y Ân, tức tới giậm chân, vô phương, ai bảo hắn không nhanh bằng người ta.

“...”

Về phần Y Ân, không thèm phản ứng lại, tự tay cho viên thịt mới cướp được vào miệng. Hết lần này đến lần khác, bất kể là lúc giành miếng ngon hay lúc ăn, đều khiến người ta có một loại ảo giác ung dung không gì sánh được. (lạy anh, tới giành ăn cũng tiêu sái =__=”)

“Ăn từ từ đi, không đủ ta làm thêm.”

Xoa xoa cái bụng còn trống không, Giang Tiều tự giác đi vào bếp.

Sau một hồi ăn tiếp, mỗi người đều ngón đến quanh mép đầy dầu, bụng no căng. Cát Nhĩ thỏa mãn ợ một tiếng khen: “Tiều, người thật lợi hại, nếu là giống cái thì hay rồi... Ai lấy được bạn đời như người, đều là phúc khí nhà hần.”

“Sao cậu không dứt khoát lấy Tiều luôn đi?”

Kết buồn cười nhìn Cát Nhĩ “ng nghiêm trang”, có chút thú vị thâm sâu.

“Chuyện ấy, thôi quên đi –“

Nghĩ tới Giang Tiều động chút là nhe, hơn nữa còn là khóc đến hi lý hoa lạp không còn tí xíu hình tượng nào, nhin không được rùng mình. Hần vẫn thích tìm một thú nhân cường tráng hơn, chí ít còn có cảm giác tương đối an toàn.

“Ừ, nếu Tiều là giống cái, phỏng chừng mọi người đã giành kiếm hần làm bạn đời rồi.” Tuy mặt mũi thường thường, nhưng được cái khéo tay, về các phương diện khác, có thể xem là đa công năng nha!

Nghĩ đến đây, Kết không khỏi nhìn về phía Y Ân vẫn trầm mặc nghe mọi người bàn chuyện. Từ nhỏ đến lớn không ít lần nghe Cát Nhĩ kể chuyện Y Ân, coi như cũng có chút hiểu biết về tính tình hần –khó mà tưởng tượng được cảnh hần và giống cái nào đó kết thành bạn đời.

Trước thấy Giang Tiều và Y Ân chung sống hòa thuận, cậu cũng có chút giật mình.

“Hi hi, nếu Tiều là giống cái, còn hơn cái kẻ đáng ghét mà khá...”

Dõi theo tầm mắt Kết, Cát Nhĩ nhiều năm ăn ý cũng hiểu ra ngay, ý thốt lên có phần ám chỉ.

Ánh mắt hai người qua lại trên người Giang Tiều và Y Ân, trong tâm tư có chút tiếc hận.

Tuy bộ lạc cũng có không ít giống đực kết đôi với nhau, nhưng chung quy vẫn rất đáng tiếc –việc truyền thừa huyết mạch, vô cùng trọng yếu dù ở bất cứ đâu, một giống đực vĩnh viễn không thể sinh con được.

“Ta đi rửa chén.”

Bị hai người nhìn đến bụng dạ phát hoảng, Giang Tiều lập tức đứng dậy dọn chén bát, không dám nghĩ sâu hơn về lời của Cát Nhĩ và Kết, chẳng hiểu sao rốt cuộc lại không dám nhìn qua Y Ân kể bên nữa.

“Bọn ta no rồi, cũng nên về thôi.”

Cảm nhận được bầu không khí bỗng chốc trở nên cổ quái, hai người cũng vội đứng dậy theo.

Y Ân nghe tiếng nước chảy rào rào vọng ra từ bếp, khẽ nhíu nhíu mày, câu nói của Cát Nhĩ và Kết vừa rồi rõ ràng có ảnh hưởng tới tâm tình Giang Tiều –chỉ có những khi tâm phiền ý loạn, hần mới sờ chén động bát lạch cạch vang dội vậy.

“Không cần nghe họ nói, người như vậy cũng tốt rồi.”

Đứng cạnh cửa một lát lâu, Y Ân cũng chỉ tìm ra câu an ủi như vậy thôi.

“Ừ.”

Tay Giang Tiều chợt ngừng lại, cúi đầu đáp lời, rồi tiếp tục rửa chén. Xây lưng về phía Y Ân, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười khổ sở, thời niên thiếu hần cũng từng nghĩ, nếu mình là con gái thì tốt rồi, mọi sự sẽ chẳng phiền phức đến thế.

Tiếc thay, hần là một đại nam nhân! Nhưng cũng thích đàn ông...

“Người làm khá lắm rồi, mọi người cũng bắt đầu thừa nhận –“

Y Ân suy nghĩ một chút nói thêm, chẳng biết vì sao, thấy Giang Tiều suy sụp vậy, sâu trong lòng cảm giác có đôi phần không thoải mái.

“Ta không sao.”

Giang Tiều đột nhiên xoay người, nở nụ cười thật tươi với hắn.

“Vậy thì tốt.”

Y Ân nhìn đắm đắm vào khuôn mặt to bè nọ, nụ cười ấy rất chân thực, xem ra xuất phát từ thật lòng, tuy không hiểu vì sao Giang Tiều thoáng chốc đã thông suốt, nhưng miễn cứ thế là ổn rồi.

Nghe sau lưng mình tiếng chân đi xa dần, Giang Tiều tiếp tục rửa chén, tâm tình thật đã bình tĩnh hơn. Lời Y Ân nói vừa nãy, rất có tác dụng an ủi, mặc kệ người khác thấy thế nào, không phải chính Y Ân đã thừa nhận mình sao?

Chỉ cần nghĩ vậy, ưu tư trong lòng như được quét sạch.

Còn những chuyện không dám, không nên nghĩ đến kia, để sau này hẵng nói.

22. Chương 22: Rõ Ràng Hay Không

Màn đêm buông xuống, vàng trắng tím dần dần nhô cao, cả bộ lạc chìm vào tĩnh lặng khác thường, ở khu vực gần nhà tộc trưởng, lửa trại bập bùng, tộc nhân lục tục kéo đến.

Giang Tiều nấp trong bóng râm, thoáng do dự nhìn đám người cười đùa âm ỉ, sớm biết nhiều người tới vậy, hắn đã chẳng nhận lời rồi. Hết lần này tới lần khác Y Ân bị tộc trưởng gọi qua, làm hắn muốn tìm người tiếp thêm lòng dũng cảm cũng không có. Vốn dĩ Tiều có rủ Cát Nhĩ và Kết theo, nhưng Cát Nhĩ sống chết không chịu đi, đã thế còn lôi theo Kết.

“Này, người ở đây làm gì? Tối chỗ bọn ta bên kia đi!”

Ngay lúc hắn còn chưa biết phải làm sao, một giống cái xa lạ đi tới, vừa kéo tay hắn vừa nói.

“...”

Còn chưa kịp nói câu từ chối, cứ thế Giang Tiều đã bị lôi vào giữa đám người, hơn nữa hắn phát hiện bốn phía vây quanh mình đều là giống cái, mà những người này còn đang nhìn mình bằng một loại ánh mắt kì lạ, đương nhiên trong đó không hề bao hàm ác ý.

“Kiệt Kiệt nói cái dây chuyền xinh đẹp kia là người làm, phải không vậy!”

Một giống cái thoát nhìn còn chưa thành niên ánh mắt lấp lánh như sao vội vàng hỏi, trang sức đẹp dễ vậy, hắn cũng muốn có một cái. Tên Kiệt Kiệt kia, coi cái sợi dây như bảo bối ấy, hại hắn muốn liếc mắt nhìn hơn hai cái cũng không được.

“Ồ...” Giang Tiều bị thái độ khẩn thiết của hắn dọa cho phát hoảng, nhất thời nói không ra lời.

“Giang Tiều, dạy bọn tôi cách đan cái đó được không?”

Giống cái thoát trông tương đối thành thực lễ độ cười hỏi.

“Giang Tiều...”

“Giang Tiều...”

Trong khoảng thời gian ngắn, người trước giờ luôn chịu ghê lạnh, cứ nhiên nay lại thành tiêu điểm, khiến giống đực bốn phía đều nổi cơn ghen tị không ngớt.

Giang Tiều cười khỏ, xem ra những giống cái này đã mặc nhiên nhìn nhận Giang Tiều như “đồng loại” để đối đãi, ta căn bản với mấy giống đó hoàn toàn không có tính uy hiếp gì mà!

“Hừm, xem ra người ở chung với mọi người cũng không tệ lắm.”

Kiệt Kiệt không biết đến từ khi nào, tuy trên mặt không còn thần sắc coi thường nữa, nhưng giọng điệu vẫn không khá hơn. Đương nhiên, người hiểu Kiệt Kiệt thì biết rõ do tính tình nên hắn mất tự nhiên, nhất thời có chút ngượng ngùng mà thôi.

“Nh...con nhện....”

Sắc mặt Giang Tiều lập tức tái nhợt, lắp bắp nhìn chăm chăm sinh vật đáng sợ trên tay Kiệt Kiệt.

Ấy là một con nhện đỏ diêm lệ, lớn chừng nắm tay người trưởng thành, đang chăm chăm nhúc nhích trên cánh tay Kiệt Kiệt.

“Sợ cái gì, Thập Thập chẳng cần người tùy tiện đâu.”

Thấy Giang Tiều hoảng sợ thành cái bộ dạng kia, Kiệt Kiệt tức giận trách, nhưng cũng không đến gần Giang Tiều.

“Đúng vậy, đừng sợ, ta chưa từng thấy Thập Thập làm hại ai, Tiều người cứ yên tâm đi!”

Giống cái ban đầu tiếp chuyện với Tiều hảo tâm an ủi hẳn, hồi mới đầu bọn họ cũng có chút sợ sệt, bắt quá lâu rồi cũng thành quen.

“Thật, thật không...?”

Giang Tiều sợ hãi thu thu người, nỗ lực cách con nhện ra xa một tí, thực khóc không ra nước mắt a, sao lại có người coi nhện thành thú cưng vậy? Hẳn vừa tạo dựng được tí hình tượng với mọi người, phỏng chừng cứ như vậy mà sụp đổ hết rồi.

“Kiệt Kiệt, người mang Thập Thập ra xa chút đi, không thấy Giang Tiều sợ sao?”

Mấy người giống cái nhao nhao lên tiếng, ngoài ý muốn không hề chế giễu Giang Tiều nhát gan, trái lại còn nói đỡ cho hẳn.

“Vội lại, vội rồi chúng ta nói đến chỗ nào rồi? Giang Tiều người dạy bọn ta nhé?”

Lực chú ý của đám người lần thứ hai lại dời về Giang Tiều. Kì dị thay, ngay cả Kiệt Kiệt vừa bị mọi người nói một trận cũng không hề rời đi.

“Ồ, được.”

Giang Tiều ngơ ngác gật đầu đáp ứng, không hiểu sự tình làm sao lại phát triển theo hướng này. Từ “kiếp trước” tới nay, hẳn chưa bao giờ bị “truy phủng”* như vậy. Những sở thích bị mọi người kỳ thị ngày trước, giờ lại thành nguyên nhân hẳn được hoan nghênh ở chốn này.

(Truy: theo đuổi; phủng: tặng bốc, thổi phồng)

“Thật ra thì, cá nhân người cũng không tệ...”

Không biết là ai đầu tiên đã nói một câu như vậy, đám người còn lại cũng bắt đầu phụ họa theo. Trước đây thái độ bọn họ với Giang Tiều tồi tệ thế, không ngờ hẳn vẫn dứt khoát ủng hộ thuận.

Xa xa, Kiều nhìn kẻ nào đó được mọi người vây quanh như sao vậy trắng sáng, quyền lợi ấy vốn thuộc về y, chưa bao lâu mà Giang Tiều đã tước đoạt?

Rõ ràng mọi người tới vì sinh nhật mình, nhưng giờ cư nhiên lại quăng mình ra sau đầu?

Chuyện làm ruộng hai ngày trước y có nghe người ta nhắc đến, bởi lẽ thể thái độ mọi người với Giang Tiều thân thiết lên không ít, cứ tiếp tục vậy nữa, e rằng hẳn sẽ được mọi người thừa nhận mất.

Phát giác có thú nhân giống đực nhìn qua hướng này, y theo thói quen lộ ra một nụ cười ngọt ngào, ưu nhã đi về phía Giang Tiều.

“Kiều, hôm nay người thật xinh đẹp.”

Kiệt Kiệt thấy bạn thân đang từ từ tới trước nhất, trên mặt bày ra biểu tình kinh diễm. Kiều mặc áo choàng mới lúc trước mời Khắc Nhĩ làm, áo cắt may vừa người khiến vóc dáng đẹp đẽ của y hiển hiện rõ ràng.

Giang Tiều không thể không thừa nhận, Kiều mỹ nhân đặt trong thế giới mình thì cũng hoàn mỹ như người mẫu –không giống loại giống đực cường tráng, cũng không như kiểu giống đực gầy yếu, mà tràn ngập một thứ vẻ đẹp trung tính. Lại thêm khuôn mặt hoàn hảo không tỳ vết kia, quả thực là con cưng của thánh thần.

“Hôm nay Y Ân đem qua tặng một con giác long, đã nhanh chóng nướng xong rồi.”

Kiều mỉm cười chào hỏi mọi người, nhìn qua Tiều cũng không có gì khác biệt.

Một giống cái thốt lên: “Chúng ta hôm nay thật may mắn quá, thịt giác long ngon hết xẩy!”

“Kiều, Y Ân thật tốt với người –“

Kiệt Kiệt vui vẻ thay bạn thân, không ngờ nhất mực bằng sơn như Y Ân cũng có ngày thông suốt.

Giang Tiều nghe đến đó giật mình, chẳng trách hôm nay Y Ân lại không mang con mèo về.

Kiều cười làm thinh, cũng không có lời rõ ràng, Y Ân phải làm vậy có khi hơn phân nửa chỉ vì nể mặt mỗ phụ ỵ.

“Kiều, ta cũng không có vật gì tốt, món quà này là ta tự mình làm, mong người đừng ghét bỏ.”

Giang Tiều móc một vật nhỏ từ túi đeo bên hông ra, nói có chút ngượng ngùng. Đã là sinh nhật người ta, không mang theo quà thì cũng không hay.

“Viên lục tinh này hình dạng thật kỳ quái, nhưng mà đẹp tuyệt!”

Ánh mắt mọi người thoáng chốc dán vào viên lục tinh trên tay Giang Tiều, không biết hẳn dùng phương pháp gì làm thành sáu mặt, dưới ánh trăng rọi xuống lại lấp lánh hào quang chói mắt.

Thực tế thì, đây là nhờ Giang Tiều chiếu theo nguyên lý cắt kim cương, tự mình gọt giũa làm ra, không ngờ dùng lục tinh làm nguyên liệu lại có hiệu quả cao đặc biệt.

“Bọn ta ngày trước quả thật đã xem thường người –“

Nhìn Giang Tiều trước mặt mình lần nữa lộ hết huênh hoang, Kiều đưa tay vỗ vỗ vai hắn, tủm tỉm cười nói.

Đương nhiên, những lời này được mọi người nhất trí tán thành thêm lần nữa.

“Ái!”

Giang Tiều đau đớn kêu lên một tiếng, không ngờ Kiều có lực như thế, đặt trên vai thì trông rất nhẹ nhàng, kỳ thực lại đau buốt, không biết có phải ảo giác không, chớp mắt còn có chút tê ngứa.

* * *

Thịt giác long đúng là rất ngon, đáng tiếc nhiều người quá, Giang Tiều cũng chỉ được chia một miếng nhỏ, có hơi không thỏa mãn lắm.

“Ngồi một mình làm gì chứ, qua khiêu vũ đi!”

Một giống cái tên Giản đi tới, cũng là mỹ nhân trong bộ lạc ngoài Kiều ra, song hẳn không có mỹ mạo như Kiều, hơn thua là nhờ khí chất.

“Tôi không biết.”

Giang Tiều thu hồi ánh mắt đang chú mục vào hai bóng dáng bên đồng lửa kia, dời lên người Giản, thành thật nói.

“Y Ân nhảy không tệ, đương nhiên, Kiều cũng vậy.”

Giản nhìn sang theo tầm mắt hắn trước đó, chỉ thấy Kiều đang dán lấy Y Ân khiêu vũ, động tác kín đáo nhưng không mất nhiệt tình, khiến Y Ân mặt vô biểu tình nhất thời không thoát nổi.

“Ừ, là rất tốt.”

Giang Tiều rầu rĩ nói, không biết từ đâu lòi ra cái quy định, không được từ chối nhảy với người được mừng sinh nhật. Bất quá, được một mỹ nhân như thế dán lấy khiêu vũ, không chừng trong lòng Y Ân cũng đang rất dễ chịu đi!

“Người so với lúc vừa tới bộ lạc, đã thay đổi rất nhiều, đa phần đều nhờ công lao Y Ân nhỉ!”

Trong đáy mắt Giản tràn đầy cơ trí, dường như thanh thanh sở sở mọi thứ cực kỳ rõ ràng, không gì có thể thoát khỏi ánh mắt hắn.

“...”

Giang Tiều kinh ngạc ngẩn đầu, vừa lúc đối diện với cặp mắt nhìn thấu mọi thứ kia, tim nảy lên một nhịp, có thứ gì xuyết chợt nảy sinh trong lòng.

“Số phận không phải vô phương cải biến, then chốt là ở thái độ con người. Trong lòng người muốn cái gì nhất? Suy nghĩ cho kĩ, chớ nên nghi hoặc thêm nữa,”

Giản nhìn thú nhân trước mắt, lời nói bao hào thâm ý.

“Tôi muốn cái gì?”

Thì thảo lặp lại lời này, Giang Tiều cũng không còn tâm tư đi tìm hiểu, tầm mắt bất giác lướt qua hướng kia –vũ điệu của Kiều, từ kín đáo đã trở nên cuồng dã.

Không biết có phải do cảm nhận được ánh mắt của Giang Tiều không, đường nhìn Y Ân cách một đầu lửa trại nhìn sang, lúc thấy Giản vẽ mặt lộ ra chút kinh ngạc.

Ánh mắt đối diện với cặp con ngươi lam thẳm kia, Giang Tiều đột nhiên cảm thấy thứ sắp nảy sinh kia lại nổi lên rõ ràng, kịch liệt hoảng hốt.

Hắn vùng dậy, muốn bỏ đi bất chấp bên cạnh còn người. Quả nhiên không nên tới, không nên tới mà!

Có một số việc, chỉ cần “không rõ”, còn có thể thần nhiên chống đỡ.

“Đừng, đừng qua đây –“

Một khắc sau, Giang Tiều run rẩy kêu lên, thân thể không nghe lời mềm nhũn đổ rạp xuống.

Cũng vừa vặn thấy con nhện nọ, đang từ từ bò qua phía hắn, dấu chân li ti lưu trên mặt đất, nhẹ nhẹ lan tràn mùi vị nguy hiểm.

Giản nhíu mày, mũi lờ mờ ngửi được hương thơm thoang thoảng, đang phát ra từ người Giang Tiều. Mà con nhện quả này, ắt hẳn là lần theo mùi thơm qua đây.

Nếu là người bình thường nhất định đã không ngửi thấy được, cho dù là giống đực khứu giác sắc bén. Nhưng bất quá, vừa hay hắn là một tế ti, rất nhạy cảm với mùi vị.

“Tháp Tháp...Trở lại!”

Lúc này, Kiệt Kiệt cũng phát hiện ra cục cưng bảo bối của mình khác thường, bình thường nó tuyệt nhiên sẽ không tự ý rời chủ quá mười bước, trừ phi nó sinh bệnh.

Con nhện quả dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, bị thứ mùi vị mê hồn kia hấp dẫn, cứ kì quái bò tiếp.

Bởi vì thân thể còn chưa khôi phục, nó bò rất chậm, nhưng vậy cũng đủ dần dần tiến đến gần người Giang Tiều.

“Ngớ ra cái gì? Chạy mau!”

Giản gắng sức kéo Giang Tiều lên, nhưng thất bại vì thể trọng. Nhện quả lúc này rất nguy hiểm, đến hắn thân là tế ti cũng không thể tùy tiện động vào.

“Tháp Tháp!”

Tiếng hô bén nhọn của Kiệt Kiệt vang lên, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đương nhiên bao gồm cả hai người bên đồng lửa.

“Y Ân...”

Môi Giang Tiều giật giật, không phát ra thanh âm nào, thời khắc nguy cấp vì sao luôn vô thức nghĩ đến –

Câu nói của Giản bỗng thành linh bật ra trong đầu, bản thân mình mong muốn thứ gì nhất?

Còn không hiểu gì nữa? Đáp án chẳng rõ ràng quá rồi sao.

23. Chương 23: Tự Minh Đa Tình

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều chú ý tới trận náo động này, lại chỉ có thể trở mắt nhìn, ai cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Đúng lúc này Giang Tiều ngược lại quên đi sợ hãi, ánh mắt giăng ở trên người Y Ân, chỉ hy vọng có thể nhìn thêm nhiều hơn chút nữa. Con người thật sự là loài sinh vật rất kỳ quái, đương lúc ý thức tỉnh ngộ một chút trong cốt tủy người, thì ngay đến cái chết cũng không còn sợ hãi.

” Giang Tiều—”

Không biết có phải hay không là ảo giác trước khi chết, hắn thấy Y Ân miệng giật giật, giống như gọi tên của hắn. Trong nội tâm không khỏi dâng lên cảm giác thỏa mãn, đây lần đầu tiên Y Ân gọi tên mình.

Như là động tác chậm hết đi, hắn thấy Y Ân giơ tay lên, vật nào đó hướng tới chỗ mình bay tới, trên không trung mang theo vù vù tiếng gió.

” Đông!”

Một đao xương thú trực tiếp cắm ở trước mặt Giang Tiều, vừa vặn ngăn đường đi của Thập Thập, cùng lúc hắc bào đi đến, đem Giang Tiều ôm qua một bên.

Báo săn nâng lên chân trước, không lưu tình chút nào mà đập con nhện một phát. (=||| trả thù cho vợ)

” Dừng —”

Tiếng kêu đinh tai nhức óc vì sợ hãi của Kiệt vang lên làm báo săn ngừng động tác nhưng vẫn đề phòng nhìn chằm chằm nó.

Kiệt chạy hai ba bước tới, bắt chắp nguy hiểm, rất nhanh đem Thập Thập để lên tay, sợ Y Ân cứ như vậy đập bẹp chết nó.

Thập Thập giãy dụa muốn tẩu thoát, cũng may không có làm ra hành vi công kích nào. Bị hương vị ngọt ngào dụ dỗ, vô luận như thế nào nó cũng không chịu buông tha .

” Đến, cho nó ngủ cái này”

Một cành dược thảo đưa tới, Kiệt không nghĩ nhiều, lập tức cầm lấy đưa lên cho Thập Thập.

Như là kỳ tích, không đến một phút đồng hồ, Thập Thập đang không yên phận lại yên tĩnh như cũ, ngoan ngoãn trong tay Kiệt

” A Mạc y sư—”

Chứng kiến loại tình huống này, tất cả mọi người thở dài một hơi, vô cùng may mắn là A Mạc y sư kịp thời xuất hiện.

” Đây là chuyện gì? Thập Thập không sao chứ?”

Kiệt Kiệt nhìn con nhện an tĩnh trong bàn tay yêu sủng hỏi, hắn đến bây giờ cũng không tin Thập Thập sẽ vô cớ tập kích người. Còn có dược thảo trong tay A Mạc y sư, sẽ không gây tổn thương gì tới Thập Thập chứ?

” Không có gì, loại thảo dược này làm cho nó tạm thời hơi choáng. Về phần con nhện này bỗng nhiên lạ thường, ta tạm thời chưa không rõ ràng lắm.”

A Mạc y sư trấn an giải thích, loại dược thảo này hắn cũng là ngẫu nhiên phát hiện , đáng tiếc chỉ có thể dùng cho động vật nhỏ, gần đây hắn đang nghiên cứu, vừa mới phải lên công dụng.

” Kiệt Kiệt, người không thể lại dưỡng nó, ai biết sau này nó còn bị mất khống chế nữa hay không? Vạn nhất làm bị thương người sẽ không tốt.....”

Không biết là ai nói ra, mọi người nhao nhao hưởng ứng, với chuyện phát sinh hồi nãy vẫn còn sợ hãi.

Kiệt kiệt vội vàng giải thích:” Ta nhất định sẽ coi được nó, Thập Thập bình thường rất biết điều, bị vậy mà,”

Dưới ánh mắt khấn cầu của hắn, tất cả mọi người trầm mặc lại, có ai lại nguyện ý đem tính mạng của mình ra mạo hiểm?

” Cái kia, có thể hay không chờ khi điều tra rõ sự tình rồi mới quyết định?” Giang Tiều Kiệt Kiệt sắp khóc lên, không đành lòng mà cùng hắn nói chuyện. Chỉ là ánh mắt nhìn tới con nhện, không kìm được lại run rẩy,

” Kiệt kiệt, trước tiên có thể tìm lồng sắt đem nó giam lại không?”

Tuy không đành lòng, nhưng vừa mới bị tập kích, Giang Tiều trong lòng vẫn sợ hãi .

” Ta đáp ứng.”

Đối với phương pháp xử lý Giang Tiều đưa ra, Kiệt Kiệt liên tục không ngừng đáp ứng, ánh mắt đầy cảm kích nhìn Giang Tiều, hắn không nghĩ đến Giang Tiều lại nói giúp hắn, cư nhiên tập kích Giang Tiều.

Nếu người trong cuộc đã nói vậy, mọi người tự nhiên không biểu thị phản đối, chỉ là cũng không có hào hứng, cứ như vậy tan rã trong không vui.

” Kiêu..... Đều là bởi vì ta, làm hại người.....”

Kiệt kiệt khổ sở cúi đầu, không dám nhìn hảo hữu, nếu không phải mình cố ý mang theo Thập Thập đến, sự tình cũng sẽ không biến thành dạng này.

Lúc trước, nên nghe theo lời Kiêu!

” Cái gì? Ai cũng không ngờ tới sẽ phát sinh việc này, lại nói may là nhờ Giang Tiều đều không so đo.....”

Kiêu ôn nhu an ủi hắn, lại đổi sang đề tài khác

” Bất quá cũng thật sự là kỳ quái. Vì sao với hấp Thập Thập lại không bình thường, nhiều người như vậy hết lần này tới lần khác chọn trúng hắn?”

Kiệt Kiệt sững sốt một chút, cũng nghĩ trăm điều mà không có cách giải, thế nhưng Kiêu nói cũng đúng, khi nào Giang Tiều xuất hiện, Thập Thập mới không được bình thường— vốn đang yên đang lành, bỗng nhiên lại tập kích người.....

” Lúc trước ta nhìn thấy Giản cùng Giang Tiều nói chuyện, cũng không biết nói gì đó, Giang Tiều sắc mặt trở nên rất cổ quái, người nói có thể hay không cùng chuyện này có quan hệ?”

” Giản..... Hắn là Tế Tự trong bộ lạc, có thể cùng Giang Tiều nói cái gì?” Kiệt kiệt hồ nghi nói, lại tưởng tượng, chẳng lẽ là phát hiện trên người giang tiều có gì cổ quái?

Lại cẩn thận ngẫm lại, Giang Tiều trên người khắp nơi đều lộ ra quỷ dị, một giống đực không biết hóa thú, trong đầu còn có nhiều ý nghĩ kỳ kỳ quái quái

Gom tất cả ý nghĩ lại cùng một chỗ, hắn càng cảm thấy có vấn đề, chính mình vậy mà hồi này còn cảm kích hắn, nói không chừng là hắn chột dạ đây này?

Trên thực tế thú nhân bộ lạc cũng sùng kính thần linh, bằng không thì cũng sẽ không có Tế Tự, Kiệt Kiệt không thể không hoài nghi, Giang Tiều có phải hay không là một người không rõ lai lịch tồn tại.

Trên đường về nhà, Giang Tiều một mực bảo trì trầm mặc, đầu không dám ngẩng lên đi sau lưng Y Ân, nhớ tới sự tình vừa rồi, nỗi lòng bất ổn như cũ. Trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không biết nên cùng Y Ân ở chung thế nào.

” Người.....” Không có sao chứ?

Y Ân bỗng nhiên dừng bước lại, cẩn thận xem xét biểu hiện dị thường của Giang Tiều sau khi bị nhện cắn,, sẽ không phải là bị sợ đến gốc đi! Cũng khó trách, tên này lá gan vốn nhỏ.

” Ta không sao, rất tốt..... Hắc hắc.....”

Giang Tiều vội vàng vàng vồ ngực cam đoan, thấy Y Ân vẫn đang nhìn hắn , không biết nên nói cái gì cho phải, đành phải bắt đầu cười ngậy .

“.....”

Y Ân im lặng, trực giác có chỗ nào không đúng, nhất thời cũng không nói lên được.

” Hôm nay nhờ có có người, bằng không thì ta hẳn là thảm rồi.”

Cảm tạ xong, Giang Tiều lại khẽ giật mình, lời này hình như lần trước hẳn và Cát Nhĩ gặp hồng xà cũng đã nói qua.....

Y Ân vào lúc bản thân nguy cấp nhất mà xuất hiện! Nghĩ như vậy, trong nội tâm lại có một ít điềm mật, ngọt ngào.

” Ngày mai cùng ta đi săn bắn.”

Nghĩ đến Giang Tiều bị dọa đến không thể nhúc nhích, Y Ân đã cảm thấy không thể lại phóng túng hẳn như vậy, bởi vậy đã nghĩ ra phương pháp rèn luyện Giang Tiều. Tin tưởng chỉ cần kinh nghiệm nhiều hơn rồi, lá gan cũng sẽ không nhỏ như vậy.

” Không, không cần.....” Giang Tiều nghe xong lập tức da đầu run lên, những điều xấu hổ cũng quên đi, hẳn một chút cũng không muốn đi đối mặt những cái...dã... dã thú đáng sợ.

“.....”

Y Ân cũng không nói chuyện, chỉ là im lặng tạo áp lực, hẳn đã hạ quyết tâm muốn làm như vậy. Cũng không phải lần nào cũng may mắn như vậy, mỗi lần gặp chuyện không may hẳn đều có thể kịp thời đuổi tới, mấu chốt là do Giang Tiều tự lực.

Hắn cũng không trông cậy vào tên này có thể có bao nhiêu lợi hại, nhưng tối thiểu phải có năng lực tự bảo vệ mình.

” Ta đã biết.”

Giang Tiều ừ ừ xìu xìu gật gật đầu, vẫn là chịu không được áp lực vô hình kia mà đáp ứng.

” Sẽ không quá nguy hiểm.”

Thấy Giang Tiều vô cùng uể oải, cực lực kháng cự, Y Ân bổ sung. Chỉ là, hai người đối với mức độ nguy hiểm nhận thức có giống nhau hay không, lại là một việc khác.

” Ân.”

Cho dù đến lúc đó gặp nguy hiểm, Y Ân cũng sẽ không mặc kệ, nghĩ vậy Giang Tiều yên tâm gật đầu.

” Đêm nay thịt Giác Long ăn ngon thật, Kiều trông rất cao hứng.”

Nói đến săn bắn, Giang Tiều liền nghĩ đến việc của người nào đó làm cho hắn khó chịu, trong giọng nói mang theo vài phần chua.

” Hàng năm sinh nhật hẳn, mẹ đều kêu ta mang con mồi tới.”

Y Ân không để ý nói, tuy nhiên cảm thấy Giang Tiều giọng điệu là lạ , cũng không có đa tưởng, chỉ nghĩ là hẳn còn đang kinh hãi chưa bình phục.

” Thật không? Thật muốn ăn thêm thịt Giác Long, chỉ tiếc phân ra quá ít.”

Giang Tiều cố ý lộ ra vẻ thêm thuồng, đối với Y Ân vô tình vô ý ” giải thích” cao hứng không thôi. Nguyên lai, đó cũng không phải ý riêng của bản thân hẳn

” Giác Long rất ít.”

Y Ân nghiêm trang đáp, hẳn cũng là ngẫu nhiên gặp được, không thể hướng Giang Tiều cam đoan.

” Nói không chừng chúng ta vận khí tốt đây này!”

Giang Tiều mặt mày hớn hở mà nói, một chút cũng không ngần ngại trả lời Y Ân. Y Ân nói như vậy là hứa hẹn sẽ bắt cho mình, đây chính là lòng hẳn cam tình nguyện . Mà hẳn đưa con mồi cho Kiều, là vì A Mặc y sư phân phó.

Hai cái đều rõ ràng khác biệt, phải hay là không đại biểu chính mình trong lòng hấn là không đồng dạng như vậy?

” Trong nhà cây thì là đã hết.”

Không biết như thế nào, chủ đề bắt đầu phát triển theo phương hướng kỳ quái.

” Ah, lúc nào chúng ta đi hái một ít, không biết có thể hay không gieo trồng.....”

Mừng thắm biến mất, Giang Tiều ảo não, chính mình như thế nào đã quên cái tên trước mắt này là đồ tham ăn

Y Ân sáng khoái mà đáp ứng việc kia, hơn phân nửa vẫn là vì chính muốn ăn ngon

24. Chương 24: Lần Thứ Nhất Tiếp Xúc Thân Mật

” Cài gì rừng rậm lịch lãm rèn luyện?” Cát Nhĩ kinh ngạc nhìn về phía Giang Tiều, chỉ thấy hấn vẻ mặt uể oải đôi mắt trông mong đang nhìn mình, lại nói tiếp, ” Như vậy cũng tốt, lá gan của người thật sự quá nhỏ.”

Mặc dù biết Giang Tiều hi vọng hấn có thể khuyên nhủ Y Ân, nhưng mà nhìn Y Ân trầm mặc biểu lộ, đã biết rõ căn bản không có đùa giỡn.

“Tập Lỗ sắp sinh ra, ta lo lắng.....”

Cho dù lúc kia đồng ý rất tốt , nhưng nghĩ đến đứng trướcnhững dã thú hung mãnh, Giang Tiều vẫn là nhịn không được bị ai giầy giụa

” Yên tâm đi, ta giúp người chiếu cố.”

Kết đã ở một bên hát đệm, nghe nói Giang Tiều thiếu chút nữa bị tập kích , hấn cũng hiểu được đề nghị của Y Ân rất tất yếu.

” Được rồi!”

Căn bản không có người đứng về phía mình a, Giang Tiều thở dài, thức thời lựa chọn thỏa hiệp. Vốn cũng không có ôm bao nhiêu hi vọng.....

” Đi thôi đi thôi!”

Cát Nhĩ sáng khoái phát phát tay, chỉ thiếu chút nữa vung khăn đuổi người

Trước khi lên đường, Giang Tiều ở trên giỏ trúc, mức bôi thuốc lên, còn mang theo một bao lớn bánh mì, bọn hấn lúc này phải đi ra ngoài ba ngày, đồ đạc không mang theo đầy đủ hết sao được?

“.....”

Y Ân im lặng, chỉ là ở một bên chờ, xem Giang Tiều chuẩn bị, không biết còn tưởng rằng bọn hấn muốn đi xa nhà.

Mãi cho đến ra bộ lạc, Giang Tiều vẫn còn nói về lễ thành nhân của Kết gần đến , không biết có làm áo choàng kịp không....

” Cầm miệng.”

Y Ân thật sự không thể nhịn được nữa, nhàn nhạt một tiếng lạnh khiển trách, ngăn trở Giang Tiều nói nhiều.

Giang Tiều lập tức im lặng, ngoan ngoãn bò lên trên lưng Hắc Báo, nghe tiếng các loại dã thú rống lên càng ngày càng gần , cơ hồ như muốn nắm đến bứt lông hắc báo. Hấn xiết chặt tay, khó khăn nói đủ thứ, muốn dùng lời nói phân tán sự chú ý của bản thân.

Càng đi về phía trước, cỏ cây càng tươi tốt, trong rừng rậm ẩm ướt càng ngày càng nặng, làn da bên trên ẩm ẩm làm Giang Tiều có cảm giác không thoải mái.

Giang Tiều không biết, trên thực tế bọn hắc hổ hiện tại mới ở phía ngoài rừng, dã thú sống ở chỗ này cũng không tính là nguy hiểm. Y Ân ý định để cho hắc hổ luyện lá gan, so với săn bắn chân chính còn kém xa lắm.

Nói cho cùng, với sự xin xỏ của Giang Tiều, Y Ân vẫn có sự “mềm lòng”.

Cách đó không xa trong bụi cỏ truyền đến tiếng xột xoạt, Giang Tiều khẩn trương nhìn sang, hai tay gắt gao nắm long cốt đao. Y Ân vẫn đang duy trì hình thú, dùng ánh mắt ra hiệu hắc hổ đi qua.

Theo mùi phân biệt, chỗ đó là một Bì Bì thú cỡ nhỏ, tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, cũng không chủ động đả thương người.

Giang Tiều thấp thỏm không yên mà đi qua, chỉ thấy trong bụi cỏ là một sinh vật đáng yêu đang ngồi, “Con thỏ” mắt hồng hồng con mắt cảnh giác nhìn hắc hổ, lỗ tai dài dài run run.

Đoán chừng con thỏ sẽ không đối với mình tạo thành nguy hiểm gì, đồng thời lại thở dài một hơi, Giang Tiều lung túng, động vật đáng yêu như thế, thật sự muốn xuống tay giết?

Trên tay long cốt đao giờ lên lại buông, buông lại giờ lên, tới tới lui lui mấy lần về sau, hắc hổ đáng thương mà quay đầu lại nhìn về phía Y Ân, lắp bắp nói: “Đáng yêu như thế ta không hạ thủ, có thể hay không đối con khác a?”

Lúc trước sát sinh là do phải bảo vệ mình, hiện tại đối mặt với động vật nhỏ yếu, hắc hổ không thể hạ thủ.

” Dù sao, muốn luyện lá gan thì phải tìm một con thú hung mãnh mới đúng.”

Dưới ánh mắt soi mói của Y Ân, hắc hổ kiên trì nói tiếp, trong nội tâm âm thầm kêu khổ, đây không phải chính mình đào hầm cho mình nhảy sao?

Hắc Báo vẫy vẫy cái đuôi, bề ngoài giống như đồng ý lời mà Giang Tiều nói, tiếp tục đi lên phía trước, bất quá lại âm thầm quyết định, lần sau tuyệt không có thể làm cho hắc hổ cứ như vậy lẩn lộn tiếp.

Thời gian kế tiếp, không biết có phải hay không là vận may của Giang Tiều quá nhiều, vậy mà không có đụng phải một con mồi nào, ngược lại lại để cho hắc hổ phát hiện rất nhiều nguyên liệu nấu ăn tương tự giống nguyên liệu ở hiện đại. Giang Tiều vui vẻ mà đem trái cây hái xuống, còn lòng tham chưa đủ mà toàn bộ cây cũng cần thận từng li từng tí móc ra, đến lúc đã lãng phí rất nhiều thời gian.

Xét thấy Y Ân đối với những cái... nguyên liệu nấu ăn kia cũng có chút ít hứng thú, cũng âm thầm dung túng hành vi của Giang Tiều, đợi đến lúc một người một báo phát hiện thời điểm, mặt trời đã xuống núi.

Tìm một cái huyết ở lại tạm thời, xác định bốn phía không có gì nguy hiểm, Y Ân quay người đi ra ngoài săn thức ăn.

Giang Tiều nhìn chung quanh huyết động, bên trong coi như khoáng đạt, cũng là đồng dạng âm lãnh ẩm ướt. Tại phụ cận nhặt chút ít cành khô, đem vỏ gọt sạch, không ngoài sở liệu, bên trong quả nhiên rất khô ráo, đồng lửa rất nhanh được bùng lên, hỏa diễm không dứt mà thiêu đốt lên.

Một lát sau, tính toán mặt đất đã sấy khô, Giang Tiều đem đồng lửa dời qua, đem da thú trải lên, múc ra mặt bánh đun nóng.

Hết thấy sẵn sàng, hắc hổ xuất thần nhìn qua ngọn lửa, nghĩ đến chuyện phát sinh trong hôm nay. Nếu như không chú ý đến mục đích Y Ân mang mình ra ngoài, cứ như vậy hai người vừa đi, thuận tiện tìm xem nguyên liệu nấu ăn, giống như là đi hẹn hò?

Nếu như một mực có thể như vậy, chỉ có hai người cùng một chỗ sống được thật tốt. Hi vọng Y Ân vĩnh viễn tìm không thấy bầu bạn..... Nghĩ như vậy có thể hay không quá ác độc? Y Ân đối với chính mình tốt như vậy.....

Bất quá, việc mà bầu bạn có thể làm được, mình cũng có thể làm ah, chỉ ngoại trừ một việc – nghĩ đến sự tình như này, Giang Tiều đột nhiên cảm thấy bờ môi khô khốc, không tự giác liếm liếm, việc này chính mình nguyện ý Y Ân cũng sẽ không nguyện ý.

Lúc Y Ân khiêng con mồi trở lại, liền phát hiện người nào đó thoáng cái cười ngây ngô, thoáng cái lại nhú mày, không có chút nào phát giác được sự hiện hữu của mình.

Ném tới mấy trái cây to cỡ nắm tay tới cho Giang Tiều, hắn không nói hai lời đi ra ngoài xử lý con mồi.

” Ách..... Người đã về.....”

Giang Tiều lúc này mới hoàn hồn, chứng kiến trái cây trên mặt đất , trong nội tâm lại là ngòn ngọt. Mùa này trái cây trên cây đã không nhiều lắm, rất hiển nhiên đây là Y Ân tận lực tìm đến .

” Y Ân ~”

Giang Tiều cọ đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng kêu một tiếng, cười tủm tỉm mà ngồi xổm xuống.

“?”

Y Ân trong tay động tác không ngừng, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn.

” Không có việc gì, chỉ là muốn gọi người.”

Giang Tiều trì hoãn nói, cũng không biết trong lòng nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy giờ khắc này vạn phần thỏa mãn.

Y Ân trong tay động tác dần dần dừng lại, xem ra người này là quá rảnh rồi. Nghĩ kỹ một ngày hôm nay kế hoạch nửa điểm không có áp dụng, không khỏi càng thêm ảo não, ngày mai vô luận như thế nào không thể mềm lòng như vậy .

” Ta đi thêm chút ít củi.....”

Phát hiện ánh mắt Y Ân “bất thiện”, Giang Tiều lập tức rời xa hiểm nguy, không dám ngồi gần hòng sủng.

Đơn giản giải quyết cơm tối, Giang Tiều bọc lấy một thân dày đặc thảm nằm xuống, chỉ thấy Y Ân đem giường thảm của hắn nhét vào người mình. Đang muốn mở miệng hỏi thăm, chỉ thấy liếc mắt một cái Y Ân lần nữa hóa thành hình thú, nửa hơi ghé vào nơi củi lửa chổng chất .

Giang Tiều tắc lưỡi, cũng không nói cái gì, cái kia một thân da lông xác định vững chắc hơn so với thảm dày đặc ấm áp nhiều hơn, đáng hận chính mình làm sao không thể hóa thú đây này!

Bất quá, Y Ân trong đêm bảo trì hình thú còn có một nguyên nhân, trong rừng rậm nguy cơ không chỗ nào không có, hắn phải thời thời khắc khắc tỉnh ngủ, cho dù ngủ cũng chỉ là ngủ không sâu.

Nửa đêm, đồng lửa dần dần hết, huyết động ở bên trong độ ẩm càng ngày càng thấp, Giang Tiều không tự giác đem thân thể co lên, thu lại như quả cầu trong thảm, tuy vậy vẫn là lạnh run.

Y Ân mở mắt ra, liền thấy Giang Tiều như vậy, bắt đầu thêm củi lửa, đang chuẩn bị về chỗ ngủ nằm sắp, nghĩ nghĩ vẫn là đi đến bên cạnh hắn.

Trong lúc ngủ mơ, Giang Tiều chỉ cảm thấy phía sau lưng một mảnh ấm áp, càng thêm tự động hướng nguồn nhiệt ngang nhiên xông qua.

Rét lạnh thối lui, quanh thân đều ấm hò hét , Giang Tiều thỏa mãn thở dài một tiếng, trở mình, hai má chạm được da lông mềm mại , kìm lòng không được lại cọ xát hai cái.

“”

Y Ân ngơ ngác mắt thấy hết thấy, nhất thời căn bản phản ứng không kịp, trước kia hai người tuy chung một giường lớn, nhưng lại thân ai nấy ngủ , một chút tiếp xúc thân thể cũng không có. Chính mình nhất thời hảo ý, lại để cho hắn dán phía sau lưng chính mình sưởi ấm, nào biết được người này vậy mà cả người đều bơi tới.

Mặt đối mặt, nhìn xem Giang Tiều hạnh phúc vạn phần biểu lộ, hắn vậy mà không muốn đem người trên lưng kéo ra.

Loại thân mật có tên “tiếp này” Y Ân đã thật lâu chưa từng có, có lẽ với tư cách ấu thú được mẹ ôm qua mấy lần, cũng chỉ còn là ký ức mơ hồ.

Hắn vẫn cho là người kế tiếp, là đồng bạn của hắn.....

Hồi tưởng nhưng chuyện phát sinh từ khi gặp được Giang Tiều đến bây giờ, biến cố so với hơn hai mươi năm trước của hắn còn nhiều hơn. Nhưng kỳ quái chính là, chính mình cũng không bài xích. So với bình thường sinh hoạt trước kia, hắn vậy mà càng ưa thích thời gian hiện tại.

” Y Ân.....”

Giang Tiều xì xào thì thầm nói, lại không có từ trong mộng tỉnh lại, được một thước đòi một tấc, đồng chí Giang Tiều khoác chân ôm lên người Y Ân. Cũng không biết mơ cái gì, khoe miệng hiện ra đáng tươi cười.....

Cái kia một tiếng mơ hồ không rõ, Y Ân lại nghe được rành mạch, trên mặt lại lộ ra tia kinh ngạc— giấc mơ của hắn bên trong cũng có chính mình sao?

Ngóng nhìn lấy cái đáng tươi cười càng thêm chói mắt, ma xui quỷ khiến, hắn cũng không đem cái đuôi “vi phạm” của Giang Tiều lay xuống, nhắm nửa con mắt cũng đã ngủ.

25. Chương 25: Nhận Thức Mới

Một giấc này Giang Tiều ngủ dị thường thoải mái, có thể nói là giấc ngủ tốt nhất từ khi hắn đến thế giới này. Dưới thân thấm vừa dày đặc vừa ấm cúng, làm hắn nhớ về giường lớn của hắn ở hiện đại.

“.....”

Hai má cọ sát trên thảm, cảm thụ được cái này cảm nhận không giống, Giang Tiều đầu óc chậm rãi bắt đầu thanh tỉnh— tối hôm qua hắn giống như cùng Y Ân ở lại tạm thời trong huyết động tìm được Chẳng lẽ là, chính mình lại xuyên?

Thời điểm trong đầu toát ra ý nghĩ này, rất quỷ dị, hắn vậy mà không có kích động, nghĩ đến về sau sẽ không còn được gặp lại Y Ân, còn rất là thất lạc.

Con mắt thăm dò mở ra, lọt vào trong tầm mắt chính là da lông bóng nhoáng trơn trượt sáng màu đen, phát hiện mình vẫn còn ở thế giới thú nhân, Giang Tiều trong khoảng thời gian ngắn trăm mỗi cảm xúc ngổn ngang. Không đúng, dưới thân không phải thảm cao cấp— Giang Tiều thân thể thoáng cái trở nên cứng nhắc, duy trì lấy tư thế lúc đó không dám nhúc nhích. Trời ạ, sự tình không phải là hắn nghĩ như vậy à!

Nếu chú ý tới tình cảnh hiện tại, bên tai chợt nghe đến tiếng hít thở đều đều, còn có khí tức đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.....

Có chút nghiêng đầu, nhìn trộm qua, một gương mặt báo phóng đại ập vào mắt không kịp chuẩn bị. Khoảng cách gần như vậy có thể xem báo vắn mỏng đến nhất thanh nhị sở, Giang Tiều lập tức tim đập như nổi trống— đáy lòng tỉnh tường biết rõ đây là Y Ân, trong nội tâm tuyệt không sợ hãi, ngược lại bay lên một ít mừng thầm, vậy cũng là cùng người ưa thích lần đầu tiếp xúc thân mật, tuy nhiên người ta bây giờ còn là hình con báo.

Chỉ là, làm Giang Tiều khó hiểu chính là, ngày hôm qua chính mình rõ ràng là bọc lấy thảm ngủ, như thế nào qua một đêm biến thành loại trạng thái bạch tuộc như hiện tại? Trước kia hắn cũng không có phát hiện mình ngủ kém như vậy ah!

Liên tục xác nhận Y Ân còn ngủ, Giang Tiều mới cẩn thận từng li từng tí thu lại tay chân, vô thanh vô tức lùi về trong chăn, làm ra bộ dạng cái gì cũng chưa từng phát sinh.

“.....”

Chờ Giang Tiều nằm yên trở lại, một mực nhắm mắt lại giống như ngủ say, bạn hắc báo nào đó bỗng nhiên mở mắt. Bởi vì trời sinh tính cảnh giác, Giang Tiều vừa tỉnh tới là hắn biết. Chỉ là ngấm lại tình huống hiện tại, vì tránh cho xấu hổ chỉ có giả bộ ngủ.

Đối với phản ứng khi tỉnh lại của Giang Tiều, cho dù là nhắm mắt lại hắn cũng có thể tưởng tượng ra đến, động tác vừa dần vừa kém cỏi như vậy, còn tự cho là làm thần không biết quỷ không hay..... Nghĩ như vậy, đột nhiên muốn nhìn một chút biểu lộ khi nãy của tên này!

Trời đã có chút sáng, bình thường đúng lúc này hai người cũng đã dậy, chỉ là không biết có phải hay không là bị chuyện vừa mới nảy lên, đều có chút muốn tiếp tục sa vào cảm giác.....

Không biết có phải hay không là ảo giác, “vật nặng” trên người nhích về sau, Y Ân cũng không có cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại như là thiếu một chút gì. Một ít ôn hòa không thể thấy mà từ đáy lòng chảy ra.....

...

Vì tăng cường quyết tâm, triệt để quán triệt kế hoạch của mình, Y Ân mang theo Giang Tiều hướng chỗ sâu rừng rậm đi đến, đồng thời lần nữa khuyên bảo mình không thể mềm lòng.

Kỳ quái chính là, Giang Tiều cũng không có giống ngày hôm qua nói không ngừng, lưng công giở trúc ngồi trên lưng hắc báo, yên tĩnh có chút khác thường.

Càng đi vào trong, thảm thực vật càng rậm rạp, nhiều chủng loại thêm nữa..., cũng càng thêm nguy hiểm. Nhiều lần Giang Tiều đều phát hiện có chút dây leo như là tự nhiên có ý thức, lặng yên không một tiếng động sờ qua muốn đánh lén, cũng may đều bị hấn kịp thời chém đứt. Chất lỏng màu đen phun tung tóe, lúc rơi trên mặt đất vẫn còn vụn vụn, làm trắng có chút buồn nôn.

” Những thứ kia ăn thịt người, bắt được con mồi sau đó bài tiết một loại dịch có độc, đến cuối cùng chỉ biết còn lại một ít xương cốt.”

Rời xa dây leo ăn thịt người, Y Ân khôi phục hình người, nghiêm túc giải thích. Trong rừng rậm, không riêng gì động vật nguy hiểm, thực vật cũng có chút đáng sợ hơn.

” Ah.”

Giang Tiều thụ giáo gật đầu, vẫn đang tích chữ như vàng, thậm chí không có cùng Y Ân tiếp xúc ánh mắt.

“ ”

Nhìn Giang Tiều ánh mắt dao động bất định, trái lại không nhìn chính mình, Y Ân tuy nhiên khó hiểu, cũng không có ý định hỏi thăm. Xem phản ứng này, cho dù hỏi cũng sẽ không nói.....

Trên thực tế, Giang Tiều sở dĩ khác thường như vậy, nguyên nhân bản thân hẳn cũng không nói ra miệng, cho dù Y Ân thông minh thế nào cũng không nghĩ ra— sống hơn hai mươi năm, cũng coi như là trưởng thành

Có một số việc a, kỳ thật cũng coi như bình thường.....

Lúc trước Giang Tiều thu mình trở lại thăm, cũng không có tiếp tục ngủ, mà là nho nhỏ hắt xì một cái.

Vừa nghĩ tới chính mình lúc trước cả người quần trên người Y Ân, nào lại chập mạch Còn có cả phản ứng bình thường của nam nhân vào sáng sớm.....

Nói ngắn lại, Giang Tiều nửa người dưới có cảm giác. Bởi vì tâm tư đơn thuần, hẳn đối với phương diện này nhu cầu gần đây rất ít, ngẫu nhiên một hồi cũng đều là tay phải giải quyết.

Nhưng bây giờ bên người còn có người! Khóc không ra nước mắt rứt lại thân thể không dám động, hẳn một mặt thảm mắng mình tâm tư tà ác, còn muốn lo lắng vạn nhất bị Y Ân phát hiện.....

” Một, hai, ba..... ”

Trong lòng yên lặng mà đếm số, mãi cho đến 9999, Giang Tiều mới cảm thấy hỏa trên người chậm rãi tiêu tan xuống dưới. Chỉ là đối mặt là đối tượng bị YY hoàn toàn không biết gì cả, hẳn vẫn là chột dạ ah!

” Giang Tiều!”

Y Ân nhú mày, nghiêm trọng hoài nghi lời mình nói hẳn có hay không nghe được. Tên này, rõ ràng là đang giấu người, suy nghĩ viễn vông.....

” Yên tâm đi, xem ta !”

Giang Tiều bỗng nhiên hoàn hồn, chứng kiến Y Ân lộ ra vẻ mặt không vui, lập tức phát phát nắm đấm đấm lời thề son sắt mà bảo chứng.

Xoay người, đẩy lòng lại bắt đầu chột dạ, ô, ông trời phù hộ ngàn vạn đừng cho chính mình phải đánh nhau!

” Phía trước không xa có một con Phong Lang—“

Sự thật chứng minh, Giang Tiều cho tới bây giờ đều là đối tượng bị ông trời xem nhẹ , lời Y Ân nói lập tức lại để cho hắn há hốc mồm— làm sao lại khéo như vậy! Hiện tại đối ý còn kịp không?

” Ta, ta đi.....” Giang Tiều nuốt nước miếng, dùng một loại hình thái tráng sĩ nắm chặt tay đi thẳng về phía trước.

Đi chừng 300~400m, Giang Tiều quả nhiên thấy một con Phong Lang nằm ở cách đó không xa, là một con sói cái, một con sói con đang vui sướng ở một bên mẹ của nó chạy tới chạy lui.

Có lẽ là ngửi được mùi lạ, Phong Lang bất động thanh sắc nhìn chăm chú lên một thân cây xa xa, bởi vì chăm chú con, cũng không có đi qua.

Nắm trong tay Long Cốt đao, Giang Tiều đánh giá hoàn cảnh chung quanh, tại phụ cận hắn còn phát hiện một huyết động được che giấu, chắc hẳn chúng một nhà đều là ở tại chỗ đó.

Con sói cái tuy nhỏ hơn hình thù của Y ân rất nhiều, nhưng tương đương cường tráng, mà phản ứng cũng rất linh mẫn. Giang Tiều tính toán, nếu như cứng đối cứng, chính mình xác định chắc chắn chiếm không được lợi thế.

Đang tại trong lúc suy tư, ánh mắt đột nhiên quét đến bên cạnh hốc cây, đó là một gốc cây già cực lớn, có lẽ là năm tháng đã lâu, thân cây đen sì.

Hắn tiện tay nhặt được tảng đá ném vào, nghe tiếng vọng thì chỉ ít là sâu 3-4m, trong đầu đột nhiên toát ra một cái chủ ý. Y Ân chỉ là muốn hắn giải quyết cái này Phong Lang, về phần phương pháp thì, hắc hắc!

Y Ân đứng tại cách đó không xa, nhìn xem hướng cục đá ném bên trong hốc cây, ánh mắt lộ ra một tia khó hiểu. Vốn là bởi vì lo lắng, nghĩ đến một khi gặp nguy hiểm tùy thời tiến lên hỗ trợ, nào biết được người này vẫn còn lè mề!

Giang Tiều điều chỉnh hô hấp đi vào huyết động của Phong Lang, chỉ thấy ở trong chỗ sâu phủ lên dày đặc cỏ khô, một bên còn có con mồi ăn thừa.

” Xin lỗi rồi, ta cũng là không có cách nào.”

Thì thảo tự nói lấy, Giang Tiều lấy ra đá lửa, nhân thể đem cỏ khô nhen nhóm. Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa liền xông lên, mùi thuốc lá bắt đầu ở bên trong huyết động tràn ngập ra ngoài—

Làm xong đây hết thảy, hắn nhanh chóng chuồn đi, trốn ở cửa động.

” NGAO—“

Phong Lang vừa thấy trong nhà lửa cháy, thoáng cái đã đoán được là tên lén lút lúc nãy làm, nổi giận gầm lên một tiếng liền hướng trong động phóng đến.

Giang Tiều trên mặt vui vẻ, chạy đi tới hướng thú con, hắn tranh thủ một phút đồng hồ. Vốn đang lo lắng sói cái không mắc mưu, không nghĩ tới chiều này còn rất dùng tốt.

” NGAO...OOO!”

Con Phong Lang con thấy Giang Tiều tới gần, gầm nhẹ một tiếng, thân người cong lại, bộ lông bị dựng lên, phòng bị nhìn xem hắn. Mà lúc này, sói cái đã phát hiện mắc lừa, rất nhanh hướng phía bên này chạy tới.

” Đồ đàn!”

Cách đó không xa, Y Ân nhìn xem đến đây hết thảy đã hiểu được, Giang Tiều là muốn đem sói cái dẫn dắt rồi đi để bắt thú con. Nhưng hắn không để ý đến tốc độ của Phong Lang, chỉ cần thú con thêm chút phản kháng, lãng phí từng chút một thời gian—kế hoạch nhìn như “hoàn mỹ” sẽ thất bại.

” NGAO!”

Lúc này thời điểm sói cái đã hoàn toàn bị chọc giận, hướng về phía Giang Tiều gào thét, xem ra phải xé hăn mới giải hận.

Thú mẹ nổi giận thì so với bình thường còn khó đối phó hơn nhiều, Y Ân lập tức hóa thú, chạy vội qua hỗ trợ.

” Hắc hắc!”

Đối mặt thú con đề phòng, Giang Tiều lại lần nữa đắc ý nở nụ cười, hăn làm sao có thể cả điểm ấy đều không nghĩ tới? Vung tay lên, một bao bột phấn hất về phía thú con.

” Phù phù!”

Còn không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, thú con gục trên mặt đất. Giang Tiều cúi người chụp tới, ôm trong tay, hướng về trước mục tiêu chạy tới.

Giang Tiều liều hết sức từ lúc bú sữa mẹ đến giờ, chỉ là hai cái đùi đến cùng chạy không qua nổi bốn chân, sau lưng, sói cái gào thét càng ngày càng gần..... Nhiều lần, móng vuốt sói đều suýt chạm đến trên người hăn.

” Vù vù..... Không cần, tự chính mình OK.....”

Liếc thấy hắc báo lao tới chuẩn bị chặn đường Phong Lang, Giang Tiều vù vù thở hào hển ngăn cản.

Nhìn ra cách hốc cây không đến 2m, Giang Tiều hít sâu một hơi, tay vung lên, thú con hiện lên đường vòng cung đã bay đi ra ngoài, hăn đối với chính mình chính xác vẫn là tương đương có lòng tin .

” Ô—“

Lập tức muốn đuổi theo, chỉ thấy con của mình bị ném bay ra ngoài, sói cái kêu đau một tiếng, buông tha cho đối tượng chuẩn bị công kích, hướng phía hốc cây chạy đi.

” Bạch- bạch—“

Trước sau hai tiếng, tiếng thứ nhất là Phong Lang thú con rơi vào hốc cây thanh âm đằng sau một tiếng thì là sói cái cũng đi theo nhảy đi vào.

” Nguy hiểm thật!”

Giang Tiều lau lau mồ hôi, chạy đến hốc cây xác nhận con mình không biết nhảy ra, lúc này mới toàn thân hự thoát té trên mặt đất. Ngắm lại ban nãy từng trình tự đều là cực kỳ nguy hiểm, lại là một trận hoảng sợ.

Lại nói tiếp có chút hèn hạ, hăn là đoán chắc sói cái sẽ không mắc kế thú con, mới suy nghĩ phương pháp như vậy. Bên tai nghe hốc cây ở bên trong thỉnh thoảng truyền ra âm thanh kêu đau, kế hoạch thành công mừng rỡ lập tức tan thành mây khói.

Cảm nhận được khí tức quen thuộc , Giang Tiều ngẩng đầu, cùng hắc báo mặt đối mặt. Con mắt chớp chớp, chán nản, thất vọng nói:” Ta thành công”

Nếu như có khả năng, hăn cũng không muốn làm như vậy.....

Y Ân hóa thành hình người, ngồi đối diện Giang Tiều, trong nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh. Vừa rồi quá đỉnh “săn mồi” rất kinh người- thú nhân bắt con mồi, cho tới bây giờ đều là trực tiếp tiến lên chém giết, biện pháp quanh co vòng vèo như vậy, bọn hăn chưa từng có nghĩ tới. Trên thực tế, thời gian ngắn ngủi như vậy phải nghĩ kế, thú nhân bình thường rất khó làm đến. Lúc trước dùng đến thuốc bột hăn biết được, vốn chỉ là dược hiệu rất nhỏ, cơ hồ xem như có cũng được mà không có cũng không sao, Giang Tiều lại dùng xảo diệu như vậy.

” Các người nói ta nhát gan cũng tốt, vô dụng cũng tốt..... Có thể hay không, đi về?”

Đem vùi đầu tại giữa hai chân, Giang Tiều không dám nhìn tới Y Ân biểu lộ, một giọt nước mắt lạch cạch rơi ở trên tay.

” Chẳng lẽ ta nhất định phải hóa thú? Cùng người đồng dạng săn bắn? Ta cũng không muốn sinh hoạt như vậy. Nếu như là Cát Nhĩ cùng Kết gặp được tình huống ngày đó, phản ứng khẳng định sẽ giống ta.....”

Đó cũng không phải biện giải cho mình, cũng bởi vì hắn là giống đực, phản ứng như vậy là nhất gan, mà đối với giống cái cũng rất bình thường.

Giang Tiều rất muốn nói, hắn vốn cũng không phải là giống đực gì đó, cũng không muốn mỗi ngày thâm tại huyết tinh ở bên trong. Hắn muốn lựa chọn cách sinh hoạt chính mình ưa thích, mặc dù trong mắt bọn hắn đó là cách giống cái sống.

Nói xong lời cuối cùng, Giang Tiều đã không rõ ràng lắm chính mình muốn biểu đạt đến ngọn nguồn là cái gì, chỉ là đối với hết thảy đột nhiên cảm thấy chán ghét.

” Tốt.”

Y Ân chỉ nói một chữ, cho dù với buổi nói chuyện cơ hồ không có trọng điểm, hắn nghe đã minh bạch. Nhìn chăm chú lên vẻ mặt uể oải Giang Tiều, cặp mắt màu xanh đậm lần đầu xuất hiện thần sắc hối hận .

Theo Giang Tiều đi vào bộ lạc, hắn nhận ra cách sống của Giang Tiều, thế nhưng mà sâu trong đáy lòng vẫn bài xích . Cho dù làm đồ ăn tuy đẹp, vị ngon, vật phẩm trang sức lại tinh xảo, ở trong mắt hắn cũng không phải chuyện giống đực nên làm!

Thẳng đến giờ này khắc này hắn mới ý thức tới, Giang Tiều cùng chính mình là bất đồng, hắn thực chất bên trong cũng không có cái loại nhiệt tình đối với máu tươi cùng săn giết, cũng không hưởng thụ sự hưng phấn cùng kích thích do chiến đấu mang đến.

Giang Tiều đột nhiên ngẩng đầu, thanh âm còn mang theo xoang mũi, con mắt có chút đỏ lên. Đến cái thế giới này về sau hắn cũng chỉ tiến bộ mỗi một cái là không còn dễ khóc như ở thế giới trước kia.....

” Ân.”

Y Ân trịnh trọng gật đầu, hắn có quyền lợi gì quý nhiều cách sống của Giang Tiều?

Hơn nữa hắn còn có một phát hiện mới, Giang Tiều kỳ thật so đại bộ phận thú nhân này thông minh hơn, cho dù tất cả mọi người không ủng hộ cách sống này, cũng có thể sống qua ngày vô cùng tốt.

Điểm này, có lẽ hắn đã sớm phát hiện, chỉ là một mực che đậy cho chấp niệm trong nội tâm.

” Các người cứ như vậy trở về?”

Cát Nhĩ đang cho Tập Lỗ ăn thấy hai người liền giật mình kêu lên. Hắn còn tưởng rằng với tính tình của Y Ân, hai người sẽ ở trong rừng rậm vài ngày đây này!

” Ta không bao giờ ... nghĩ đến việc đi rừng rậm nữa.”

Giang Tiều sụt sịt cái mũi, lưng công sọt đựng được thảo đi đến hướng trong phòng, đối với việc có thể cùng Y Ân đạt chung nhận thức, cũng coi như một chuyện này không có uống phí.

” Đã xảy ra chuyện gì?”

Cát Nhĩ có chút bó tay, chẳng lẽ là Y Ân lại mềm lòng ?

Y Ân bỗng chốc trầm mặc, tận lực đem sự tình đơn giản hóa, rất nhanh nói một lần.

” Người nói cũng đúng.....”

Nghe xong toàn bộ chân tướng thần sắc của Cát Nhĩ cũng có chút ít phức tạp. Nếu như bắt buộc chính mình đi săn bắn, chỉ sợ phản ứng có thể so với tiêu càng kịch liệt a!

” Ta lại tìm được một ít đồ gia vị mới, đợi lát nữa Cát Nhĩ lưu lại ăn cơm đi!”

Giang Tiều từ trong nhà nhô đầu ra, nhìn hai người liếc giao cho đạo.

” Thật tốt quá! Bất quá, Tiều người nghĩ kỹ chưa? Tuy cuộc sống như vậy phương thức không có gì không tốt, nhưng lại rất khó tìm bầu bạn ơ!”

Nghe được lại có ăn ngon, Cát Nhĩ hoan hô một tiếng, gặp Giang Tiều tâm tình đã hoàn toàn bình phục, nửa là chăm chú nửa là vui đùa mà nói.

Giang Tiều tư tưởng quá đặc biệt, cho dù mọi người cuối cùng đều có thể tiếp nhận, lại rất khó được đồng hóa.

” Nếu quả thật ưa thích một người, lại thế nào nhẩn tâm nhìn hấn khổ sở?”

Vứt bỏ một câu như vậy, Giang Tiều lại chui vào phòng bếp. Vốn dĩ, hấn cũng không muốn tìm cái gọi là giống cái..... Huống chi, hấn bây giờ còn có người để yêu thích.....

” Cái đó và ta nói có quan hệ sao?”

Cát Nhĩ nghi hoặc mà nhìn về phía Y Ân, cảm thấy lời này quá thâm ảo, hấn hoàn toàn không thể lý giải.

Y Ân không có trả lời, trong nội tâm nhưng có chút xúc động— Giang Tiều nói rất rõ ràng, ưa thích một người cũng không phải hiếu thắng bắt hấn sống dựa theo ý nguyện của mình, mà là muốn tôn trọng lựa chọn của hấn.

26. Chương 26: Được Nắm Tay

Trải qua một phen khó khăn trắc trở như vậy, Giang Tiều rốt cục có thể quyết tâm đến việc chuẩn bị cho lễ trưởng thành, cũng có ý định chuẩn bị mở cửa tiệm.

Liên tục vượt tơ tằm mua lúc trước, Giang Tiều suy tư, đến cùng dùng cái gì mới tốt đây này? Hấn mơ hồ xem qua, tất cả mọi người chỉ dùng một tấm da thú, rất nhiều người đều chỉ chú ý giữ ấm, ít có kiểu dáng đẹp mắt. Điều này cũng khó trách, cửa tiệm của Kerr sinh ý tốt như vậy.

” Be be—“

Ngoài cửa sổ, con Tạp Lỗ Lỗ lại bắt đầu gọi, nhắc nhở Giang Tiều nên cho nó cho ăn, xem chừng ngày nó sinh cũng gần đến rồi.

” Người thật đúng là tham ăn!”

Đem cỏ khô bỏ vào trộn vụn , Giang Tiều nhìn xem nó chỉ lo vùi đầu khổ ăn, cũng không để ý người nuôi mình, phần nộ nói. Mặc kệ hấn nịnh nọt như thế nào, người ta vẫn là vậy cũng không thêm vậy.

Đánh giá lều, Giang Tiều cân nhắc có nên đắp chiếu xung quanh không, như vậy mùa đông mới có thể ấm.

Cái này một xem xét không sao, Giang Tiều phát hiện lều một góc có chút không giống, không khỏi tò mò đi qua xem xét. Nguyên lai, bởi vì sắp sinh sản, Tạp Lỗ Lỗ giật lông xuống mà chuẩn bị cho con nó.

Một cái ý niệm đột nhiên xuất hiện tại trong đầu, nếu như tại trên quần áo dùng những...”lông dê” này làm trang trí, cũng không phải vừa giữ ấm lại đẹp?

Nói làm liền làm, hấn bị kích động chạy về phòng, cầm cái kéo lại lao tới, trong nội tâm đã nghĩ kỹ muốn thiết kế kiểu dáng gì.

” Người ngoan ngoãn không nên cử động, ta chỉ cần một chút thì tốt rồi.....”

Giang Tiều múc lấy cái kéo đến Tạp Lỗ Lỗ trước mặt, cẩn thận đập vào thương lượng, bề ngoài giống như hấn vừa mới không để ý đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

” Be be—“

Cái con Tạp Lỗ Lỗ giơ một cái chân, cảnh giác kêu, giống như đang nói chỉ cần Giang Tiều dám tới gần, nó sẽ đập qua một phát. Cái đồ vật kia mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng nhìn đã nghĩ được mùi “nguy hiểm”.

“.....”

Giang Tiều thèm thuồng nhìn đồng lông xoã tung mềm mại nhưng không dám tiến lên.

” Tiều, ngươi làm cái gì vậy?”

Kết vừa vặn đến “cửa nhà trẻ”, thì chứng kiến một màn buồn cười như vậy, có chút buồn cười mà hỏi thăm.

” Ách, là như thế này” Giang Tiều không có quay đầu lại, đem nguyên do nói.

” Cái này dễ thôi, xem ta .”

Nghe xong lý do là do làm quần áo cho mình, Kết càng muốn giúp đỡ, hơn nữa hắn cũng muốn nhìn xem Giang Tiều lại có kiểu dáng nào.

Nửa giờ sau, Giang Tiều nhìn “lông dê trắng muốt”, vui mừng cực kỳ .

” Đã đủ rồi, nhiều như vậy vậy là đủ rồi.”

Giang Tiều suy nghĩ, có khoảng cỡ hai ba cân, những..đối với Tập Lỗ Lỗ to béo cũng không tính là mất nhiều lông.

Tập Lỗ Lỗ vốn đang thập phần cảnh giác, lúc Kết tiếp cận cũng không có phản ứng kịch liệt gì, con mắt bị bịt lại, càng không nhúc nhích. Kết trên người tựa hồ trời sinh có loại tính chất đặc biệt để cho người vui với thân cận , cả chính hắn cũng không cách nào giải thích.

” Lông...này thật sự muốn dùng trên áo choàng?”

Kết vẫn còn có chút không cách nào tin, không thể tưởng tượng sẽ là bộ dáng gì nữa.

” Hắc hắc, ngươi đợi mà xem đi!”

Giang Tiều tràn đầy tự tin cười vô cùng đắc ý, đã có lông này, hắn cam đoan có thể làm ra một kiện áo choàng để cho Kết chấn động .

” Xem ra, Y Ân quyết định đúng.”

Chăm chú nhìn Giang Tiều cả người tựa hồ sáng lên, Kết đắm chiêu khê nói, việc chuyên tâm cùng vui vẻ thế này, thoát nhìn hắn rất không giống với.....

Có lẽ, Y Ân đã sớm phát hiện mặt này của hắn không đồng nhất. Chỉ là lúc đối mặt với dáng vẻ này của Giang Tiều, không biết hắn nhìn ở góc độ nào? Mơ hồ biết được tâm tư bản thân Giang Tiều, thái độ Y Ân, dường như cũng hơi khác biệt với vẻ ngoài.....

Trải qua lúc trong rừng rậm, Y Ân cũng có thể triệt để nhận thức Giang Tiều bất đồng với những đồng bạn giống đực kia! Bất quá so với then chốt còn có chút khoảng cách.....

Vào đêm, cơ hồ khi tắt cả mọi người tiến nhập mộng đẹp, ánh trăng nhàn nhạt thông qua bộ cửa sổ rơi vào bên trong nhà ở, Giang Tiều vẫn ngồi bên cửa sổ, trong tay cốt châm cao thấp xuyên thẳng qua da thú, lưu lại đường may kỹ càng đều đều , cũng may mắn thú nhân có thị lực tốt, mặc dù ánh sáng có chút tối cũng không ảnh hưởng.

” Còn không ngủ sao?”

Y Ân ngủ đến nửa đêm tỉnh lại, chỉ thấy Giang Tiều vẫn còn vội vàng đang may áo choàng, chuyện này đã là ngày thứ mấy? Người này quả thực giống như là ma, mỗi ngày ngoại trừ quét dọn nấu cơm đều ở cửa hàng.

” Rất nhanh thì tốt rồi.”

Xoa bóp bàn tay lớn có chút đau nhức, Giang Tiều liên miên bắt tận lặp lại trả lời, vốn hắn chỉ tính toán làm áo choàng, nhưng ngẫm lại” Có nên làm mũ hay không, làm thành một bộ” Nảy ra ý kiến, hắn theo kế hoạch làm tiếp đôi giày, thời gian như vậy thật có chút gấp.

Mấy ngày hôm trước chỉ cần Giang Tiều trả lời như vậy, Y Ân cũng sẽ không hề nói cái gì, nhưng nghĩ đến ban ngày thấy tơ máu rõ ràng trong cặp mắt kia.....

“”

Y Ân ngồi trên giường nhìn trong chốc lát, cuối cùng vẫn là nhịn không được đi đến trước mặt Giang Tiều.

” Làm sao vậy?”

Trước bỗng nhiên xuất hiện một pho tượng “đại Phật”, ánh sáng hoàn toàn bị che đi, Giang Tiều khó hiểu ngẩng lên đầu hỏi.

Bất quá ba bốn ngày nữa lễ trưởng thành của Kết đã bắt đầu, không gấp một chút thì không được, ai bảo làm giầy là lòng tham tạm thời nảy ra?

” Ngủ, ngày mai làm tiếp.”

Y Ân không động dậy, trong thanh âm có chút nhàn nhạt không vui.

” Đợi lát nữa-“

Giang Tiều mới nói một nửa, im bật mà dừng, như là đột nhiên bị Kitty cắn đầu lưỡi.

Một tay thành linh vươn ra lấy đi cốt châm trong tay hấn, cả da thú cũng bị để lên mặt bàn.

Sau đó, cái tay kia trực tiếp bắt lấy tay phải của hấn, không cho cự tuyệt mà đem hấn đưa đến bên giường như khiêng hải tử.

Y Ân lại lần nữa cường điệu-” Ngủ!” Hiện tại, lập tức, lập tức!

“.....”

Bàn tay ấm áp rắn chắc kia, im lặng tùy ý mặc hấn lôi kéo, Giang Tiều đỏ mặt, không phải chỉ bắt được tay hấn, mà như đã trực tiếp nắm lấy trái tim hấn rồi.”Tay cầm tay” thế này hết như bị sét đánh –Xác suất “trúng giải độc đắc” là bao nhiêu chứ?

Tuy trong rừng rậm thời điểm kia hấn thật giống như đã “phi lễ” Y Ân, hơn nữa cùng trực tiếp quần trên người . Bất quá, đó là do hấn ngủ say nên vô tình làm ra nhưng hôm nay chính mình là còn tỉnh mà !

Trọng yếu nhất đêm nay thế nhưng mà Y Ân chủ động, ý nghĩa càng thêm bất đồng.

Thẳng đến khi nằm trên giường, đắp kín chăn, Giang Tiều vẫn đang ở trạng thái nửa hóa đá. Bị nắm tay..bị nắm tay kia....nắm tay rồi..... Trong đầu như máy phát tín hiệu tự động lặp lại, một lần lại một lần.

Nhìn trộm nhìn Y Ân bên kia giường , nhưng không có phản ứng gì , thật giống như hành động như vậy đều chẳng khác gì bình thường. Giang Tiều tức giận gào thét trong lòng:” Cái này bình thường sao? Bình thường sao.....?”

Cuối cùng, chỉ có thể nhắm mắt lại cho rằng là không có cái gì phát sinh, có lẽ trong mắt Y Ân cái này thật sự rất bình thường. Cái kia, cho dù không bình thường, hấn cũng không dám hỏi a!

Buổi sáng hai người tỉnh lại, thấy bộ dáng của Giang Tiều, Y Ân nhăn mày càng sâu, trong nội tâm cũng thập phần nghi hoặc, như thế nào ngủ một giấc ngược lại càng nghiêm trọng lúc trước vẫn chỉ là con mắt tràn ngập tơ máu, hiện tại quảng thâm đều có. Vốn với màu da thú nhân nhìn không ra , như vậy có thể tưởng tượng nó đen đến trình độ nào.....

” Ta đi làm cơm.”

Giang Tiều xuống giường như người mộng du, đi về phía phòng bếp. Mấy đêm rồi thao thức, lại thêm tối hôm qua hoàn toàn mất ngủ, tinh thần hấn thật sự không ổn nổi. Đến hấn cũng tự mắng mình không có tiền đồ, bất quá chỉ là nắm tay thôi, còn chưa có làm gì hết!

Chờ thức ăn bưng lên bàn xong, Y Ân mới nhận thấy vấn đề lớn hơn cả, món ăn thoạt nhìn không khác gì bình thường, nhưng hương vị hoàn toàn trật. Quả thực rất mất tiêu chuẩn, khiến hấn lần đầu tiên có cảm giác nuốt không trôi .

” Người có hay không cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

Miễn cưỡng uống xong một ngụm súp cuối cùng, Y Ân không quá xác định hỏi.

” Không có a, ta rất tốt.”

Giang Tiều không yên lòng mà trả lời, lại múc một muôi canh thịt đưa vào trong miệng, vô thức nuốt xuống.

“.....”

Cái này gọi là rất tốt? Y Ân im lặng nhìn xem hần mặt không đổi sắc uống xong muống canh mặn đến mức có thể làm chết con Táp Lỗ Lỗ, ngằm hạ quyết định- nếu như đến buổi tối nếu như Giang Tiều vẫn là bộ dạng này, gọi a mỗ đến xem.

” Tiều..... Có nghe được ta đang nói cái gì không?”

Cát Nhĩ loạng choạng nhìn Giang Tiều, ghé vào lỗ tai hần rống lớn, không có biện pháp, vừa nói đến đây gia hỏa lại bắt đầu phân tâm.

” A, buổi tối người muốn ở lại chỗ này ăn cơm? Không có vấn đề.”

Giang Tiều khó hiểu, Cát Nhĩ lúc nào hiểu được khách khí? Trước kia nhưng hần là mặt dày mày dạn muốn lưu lại ăn chực.

” Người muốn chọc giận chết ta.....” Cát Nhĩ vô lực rũ vai, “Ta nói, áo choàng đã làm xong thì mang đến tế tự đàn sớm một ngày để Giản tế ti làm phép rũ đi những điều không tinh khiết”

” A.”

Giang Tiều gật đầu, vậy thì được mà, áo choàng đã làm tốt , nhưng còn giày? Hần phân thần suy tư.

” Còn có, mới vừa tới nhà của người ta thấy Kiều cùng Kiệt Kiệt, nhìn về phía trên lén lén lút lút , cũng không biết lại đang tính làm trò xấu gì. Bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ , người nhớ đề phòng một chút.”

Cát Nhĩ tiếp tục nhắc tới, hần không tin đêm đó Giang Tiều bị nhện cắn là ngoài ý muốn, rất có khả năng do Kiệt Kiệt làm.....

” Cát Nhĩ-“

Giang Tiều muốn nói lại thôi, nghĩ đến hần và hai người kia có thể là trời sinh không hợp nhau, dứt khoát cái gì cũng không nói. Nghe từ Cát Nhĩ không biết Kiều và Kiệt Kiệt lại làm chuyện gì.

” Cuối cùng, người thành thật khai báo cho ta, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Cát Nhĩ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đe dọa bắn xuyên qua, tuy mặt ngoài “hung dữ.” nhưng trong nội tâm lại tràn ngập tò mò.

” Không có, không có gì.....” Giang Tiều lấp bắp phủ nhận, ngược lại hỏi lại, ” Cát Nhĩ người có người yêu mến không?”

” đương nhiên là không có.” Cát Nhĩ hồ nghi mà nhìn hần, không có phát hiện mình bị chuyển chủ đề.

” Nếu người kia thích người? Sẽ có phản ứng gì? Có thể hay không..... Chủ động nắm tay người có tính không?”

Giang Tiều lấp bắp mà nói, vốn không muốn đem sự tình có chút ngọt ngào đó nói ra đâu nhưng mà vì muốn biết rõ ràng-

” Người yêu thích làm vậy cũng có, bắt quá chủ động kéo tay của ta? Vậy thì càng nhiều, Ngải Tư, Lỗ Tây.....”

Cát Nhĩ hất cằm có chút tự kỷ, lần lượt đếm từng người từng người.

“.....”

Người tên Lỗ Tây kia Giang Tiều cũng biết, hơn một trăm tuổi à nha!

Căn bản cũng không có bắt được trọng điểm vấn đề a, kiểu yêu thích của hần không giống loại yêu thích mình đang nói!

Thế nhưng mà ngoại trừ Cát Nhĩ, còn có thể tìm ai tham khảo? Kết quả nhạy cảm, sợ hần sẽ đoán được.

Còn lời cảnh cáo của Cát Nhĩ, sớm đã bị ném đến tận sau đầu.

27. Chương 27: Một Chút Tâm Tư Nhỏ

ận rộn suốt vài ngày, Giang Tiều gấp sớm gấp đêm , cuối cùng cũng làm xong quần áo, tự giác vẫn còn tương đối thoả mãn.

” Cái tay áo này bên trên có chip bông thiệt đẹp, cổ áo cũng rất thoải mái.....”

Cát Nhĩ chạy lên cầm áo choàng xem, vuốt chíp bông tại ống tay áo , lại đưa hai má cọ cọ. Đặc biệt nhất chính là, cái áo choàng này bên trên còn có cái mũ đi chung bộ, dùng để chắn gió không thể tốt hơn.

” Cái đôi giày da thú đặc biệt mềm mại, bên trong cũng có lông Táp Lỗ Lỗ nè!”

Kết ngược lại đối với đôi giày lông cao tới đầu gối rất hứng thú, mùa đông hắt vô cùng sợ lạnh, đã có cái này thì sẽ ấm áp hơn.

Giang Tiều cười gật gật đầu, nội tâm tràn ngập vui sướng, có cái gì vui bằng khi làm quần áo được bằng hữu yêu thích càng làm người cao hứng đây này? Bao nhiêu mệt nhọc vì lo làm quần áo suốt mấy ngày liền, tựa hồ thoáng cái đã không thấy tăm hơi.

” Nhanh mặc vào ta nhìn xem.”

Cát Nhĩ hưng phấn đem áo choàng nhét vào tay Kiệt, so người trong cuộc còn vội vàng hơn mà nói, hắt đã không thể chờ đợi được muốn xem xem Kiệt mặc vào áo choàng vào sẽ trông như thế nào.

“”

Kiệt mặc vào áo choàng, buộc lại dây thắt lưng, ngẩng đầu đang muốn hỏi xem có đẹp hay không, chỉ thấy Cát Nhĩ cùng Tiều lộ ra một loại biểu lộ cổ quái .

” Kiệt, người mặc bộ y phục này, thật sự là—“

Cát Nhĩ lần đầu có chút hết từ , không biết nên hình dung như thế nào cảm giác kỳ lạ trong nội tâm.

” Xấu lắm sao?”

Kiệt trái phải đánh giá y phục trên người, chính hắt cảm thấy rất thoả mãn, mặc lên người cũng đặc biệt thoải mái.

” Không phải, nhìn rất đẹp, chỉ là không giống bộ dáng bình thường của người.”

Cát Nhĩ càng thêm chuẩn xác hình dung, trong mắt hắt Kiệt mặc vào cái áo choàng này hoàn toàn chính xác là càng đẹp mắt nhưng cho người cảm giác cũng trở nên bất đồng.

” Kiệt bình thường thoát nhìn rất trầm tĩnh, có chút không giống bộ dáng của tuổi hắt..... Hiện tại có chút đáng yêu.....” Giang Tiều cũng nhìn xem hắt, mơ hồ nói ra ý nghĩ của mình.

” Đúng vậy, bộ dạng như vậy tốt hơn nhiều.”

Cát Nhĩ liên tục gật đầu phụ họa, áo choàng có một ít chíp bông làm trang sức, đặc biệt là dây lưng bên trên có nhung, làm Kiệt cả người thêm phần ngọt ngào.

” Tay nghề của Tiều, quả thực không thua Khắc Nhĩ đại sư, mở cửa tiệm cũng có thể.”

Tiêu chuẩn như vậy, nói không chừng người còn lợi hại hơn Bỉ Khắc luôn đó! Kinh ngạc nhất là, hắt có thể thông qua quần áo đem tính chất đặc biệt triệt không ai phát hiện trên người biểu hiện ra ngoài.

” Cái kia, kỳ thật ta vốn cũng có ý định mở cửa tiệm, chỉ là không có không biết xấu hổ cùng các người nói ra.....”

Không nghĩ tới Kiệt lại có thể khéo nói như vậy, Giang Tiều lại càng hoảng sợ, cũng liền đem tính toán của mình nói ra.

” Mở cửa tiệm cũng tốt, đúng lúc lễ trưởng thành Kiệt mặc cái áo choàng này, còn có thể lại để cho mọi người biết một chút về thủ nghệ của người, về sau càng có nhiều người mua quần áo của người.....”

Ngoài ý muốn, Cát Nhĩ cũng nhiệt liệt biểu thị tán thành, còn tích cực hiến kế, mà lại càng nói càng cảm thấy có đạo lý.

Giang Tiều nghe xong lời này rất có chút giật mình, không nghĩ tới Cát Nhĩ đã có ý thức làm quảng cáo tuyên truyền, người này mà ở hiện đại thì tuyệt đối là thiên tài buôn bán nha.

” Chuyện này Y Ân có lẽ đã sớm biết a?”

Tuy rằng ngữ điệu là hỏi thử nhưng vẻ mặt của Kết biểu lộ rõ “ chắc chắn sự thật như thế”.

” Ân.”

Bị ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm vào, nội tâm giống bị nhìn thấu, Giang Tiều có chút chột dạ gật đầu.

” Tốt, nếu như Kết không đề cập tới, người định lúc nào mới nói?”

Cát Nhĩ vẻ mặt bất mãn, đối đãi này khác biệt cũng quá rõ ràng đi à nha! Hắn còn tưởng rằng, chính mình cùng Giang Tiều là người thân nhất đây này! Về phần nguyên nhân ở trong đó , hắn ngược lại là không có nghĩ sâu.

” Không cần phải xem người khác nói như thế nào, chỉ cần chính người ưa thích, vẫn cứ kiên trì a! Đợi lát nữa ta sẽ đem áo choàng đưa đến Tế Tự đàn.”

Kết trừng Cát Nhĩ, nói tránh đi. Giang Tiều lúc trước không tự tin , hắn hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể đoán được.

” Ta và người cùng đi!” Cát Nhĩ lập tức phụ họa, ngược lại vẻ mặt cuồng nhiệt mà nói, “Tiều người còn không biết a, Giản thể nhưng là giống cái duy nhất trong toàn bộ thú nhân ở bộ lạc có thể cùng tự nhiên chi thần câu thông, rất giỏi Tế Tự.”

” Ta biết ngay.....”

Kết buồn cười mà nhìn xem hảo hữu, đã biết rõ vừa nhắc tới Giản, cái gì cũng đều bị Cát Nhĩ ném ra... sau đầu.

Trên thực tế, rất nhiều người đối với Giản đều có độ kính sợ , chỉ là không giống Cát Nhĩ khoa trương như vậy.

” Tự nhiên chi thần?”

Đây là sau khi Giang Tiều xuyên qua, nghe được một danh từ mới.

” Ân, tất cả thú nhân bộ lạc đều sùng bái tự nhiên chi thần, có hắn phù hộ mọi người mới có thể sinh tồn. Từng bộ lạc đều có Tế Tự của chính mình , bất quá Giản là tốt nhất--“

Cát Nhĩ giải thích đến cuối cùng, chủ đề lại quán hồi trở lại trên người Giản.

” Tự nhiên chi thần, cái gì cũng biết sao?”

Giang Tiều thăm dò hỏi, thanh âm có chút phát run, tuy nhiên đi vào Dị Giới hắn một mực khuyên bảo chính mình thích ứng trong mọi tình cảnh, nhưng không có nghĩa là hắn cái gì đều không để ý.

Vô số ý niệm tuôn ra- tự nhiên chi thần kia, phải hay là không biết rõ tại sao mình đến nơi đây? Lại có biết hay không cách trở về như thế nào? Nếu như..... Có thể trở về.....

” Đó là đương nhiên, tự nhiên chi thần là không gì làm không được .”

Cát Nhĩ có chút kỳ quái nhìn Giang Tiều, khó hiểu tại sao nói đến tự nhiên chi thần hắn lại có phản ứng mãnh liệt như vậy. Cho dù hắn tận lực biểu hiện không để ý, vẫn là rất rõ ràng hiện ra.

” Không có, không có gì..... Chuyện trước kia ta đều quên, lại đem tự nhiên chi thần cũng đã quên, thật sự không có gì.”

Giang Tiều miễn cưỡng cười cười, nếu như trước kia không tin thần linh, nhưng bây giờ mình đã đang ở Dị Giới, chẳng lẽ không phải là chứng cứ rõ ràng nhất sao?

” Áo choàng ta đã đưa tới Tế Tự dần lên, người sáng sớm ngày mai tới lấy nha.”

Giản ôn hòa mà nói, đã rất nhiều năm, nhìn xem nguyên một đám giống cái từ từ trưởng thành, chứng kiến bọn hần phát triển, là sự tình mình một lòng cam tâm tình nguyện .

” Chúng ta đây hãy đi về trước.”

Kết gặt đầu cùng Giản Tế Tự nhìn không ra tuổi tạm biệt, tựa hồ mặc kệ bao nhiêu năm, người này dung mạo đều không có cải biến qua.

” Các người đi trước a, ta có vài lời muốn nói cùng Tế Tự.”

Không có cùng hai người cùng đi ra, Giang Tiều thẳng tắp chăm chăm vào Giản, mà nói ra ngoại ý định của mình

Nhìn thấy tình hình này, Cát Nhĩ vốn muốn nói gì đó lại đơn giản bị Kết dụ đi cho được.

Kết minh bạch, mỗi người đều có bí mật của chính mình, mà có một số việc, rất rõ ràng Giang Tiều không muốn cho bọn hần biết rõ. Hoặc là nói, còn chưa phải thời điểm hần nói cho bọn hần biết.....

” Lai lịch của ta, người cũng biết a?”

Đợi hai người vừa đi ra ngoài, Giang Tiều không thể chờ đợi được liền hỏi. Ngày đó thời điểm sinh nhật Kiêu, hần đã cảm thấy người này có vấn đề.

” Tự nhiên chi thần đều có an bài, đối với điều người muốn biết , ta cũng không thể thay hần giải đáp gì.”

Giản vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú lên thú nhân trước mặt, trực tiếp cự tuyệt nói. Hần chỉ là người hầu của thần, cũng không có quyền lợi vượt khuôn.

” Người quả nhiên biết rõ..... Đến cùng vì cái gì đem ta đưa đến đây? Ta rõ ràng là không thuộc về thế giới này-“

Giang Tiều cảm xúc không khống chế được triệt để, hết thấy ấn nhãn cùng ủy khuất kiềm chế từ khi đến đây thoáng cái bạo phát đi ra. Mà bây giờ chính mình bất quá là yêu cầu một đáp án, chẳng lẽ cả cái này hần cũng làm không được sao?

” Ta chỉ hỏi, nếu như có thể trở về, người lựa chọn như thế nào? Dừng lòng của người trả lời, người thật sự muốn trở về sao?”

Giản như trước tỉnh táo nói ra, như là một chậu nước đá hướng phía Giang Tiều tạt qua.

” Ta.....”

Nếu như là thời điểm vừa tới chỗ này , Giang Tiều tuyệt đối sẽ không chút do dự trả lời- hần muốn trở về. Nhưng là bây giờ hết thấy đều đã bất đồng, bây giờ hần dần dần quen sinh hoạt tại đây , đã có bằng hữu, đã có mộng tưởng..... Trọng yếu nhất chính là, nơi này có Y Ấn!

” Vậy người có thể hay không nói cho ta biết, lão tỷ nàng vẫn sống tốt chứ?”

Giang Tiều chán nản mà cúi đầu xuống, đối với câu hỏi của Giản trong nội tâm đã có đáp án. Thời gian không ngừng trôi qua, hết thấy đều đang thay đổi, mà hết thấy đều đã trở về không được. Chỉ là, duy nhất điều làm cho hần không yên lòng , cũng chỉ có Giang Nguyệt.

“Điều này người không phải cực kỳ có nhận thức sao? Mặc kệ người ở chỗ nào, tốt xấu đều quyết định bởi chính người.”

Giản cũng không có trả lời thẳng cho hần, cho dù hần bây giờ nói người thân của Giang Tiều vẫn vô cùng tốt, cũng chỉ là một câu, lại có vài phần sức thuyết phục?

” Đúng vậy a, quyết định bởi với mình.”

Giang Tiều đột nhiên ngừng đầu, hần tin tưởng, với tính tình Giang Nguyệt, nàng nhất định có thể sống vô cùng tốt.

” Còn nhớ rõ lời ta nói lúc trước sao? Vận mệnh cũng không phải là không cách nào cải biến, mấu chốt ở chỗ thái độ của người. Trong lòng người muốn nhất là gì?”

” Ta đã hiểu.”

Giang Tiều sáng tỏ thông suốt, mặc kệ tự nhiên chi thần an bài là gì, hắn đến nơi này, gặp được Y Ân, có lẽ cùng hắn gặp nhau cũng là vận mệnh!

Có lẽ chính mình nên dứt bỏ đủ loại băn khoăn, chủ động tiến về phía trước một bước. Mặc kệ cuối cùng là thành công cũng tốt, thất bại cũng tốt, chung quy có cố gắng qua, cũng sẽ không lưu lại tiếc nuối.

Chứng kiến Giang Tiều trong mắt có một mảnh thanh thần, Giản vui mừng nở nụ cười. Tất cả sương mù trong mắt hắn đã tản ra, mà chuyển biến thành công nhất chính là kiên định, có lẽ đã hoàn toàn nghĩ thông suốt.

” Hôm nay thu hoạch thật đúng là không nhỏ, khổ cực! Cơm đã chuẩn bị xong, rửa tay đến ăn đi!”

Giang Tiều đem món cuối cùng bưng lên bàn, cười nói.

” Hôm nay có chuyện cao hứng sao?”

Y Ân về đến nhà, đầu tiên là nhìn Giang Tiều, đã cảm thấy hắn và thường ngày bất đồng. Cũng không phải nói tướng mạo hoặc là giọng điệu nói chuyện, mà là theo bên trong lộ ra –cụ thể hắn cũng nói không rõ ràng.

” Cũng không có cái gì, chỉ là quần áo cho Kết đã làm xong, đã đưa đến Tế Tự đàn “Nghĩ nghĩ, hắn lại nói tiếp đi,” Kết cùng Cát Nhĩ biết rõ ta muốn mở cửa tiệm, đều rất ủng hộ! Về sau ta muốn mở một tiệm tốt nhất, tốt như tiệm của Bửu Khắc.....”

Y Ân tùy ý ngồi xuống đối diện, Giang Tiều tràn ngập hùng tâm tráng chí mà ” tuyên bố”, về sau hắn muốn có lợi nhuận thật nhiều tiền. Trước kia chỉ muốn tự lập là đủ rồi, hiện tại hắn đã có mục tiêu mới—phải nuôi gia đình!

” Ân.”

Nguyên lai, là vì đạt được ủng hộ của Kết và Cát Nhĩ mới có phản ứng như vậy. Đã nhận được đáp án mong muốn, tâm tư Y Ân lại đặt lên đồ ăn.

Cũng may Giang Tiều lại khôi phục tiêu chuẩn nấu cơm như bình thường, hơn nữa hắn phát hiện, chỉ cần người này cao hứng, đồ ăn sẽ đặc biệt phong phú. Nói như vậy, hắn ngược lại hi vọng Giang Tiều tiếp tục bảo trì như vậy!

” Ăn ngon sao?”

Giang Tiều rất nhanh đã ăn no rồi, nâng cằm lên nhìn chăm chú đối người nào đó đang “đại càn quét” phía đối diện, ý nghĩa lời nói không rõ.

” A....”

Trong miệng nhai thịt nướng, Y Ân đơn giản gật đầu, phân thần nhìn Giang Tiều, đây không phải rõ ràng sao? Còn phải hỏi?

” Ta đây về sau mỗi ngày làm cho người.”

Giang Tiều cười tủm tỉm bỏ xuống mỗi nhử, cùng đợi cá lớn mắc câu.

” Ân.”

Mỗi ngày đều làm? Y Ân không cần nghĩ ngợi liền đáp ứng, hắn cầu còn không được.

” Ta muốn làm hai thanh xích đu, ngày mai người đi chém mấy cây cọc gỗ trở về nha!”

Ở gần nơi ẩm áp, nằm ở trên xích đu như mèo ngủ đông, nếu như lại ăn khoai nướng—quá tuyệt vời đi a.

Ban ngày Kết đưa tới một cái giỏ có nhiều loại “quả”, giống khoai lang như đúc, hi vọng hương vị cũng sẽ không kém khoai lang ở hiện đại.

” Tốt.”

Tuy nhiên không biết xích đu là cái gì, Y Ân vẫn là sẵn khoái đáp ứng. Dù sao, đối với những cái... kỳ lạ quý hiếm mà Giang Tiều nghĩ ra, hắn đã sớm thấy nhưng không thể trách.

” Trước nhà có một mảnh đất lớn để trồng, ta muốn trồng một chút hoa cỏ gì đó—

Ân, trước tiên có thể thử trồng một ít dược thảo, thành công lại tại bên trong ruộng gieo trồng số lượng lớn— Giang Tiều tính toán, tiếp tục xem phản ứng của Y Ân.

” Chính ngươi quyết định là tốt rồi.”

Súp mới uống một nửa, Y Ân phìền muộn mà buông, cái người này còn để cho người tốt ăn ngon cơm hay không?

Hắn hoàn toàn không để mắt đến một vấn đề—người nào đó chỉ là tạm thời ở tại nơi này, sớm cũng đi a?

” Uống chậm một chút, trong nồi còn có.”

Giang Tiều hảo tâm tình trấn an, một vài người, một ít sự tình, một khi thành thói quen muốn thay đổi cũng khó khăn.

Đồ tham ăn nào đó thành công được vỗ yên, căn bản không có phát hiện, có người đang có kế hoạch từng giọt từng giọt xâm lấn cuộc sống của hắn.

28. Chương 28: Hồn Loạn

Đối với bộ lạc mà nói, lễ trưởng thành của từng giống cái đều rất trọng yếu, điều này ý nghĩa từ nay về sau hắn còn có trách nhiệm sinh sản. Tuy thú nhân mệnh rất dài, nhưng để mang thai một đứa bé cũng rất không dễ dàng, có gia đình thú nhân phải chờ trên cả chục năm.

Lễ trưởng thành của Kết cuối cùng đã đến, ngày hôm nay tất cả mọi người không có đi ra ngoài săn bắn, từ sớm đã tụ tập ở quảng trường bộ lạc chuẩn bị. Trên thực tế, đây cũng là một hội biến thành mở tiệc vui vẻ, mượn cơ hội như vậy tất cả mọi người sẽ thỏa thích thư giãn một tí.

Ngày vui như vậy, mọi người đều mang đến một phần đồ ăn, không say không về—

Cùng mọi người đồng dạng, sáng sớm Y Ân cùng Giang Tiều đã kiêng một đầu hương quảng trường đi đến. Bình thường Giang Tiều không muốn cùng mọi người gom góp , cho dù mọi người đối với hắn thái độ đã đổi mới không ít. Bất quá ai bảo hôm nay là thời gian đặc thù? Lễ trưởng thành của Kết, hắn cũng không thể không đến.

Đi đến một chỗ ngã ba, vừa vặn cùng hai người trước mặt chạm nhau, Giang Tiều ngẩng đầu nhìn thật đúng là khéo, như thế nào tại nơi nào đều có thể đụng phải Kiệt Kiệt cùng Kiều? Hai người đều ôm theo rổ, bên trong giống như chứa các loại trái cây. Hắn thực hoài nghi, hai người này phải hay là không tính toán tốt rồi .

” Thật sự là trùng hợp nha ah, chúng ta cũng đang muốn đi qua.”

Khó được Kiệt Kiệt chủ động tiến lên chào hỏi, hơn nữa lại còn là đang nói với Giang Tiều.

” Ách.....”

Đối với sự nhiệt tình đột nhiên xuất hiện, Giang Tiều không biết phản ứng như thế nào, chỉ có thể cười ngây ngô cho qua.

” Nghe nói lễ trưởng thành của Kết lễ bào là ngươi làm, ta thật sự là không thể chờ đợi được muốn xem xem là cái dạng gì nữa.”

Nhìn xem cái bộ dạng trì độn của người này, còn muốn nói lại chuyện phát sinh lúc trước, Kiệt Kiệt cố nhịn, vẫn là thốt ra khỏi miệng.

” Tay nghề của hắn, ta đã từng thấy qua, rất không tồi.”

Kiều mỉm cười chen vào nói, ngăn cản Kiệt Kiệt nói tiếp, trên mặt tuy bất động thanh sắc, nhưng trong lòng âm thầm oán hận, tên này như thế nào thiếu kiên nhẫn như vậy! Vạn nhất lộ ra dấu vết gì, không phải kiểm củi ba năm thiêu một giờ?

” Ha ha, cũng không có gì.....”

Được tán thưởng như vậy, Giang Tiều cảm giác là lạ, cảm thấy có chút không có ý tứ, đặc biệt là không có quen thấy người trước mặt.

“Cùng Đạt Lợi hẹn gặp tại quảng trường rồi, chúng ta đi trước nhé.”

Không đợi Kiệt Kiệt trả lời, Kiều giống như tùy ý mà kéo cánh tay của hắn, đem người kéo đi.

” Kiều hôm nay là làm sao vậy?”

Cho dù Giang Tiều ngẫu nhiên có chút nét ngơ ngơ, lúc này cũng hiểu được có chút không đúng. Hơn nữa hắn cảm giác, cảm thấy hôm nay hai người kia đối với chính mình có thái độ kỳ quái, đặc biệt là Kiều, tuy thoát nhìn cười, nhưng trong mắt không có sự vui vẻ.

“.....?”

Y Ân ngược lại là không có chú ý nhiều như vậy, chỉ giương mắt nhìn về phía Giang Tiều.

” Mỗi lần Kiều thấy người, đều—” Hận không thể nhào lên, nói không dễ nghe thì.. giống như mèo thấy chuột. Lời này, Giang Tiều đương nhiên là không dám nói, nghĩ nghĩ, rốt cuộc tìm được một câu so sánh phù hợp, ” Trong ánh mắt sẽ chứa không nổi những người khác.”

Cho nên Giang Tiều mới kỳ quái, hôm nay Kiều rõ ràng khác thường không có cùng Y Ân chào hỏi.

Lúc nói lời này, Giang Tiều cũng chú ý tới, hương vị dấm chua. Trước kia thời điểm không muốn mình bạch, hắn còn có thể khắc chế, nhưng bây giờ một khi hạ quyết định, đã cảm thấy càng phát ra không thể nhẫn nhịn. Ai, ngẫm lại kế hoạch của mình, bề ngoài giống như quá chậm một chút!

” Người cũng rất kỳ quái.”

Nào biết được Y Ân thành linh toát ra một câu như vậy, nhìn từ cao đến thấp đánh giá Giang Tiều. Kiều có điều kỳ quái gì hắn không có để ý, bất quá Giang Tiều người này trước kia đến giờ không dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình.

” Khụ khụ, ta kỳ quái chỗ nào?”

Giang Tiều trong nội tâm nhảy dựng mạnh mẽ, giả vờ ho khan một tiếng, không quá thoải mái nói tiếp. Chẳng lẽ, chính mình thật sự biểu hiện quá rõ ràng à.?

” Không có gì, đi thôi!”

Y Ân lại nhìn hắn một cái, để cho hắn nói cụ thể là lạ ở chỗ nào, lại nghĩ không ra.

” Ừ, Kết vẫn chờ chúng ta đây!”

Giang Tiều lập tức phụ họa, đứng sau hắn vụng trộm vỗ ngực một cái, nguy hiểm thật!

Đến xem thử, quảng trường đã tụ tập không ít người, chính giữa đặt mấy hàng bàn song song, chất đầy đủ loại đồ ăn, có mới lạ : thịt thú vật tươi sống, cũng có đủ loại trái cây.

Một hồi mùi thơm quen thuộc ngọt ngào ả ả nhẹ nhàng tới, Giang Tiều hấp hấp cái mũi, giống như con cún con đi tìm đồ ăn. Đi đến trước một cái thùng gỗ, hắn cúi đầu xem xét, bên trong quả nhiên là tràn đầy rượu trái cây, chỉ là không biết dùng trái cây gì làm ra, nghe thấy thì hình như hương rượu nho nhiều hơn.

” Nhìn một cái, lại có một ý nghĩ muốn uống trộm, nếu như bị Đa Nhĩ đại thúc phát hiện, người thảm rồi.”

Một thanh âm trêu ghẹo đột nhiên xông ra, hừ Giang Tiều đột nhiên ngẩng đầu.

Trước mắt là một giống đực cao lớn , bộ dạng cùng cột điện bằng sắt giống nhau ghê, vừa đen lại cường tráng, lúc này lại có chút hăng hái mà đánh giá Giang Tiều-” Người là ai? Ta như thế nào chưa từng thấy qua người?”

” Ta không muốn uống trộm rượu, ta chính là nghe thấy..... Ta, ta gọi Giang Tiều.”

Giang Tiều vô ý thức phủ nhận điều người này nói, trong nội tâm thẳng cảm thán, cái người này thật đúng là cao ah, hẳn một mực đều cho rằng Y Ân đã là cao nhất, người. này rõ ràng so với Y Ân còn cao hơn một cái đầu.

” Người nói thứ này gọi là rượu? Vậy người biết cách để làm ra ?”

Thú nhân cao lớn lộ ra thần sắc ngạc nhiên, coi như là Đa Nhĩ đại thúc cũng chỉ là ngẫu nhiên tại một thạch đàm phát hiện thứ này, đối với nó lai lịch cũng không biết.

” Lạc, người lại đang khi dễ người?” Kết thanh âm kịp thời vang lên, ngoài ý muốn mang theo một ita cảm xúc chấn động.” Tiều là bằng hữu của ta, người nếu dám-“

” Hắc hắc, ta chỗ nào dám khi dễ hử ah?” Lạc nịnh nọt cười cười, ngược lại lúc nhìn về phía Giang Tiều , trong ánh mắt dò xét một chút-bằng hữu của Kết? Một tên giống đực? Sẽ không phải là.....

Trong nội tâm cảm giác nguy cơ lập tức sâu sắc, hẳn cố ý trở về vào lễ trưởng thành của Kết, chẳng lẽ đã bị tên này hót tay trên???

” Hử, hử không có khi dễ ta.”

Giang Tiều bị ánh mắt có chút ít địch ý nhìn, lập tức giải thích nói. Xem ra Lạc cũng là bằng hữu của Kết, hơn nữa giống đực này đối với Kết thái độ cũng rất không bình thường, cũng không thể lại để cho bọn hử có hiểu lầm gì đó được.

” Nói đúng là được, bắt quá, tên này từ chỗ nào xuất hiện ?”

Lạc một bộ dạng “anh zai tốt” vỗ vỗ bả vai Giang Tiều, lúc này không có chú ý, hiện tại mới phát hiện tên này căn bản không phải người trong bộ lạc. Bất kể là thú vằn trên mặt hử , hay mùi trên người, khắp nơi đều lộ rõ điểm này.

” Ta, ta sẽ không hóa thú, bắt không được con mồi..... Cho nên.....” nói đến đây, Giang Tiều nghẹn lời không nói tiếp

” Hử là Ưng tộc , bởi vì một ít nguyên nhân nên đến bộ lạc chúng ta, hiện tại tạm thời ở trong nhà Y Ân.”

Thấy Giang Tiều vẻ mặt khốn quẫn, Kết chủ động thay hử giải thích, cũng khó trách, Lạc mới từ rừng rậm lịch lãm rèn luyện trở về, vẫn chưa nghe nói chuyện này.

” Ở nhà Y Ân?”

Lạc cũng không có để ý thân phận Giang Tiều , vừa rồi là vì đối đề tài nên thuận miệng hỏi , trong bộ lạc ngoại trừ Kết ai hử cũng không chú ý.

Lại nghe Giang Tiều nói sẽ không hóa thú, trong mắt của hử địch ý lập tức tiêu trừ, hử cũng có ý nghĩ giống mọi người, giống đực sẽ không hóa thú , căn bản không có uy hiếp gì. Ngược lại là đối với lời nói của Kết sinh ra hứng thú—tên chịu được tên Y Ân ít nói kia á? Thật đúng là cực kỳ khủng khiếp!

” Y Ân hử rất tốt, đối với ta rất tốt..... Hử chỉ là-“

Chứng kiến phản ứng của Lạc, Giang Tiều vội vàng vàng muốn thay Y Ân giải thích , không muốn hử bị hiểu lầm, muốn nói Y Ân chỉ là biểu hiện ra thoạt nhìn lạnh lùng.....

” Được rồi, tính tình tên kia ta còn không biết? Không cần thay hử giải thích.”

Lạc chặn họng hử mà nói, trên mặt lộ ra mỉm cười thiệt tình , vốn là không ghét, bây giờ nhìn Giang Tiều lại thuận mắt không ít.

” Vừa mới chúng ta nói đến chỗ nào rồi? người nói thứ này gọi rượu?”

Nói xong, Lạc rất tự nhiên nắm vai Giang Tiều, đem người kéo đến một bên nói chuyện.

Giang Tiều vẫn là lần đầu tiên gặp được giống đực như vậy, đã nghe chuyện của mình mà không lộ ra thần sắc xem thường, còn biểu hiện ra bộ dạng bạn tốt. Đối với Lạc "nhiệt tình" như vậy cũng có chút chống đỡ không được, ngay lúc này còn có thể phân thần suy nghĩ- vẫn là tính tình Y Ân dường như thích hợp với mình hơn.

Thấy ánh mắt cầu cứu của Giang Tiều, Kết lập tức trừng mắt nhìn Lạc- "Người như thế nào lại về?"

"Đây không phải vì tham gia lễ trưởng thành của ngươi sao? Còn có, qua hôm nay ngươi có thể làm bạn lữ của ta."

Lạc lập tức ngoan ngoãn rút tay về, tiếp tục đối với Kết nịnh nọt cười. Đầu nói vô quýt dày có móng tay nhọn, xem ra hẳn là bị Kết trị gắt gao.

"Các người?"

Giang Tiều giật mình nhìn xem hai người kia, Kết ôn hoà thông minh, cùng cột điện đen?

Ba người đang nói chuyện, chỉ thấy Y Ân đã đi tới, Lạc đi lên cho hắn một đám xem như chào hỏi, thuận miệng hỏi: "Ta nói, người cùng Kiều lúc nào cử hành nghi thức ah? Dứt khoát khi ta lấy Kết, tặng thêm hai người các người, cùng một chỗ rất cao minh."

"Lạc-"

Kết vội vàng ngăn lại cái miệng của tên đàn nào đó, lạnh lẽo liếc nhìn Giang Tiều, vốn đang cho rằng hắn sẽ bị đả kích, ai ngờ nhưng chỉ là có chút ảm đạm. [má xốt con quá TT^TT đậu mớ thăng cột điện đàn]

"Lạc, nói lại lần nữa xem, ta cùng Kiều là không thể nào."

Y Ân nhíu mày nhắc lại, hẳn cho là tâm tư của mình mình lại không hiểu sao.

"Chắc chắc, đáng tiếc....." Lạc tiếc hận nhìn Y Ân, thành linh bị một đạo ánh mắt oán giận quăng qua, hắn tính phản xạ nhìn về phía nơi phát ra.

Mắt nhìn đến, chỉ thấy Giang Tiều biết vâng lời đang nhìn chăm chú lên mặt đất, có lẽ- là ảo giác của mình a!

Lạc không xác định nghĩ, Giang Tiều không có lý do trừng chính mình ah!

"Lạc, người chừng nào thì trở về?"

Lại có một thanh âm chen vào, chỉ là rõ ràng âm thanh có chút bất ổn.

Giang Tiều nghe xong không khỏi muốn thở dài, quả thật là không thể nào trùng hợp hơn? Nhân vật trong chủ đề vừa nhắc cũng xuất hiện, giọng Lạc không nhỏ, không biết đối thoại vừa rồi Kiều đã nghe được bao nhiêu.

Bất quá, với đôi tai thính của Y Ân, có lẽ đã sớm phát hiện có người tới gần- chẳng lẽ, khi này là hắn cố ý để cho Kiều nghe được?

"Vừa trở về không bao lâu-"

Lạc vẻ mặt thản nhiên mà cười nói, bộ dạng không có nửa điểm, cho dù ở đây Kiều bị tổn thương, vậy cũng không phải mình. Ở trong mắt hắn xem ra, hai người này cũng "dây dưa" quá lâu, còn không bằng sớm quyết định.

"Cái này tốt rồi, người lập tức sẽ đạt thành tâm nguyện!"

Kiều tiếp tục như không có việc gì cười hân huyên, ngẫu nhiên không để lại dấu vết nhìn về phía Giang Tiều, ánh mắt nhưng có chút rét run.

"Đã gần bắt đầu, chúng ta đi thôi!"

Kết cũng thờ dãi theo, ngày tốt vậy bị Lạc làm rối lên, còn không biết muốn loạn thành bộ dáng gì nữa!

29. Chương 29: Thiêu Đốt Tiểu Vũ Trụ

Mọi người đang hướng đến sân mà đi, thật xa chỉ thấy Cát Nhĩ chạy tới trước mặt, trên mặt có thần sắc bối rối.

” Két, Giản tế tự tìm người, đi qua nhanh lên một chút đi!”

Cát Nhĩ miệng thở phì phò, ngay cả chào hỏi Lạc cũng không kịp, trực tiếp đem Két kéo đến đi một bên.

” Xảy ra chuyện gì? Vội vã, hoang mang rối loạn như vậy?”

Lạc tò mò nhìn sang, cái tên này đã lâu không thấy, Cát Nhĩ như thế nào trở nên nôn nóng nóng .

” Không liên quan đến các người!” Cát Nhĩ mặt trắng không còn chút máu, nói xong lại lôi kéo Giang Tiều,” Người cũng cùng đi.”

Chỉ chớp mắt một cái, hai người đã bị lôi đi, Lạc khó hiểu nhìn xem bóng lưng ba người kia đi xa xì xào thì thầm nói:” Nói không liên quan chuyện của chúng ta, tại sao lại đem Giang Tiều lôi đi? Dù có đem đi , cũng nên là Kiều a!”

Ý nghĩ trong đầu hần “các người” của Cát Nhĩ đương nhiên là chỉ bọn hần những... giống đực, nào biết được trong tiềm thức Cát Nhĩ sớm đem Giang Tiều quy với giống cái bọn họ.

” Người vừa trở về không biết, ba người bọn hần tốt lắm!”

Kiều cười nói tiếp, giọng điệu có chút cổ quái, tâm tình ngược lại là tốt hơn nhiều, đối với Cát Nhĩ bỏ qua cử động của hần cũng không chút nào chú ý.

” Thật không.....”

Đối với Kiều lập lời nước đôi lời nói, Lạc cảm giác, cảm thấy dị thường, thời gian hần đi, giống như đã xảy ra không ít chuyện ah!

” Cát Nhĩ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Két đi theo chạy gọi thẳng xoẹt, thật sự là chạy không nổi rồi, kéo lấy Cát Nhĩ bước chân chậm lại.

” Nhanh đi, nhanh lên đi xem! Áo choàng..... Áo choàng bị hủy!”

Cát Nhĩ lau lau mồ hôi trên trán, vốn hần chỉ là muốn đem cho Giản tế tự một ít trái cây, đi qua tế tự đàn đã thấy quần áo bị hủy rồi.

” Người nói cái gì? Quần áo bị hủy?”

Giang Tiều nghe xong, so với bọn hần càng sốt ruột, nhanh như chớp hướng Tế Tự đàn chạy tới, trực tiếp đem hai người bỏ lại đằng sau.

Cái bộ y phục kia, hần đã hao hết tâm tư, không quản ngày đêm làm được, tại sao lại bị hủy!

” Quần áo ở đâu?”

Nhìn thấy nó, Giang Tiều cũng bất chấp thất lễ hay không thất lễ, lập tức lôi kéo hần hỏi thăm.

” Ở chỗ này.”

Giản sắc mặt ngưng trọng mà đem áo choàng đưa tới, hần cũng không có nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện như vậy. Ở tế tự đàn nhiều năm như vậy, tình huống áo choàng bị hủy vẫn là lần đầu gặp được!

Giang Tiều tiếp nhận quần áo cẩn thận lật xem, chỉ thấy phía sau lưng rách một cái lỗ, khoảng chừng lớn như chén ăn cơm. Nhìn vết thủng, như là bị động vật nào đó cắn –” Tại sao có thể như vậy?”

Két cùng Cát Nhĩ chạy vào, vừa vặn thấy như vậy một màn, mà ngay cả Két gần đây bình tĩnh cũng lại càng hoảng sợ.

” Nhìn xem như là có tiểu động nào đó vật cắn .”

Cát Nhĩ vuốt phần biên áo choàng bị tổn hại , vẻ mặt đau lòng, quần áo xinh đẹp như vậy còn chưa có mặc đã hư mất.

” Không đúng.”

Giang Tiều gắt gao chăm chăm vào áo choàng, đột nhiên cắt lời Cát Nhĩ nói. Nếu như khi nãy chứng kiến áo choàng bị hủy là thương tâm, hiện tại thì là phần nộ!

” Người nói là, áo choàng không phải là bị cắn xấu ?”

Kết trong mắt tinh quang lóe lên, cơ hồ đồng thời đã minh bạch ý tứ trong lời nói của Giang Tiều, vốn hẳn cũng có chút ít hoài nghi.....

” Các người xem, tuy những chỗ này cực lực được nguy trang thành vết gặm cắn , nhưng lại rất chỉnh tề, rõ ràng cho thấy do vũ khí mài bén tạo thành .”

Giang Tiều vẻ mặt chắc chắn mà nói, cái khác không dám nói, nhưng ở phương diện làm quần áo hẳn có tuyệt đối tự tin.

” Thật quá đáng, rốt cuộc là ai nhẫn tâm làm hỏng?”

Cát Nhĩ nghe xong lập tức gơ chân, lòng đầy căm phẫn kêu lên. Coi như là đối với Kết có bất mãn gì. cũng không nên làm ngay thời gian trọng yếu như vậy.

” Sự tình không chỉ có như vậy, nghi thức đã muốn bắt đầu, nếu để cho mọi người biết áo choàng bị tổn hại, đối với Giang Tiều cùng Kết đều bất lợi.”

Nói đến chỗ này, Giản thần sắc càng thêm ngưng trọng, tại Tế Tự đàn sạch sẽ áo choàng xảy ra vấn đề, mọi người chỉ biết cho rằng là tự nhiên bị thần hạ tội đến, hai người bọn họ đều bị mọi người cho rằng là điếm xấu — đến lúc đó, nói không chừng sẽ bị đuổi ra bộ lạc. Đặc biệt là Giang Tiều, vốn mọi người đối ngoại tộc độ chấp nhận đã không cao.

” Cái này rõ ràng là có người ý định xấu phá hư, cùng mọi người nói rõ không được sao?”

Cát Nhĩ nghe xong rất nóng nảy, hẳn sao có thể trở mặt nhìn xem hai hảo hữu bị đuổi ra bộ lạc?

” Người nói là có người ý định xấu phá hư, có ai sẽ tin tưởng? Chúng ta là tin tưởng Giang Tiều, nhưng những người khác thì sao?”

Kết tỉnh táo mà phân tích, đối với sự tình tính nghiêm trọng Giản tế tự nói, hẳn tự nhiên lại hiểu không qua. Chỉ là, trước mắt sự tình cũng nên có một phương pháp giải quyết .

” Đúng rồi, ta khi đó không phải thỉnh Khắc Nhĩ đại sư làm một kiện sao? Tuy không tốt như Giang Tiều làm, nhưng lúc này cũng chỉ có thể chấp nhận.

Con người Cát Nhĩ đảo một vòng, ngược lại hẳn nghĩ ra một chủ ý, vốn bọn hắn tính toán dùng áo kia vào lễ trưởng thành của Kết.

” Không được— Ai ngờ người phản đối đầu tiên là Giản,” Áo choàng không có trải qua tinh lọc, sao có thể xuất hiện tại nghi thức? Đây là sự khinh nhờn với thần .”

” Vậy chẳng lẽ trở mặt nhìn áo choàng bị hủy, Kiêu với Giang Tiều gặp nạn?”

Dù cho bình thường đối với Giản vô cùng sùng kính, Cát Nhĩ hôm nay vẫn bất mãn nói

” Tự nhiên chi thần sẽ đối với người mạo phạm hắn trừng phạt, ta tuyệt không cho phép các người làm như vậy.”

Giản như cũ bất vi sở động, ở trong mắt hắn xem ra bất luận kẻ nào cũng không thể mạo phạm tự nhiên chi thần, bất kể là xuất từ lý do gì .

” Cũng không phải không có cách nào.....” Ngay tại lúc tranh luận kịch liệt, Giang Tiều nhìn chăm chăm áo choàng trong tay mở miệng.

” Người nói gì?”

Cát Nhĩ cùng Kết đồng thời lộ ra hoài nghi , bọn hắn thật sự nghĩ không ra, đến lúc này, ngoại trừ đổi kiện áo choàng còn có biện pháp nào.

“Cũng không phải không có cách nào.” Giang Tiều lần nữa nhắc lại, nhìn về phía bên người ba người kiên định nói:” Ta có thể sửa chữa tốt nó, hơn nữa cam đoan một chút dấu vết cũng nhìn không ra.”

Cát Nhĩ hoan hô một tiếng–” Vậy thì thật là thật tốt quá, đã như vậy còn chờ cái gì?” Từ khi thấy qua áo choàng này, hắn đối với tay nghề quần áo của Giang Tiều, đã hoàn toàn tin phục.

” Bất quá, ta cần phải thời gian, tu bổ rất phí công phu. Nghi thức lập tức đã gần bắt đầu, không biết tới có kịp hay không....”

Giang Tiều có chút do dự mở miệng, ban nãy ba người thảo luận thời điểm hắn nghĩ đến một cái biện pháp, chỉ là tính toán thời gian sợ là không đủ. Cách nghi thức bắt đầu còn lại không đến hai giờ, mà hắn ít nhất cần ba giờ.

” Trước mắt, cũng không có biện pháp khác, chúng ta sẽ tận lực giúp người kéo dài.”

Đã đến tình trạng này, cũng chỉ có ngựa chết cho rằng là ngựa sống y, Kết vẽ mặt kiên định nhìn Giang Tiều.

” Còn có, đợi lát nữa Cát Nhĩ có thể đem kiện áo choàng Khắc Nhĩ làm đến hay không?”

Giang Tiều trong mắt toát ra hừng hực lửa giận, bất kể là xuất phát từ nguyên nhân tiến hành trả thù nào, hư hao quần áo đều không thể tha thứ. Hắn không chỉ muốn đem quần áo tu bổ càng thêm hoàn mỹ, còn muốn bắt cái tên vô lại kia.

” Giản Tế Tự vừa mới không phải nói, không thể dùng–“

Cát Nhĩ không hiểu, Giang Tiều lại để cho hắn đem kiện áo choàng kia đến thì có thể làm gì được?

” Tiều đã nói như vậy, người cứ đi lấy a!”

Kết lắc đầu, ngăn cản Cát Nhĩ tiếp tục lãng phí thời gian, hắn tin tưởng cách của Giang Tiều..

Trên quảng trường người càng tụ tập càng nhiều, tất cả mọi người tại trông mong chờ nghi thức bắt đầu, rất nhiều giống đực càng là rục rịch, tính toán đợi nghi thức vừa kết thúc liền hướng Kết đưa ra làm bạn lứa của mình.

” Ồ, như thế nào lúc này còn không có thấy Kết?”

Rốt cục có người phát hiện, đến lúc này nhân vật chính hôm nay còn không có xuất hiện, theo lý thuyết hắn có lẽ sớm làm chuẩn bị mới là.

” Vừa mới ta nhìn thấy hắn bị Cát Nhĩ lôi kéo hướng Tế Tự đàn chạy đi, bộ dạng rất sốt ruột, sẽ không phải là xảy ra chuyện gì a!”

Kiều mỉm cười đứng trong mọi người ra vẻ lơ đãng nói.

“Cát Nhĩ chính là tính nôn nóng, có thể có chuyện gì? Kết nhất định là đổi áo choàng đi.”

Nghe xong lời này, Lạc lập tức giận, lớn giọng nói. Nhưng trong lòng cũng có chút ít thấp thỏm không yên, không biết bọn hắn đến cùng đang làm cái gì?

” Vậy là tốt rồi, vạn nhất nếu làm trễ nãi nghi thức, chi thân sẽ trách tội .”

Kiệt Kiệt cùng Kiêu liếc nhau, trong mắt toát ra một tia đắc ý– đổi áo choàng? Chỉ cần Kết dám đem kiện áo choàng kia mặc đến!

” Đến rồi, đến rồi–“

Mấy sắc thú nhân thoáng cái thấy Giản tế tự đến, theo sau là Kết cùng Cát Nhĩ.

” Làm sao có thể.....?”

Kiệt Kiệt hô nhỏ một tiếng, kiễng mũi chân nhìn sang, quả nhiên thấy Kết mặc một thân áo choàng đến—chỉ có điều, áo này cũng không giống áo kia.

” Tốt rồi, nghi thức bắt đầu đi!”

Giản thanh hắng giọng, nhìn chung quanh mọi người một vòng, ôn hòa tuyên bố.

” Vân...vân, đợi một tý, tại sao không có thấy Giang Tiều? Hắn không phải bạn tốt của Kết? ngày quan trọng như vậy tại sao không tới?”

Kiệt Kiệt bỗng nhiên hô ngừng, không có hảo ý mà nhìn về phía Kết, cho rằng đổi kiện áo choàng thì không có việc gì đến sao? Sự tình cũng không dễ dàng chấm dứt như vậy.

” Hắn có chuyện, không thể tới.”

Kết chậm chậm vào Kiệt Kiệt khoảng chừng nửa phút, lúc này mới chậm rãi giải thích nói.

” Áo choàng trên người người rõ ràng là Cát Nhĩ đưa, chẳng phải lúc kia Giang Tiều làm cho người một kiện sao?”

Bị Kết nhìn chằm chằm, Kiệt Kiệt chỉ cảm thấy như là bị dao găm sắc bén thối qua, chẳng lẽ hắn phát hiện cái gì? Bất quá, sự tình đến trình độ này, cũng chỉ có kiên trì tiếp tục.

“.....”

Lúc này đây, Kết trầm mặc càng lâu, tựa hồ đã hết từ. Mà hắn trầm mặc, cũng làm cho mọi người xác nhận, Kiệt Kiệt nói đều là sự thật.

” Tự tiện mặc áo choàng chưa qua tinh lọc tham gia lễ trưởng thành ,người sẽ không sợ chi thần trị tội sao? Huống chi, làm như vậy, còn có thể có thể sẽ liên lụy mọi người.”

Nhìn xem mọi người đã bắt đầu tin tưởng không nghi ngờ , Kiệt Kiệt dương dương đắc ý tiếp tục truy vấn.

” Kết cũng là nhất thời tình thế cấp bách, hắn làm sao biết Giang Tiều làm áo choàng xảy ra vấn đề?”

Kiều hợp thời mở miệng, nhìn như thay Kết nói chuyện, nhưng lại đem mối lửa dẫn tới trên người Giang Tiều.

Lập tức có người theo hắn mà nói ồn ào—” Đúng vậy, như thế nào không thấy được tên kia? Sẽ không phải là chạy a?”

” Lần trước ta thật sự hoài nghi, Tháp Tháp gần đây thật biết điều, như thế nào ai không cần đi cần hắn?”

Vì kích động mọi người, Kiệt Kiệt tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu mà nói. Đương nhiên, theo lời Kiều nói lần trước, hắn cũng tin tưởng không nghi ngờ.

Sở dĩ sẽ giúp lấy Kiều áp dụng kế hoạch này, điểm xuất phát cũng là vì tộc nhân tốt.

” Đem hắn đuổi đi!”

” Đối với, đem hắn đuổi ra bộ lạc!”

Không biết ai nói ra một tiếng, dưới đám người nhao nhao phụ họa, từ đối với tự nhiên chỉ thần kính sợ, cho dù bọn hắn trước khi kia đối với Giang Tiều đã có suy nghĩ khác, cũng không thể dễ dàng tha thứ người có khả năng làm hại bộ lạc tồn tại.

” Tiều như thế nào còn chưa khỏe?”

Lập tức quần chúng xúc động, Cát Nhĩ mồ hôi lạnh đều đi ra, bên này thật sự kéo dài không nổi nữa—

30. Chương 30: Vạch Trần Âm Mưu

Trước ánh nhìn soi mói của tất cả mọi người, Giang Tiều chậm rãi đi ra, cầm trong tay một kiện áo choàng, như đang xác minh lời Kiệt Kiệt vừa nói.

“Cuối cùng cũng dám ra đây sao?”

Sự tình hiện tại phát triển theo dự tính, Kiệt Kiệt vô cùng đắc ý, đi đến trước mặt Giang Tiều, âm điệu mang vẻ đùa cợt, nói.

“Vừa rồi, là người nói áo choàng bị đổi?”

Nhìn Kiệt Kiệt tiến lên, Giang Tiều nghĩ đến tới áo choàng tốt đẹp bị hủy, lửa giận vừa vơi lại vụt lên, không những không lui về phía sau, mà ngược lại tiến sát lên một bước, lạnh lùng chất vấn lại hắn.

“Là..là ta, vậy thì sao?”

Thình lình bị hỏi lại như vậy, Kiệt Kiệt đâm ra hoảng sợ, hắn đâu nghĩ đến cái tên ngu ngốc khù khờ này cũng có thời điểm hùng hổ dọa người như vậy, lắp bắp trả lời.

“Người làm sao mà biết được áo choàng bị đổi? Lúc trước khi đưa đến Giản Tế Tự, chỉ có ba người, Cát Nhĩ, Kết và ta biết rõ.”

Giang Tiều cười lạnh một tiếng, hôm nay hắn nhất định phải bắt bằng được tên “hung thủ”, tiếp tục chất vấn.

“Ta, ta đoán lúc trước người nói người làm áo choàng cho Kết, không phải mọi người cũng biết đấy sao?”

Mặt Kiệt Kiệt đỏ lên, cả buổi mới nghẹn ra lý do như vậy. Dựa theo suy nghĩ của hắn, Giang Tiều không phải là nên khốc lóc nỉ non rồi ly khai bộ lạc sao? Ai biết hắn cũng dám đứng ở trước mặt mọi người cùng mình đối chất?

“Đúng là ta đã làm áo choàng cho Kết.” Giang Tiều nhìn khắp bốn phía, nhìn về phía đám người dần dần có chút bạo động, “Bất quá, nếu như luận giao tình, thời gian Cát Nhĩ và Kết quen biết nhau so với ta lâu hơn. Luận tay nghề, áo choàng mà Cát Nhĩ đưa ra hiển nhiên phải nhờ đại sư Khắc Nhĩ xuất thủ.”

Nói đến đây, hắn lớn tiếng hỏi: “Nếu như là các người, các người sẽ chọn kiện đó chứ?”

“Đương nhiên là của đại sư Khắc Nhĩ!”

“Đúng vậy, nếu như là ta, ta cũng sẽ nói Cát Nhĩ đưa cái kiện kia.....”

Phía dưới lập tức nhao nhao nghị luận, nhưng cuối cùng lại nhất trí đưa ra kết luận.

Giang Tiều thoả mãn gật đầu, mỉm cười, nói khẽ “Kiệt Kiệt, người nhìn đi, lý do ban nãy hình như không qua rồi!”

“Làm sao có thể, rõ ràng Kết cuối cùng đã chọn áo choàng người làm, ta tận mắt thấy tại Tế Tự đàn,...”

Nói đến đây, Kiệt Kiệt bỗng nhiên ý thức được cái gì, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, tất cả mấy lời nói kể tiếp đều nghẹn lại trong miệng.

“Đúng vậy nha, có phải chẳng những người tận mắt thấy, mà còn tự tay hủy đi áo choàng không?”

Cát Nhĩ ở một bên, nhịn không được, vọt tới trước mặt Kiệt Kiệt, chỉ vào mũi hắn lớn tiếng mắng.

“Cuối cùng là chuyện gì xảy ra, ta bị các người làm cho hồ đồ rồi. Lúc trước không phải Giang Tiều nói Kết nhờ Cát Nhĩ đưa áo choàng sao?”

Đạt ở bên trong gãi gãi đầu, vẻ mặt đầy hoang mang, như thế nào trong chốc lát lại biến thành Kiệt Kiệt làm hư áo choàng Giang Tiều làm?

“Chúng ta cũng muốn biết, vì cái gì mà Kết không chọn đại sư Khắc Nhĩ..”

Mấy giống cái ở dưới, nhỏ giọng nói thầm, có chút quan tâm đến diễn biến nhưng hơi lệch, ai bảo bọn họ đều là người ủng hộ đại sư Khắc Nhĩ. Vô luận ở bất kì thế giới nào, thời đại nào luôn luôn có một số người đối với quần áo và đồ trang sức xinh đẹp không có cách nào kháng cự lại.

“Kết xác thực chọn áo choàng Giang Tiều làm, chỉ là tối hôm qua lại bị người ta làm hỏng, mà người này chính là Kiệt Kiệt.”

Cát Nhĩ nói xong, còn cố tình nhìn thoáng qua Kiều cách đó không xa, hoài nghi y cũng có phần, chỉ là không có chứng cứ.

Không chờ người phía dưới hỏi lại, hần ra hiệu Giang Tiều đem áo choàng mở ra.

Nếu như lúc trước có người hoài nghi sự lựa chọn của Kết, thì khi nhìn đến áo choàng trong tay Giang Tiều, cũng đã tìm được đáp án.

Ngoại trừ kiểu dáng mới lạ, trước đây chưa từng thấy ở ngoài, thì phần cổ áo cùng tay áo đều rất đẹp, lông tơ màu trắng càng làm cho nó đáng yêu tới cực điểm, thoáng một cái đã thu hút được sự yêu mến của rất nhiều giống cái.

Kiệt Kiệt nhìn chằm chằm vào chỗ áo bị rách, lỗ thủng đã không thấy đâu, mà còn biến thành một con báo đen đáng điệu thơ ngây chân thành, đang híp đôi mắt như nửa tỉnh nửa mê, ẩn ẩn lộ ra một màu xanh biếc.

Con báo trông rất sống động, tưởng chừng như chỉ sau một khắc sẽ thấy nó lộn vòng nhảy ra từ trên áo choàng, thoáng chốc đã đánh trúng đáy lòng già trẻ lớn bé trong bộ lạc. Vốn thú tộc sinh sản không hề dễ dàng, thậm chí nhiều thú nhân sau vài chục năm vẫn không thể sinh con, thú non với họ là trân quý nhất –huống hồ, Giang Tiều còn cố ý đặc biệt chọn kí hiệu thú thái của báo tộc.

“Ta đã đem áo choàng chỉnh sửa tốt tại tự nhiên chi thần rồi.” Giang Tiều đem áo choàng đưa cho Kết, nhìn về phía Kiệt Kiệt đang há mồm tròn mắt, “Người còn gì để nói?”

“Ta...”

Phát giác tầm mắt mọi người đều chuyển dời đến trên người mình, Kiệt Kiệt há to miệng, vô thức đem ánh mắt cầu cứu hướng đến Kiều, nhưng càng làm hần thất vọng, bởi không được đáp lại bất luận cái gì.

“Lần trước Tháp Tháp gặp rắc rối, Giang Tiều đã không truy cứu.....” Cát Nhĩ tức giận, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, “Chẳng lẽ đó cũng do là người làm?”

“Kiệt Kiệt, sao ngươi có thể làm như vậy? Dựa theo tộc quy, như vậy cũng bị đuổi đó!”

Mấy giống cái có giao hảo cùng Kiệt Kiệt khổ sở nói, một khi bị trục xuất, đối với giống cái không có sức chống cự mà nói, chỉ có con đường chết.

“Là ta thì thế nào? Hần vốn là diêm xấu, sớm muộn gì cũng sẽ mang đến tai nạn cho tộc, không bằng hiện tại sớm trục xuất hần....” Kiều không đáp lại, làm cho Kiệt Kiệt nản lòng thoái chí, dứt khoát thừa nhận, đúng sai hay không, không phải là đều bị đuổi đi sao?

“Thì ra người một mực cho là như vậy.” Nghe Kiệt Kiệt nói xong, Giang Tiều có chút khổ sở, “Ta bị trục xuất chỉ là bởi vì không hóa thú được, có ai quy định giống đực nhất định phải săn bắn? Từ khi tới đây, ta cố gắng dựa vào bản thân mình mà sống, chính là muốn cải biến lại cách nhìn của mọi người.”

Nói đến đây, ánh mắt Giang Tiều không tự giác nhìn đến Y Ân, cũng may cặp mắt màu xanh da trời mình quen thuộc kia, ủng hộ mình... Đúng là vì Y Ân, cho nên hần mới cố gắng thay đổi bản thân, quên đi cái tính nhát gan nhu nhược, từng chút một trở nên kiên cường hơn.

“Mọi người cũng nhìn thấy, Tiều làm áo choàng cơ hồ có thể so sánh cùng Khắc Nhĩ đại sư, không săn bắn thì thế nào? Ta tin tưởng lời hần nói, với năng lực như vậy hần hoàn toàn có thể tự nuôi sống chính mình.”

Kết vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai an ủi Giang Tiều. Tuy ngoài miệng Giang Tiều không nói, nhưng cứ bị mọi người một mực bài xích như vậy, trong lòng hần nhất định không hề dễ chịu. Những ngày này, để đạt được sự công nhận của bộ lạc, hần đã cố gắng rất nhiều, chẳng lẽ tất cả mọi người không chứng kiến sao?

“Có lẽ lời Giang Tiều nói cũng có đạo lý.....” đại thúc tộc trưởng một mực không nói gì, đi ra, như đang có điều suy nghĩ. Theo nguyên tắc, chỉ cần Giang Tiều không làm vướng víu tộc, những chuyện khác cũng không quan trọng.

Kỳ thật còn có nguyên nhân khác, chính là tộc trưởng cũng bị con báo Giang Tiều làm thu hút... thiệt lòng cảm thấy tay nghề hần rất tốt.

“Về phần hình phạt đối với Kiệt Kiệt, dựa theo như tộc quy mà xử lý!”

Đối với việc trong tộc tổn thất một giống cái, tộc trưởng hiểu rõ được sự tiếc nuối, rất nhiều năm qua trong tộc chưa từng trục xuất một giống cái nào. Cho dù hắn cũng muốn cố tình xử trí nhẹ, cho một lối thoát.

Chỉ là, trăm ngàn năm qua mọi người đã thói quen cùng tuân thủ tộc quy, đúng lúc này vậy mà không ai làm trái.

“Tộc trưởng, đối với hình phạt của Kiệt Kiệt có phải hay không quá mức nghiêm trọng?” Nào ai biết được, người đứng ra nói chuyện lúc này lại là Giang Tiều.

“Người...”

Kiệt Kiệt hoài nghi nhìn thú nhân mình một mực căm hận, là Giang Tiều đang cầu tình, lần nữa vượt qua ngoài dự liệu của hắn.

“Ta tin chuyện Thập Thập, hắn không cố ý... hắn coi trọng nó như vậy, như thế nào cam lòng cho nó có bất kỳ nguy hiểm nào?” Lúc ấy, nếu như không phải Y Ân kịp thời thu tay lại, Thập Thập đã sớm mất mạng.

“.....”

Một cỗ cảm xúc khác thường tại ngực Kiệt Kiệt bốc lên. Bởi vì chuyện Thập Thập mà hắn đã bị hoài nghi rất nhiều, ai biết hiểu rõ mình nhất, lại là Giang Tiều.

“Về phần chuyện hôm nay phát sinh, ta tin người chỉ là nhất thời giấu kín, cũng là vì tốt cho bộ lạc.” Nói đến chỗ này, Giang Tiều tận lực nhìn người nào đó thủy chung lặng lẽ không lên tiếng kia. Đến nước này mà hắn còn không hoài nghi Kiều thì chính là óc heo.

“Huống chi, lúc trước ta đã từng bị trục xuất, ta không hy vọng có người khác cũng phải chịu thống khổ như vậy.”

Thời thời khắc khắc bị sợ hãi mọi chỗ vậy quanh, không biết lúc nào sẽ chết đi.....

“Cả Giang Tiều cũng tha thứ cho người, tự nhiên chi thần cũng sẽ khoan dung người.” Giản Tế Tự nhìn về phía Giang Tiều, ánh mắt lộ ra một tia khen ngợi.

“Hay là người nói làm thế nào xử phạt đi?”

Tộc trưởng biết thời biết thế, dứt khoát đem quyền quyết định ném cho Giang Tiều, dù sao cũng sẽ không nghiêm trọng như trục xuất.

“À, vậy phạt hắn tất cả thu hoạch năm nay để hắn nộp lên một nửa, khai khẩn mười mẫu đất hoang trong tộc.”

Giang Tiều không ngờ tộc trưởng sẽ đem sự tình đổ lên người mình, cố gắng nhớ lại hình phạt hiện đại, miễn cưỡng nhớ rõ phạt tiền cùng cải tạo lao động, cũng làm y như vậy.

“Tốt, cứ làm theo như người nói.”

Trừng phạt như vậy đúng là mới lạ. Đối với Kiệt Kiệt mà nói đã là rất nhẹ, tộc trưởng rất sáng khoái mà đáp ứng.

Về phần các tộc nhân khác, tự nhiên sẽ không phản đối... bất luận là người phía trước hay là thứ hai, đầu nào cũng là có lợi đối với mọi người mà!

Lễ trưởng thành, Kết mặc áo choàng Giang Tiều làm, bông chốc hấp dẫn hơn... ánh mắt hâm mộ, tranh nhau muốn hắn thành bạn lứa của mình.

Chỉ có Đạt ở bên trong không quá cao hứng, mặt đặc biệt của Kết, hắn không muốn cho người khác xem.

“Giang Tiều, ta cũng muốn một kiện áo choàng như Kết..... Người có thể hay không...”

Một giống cái nhỏ nhắn xinh xắn chạy đến trước mặt Giang Tiều, thoạt nhìn còn chưa trưởng thành, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng, vẻ mặt khát vọng nói.

“Ngải Thước, đừng hao tâm tổn sức nữa, người cho rằng Giang Tiều nhàn rỗi không có việc gì làm sao?”

Cát Nhĩ lập tức không khách khí đánh gãy lời nói kế tiếp của hắn, cười ha ha nói.

“Vậy người nói phải làm sao bây giờ?”

Ngải Thước không đơn giản chịu buông tha, cái con báo đen nhỏ kia thật sự là quá đáng yêu. Nhìn lại Cát Nhĩ về mặt “cười xấu xa”, khẳng định đã có chủ ý.

Cát Nhĩ chỉ chờ hần hồi, lập tức lớn tiếng tuyên dương nói: “Tiều đang chuẩn bị mở một tiệm ở chợ, ai muốn làm quần áo, phí thủ công 20 hồng tinh.”

“Ta cũng muốn một kiện!”

“Ta nữa...”

Vốn là do mọi người hiểu lầm Giang Tiều, ai cũng không dám mở miệng, hiện tại có Ngải Thước mở đầu, hơn nữa nghe Cát Nhĩ nói, lập tức đem Giang Tiều vây quanh đến kiến cũng không qua được.

“Không nên gấp, từng bước từng bước từ từ sẽ tới, Giang Tiều còn làm không ít vật nhỏ xinh đẹp, đến lúc đó các người có thể đến trong tiệm nhìn.”

Mọi người đang vây quanh Giang Tiều lập tức tò mò hỏi đông hỏi tây, ai cũng đều muốn biết còn có thứ tốt gì bọn hắn chưa từng gặp qua.

“Hô..”

Thấy mọi người di chuyển mục tiêu, Giang Tiều thở mới ra khí. Nhìn Cát Nhĩ nói chuyên nghiệp như “quảng cáo”, còn hướng về phía mình nháy mắt mấy cái, nguyên lai hần cố ý vì mình giải vây sao?

“Ừng ục ục...”

Tinh thần tập trung vội vàng chỉnh sửa lại áo choàng lúc kia, vừa buông xuống bụng đã lập tức kêu lên. Giang Tiều lúc này mới cảm thấy bụng đói kêu vang. Đang muốn tìm chút ít đồ ăn, đột nhiên một khối thịt nướng lớn đưa tới trước mặt.

“A Mạc y sư?”

Giang Tiều ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy một đôi mắt cười, hần ngoan ngoãn tiếp nhận thịt nướng, da đầu lại bắt đầu run lên... hần không quên, vị trước mắt này vô cùng yêu thích việc trêu chọc người khác.

“Tay nghề làm quần áo của người tốt lắm nha.”

A Mạc y sư gật đầu khen ngợi, một bên còn ra hiệu Giang Tiều ăn thêm vài thứ.

Giang Tiều thật sự đói bụng, hướng chỉ thịt nướng trong tay vàng óng ánh, hương thơm xông vào mũi, không khách khí cắn một miếng lớn.

“Cái con báo đen nhỏ kia, ta nhìn thế nào cũng có chút quen mắt đó..”

A Mạc y sư như lại lầm bầm lầu bầu, trông mắt màu lam như vô ý đánh giá Giang Tiều.

“Khục..... Khục.....”

Thịt còn chưa nuốt xuống, cứ như vậy Giang Tiều bị nghẹn, nước mắt muốn chảy ra. A Mạc y sư nói làm cho hần có chút chột dạ, con báo đen nhỏ kia vốn là hần tưởng tượng đến bộ dáng của Y Ân mà làm phiên bản thu nhỏ.

Chẳng lẽ, A Mạc y sư nhìn ra cái gì?

“Cái đứa bé Y Ân kia, tuy bình thường thông minh, nhưng đôi khi cũng trì độn vô cùng.” A Mạc y sư hợp thời vứt cho hần một cái túi nước, trong mắt vui vẻ sâu sắc.

“Ah.....”

Giang Tiều cứng nhắc nắm túi nước, không biết nên nói tiếp như thế nào, càng không hiểu A Mạc y sư đột nhiên nói những lời này là có ý gì....

“Qua một thời gian ngắn, ta với Cách muốn tới ở một chỗ sâu trong rừng rậm, nhờ người chăm sóc Y Ân thật tốt. Có người bên cạnh nó, chúng ta cũng yên lòng.”

Nguyên lai chuyện là như vậy! Giang Tiều gật gật đầu, như trút được gánh nặng, trong nội tâm lại có chút thất lạc, hắn còn tưởng rằng.....

Cách đó không xa, sau thùng rượu lớn, Kiều nửa dựa vào thùng gỗ, nghe rõ đến tinh tường đoạn đối thoại của Giang Tiều cùng A Mặc y sư. Trong nội tâm ghen ghét cùng phần nộ như cỏ hoang càng ngày càng cao.

Hương rượu trái cây lạnh chạy tuốt vào trong bụng, tâm loạn cực nóng nẩy tựa hồ giảm đi không ít. Hắn dứt khoát múc một chén, uống một hơi hết hơn phân nửa.

Vì cái gì mỗi lần sắp đặt kế hoạch cho tên Giang Tiều kia, Kết quả chỉ làm hắn càng ngày càng tỏa hào quang?

Vì cái gì Y Ân lại để ý cái tên xấu xí kia, đối với mình thì làm như không thấy?

Vì cái gì mà ngay cả A Mặc y sư cũng...

Còn có, vì cái gì hắn thấy cái tên dần mình ghét đang đi tới? Ghê tởm nhất chính là, còn từ một cái biến thành hai cái!

31. Chương 31: Ta Không Nỡ

Giang Tiều thấy Kiều ngồi lặng lẽ bên cạnh thùng rượu, tay cầm một cái chén gỗ, rượu bên trong rất nhanh đã thấy đầy. Theo mùi rượu nồng đậm trên người hắn tỏa ra, có lẽ đã uống không ít.

Cũng khó trách, người trong tộc không biết cách ủ rượu. Đến bây giờ chưa từng có ai thấy qua loại đồ uống như thế. Rượu trái cây này là ngẫu nhiên có được. Vì vậy mà, Kiều dù thông minh, cũng không hề biết uống nhiều rượu là sẽ say. Mặc dù chỉ là rượu trái cây, lúc đầu uống vào sẽ thấy ngọt như nước trái cây, nhưng uống nhiều quá vẫn sẽ say.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Kiều đối với Giang Tiều mà nói đã biến thành mỹ nhân rắn rết. Vốn nghĩ trực tiếp đi qua, nào ngờ bị túm trở lại.

“Tại ngươi..... Đều tại ngươi.....”

Có người tửu lượng kém rất dễ uống say, thế nhưng phẩm rượu rất tốt. Dù cho hiện tại Kiều đã say, thần thái giọng điệu đều giống như bình thường như không có gì xảy ra.

“.....”

Giang Tiều im lặng, muốn giãy giụa, lại phát hiện Kiều giống như cây mây, sống chết quấn chặt hắn. Hắn khẽ nhú mày.

“Tại sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này hả? Chỉ cần ngươi biến mất thì tốt rồi, chuyện gì cũng được giải quyết.....”

Kiều nhẹ giọng nỉ non, trên mặt phút chốc lộ ra nửa bộ dáng điên cuồng tươi cười mà bình thường chôn sâu ở đáy lòng, nay bị cảm giác say thúc giục đi ra.

Giang Tiều nhú mày, định dùng sức kéo hắn ra, thì phát hiện một bóng người ở phía sau, bèn thay đổi chủ ý.

“Nói như vậy, lúc trước đều là do ngươi bày mưu nên mới phát sinh sự tình kia?”

Bóng người ở phía sau cây lập tức ngừng hô hấp vội che dấu bản thân. Thân thể cứng ngắc, tim đập nhanh hơn.

“Coi như ngươi mạng lớn. Cái tên Kiệt Kiệt ngu ngốc kia cả hai lần đều làm không xong thật sự là quá vô dụng.”

Từ đôi môi mỏng ưu mỹ tràn ra những lời nói mang theo vẻ xem thường, làm người trốn sau cây lui xuống một bước dài, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

“Người là người biết rõ nhất, Thập Thập đối với hần quan trọng đến cỡ nào, vậy mà còn sắp đặt mưu kế hãm hại...tiếc cho hần một lòng tin tưởng người như vậy.”

Thời điểm nói lên những lời này, cho dù là vì bộ đồ hay không mà nói, Giang Tiều vẫn là nhin không được thấy tiếc cho Kiệt Kiệt hy sinh không đáng.

“Người đàn ông như vậy, bị lợi dụng ầu cũng đáng đời. Những năm nay nếu không phải vì hần còn lợi dụng được một ít, ta cũng chẳng buồn liếc hần một cái.”

Đối với cái đề tài này Kiệt đã không còn kiên nhẫn, dứt khoát nói minh bạch, một cái đồ đàn hai cái đồ đàn. Vậy mà lúc trước Kiệt Kiệt bị hãm hại còn biện hộ cho.

“Đại Lỗ còn tưởng rằng người ôn nhu thiện lương..... Người nên từ bỏ nguy trang đi, sớm muộn cũng lòi đuôi ra.”

Giang Tiều ý hữu sở chỉ (*), ánh mắt quét về phía người trốn sau cây, đến nước này, tên kia cũng nên hiểu triệt để đi nha!

(*)ý hữu sở chỉ: lời ít ý nhiều

“Hừ, có trách thì trách bọn họ có mắt như mù. Cho dù người có chạy đi nói ở trước mặt Kiệt Kiệt, hần cũng sẽ không tin người đâu...”

Kiều tràn đầy tự tin mà nói, sâu trong tâm càng cảm thấy đắc ý chính mình. Hần khổ tâm kinh doanh hình tượng tốt nhiều năm như vậy, không thể bị nhìn thấu dễ dàng như vậy được.

“Là thật sao? Nguyên lai qua nhiều năm như vậy, trong mắt của người ta chỉ là một tên ngốc.”

Kiệt Kiệt rốt cục nhin không được, từ phía sau cây đi ra. Trên mặt ngoại trừ thương tâm, còn có càng nhiều phần nộ. Không thể tưởng tượng được, hần mang tim mang phổi ra đối với người kia, chỉ đổi lấy một kết cục như vậy.

Hần luôn cảm thấy, Kiệt so với chính mình xinh đẹp hơn, so với chính mình thông minh hơn, còn vô cùng cảm kích hần chịu làm bạn với mình.....

Hần quả thực hận thấu xương, chính mình ngu xuẩn. Kiệt nói cái gì mình cũng y lệnh mà làm, bất luận cái gì cũng không hoài nghi.

“Kiệt Kiệt...”

Đang thảo luận, đột nhiên có người xuất hiện, Kiệt thoáng một cái không phản ứng kịp, có chút luống cuống kêu lên.

“BỐP~!”

Một tiếng giòn giã vang lên, lần này rất là dùng sức, trên khuôn mặt xinh đẹp của Kiệt lập tức xuất hiện năm dấu tay hồng hồng . Cảm giác nóng rất sâu sắc trên mặt làm hơi men trong người hần giảm đi vài phần.

“Từ nay về sau, ta coi như chưa bao giờ quen biết người.”

Kiệt Kiệt nắm chặt nắm đấm, lòng bàn tay bởi vì một cái tát kia có chút ê ẩm. Tính tình hần nóng nảy, dám yêu dám hận, nén giận cũng không phải tính tình của hần.

Một tát này, là Kiệt thiếu nợ hần !

“Người cho là ta thèm sao?”

Kiều vuốt gò má sưng lên ở nửa bên mặt, có chút thẹn quá hoá giận. Hần đã lớn như vậy, chưa từng có ai dám đánh hần bao giờ, cho dù trong nội tâm vì những lời nói kia có một chút áy náy, cũng bị một tát này đánh tan thành mây khói.

Trong lòng ảo não vô cùng, Giang Tiều vừa nảy rõ ràng là cố ý dẫn dụ mình nói mấy lời kia, bình thường hần cũng không đại ý như thế, hôm nay bị làm sao vậy? Kiệt Kiệt tuy đàn, thế nhưng lại rất nghe lời, đột nhiên vứt bỏ thật đúng là có chút bất tiện.

“Người cũng không cần đắc ý quá sớm, thời gian còn dài mà!”

Vịn thùng rượu đứng lên, Kiều nhìn Giang Tiều từ trên xuống dưới mấy lần, giống như muốn một lần nữa nhận thức hẳn. Cuối cùng nói một câu như vậy rồi bước chân bất ổn rời đi.

“.....”

Giang Tiều nhìn theo hình dáng của hắn đi xa dần, có chút bất đắc dĩ, chống đối lại một người như vậy, đoán chừng không chết cũng hấp hối.

“Ta thật không biết nên nói như thế nào mới tốt... Hôm nay may mắn là người giúp ta biện hộ, ta đối với người như vậy...”

Kiệt Kiệt nhìn Giang Tiều mà nói năng lộn xộn lung ta lung tung. Do Kiều xúi giục, hắn mới hại y. Chuyện Tháp Tháp lần trước đến hôm nay hắn mới sáng tỏ chân tướng, đều là do Kiều giở trò quỷ!

“Người cũng không phải cố ý, biết rõ ràng sự tình là tốt rồi.”

Khó mà được Kiệt Kiệt nói chuyện khách khí như vậy, Giang Tiều ngược lại càng thêm lúng túng.

“Ha ha, về sau có chuyện gì cần ta giúp thì cứ tới tìm ta, chỉ là không biết có giúp được chút gì không.....”

Nghe Giang Tiều nói như vậy, Kiệt Kiệt PHỐC một tiếng bật cười, thật đúng là một cái tên đại ngốc!

“Ồ, tốt.”

Bị cười như vậy, Giang Tiều càng không biết tay chân nên để vào đâu, ngây ngốc mà đáp lời, cơ hồ không thích ứng kịp với chuyển biến của Kiệt Kiệt.

Ánh trăng màu tím treo ở bầu trời, như mảnh ngọc thạch thượng hạng được tỉ mỉ gọt dũa, tỏa ra ánh hào quang bậc nhất. Ở quảng trường, từng tốp năm tốp ba thú nhân giống đực nhảy nhữn vũ đạo kỳ dị, hướng giống cái mà mình ái mộ biểu đạt tâm ý.

Giang Tiều tay bưng một cái chén gỗ, ngửi ngửi mùi rượu nhàn nhạt quen thuộc, nhất thời có chút mê say, ngơ ngác mà dừng mắt tại chén trắng đến xuất thần... Lưu lại tại Dị Giới lâu như vậy, có khi nào tới một lúc nào đó hắn sẽ quên đi sự khác biệt giữa hai thế giới, hiện tại trừ một số thời điểm đặc biệt, vẫn sẽ không tự chủ được mà nhớ tới.

“Ta cho người thêm chén nữa.”

Tiếng nói bên tai mang theo cảm giác tươi mát nhàn nhạt, kéo tinh thần Giang Tiều trở về.

“.....?”

Hắn vô thức nhận lấy ly rượu xuất hiện trước mắt.

“Vị nhạt quá.”

Loại đồ uống ngọt ngào như nước trái cây này, vốn được giống cái vô cùng hoan nghênh, nhưng với giống đực thích ăn thịt miếng bự, thì lại là thứ có cũng được mà không có cũng không sao.

Bất quá, cũng không phải là uống không trôi. Nguyên nhân chủ yếu, vẫn là Y Ân thấy Giang Tiều nhìn chằm chằm vào trong ly rượu, vẻ mặt xem nó như bảo bối ...

Giang Tiều ngẫm nghĩ, cũng hiểu được tâm tư của Y Ân, chỉ là không muốn giải thích cặn kẽ cho hắn.

Hai ly rượu trái cây, chứa ít còn, số độ vẫn thấp hơn so với bia, Giang Tiều căn bản không để nó vào mắt, lạnh lẽo uống hết... đầu gối trước đây hắn có thể nốc cạn một lần bảy tám lon bia.

Chỉ là hắn đã quên, cơ thể này không phải của hắn. Dù thân thể Tạp Lỗ lúc trước là giống đực, nhưng chỉ với điều này thì khó có thể nói từ lượng hắn cũng tốt nha.

Giang Tiều rất bị kích, vừa nãy lúc Kiều uống say thì bày kế, bây giờ chính hắn cũng uống say, bộ dạng say khướt nói mê sảng.

“Về nhà, ta phải về nhà.....”

Giang Tiều ngồi dưới đất, cười ngây ngô với Y Ân trong miệng không ngừng nhắc.

“.....”

Y Ân nhú mày, mơ hồ minh bạch nguyên nhân là do hai ly rượu kia, chỉ là không xác định được Giang Tiều như vậy có sao hay không.

“Yên tâm đi, y sư A Mạc nói, một số người uống nó trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thanh tỉnh, còn có thể mất đi không chế, nhưng tối đa một hai ngày sau sẽ khỏe lại.”

Kết đờ lấy Cát Nhĩ bước chân bất ổn đi tới, nhún nhún vai bất đắc dĩ nói. Vừa nãy cũng có mấy giống cái xuất hiện tình trạng này, phần lớn đều là do uống nhiều quá.....

“Hắc hắc, ta phải về nhà!”

Giang Tiều bắt mãi ôm lấy cánh tay Y Ân, cường điệu lại một lần nữa.

Y Ân đứng lên, thò tay đỡ con ma men nào đó, không ngờ lại bị nặng nề gạt ra.

“Hắc Báo, ta muốn Hắc Báo.....”

Giang Tiều liều chết không đứng dậy, ngửa đầu, mắt lơ đãng nhìn Y Ân đến mê ly mà đưa ra yêu cầu.

Mặt Y Ân biến thành màu đen, thẳng thắn hối hận mình đã để cho hắn uống cái thứ kia. Hắn căn bản không biết nên làm gì với tên Giang Tiều say xỉn này.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn nhanh chóng hóa thú rồi cúi xuống bên người Giang Tiều.

Giang Tiều cười vui vẻ leo lên, thỏa mãn vuốt ve bộ lông bóng loáng, còn lớn mật mà dùng hai má cọ qua cọ lại, hắn muốn làm như vậy lâu lắm rồi.

Hai người kì thật không biết cử động của bọn họ, lại lần nữa khiến trong tộc nổi sóng...

Thật vất vả mới mang Giang Tiều không an phận về thẳng đến nhà, Y Ân cứ tưởng vậy là có thể thở phào nhẹ nhõm, nào biết được hắn nháo còn lợi hại hơn.

“Đây không phải nhà của ta, ta phải về nhà cơ...”

Lúc này trong ý thức của Giang Tiều, nhà chính là cái ổ nhỏ ở thế giới hiện đại.

Y Ân nhìn chằm chằm vào Giang Tiều như cũ không thuận theo không buông tha, thì ra là hắn muốn trở lại bộ lạc của hắn sao? Không hiểu vì sao cái suy nghĩ này lại làm cho hắn không thoải mái.

“Lão tử, ta rất nhớ người.....”

Giang Tiều thì thào, thanh âm dần thấp xuống, cơn buồn ngủ đánh úp lại, mí mắt càng ngày càng nặng.

“Nếu như có thể, ngươi vẫn muốn trở về sao? Là vì người người vừa nhắc đến sao?”

Đem người ném lên trên giường lớn, trước khi hắn chìm sâu vào giấc ngủ, Y Ân lạnh nhạt mở miệng, cũng không kì vọng hắn sẽ trả lời.

“Lão tử, thực xin lỗi, ta không muốn trở về.....”

Dưới ánh trăng, Giang Tiều trở mình quay mặt ra ngoài cửa sổ, khóe mắt thậm chí còn chảy ra một giọt nước mắt. Hắn biết rõ lão tử sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, chỉ là vẫn không khỏi có chút lo lắng.

Y Ân đang chuẩn bị đi ra ngoài, chợt nghe Giang Tiều nói “Không muốn trở về”, hắn không phải một mực la hét phải về nhà sao? Nội tâm đang phiền muộn như kỳ tích được hóa giải không ít, đang muốn hỏi vì sao vậy, thì lại nghe hắn nói... “Ta không nhớ.....”

Lời này làm Y Ân không khỏi nổi lên hiếu kỳ, hắn luôn cho rằng Giang Tiều bất đắc dĩ mới ở lại chỗ này. Trước kia không phải hắn nói ngoại trừ chỗ này ra không còn chỗ nào có thể đi hay sao? Nếu có thể quay về bộ lạc của mình, nên vui mới phải chứ?

“Y Ân...”

Trong lúc hần đang suy tư, đột nhiên nghe Giang Tiều thốt ra tên mình, hai chữ này trong đêm khuya càng đặc biệt rõ ràng, chấn lẩy màng tai tựa hồ có âm vang lượn lờ.

Mới đầu Y Ân cũng không hiểu lắm, trong chốc lát mới nghĩ đến, tim không không chế được mà đột nhiên “đông” một cái, tiếp theo là “thình thịch thình thịch”, một tiếng so với một tiếng càng dồn dập.

Nếu như đem cả câu Giang Tiều nói ra ghép lại, không phải chính là... “Ta không nở Y Ân?”

Hần đoán có rất nhiều loại lý do cho “không nở”, nhưng thế nào cũng chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ là cái “lý do” kia.

Chẳng lẽ ý của Giang Tiều là trong lòng hần mình quan trọng nhất, thậm chí so với hần người trong tâm kia còn quan trọng hơn?

Nội tâm phiền muộn tiêu tán triệt để, trong lòng dần dần chuyển biến thành ngập tràn sung sướng.

Cái “lý do” này không có gì là không tốt.

32. Chương 32: Thói Quen Đáng Sợ

Sáng sớm Giang Tiều tỉnh lại, mấy cái thương cảm phiền muộn gì gì đó toàn bộ đều không còn, đương nhiên cuối cùng làm ra chuyện gì cũng không nhớ. Rồi giường rửa mặt, cực kì may mắn là không có chứng khó chịu sau khi say rượu, tinh thần sáng khoái đi nấu cơm.

Giang Tiều nỗ lực bấm bấm đập đập cả buổi trong bếp, sau lại giúp Y Ân lấy nhóm lửa, ngẫu nhiên chạm phải ánh mắt của Y Ân, lúc này mới phát hiện ánh mắt có chút kỳ quái của hần.

“Làm sao vậy.....?”

Vô thức sờ mặt, chẳng lẽ là dính dơ bẩn gì sao? Không đúng, hần mới vừa rửa mặt mà.

“Không có.”

Y Ân thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, nghĩ đến lời Giang Tiều tối hôm qua, ngược lại nóng lên, tỏa nhiệt, sau đó chậm rãi theo tứ chi bách hài tán đi, thoải mái đến nói không nên lời.

“Ta vừa nướng xong một giỏ bánh, để lại trong ngăn tủ. Canh thịt đựng trong hũ, lúc người muốn uống, chỉ cần hâm lại một lần nữa là được rồi. Với thời tiết bây giờ thì để đó ba bốn ngày cũng sẽ không có vấn đề.”

Đội Giang Tiều cần nhần liên miên một đồng lớn xong, mới phát giác Y Ân một câu cũng không nói, chỉ khó hiểu mà nhìn hần.

“Quên nói với người, ta muốn mở một cửa tiệm ở chợ, trong mấy ngày này chắc sẽ không về nhà.”

Giang Tiều mới nhớ, hần chưa có nói cho Y Ân chuyện này.

Y Ân gật đầu, đi thì đi thôi, chỉ có vài ngày, sẽ rất nhanh đi qua. Trước kia hần cũng không tốt.

“Người đừng chỉ có ăn thịt, trái cây lần trước Cát Nhĩ đưa tới, người ăn chẳng được bao nhiêu.”

Ngược lại, Giang Tiều vẫn đang lo lắng, lại cần nhần rất nhiều. Bình thường có hần ép buộc, Y Ân mới ăn một ít, nếu mình không có ở bên, cái này.....

“Rồi rồi, Y Ân không phải con nít.”

Cát Nhĩ không biết đến đây từ lúc nào, dựa lên khung cửa cười trêu ghẹo Giang Tiều. Hai người đã bàn trước, hần cũng đến chợ để hỗ trợ.

“Ách.....”

Giang Tiều bị nói như vậy, mặt liền nóng lên, hiểu được mình có chút làm quá, lúc này mới chịu im lặng.

“.....”

Thấy Giang Tiều bị “khi dễ”, Y Ân liếc nhìn Cát Nhĩ, lấy một cái bánh nướng mới áp chảo đánh qua.

Giang Tiều vội vàng bới thêm một chén canh thịt nữa, hắt dấm cá, Cát Nhĩ đến đúng lúc này tuyệt đối là chưa ăn cơm. Rõ ràng muốn ăn chực nên tính đúng giờ dọn cơm mới đến.

“Hồi nãy trên đường đi, ta nghe mọi người nói, tối qua Y Ân chở người về?” Xé một miếng bánh thả vào trong canh thịt, Cát Nhĩ làm bộ vô ý nhắc tới. “Bọn họ còn nói người sống chết không chịu tự đi, đòi Y Ân hóa thú chở người về.....”

Cát Nhĩ vẻ mặt nghiêm trang, nhưng trong lòng lại cười như điên không ngớt, bóp bóp cổ tay, chính mình sao nỡ bỏ lỡ dịp này đây?

“Người, người còn không phải như vậy!”

Giang Tiều lúc này mới nghĩ tới, sáng nay hẩn tỉnh lại trên giường, chắc không làm ra chuyện gì khác người chứ! Bất quá, sáng nay phản ứng của Y Ân đúng là có chút kỳ quái...

Nhưng mà, cho hẩn mượn cái lá gan, hẩn cũng không dám mở miệng hỏi người trong cuộc.

“Nếu như người mà là giống cái trưởng thành, thì chỉ có muốn Y Ân làm bạn lữ thôi nha!”

Cát Nhĩ tiếp tục trêu chọc, coi như là ngầm trợ giúp, muốn Y Ân sớm minh bạch tâm tư Giang Tiều. Từ sau khi bàn với Kết, hai người hạ quyết tâm muốn ghép hai người này thành một cặp.

“Tối qua Giang Tiều chỉ nói, lần trước trong tương hoa quả hẩn cố ý bỏ thêm đèn lồng quả (*).”

(*) đèn lồng quả: quả giống ớt í

Y Ân nói mà không thay đổi sắc mặt, sau đó thật tự nhiên mà húp một ngụm súp.

“Tốt! Tiều, ta nói người làm sao có thể tính sai được chứ!”

Cát Nhĩ cười mờ ám, quát to một tiếng, nhào lên người Giang Tiều... bắt đầu chọt lét hẩn. Lần đó làm hẩn cay hết sức, nước mắt nước mũi đều đi ra.

Còn về chuyện tối ngày hôm qua, đã bị người nào đó đơn giản cho qua. Bất quá xem thần sắc Giang Tiều, đúng là hẩn cố ý bỏ thêm đèn lồng quả thật sao? vốn chỉ là suy đoán thôi mà.....

Tên gia hỏa nhìn thành thật như vậy, ai mà hoài nghi hẩn chứ, hầy, rõ ràng cũng có lúc dám trêu chọc người khác.

Giang Tiều đi được ba ngày. Sáng sớm Y Ân vẫn ra ngoài săn bắn, khuya về nhà ăn cơm ngủ, tựa hồ cứ như ngày thường, cuộc sống cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Có điều, đến buổi tối ngày thứ năm, sau khi săn bắn trở về. Trong phòng vẫn trống rỗng như cũ, không người cười nói, “người đã về rồi”. Y Ân tiện tay đem con mồi ném vào phòng tắm rửa, lại ra ngoài rửa tay... theo thói quen mà ngồi vào bàn đợi ăn cơm. Lúc này hẩn mới nhớ, Giang Tiều không có ở nhà.

Nhóm lửa, để cái nồi ở trên, trong chốc lát mùi thơm của canh thịt bắt đầu tỏa ra bốn phía. Mở tủ bát, lấy bánh đã nướng tốt ở bên trong. Bánh để vài ngày, đã mất hương vị vốn có. Thịt nướng xì xì dầu ra, cho dù Giang Tiều đã cố tình chuẩn bị tốt gia vị, nhưng hiện tại ăn trong miệng vẫn cảm thấy thiếu đi cái gì đó.

Buổi tối, Y Ân nằm trên giường, trợn tròn mắt không có lấy một chút buồn ngủ nào. Hồi tưởng lại trước kia khi Giang Tiều còn chưa đến, trừ ăn cơm ra, sinh hoạt của hẩn vẫn như trước không khác cái gì... không phải cũng săn bắn rồi ngủ đầu đi ngủ sao!

Hiện tại không biết tên kia đang làm gì.

Ngày thứ bảy săn bắn trở về, trong phòng như cũ không có ai, trong nội tâm Y Ân không hiểu vì sao nổi lên cảm giác bức bối.

Cơm tối vẫn như cũ là canh thịt ngâm bánh. Y Ân phát hiện mình đối với món thịt nướng khoái khẩu này đột nhiên không thấy ngon nữa, ngược lại nhìn chằm chằm vào trong rổ hoa quả đến phát ngốc.

Sau đó, ma xui quỷ khiến thế nào hẩn bóc đại lấy một quả, cau mày bắt đầu ăn. Cho tới giờ, mỗi lần Giang Tiều ăn đều thấy vị rất ngon, nhưng hẩn vẫn không hiểu được, loại trái cây chua chua ngọt ngọt này có cái gì mà ngon chứ.

Như vô ý, hắn nhìn khắp bốn phía, miếng đá bên trên để thêm tấm ván gỗ làm bản án, trên vách tường đao xương thú được giắt từ lớn đến nhỏ, đó là đồ nấu cơm chuyên dụng của Giang Tiều. Tủ bát có giá đỡ, tỏa ra mùi gỗ mới nhàn nhạt, bên trên khắc hoa văn đơn giản, Giang Tiều đã tự mình làm cách đây không lâu.

Còn có ghế trong đại sảnh, phía trên lót đệm thêu hoa, mềm mại mà thoải mái. Bên cửa sổ đặt hai băng ghế nằm, trên bàn nhỏ có một vật hình dạng quái dị gọi là ấm trà gị đó. Những khi nhàn rỗi, Giang Tiều thích nấu một ấm trà hoa cỏ, nằm trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Còn rất nhiều rất nhiều vật bình thường khác mình luôn xem nhẹ, giờ đây đều nghĩ tới. Mà mỗi một thứ đều gợi nhớ đến Giang Tiều.

Hắn không thể không thừa nhận, sự tồn tại của Giang Tiều trong vài ngày ngắn ngủi này, lại làm cuộc sống của hắn thay đổi rất nhiều... càng trở nên thoải mái dễ chịu hơn, có cảm giác gia đình hơn.

“Be be... be be...”

Bên trong cái chuồng nhỏ ngoài nhà, Tạp Lỗ Lỗ lại bắt đầu kêu to, giống như thiếu đi Giang Tiều, nó cũng bắt đầu cảm thấy bất an. Đừng thấy bình thường nó luôn lạnh nhạt với Giang Tiều, dù là súc sinh đi chăng nữa, nhưng nó vẫn minh bạch ai thiệt tình đối tốt với nó.

Y Ân nhìn cái bụng càng ngày càng lớn của nó. Mấy ngày nữa nó hạ tử (sinh con) rồi, cảm xúc càng thêm nôn nóng, không ngừng đi tới đi lui.

“Thiếu đi Giang Tiều, cả người cũng không quen a!”

Không còn giọng điệu lạnh nhạt như bình thường nữa, Y Ân nhu hòa khó mà thấy được, vuốt ve đám lông dày đặc, thậm chí hắn còn thở dài trong vô thức.

“Lo lắng như vậy, sao không về nhà đi? Dù sao ở đây cũng chỉ cần sửa sang lại một ít thôi.”

Cát Nhĩ vứt cái khăn lau trong tay đi, khó hiểu nhìn Giang Tiều mất hồn mất vía mà hỏi.

“Chưa tới lúc.”

Giang Tiều đột nhiên lại đề cái giá đỡ căn bản không hề có chút bụi nào mà chà chà lau lau. Hắn sao lại không muốn trở về? Thậm chí hắn còn hận không thể lập tức trở về nữa là. Chỉ là, hắn không xác định được kế hoạch của mình rốt cuộc có hữu hiệu quả hay không.

Mấy ngày nay, Y Ân hắn đã quen với sự hiện hữu của hắn. bây giờ là lúc kiểm nghiệm hiệu quả.

Nhưng mà kế hoạch có thành công hay không, ngay cả Giang Tiều cũng không nắm chắc.

Kì thực cũng không cần gấp như vậy, nhưng hành động của Kiều lại làm cho hắn sâu sắc cảm giác được mối đe dọa này. Cho dù không phải Kiều, thì vẫn còn rất nhiều giống cái thích Y Ân, nếu như hắn không nhanh tay hơn, vạn nhất Y Ân bị một giống cái nhỏ nhắn đáng yêu nào đó cướp đi...

“Còn nữa, Lôi đi rèn luyện sắp trở về rồi.”

Để Giang Tiều phân tâm, Cát Nhĩ cố tình nói chuyện bát quái khác. (nói chuyện bát quái: tám chuyện trên trời dưới đất)

“Lôi?”

Không muốn làm phật lòng ý tốt của Cát Nhĩ, Giang Tiều đành phối hợp hỏi thăm, chỉ là bộ dạng vẫn thiếu chút hứng thú.

“Lôi so với Y Ân thì nhỏ hơn một tuổi, tương mạo một chút cũng không thua Y Ân, năng lực cũng không chênh lệch. Bất quá, Lôi luôn cảm giác, hắn lợi hại hơn Y Ân, nên luôn quán lấy Y Ân đòi quyết đấu, nhất định phải phân ra thắng thua!”

Còn mấy thứ Cát Nhĩ chưa nói, như những thứ chỉ cần là Y Ân quan tâm, hắn đều tìm kiếm cách loại bỏ. Hắn đã từng cho rằng Y Ân thích Kiều, còn thổ lộ với Kiều!

Bất quá, tới lúc hắn phát hiện chuyện hoàn toàn không phải như vậy, lập tức liền đá tên “mỹ nhân giả dối” kia.

Chỉ bằng điểm này, Cát Nhĩ liền có hảo cảm với hắn.

“Y Ân lợi hại nhất !”

Giang Tiều lập tức vô cùng tự tin tiếp lời, trong lòng hắn ai cũng không sánh bằng Y Ân.

Cát Nhĩ cười trộm, quả nhiên chỉ cần nhắc tới Y Ân, lực chú ý của Giang Tiều lập tức bị hấp dẫn.

“Cũng không nhất định là vậy, để đánh bại được Y Ân, Lôi đã rèn luyện chuyên biệt ở bên ngoài ba năm, không chừng hắn thật sự đã tìm ra phương pháp gì đó!”

“Không thể nào.”

Cái gọi là sùng bái đến mù quáng chắc không gì hơn cái này.

“Đợi tới lúc ngươi tận mắt thấy Lôi có lẽ sẽ thay đổi chủ kiến thôi, tên kia thực là một tay chuyên trêu ghẹo làm người khác vui vẻ.”

Tuy rất nhiều giống cái cảm thấy Y Ân là lựa chọn bầu bạn đáng tin cậy hơn, nhưng vẫn thấy ở chung một chỗ với Lôi vui vẻ hơn. Chẳng qua, thái độ của hắn đối với bất kỳ ai cũng như nhau, nên để lại cho phần lớn giống cái cảm giác không an toàn.

Giang Tiều bĩu môi, với cách nói của Cát Nhĩ, cái tên Lôi này chẳng phải như Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) ở thế giới hiện đại sao... cái loại này hắn ghét nhất.

Hai người đang nói chuyện, thì thấy một bóng dáng cực kỳ quen thuộc xuất hiện ngoài cửa. Hai mắt Giang Tiều sáng ngời, tâm hồn đang bay lơ lửng lập tức quay về chỗ cũ.

“Y Ân? Sao ngươi lại tới đây?”

Cát Nhĩ nhìn Giang Tiều một cái, “Yên tâm rồi nha!”

“Con Tật Lỗ Lỗ trong nhà phải sinh.”

Y Ân dừng một chút, nhìn Giang Tiều rồi chậm rãi nói.

“Ah, vậy ta trở về thôi.”

Chỉ với cái nhìn này, Giang Tiều phản xạ có điều kiện lập tức thuận theo đáp lời, căn bản không kịp suy nghĩ, hắn hận không thể cắn đứt đầu lưỡi chính mình...

Kế hoạch nhọc lòng nghĩ ra như vậy, chỉ mới đạt một chút hiệu quả, lại đi đáp ứng sáng khoái như vậy. Có phải sự nôn nóng của mình lộ liễu quá rồi không?

Aiii, không còn cách nào khác, ai bảo chỉ cần vừa gặp Y Ân, chính mình cốt khí cái gì cũng không có.

He he, Y Ân tới đây, nói lên hắn đã có một chút quan tâm đến mình! Nghĩ tới đây, Giang Tiều có chút lảng lảng.

33. Chương 33: Ăn Dấm Chua Với Dê (đánh Ghen Với Dê)

Y Ân vốn cho rằng, cuộc sống cuối cùng có thể trở lại như ban đầu, nhưng sự thật lại không phải là như vậy.

Nói Tật Lỗ Lỗ phải sinh cũng không phải là lấy cớ. Càng ngày nó càng nôn nóng, ngày sinh cũng là hai ngày này.

“Ngươi ăn nhiều một chút, bằng không đến lúc đó lại không có sức.....”

Giang Tiều vừa nói vừa thêm một nhánh cỏ tím vào trong máng, mặc kệ nó nghe có hiểu hay không.

Xa xa trông thấy Y Ân khiêng con mồi về hắn từ trong chuồng nhô đầu ra... “Về rồi à? Ta làm cơm xong rồi, ngươi rửa tay ăn trước đi, không cần chờ ta.”

Y Ân vừa vào đến cửa đã thấy đồ ăn nóng hổi bày trên bàn, tất cả đều là món hắn thích ăn .

Ăn được một nửa, lại nhìn vào số đồ ăn dần nguội lạnh, chỗ ngồi đối diện vẫn trống không. Hấn nhú mày nhìn về phía ngoài cửa sổ, Giang Tiều vẫn đang làm tổ trong chuồng, không có ý muốn đi ra chút nào.

Nửa đêm, Y Ân trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, bốn bề yên tĩnh đến dị thường, khó có được không gian không có tiếng hô hấp cùng nghiêng rặng của người nào đó. Mở mắt ra xem xét, bên cạnh đã không còn một bóng người.

Hắn đen mặt bước xuống giường, trực tiếp đi ra ngoài phòng chuồng, quả nhiên thấy Giang Tiều đang ngáy ngốc ngồi xổm ở đó, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào cái con Tạp Lỗ Lỗ kia.

“Đi ngủ!”

Y Ân đến phía sau hắn, lạnh lùng thốt lên. Bình thường lúc hắn dùng loại giọng điệu này nói chuyện, Giang Tiều đều ngoan ngoãn nghe theo.

“Ta không yên tâm, người đi ngủ trước đi.”

Giang Tiều nói mà không hề quay đầu lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào cái con Tạp Lỗ Lỗ kia như cũ, tựa như ngay sau đó sẽ không còn thấy nó nữa.

“.....”

Y Ân nói không nên lời, thói quen ngoan ngoãn nghe lời của Giang Tiều đâu rồi? Lần đầu tiên hắn gặp phải loại tình huống này, trong khoảnh khắc thật không biết nên làm sao bây giờ!

Cuộc sống như vậy một mực giằng co qua ba ngày. Cứ tiếp tục như vậy, Y Ân cuối cùng cũng không nhịn được nữa. Trước kia không có cái con Tạp Lỗ Lỗ chết tiệt, tuyệt đối sẽ không xuất hiện đứa ngốc trước mắt này.

“Người muốn tự trở về ngủ hay là để ta đánh ngất xỉu rồi ném vào?”

Lãnh ý tràn ngập bên trong tròng mắt màu lam, thanh âm phát ra càng lạnh lùng.

Giang Tiều không nói hai lời đứng dậy, đi vào trong phòng. Hắn biết rõ, Y Ân nói lời này tuyệt đối rất nghiêm túc. Cũng không có gì mất mặt, nghe theo vẫn tốt hơn.

Nằm trên giường, lặn qua lộn lại đến nửa đêm. Đôi mắt Giang Tiều cứ khép khép mở mở, ngủ không được!

“Hình như ta nghe thấy tiếng be be be be đang gọi!”

Hắn bật dậy ngồi trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn không cách nào yên tâm được. Không đợi Y Ân kịp phản ứng, đã không còn bóng người sót lại.

Y Ân lúc này hối hận vô cùng, có lẽ lúc trước hắn không nên bắt con Tạp Lỗ Lỗ này về. Hiện tại tốt rồi, đây không phải đang tự làm mình ầm ục mình sao?

Giang Tiều chạy đến trước chuồng, nhìn cái con Tạp Lỗ Lỗ kia nằm nửa mình trơ trọi trên mặt đất, thống khổ rên rĩ. Trên mặt đất có một vũng máu, nước ối trào ra.

Giang Tiều khi còn bé ở nông thôn với bà nội trong một thời gian ngắn. Thường đi theo nội nên cũng từng thấy bà đỡ đẻ cho dê mẹ. Hiện tại chứng kiến loại tình hình này thì không còn hoảng sợ nữa.

Ngồi xổm xuống sờ sờ bụng Tạp Lỗ Lỗ, thăm dò hướng, làm cho nó rên càng thảm.

“Be be, tới lúc người phải dùng lực rồi!”

Giang Tiều ấn mạnh rồi nhào nặn bụng nó, nói một cách nhẹ nhàng, hoàn toàn đối xử với nó như người.

“Nhìn thấy đâu rồi, cố lên!”

Giang Tiều lau lau mồ hôi trên đầu, cái đầu tên nhóc này lớn quá nên mới khó sinh như vậy!

” Be be—”

Thời gian từng chút từng chút qua đi, thanh âm của con mẹ càng thêm suy yếu, Giang Tiều có chút hoảng, làm sao bây giờ? Lâu như vậy rồi, không chỉ làm con non ngọt thổ, mà cả cơ thể mẹ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Bình tĩnh một chút, không được hoảng.”

Thanh âm lạnh nhạt vang lên bên tai, như có chút tác dụng làm yên ổn lòng người. Giang Tiều khẽ cắn môi, tay phải với tới con mẹ.

Sờ lên cái đầu mềm mềm, ướt sũng, Giang Tiều đột nhiên ác tâm, mạnh mẽ ra khỏi ngoài chuồng.

“Be be!”

Mang theo giải thoát, hét thảm một tiếng, Tạp Lỗ Lỗ xụi lơ ngã xuống.

Giang Tiều bưng thú con vừa sinh ra máu chảy đầm đìa, trực tiếp đưa đến trước mặt Y Ân như hiến dâng vật quý, bất chấp dơ bẩn.... “Người xem, cái đầu tên tiểu tử này ghê gớm thật!”

“.....”

Y Ân nhìn tên gia hỏa cười sáng lạn trước mặt, giống như đã chiếm được toàn bộ thế giới, nhất thời trong nội tâm không biết là cái tư vị gì.

Trong đầu đột nhiên trào ra một cái ý niệm, chỉ là một con dã thú con mà đã thích như vậy, nếu như là con của mình và Giang Tiều, không biết hẳn sẽ cao hứng thành bộ dáng gì nữa.

Chỉ là, nghĩ đến Giang Tiều sẽ cùng giống cái nào đó cùng một chỗ, nội tâm trực giác bài xích. Nếu thật sự có một ngày như vậy, hẳn lấy lý do gì để ngăn cản đây?

“Dê dê, người về sau kêu là dê dê có được không?”

Cẩn thận từng li từng tí lau sạch thú con rồi ôm vào ngực, Giang Tiều cười híp mắt nói.

Một thú nhân cao lớn thô kệch, cực kì khéo léo ôm một con thú con còn chưa mở mắt. Hình ảnh có chút ảm áp kỳ lạ, làm cho Y Ân hơi động tâm một chút.

Bản tính trước sau như một, kiên trì theo đuổi mấy thứ đông tây gì đó, cứ mơ hồ xuất hiện trên người Giang Tiều.

“Người ôm trước đi.”

Không đợi Y Ân trả lời, Giang Tiều trực tiếp đem dê dê bỏ vào trong lòng ngực của hắn, đứng dậy đi tìm lá mây tre bện lại, đắp lên cho con Tạp Lỗ Lỗ suy yếu.

Trong lòng ngực Y Ân, vật nhỏ vẫn mềm mại như trước. Cứ đứng không nhúc nhích một hồi như vậy, đầu Y Ân cảm giác không biết phải làm sao.

“Người nói, dê dê lúc nào thì có thể bước đi!”

Giang Tiều miệng cắn thìa, tâm tư lại chạy tới trên người tiểu Tạp Lỗ Lỗ bên ngoài. Mấy ngày nay, hắn mở miệng ngậm miệng đều là dê dê.

Y Ân mí mắt cũng không thêm nâng lên một chút, tự chiều cổ bản thân ăn cơm.

“Bên ngoài lạnh quá, hay là chúng ta ôm nó lên trên giường đi!”

Không cách một phút nào, Giang Tiều lại thử thương lượng với Y Ân.

Lúc này, Y Ân dứt khoát để chén cơm xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

“.....”

Cái này, cho dù Giang Tiều trì độn, cũng phát giác được Y Ân có gì đó bất thường. Phải nói, hắn bất thường như vậy đã vài ngày rồi, là từ khi nào bắt đầu vậy?

Ngoài phòng, Y Ân cũng rất phiền muộn... đồ ăn vẫn là cùng một người làm, vẫn thơm ngon ngào ngạt như trước. Lúc trước khi Giang Tiều không ở đây một vài ngày, hắn mới cảm thấy không quen. Hiện tại, người ngay bên cạnh, vì cái gì hắn vẫn thấy thiếu một chút gì đó?

Còn có, mỗi lần thấy Giang Tiều làm tổ bên người cái con Tạp Lỗ Lỗ kia, vẻ mặt thèm thuồng nhìn chăm chăm vào con “Dê dê” kia. Trong nội tâm hắn càng không thoải mái.

Từ khi Giang Tiều đỡ đẻ cho con Tật Lỗ Lỗ kia, về sau nó không còn bài xích Giang Tiều nữa, ngẫu nhiên còn cho phép hấn sờ bộ lông dày đặc mềm mại của nó. Cứ như vậy, Giang Tiều càng cần mẫn bốc hơi đi nhanh hơn.

Gần như mỗi lần hấn trở về, Giang Tiều đều đứng bên cạnh hai con súc sinh kia. Bộ lông dày khó coi như vậy có gì tốt mà sờ hả? Chẳng phải hấn hóa thú cũng xinh đẹp sao? Cứ đi sờ con Tật Lỗ Lỗ kia, không bằng sờ hấn đây này!

... như thế nào lại có thể có loại suy nghĩ này...

Giang Tiều suy đi nghĩ lại, tìm không ra nguyên nhân, đành đi tìm quân sư đến phân tích một chút.

“Nói như vậy, sau khi các người từ chợ trở về, hấn bắt đầu bất thường.”

Kết nghe Giang Tiều kể tình hình sống chung của hai người gần đây xong, cẩn thận phân tích rồi ra kết luận.

“Người nói, ta làm như vậy chẳng những không được lợi, mà còn phản tác dụng?”

Giang Tiều thoáng một cái liền mất tinh thần, uống công hấn còn vì kế hoạch của mình đặc chí.

“Kế hoạch của người không có bất cứ vấn đề gì, thật ra là còn có hiệu quả.”

Kết không đồng ý cái nhìn của hấn, nghĩ đến khả năng nào đó, ý cười trên mặt càng sâu sắc.

Sự tình thật sự càng ngày càng thú vị, không nghĩ tới Y Ân còn có một mặt như vậy.

“Người cứ việc nói thẳng đi!”

Giang Tiều sốt ruột thúc giục, lúc này là lúc nào rồi, Kết còn có tâm tư thừa nước đục thả câu.

“Đơn giản mà nói, Y Ân ghen.” Cái này có khả năng nhất, có lẽ ngay cả chính hấn cũng không hiểu mình ghen.

“Sao có thể.....?”

Giang Tiều lập tức mở to hai mắt, như thế nào cũng không nghĩ tới Kết sẽ cho đáp án như vậy. Trong lòng hấn, dù trời đất sục sôi, Y Ân cùng cái từ “Ghen” này cũng không dính dáng đến nhau, huống chi là ăn dầm chua của Giang Tiều hấn?

“Người không tin? Chúng ta có thể thử xem...”

Kết khẽ lắc đầu, xem ra vô luận dù Giang Tiều hạ quyết tâm đến đâu, vẫn là không đủ tự tin ah!

“Thử như thế nào?” Giang Tiều hoài nghi nói, Kết không nên trêu chọc hấn nữa nha!

“Về rồi à? Ta làm cơm xong rồi, người rửa tay rồi đến ăn đi!”

Lời nói như cũ vẫn giống như trước kia, Giang Tiều đứng tại cửa, niềm nở tiếp nhận con mời. Trộm nhìn phản ứng của Y Ân, không biết nên hành động theo lời của Kết hay không.

Kết chỉ nói, hấn cứ làm giống như hai người ở chung trước kia là được rồi!

“.....”

Y Ân vẫn không nói gì như cũ, chỉ là sắc mặt so với lúc ra khỏi cửa dễ nhìn hơn một chút?

“Ta mới làm vị thịt hầm, chút nữa người ném thử giúp ta nha?”

Trên bàn cơm, Giang Tiều tiếp tục thăm dò.

“Ừ.”

Cuối cùng Y Ân đã chịu mở tôn khẩu. (tôn khẩu: cái miệng tôn quý – miệng vàng)

Thực đúng là có tác dụng... Giang Tiều vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Hương vị thế nào?”

Như mọi ngày, chờ Y Ân nếm qua, Giang Tiều hỏi với vẻ mặt chờ mong.

“Thêm chút bột đèn lồng quả xay sẽ ngon hơn.”

!!! hoàn toàn khôi phục lại bình thường? Cái cảm Giang Tiều thiếu chút nữa rơi xuống.

Hai ngày kế tiếp, Giang Tiều cố gắng nhịn ít đi xem dê dê, cho dù trong nội tâm vẫn rất muốn. Ở trước mặt Y Ân, càng im lặng không đề cập tới.

Về phần Y Ân, không còn bất thường như trước nữa...

“Bị ta nói trúng rồi!”

Vừa thấy vẻ mặt của Giang Tiều, Kết biết mình đoán đúng rồi, Y Ân quả nhiên ghen.

Ha ha, nếu như đi nói với người khác, Y Ân như thế mà lại đi ăn dấm chua với súc sinh, khẳng định không có ai tin đâu. Trong mắt mọi người, Y Ân gần như là tự nhiên chi thần tái thể mà.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Giang Tiều vẫn khó hiểu, chỉ làm dựa theo hình thức ở chung lúc trước, như thế nào lại giải quyết được sự tình... đơn giản như vậy thôi sao?

“Cuộc sống trước kia của ngươi luôn đặt Y Ân làm trung tâm, làm chuyện gì cũng nghĩ đến hấn trước tiên. Lần này sau khi trở về, tinh thần của ngươi đều tập trung trên người Tạp Lỗ Lỗ, về sau còn đặt phần lớn lực chú ý trên người thú con, hấn đương nhiên sẽ cảm thấy không quen, tiến tới ghen.”

“Khó trách, mỗi lần ta nói chuyện dê dê trước mặt hấn, hấn đều làm bộ dạng mất hứng.”

Giang Tiều gãi gãi đầu, ngây ngô cười, nhất thời không thể tin, Y Ân thật sự vì mình mà ghen, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt...

“Kết, ngươi nói, hấn ghen như vậy, có phải hay không đã bắt đầu thích ta?”

Hấn là như vậy đi, Giang Tiều thật không dám khẳng định.

“Đồ ngốc! Dốc lòng quan tâm đến một người nào đó nhất định sẽ có lúc ghen tuông. Chỉ có điều Y Ân vẫn không rõ chính mình.”

Kết mỉm cười, bước tiếp theo là làm cách nào để Y Ân minh bạch tâm ý của chính hấn.

34. Chương 34: Lão Bà Bồn Nhi (aka Vợ Nuôi Từ Bé)

“Tiều, cái này đặt ở bên ngoài nha, nếu có thể thì tốt nhất làm thêm mấy cái nữa, tìm cái gì đó treo lên.”

Cát Nhĩ cầm một tấm thảm xinh đẹp – vốn là cái Giang Tiều dùng để lót trên ghế, chỉ trở ra dấu.

“Được.”

Giang Tiều ngạc nhiên nhìn Cát Nhĩ, một lần nữa thán phục đầu óc buôn bán sắc bén của hấn, ngay cả treo “băng rôn” quảng cáo cũng nghĩ ra được.

“Y Ân, ngươi chuyển cái giá này qua bên tường đi, kích thước lớn như vậy để đồ vật gì đó lên mọi người lựa mới tiện.”

Cả một buổi sáng, Cát Nhĩ đối với mọi người “khoa tay múa chân”, ngay cả Y Ân vốn phải đi săn bắn cũng bị kéo tới hỗ trợ, tựa như người mở cửa tiệm mới chính là hấn.

“Hai chúng ta dứt khoát hùn vốn đi, thế nào?”

Chứng kiến loại tình hình này, Giang Tiều đột nhiên nảy sinh cái ý tưởng như vậy. Dù sao hấn chỉ am hiểu chế tác thôi, đối với chào hỏi khách khứa rồi bán đồ vật này nọ gì đó một chút cũng không hiểu.

“Hùn vốn?”

Hắn sớm đã phát hiện Giang Tiều bất kể thời điểm nào cũng ngơ ngẩn ngẩn, đột nhiên lại nảy ra một từ lạ lắm kỳ quái, hơn nữa nghe cũng rất thú vị, Cát Nhĩ cảm thấy hứng thú hỏi thăm.

“Ách..... Thì là ta lo làm quần áo, người ở đằng trước tiếp khách, tiền lời buôn bán được hai chúng ta mỗi người một nửa.”

Giang Tiều suy nghĩ, dùng cách giải thích tương đối dễ hiểu mà nói.

“Ừm, cái chủ ý này không tồi, nhưng mà ta vẫn còn bận chế được....”

Cát Nhĩ có chút khổ não, trở thành y sư là mục tiêu của hắn, đương nhiên không có khả năng buông tha. Thế nhưng cơ hội tốt như vậy, vừa có thể chiếu cố Giang Tiều, lại còn có thể kiếm tiền.....

Nói trắng ra, là do tham tiền!

“Bằng không thì thôi vậy!”

Giang Tiều chỉ nhất thời nảy lên chút lòng tham, không thể để Cát Nhĩ vì giúp mình trông tiệm mà bỏ bê chính sự được.

“Đừng có “thôi” chứ! Hắc hắc, ta có biện pháp, người cứ lo chuyện của người đi, mấy thứ còn lại cứ giao cho ta.”

Thoáng một cái Cát Nhĩ đã nhanh trí nghĩ ra biện pháp vẹn cả đôi đường, nhịn không được mà bất linh thành nói ra toan tính của mình.

“Tùy người.”

Giang Tiều bán tín bán nghi, bất quá Cát Nhĩ đã nói như vậy, cũng là tại hắn.

“Hắc hắc, lời người vừa nói ban nãy, giờ bắt đầu được tính chưa?”

Con người Cát Nhĩ xoay tròn, lại có chủ ý.

“Được tính.”

Giang Tiều thành thật chấp thuận, nếu hắn đã đáp ứng chắc cũng không có chuyện không giữ lời, huống chi sớm một chút hay muộn một chút có liên quan gì tới nhau?

“Ha, chính người nói đó nha!”

Cát Nhĩ cười mờ ám hai tiếng, từ trong áo choàng móc ra một cái túi quơ quơ, bên trong lập tức truyền ra âm thanh lanh lảnh vui tai.

“Đoán xem bên trong là cái gì?”

Cát Nhĩ đựng đưa cái túi, tiếp tục thừa nước đục thả câu.

Giang Tiều nghe được âm thanh đó, hai mắt tỏa sáng thiếu chút biến thành ký hiệu \$ \$, lúc này lập tức muốn cùng Cát Nhĩ xác định quan hệ vững chắc.

“Đây là 300 hồng tinh, là phí tiền công người ta đưa trước, dựa theo lời chúng ta nói ban nãy mỗi người một nửa, cho người 150 viên.”

Cát Nhĩ nói xong, còn cẩn thận lưu ý sắc mặt Giang Tiều .

“Được.”Giang Tiều nhận lấy cái túi, lấy một viên hồng tinh ra soi dưới ánh mặt trời, xem trái xem phải, như muốn xác định nó phải là thật không.

Nhìn chằm một phút đồng hồ, hắn mới buông tha mà thả lại trong túi, trên mặt đã là nhạc khai liễu hoa. (cực kì vui mừng)

Thấy hắn biểu lộ bộ dạng như vậy, trong lòng Cát Nhĩ mới thả lỏng, một lần nữa khẳng định mình không có nhìn lầm người. Mà tên này cũng thật kỳ quái, đối với chuyện phân ra 150 hồng tinh không thèm để ý chút nào, chỉ lấy ra một cái xem nó như bảo bối.

Giang Tiều hiện tại còn chưa biết, hợp tác lần này nhìn thì giống như hẳn phải chịu thiệt, nhưng về sau lại làm cho hẳn chia tiền chia đến đầy bồn đầy bát (đầy túi). Ở phương diện “kinh doanh”, Cát Nhĩ quả thực có thiên phú làm người khác không thể ngờ được.

Ngay cả Y Ân luôn đứng bên cạnh hai người, cũng thấy Giang Tiều phản ứng quá khoa trương, lúc trước mình cho hẳn hắc tình, cũng không thấy hẳn hưng phấn đến như vậy.

“Thật tốt quá, chờ đến khi trả hết nợ cho đại thúc Ngải Phật Sâm, ta có thể bắt đầu tiết kiệm tiền nuôi vợ.....”

Giang Tiều nhất thời đắc ý quên hình, đem quyết định trong lòng nói ra.

“Cái gì nuôi vợ?”

Y Ân miễn cưỡng bắt được từ mấu chốt, nhưng thật ra cái chính là tại thời điểm Giang Tiều nói, trên mặt hẳn biểu lộ rõ ràng đáng về “hướng tới hạnh phúc”.

“Nuôi vợ..... Chính là ta muốn cố gắng tiết kiệm tiền để nuôi sống bầu bạn tương lai của ta.”

Bị Y Ân hỏi, Giang Tiều có chút chột dạ, hẳn làm sao dám nói lão bà lý tưởng của mình là cái vị trước mặt này. Vả lại, với năng lực của Y Ân cũng không cần mình phải nuôi, cứ cho là biểu lộ chút tâm ý của mình đi?

“Nói cũng đúng, đến lúc tiết kiệm đủ tiền rồi, người cũng nên rời khỏi nhà Y Ân đi.”

Kết từ sau cái giá đỡ đi tới, cười mỉm mà nói tiếp.

“Rời đi?Ồ đó tốt lắm mà, sao lại rời đi? Y Ân sẽ không đuổi người đâu.”

Cát Nhĩ liếc nhìn Kết, phối hợp rất ăn ý, tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

Y Ân nghe Kết nói xong nhú mày, trong lòng hẳn đã sớm đem Giang Tiều trở thành thành viên trong nhà, có lúc nào nói sẽ cho hẳn dọn đi sao?

“Người ngốc hử, đến lúc Giang Tiều có bầu bạn rồi, sao còn có thể ở trong nhà Y Ân? Cho dù Y Ân không ngại, bầu bạn của Giang Tiều cũng sẽ không nguyện ý đâu!”

Kết ý hữu sở chỉ (lời ít ý nhiều), ánh mắt liếc về phía Y Ân, thăm dò phản ứng của hẳn.

“.....”

Y Ân vẫn đang trầm mặc, trong nội tâm như phiên giang đảo hải (*), hẳn làm sao lại quên đi chuyện này? Kết nói không sai, chỉ cần Giang Tiều tìm được bầu bạn, nhất định sẽ rời đi.

(*) như phiên giang đảo hải: như sông cuộn biển gầm

Không vì một nguyên do nào, hẳn đối với cái người trong tưởng tượng kia sinh ra một tia địch ý.

“Ta chỉ tùy tiện nói thôi mà..... Tạm thời không có ý định đó đâu.....” Thấy Y Ân trầm mặc, Giang Tiều cuống quýt xoay chuyển tình thế.

“Đây còn không phải là chuyện sớm muộn sao?”

Cát Nhĩ liếc mắt trừng Giang Tiều, trách hẳn không nên thân, đây chẳng phải là làm trở ngại chứ không giúp ích được gì sao?

Vài giờ sau, mọi người đều không nói chuyện. Nhưng rõ ràng chỉ có Y Ân là không yên lòng, liên tiếp làm hư hai vật trang sức, bị Cát Nhĩ không lưu tình đuổi ra ngoài.

Mấy cái bị phá hư đều là tiền nha, quan trọng là... có một nửa của hẳn !

Y Ân vẫn nghĩ về cuộc nói chuyện ban nãy, ban đầu hẳn muốn cùng Giang Tiều cứ như vậy ở chung với nhau thêm một khoảng thời gian nữa, chờ hẳn tìm được bầu bạn rồi tính tiếp, chưa từng có suy nghĩ... Giang Tiều sẽ một bước ly khai trước.

Có lẽ ngay chính trong tiềm thức của mình, cũng không cho rằng Giang Tiều sẽ chủ động rời đi.....

Y Ân có chút hổ thẹn, ý nghĩ của hắn ích kỷ quá, Giang Tiều vì cái gì mà không thể có cuộc sống của riêng mình? Dựa vào cái gì mà phải nhân nhượng hắn?

Tiệm mới khai trương, Giang Tiều đến chợ sớm, lại phát hiện có người còn sớm hơn mình. Mà người này, ít nhiều gì cũng coi như là biết đi, chính là cái tên đã bán cho mình sợi tơ kia.

.....hắn không ở chợ bày quầy bán hàng?Chạy tới đây làm gì?

“Là Cát Nhĩ mời ta tới, hắn nói hợp tác gì đó, ta thấy rất hứng thú.”Người nọ thấy Giang Tiều khó hiểu, vì vậy giải thích.“Ta đã bàn với Cát Nhĩ rồi, hễ cứ bán được một cái, hắn sẽ cho ta một viên hồng tinh.”

“.....”

Giang Tiều im lặng, hắn không kỳ quái chuyện Cát Nhĩ muốn người làm, nhưng y và cái người này không phải là “trích phần trăm” trá hình sao? Hơn nữa y còn chiếm tiện nghi (của người ta), không hề cấp người ta mức lương căn bản..... thực sự là có tiềm chất gian thương ah!

“Đừng chen lấn, từ từ sẽ tới.....”

Ngày đầu tiên mở cửa tiệm, nào biết được sinh ý lại tốt như vậy, công việc bề bộn cứ xoay tới xoay lui, bất quá vẫn cứ phải tiếp đón.

“Buông tay ra, ta nhìn thấy nó trước.....”

Không biết từ khi nào, có hai giống cái kéo căng một cái áo choàng cải vả, ai cũng không chịu nhường.

“Rõ ràng ta thấy trước!”

Hai người kéo tới kéo lui, chất áo bằng da phát ra tiếng xé rách nhỏ, lập tức sẽ xé hư.

Giang Tiều vốn không giỏi nói chuyện, mấy lúc như thế này mà trông cậy vào Y Ân lại càng là không thể, hết lần này tới lần khác Kết cùng Cát Nhĩ muốn phân thân cũng phân không được.

“Theo ta thấy, cái áo choàng này sẽ càng tôn lên vẻ đẹp của người!”

Một giọng nói dễ nghe mang theo ý cười, xuyên qua tiếng người ồn ã, vang lên bên tai mọi người.

Giang Tiều theo bản năng nhìn sang nơi phát ra giọng nói, liền thấy một soái ca tóc vàng mắt tím, thân hình xấp xỉ Y Ân, lộ ra tươi cười hấp dẫn, thứ mà tuyệt đối không bao giờ xuất hiện trên mặt Y Ân.

“Thật ư?Vậy, ta lấy cái này cũng được rồi.”

Âm lượng của thú nhân giống cái vừa nãy còn siêu đại, bây giờ lại đỏ mặt ngượng ngùng.

“Dĩ nhiên.”

Soái ca tóc vàng lại cười cười, khoe mắt nhướng lên một chút, hình tượng một bộ công tử đa tình.

Một hồi tranh chấp cứ như vậy tiêu biến, Giang Tiều không khỏi nhìn hắn bằng cả hai mắt, không giải thích được vì cái gì mà hắn lại “đa quân nhân sự” (xen vào chuyện của người khác – aka bà tám nhiều chuyện) đến như vậy.

“Không hổ là Lôi, thoág một cái liền xét xử công bằng cho mọi người.”

Cát Nhĩ tiếp hết khách, thì nhìn người nào đó cười chào hỏi.

Giang Tiều ngăn người, thì ra người này là cái tên Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) “Lôi” mà Cát Nhĩ đã nói sao?

“Cuối cùng cũng tìm được người rồi, Y Ân, chúng ta quyết đấu đi!”

Lôi chậm rãi đi đến trước mặt Y Ân, nhìn chăm chú vào thú nhân mà chính mình coi là đối thủ duy nhất, phát ra khiêu chiến.

“.....”

Y Ân đến lòng mi cũng không nhúc nhích một chút, căn bản là thèm để ý hắn. Đối với việc Lôi khiêu khích, hắn luôn luôn dùng thái độ không chấp nhất.

“Ta ở bên ngoài rèn luyện chuyên biệt ba năm, chính là để đánh bại ngươi.”

Lôi nói nghiêm túc, hắn nhất định phải làm cho mọi người hiểu rõ, ai mới thực sự là đệ nhất dũng sĩ trong tộc.

“Lôi, ngươi biết rõ Y Ân chưa từng đáp ứng ngươi.”

Kết ở một bên lên tiếng ngăn cản, nếu một bên đơn phương thách đấu, thì bên còn lại nhất định phải chấp nhận (lời thách đấu).Chỉ là Y Ân và Lôi trong lúc đó lại là một tình huống đặc thù.

“Chuyện đó..... từ trước tới nay ta chưa từng cho là thật.” Lôi biến sắc, tiếp lời mà chẳng hề suy nghĩ.

“Thế nhưng đối với ta mà nói, đó là lời hứa một đời.”

Y Ân cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Lôi, ánh mắt phức tạp, bọn hắn đều đã trưởng thành, đã thay đổi quá nhiều. Mà thay đổi, đôi khi lại làm con người ta thương tâm.....

“Ta sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Lôi hiện ra cổ chấp hiểm thấy, ánh mắt kiên định, đôi mắt tím sâu thăm thẳm kia như có buồn bã.

“.....”

Giang Tiều ở một bên nghe mà như lọt vào trong sương mù, thần sắc khó gặp của Y Ân lại làm cho hắn càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc trước đây đã có chuyện gì xảy ra?

Giống như không đơn giản như Cát Nhĩ nói, là Lôi đơn phương tranh cường hão thắng?

Sau đó Giang Tiều vẫn tiếp tục tiếp đón khách hàng nhưng tâm hồn đã lơ lửng đi đâu.

“Ta biết ngươi, ngươi là Giang Tiều, hiện đang ở trong nhà Y Ân.”

Giọng nói đột nhiên xuất hiện, mang hồn phách Giang Tiều trở về, vừa vặn tiếp trúng một đôi mắt mang ý cười.

Biết cái gì chứ?Giang Tiều hiểu rõ mấy cái lời đồn trong tộc về hắn, luôn xấu nhiều tốt.

“Chưa chính thức giới thiệu với ngươi..... ta tên là Lôi.”

Hiện tại đang làm cái gì vậy?Song phương tự giới thiệu?Không phải đã biết rõ tên lẫn nhau sao?

“Ta biết rồi.....”

Giang Tiều khó hiểu, Lôi làm như vậy để làm gì?

35. Chương 35: Năm Cũng Trúng Đạn

“Người trong tộc đều nói, tay nghề của ngươi tốt lắm, hiện tại xem ra còn muốn lợi hại hơn đại sư Khắc Nhĩ nhĩ!” Lôi đánh giá bài trí trong tiệm, vô cùng chân thành mà nói.

“Không cần ngươi nói tốt như vậy!”

Giang Tiều xấu hổ, trong lòng khó tránh khỏi vui vẻ hẳn lên.

Lời nói dễ nghe có ai mà không thích, vả lại giọng điệu đó nghe sao cũng không giống đang lấy lòng người ta.

Tên Lôi này, ngoại trừ thoát nhìn như một Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), có lẽ cũng không bắt mắt như vậy.

Lôi cẩn thận đánh giá Giang Tiều, có chút tò mò, tên đại gia hỏa thoát nhìn ngu ngốc, cục mịch này rốt cuộc có cái gì đặc biệt mà có thể làm Y Ân coi trọng?

Người trong tộc kẻ đều như nhau, người bình thường nào có thể khiến cho Y Ân tới cái chỗ ồn ào náo nhiệt như thế này hỗ trợ. Phải biết rằng Y Ân ghét nhất chỗ đông người.

Ba năm không gặp, khí tức đậm đặc trên người hắn thay đổi không ít, là do cái tên Giang Tiều này sao?

“Bên kia.....”

Y Ân đột nhiên đi đến đứng giữa hai người, cổ tình ngăn lại tầm mắt dò xét của Lôi, chỉ vào một nhóm nhỏ khách hàng đang chờ đợi mà nói với Giang Tiều.

“Ah.”

Giang Tiều lập tức chạy biến đi, đem mấy cái ý niệm trước đó ném hết ra sau đầu.

“Cách xa hắn một chút.” Y Ân trầm giọng cảnh cáo.

“.....?”

Lôi sững sờ cả buổi mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Y Ân, không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ Y Ân cho rằng hắn sẽ đi thích cái tên Giang Tiều đó ư?

“Chuyện trước kia ta và Đạt Lý không muốn nhắc tới nữa, ngươi cứ sống những ngày tháng yên bình đi!”
Đừng tự hành hạ không dứt như thế

“Nói thì dễ..... tóm lại, ta sẽ làm ngươi thay đổi chủ ý.”

Lôi nói xong, xoay người ra khỏi cửa hàng, lưu lại đám giống cái lẻ loi thở dài.

“Đo được chưa vậy?”

Cánh tay bị nắm cả buổi, đau nhức mệt mỏi không thôi, người khách trước mặt Giang Tiều nhìn không được hỏi.

“Như vậy được rồi, như vậy được rồi.....”

Giang Tiều vội vàng vàng đáp lại, hắn chuyên tâm nghe lén bên kia nói chuyện mà quên mất việc trong tay.

Tên Lôi đột nhiên xuất hiện này, làm cho tâm tư Giang Tiều ngứa ngáy, hiếu kỳ muốn chết, hai người đó rốt cuộc có ân oán gì hả?

Chờ Y Ân chủ động nói thì không có khả năng, chính mình lại không dám hỏi.

“Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn làm việc cho tốt đi.”

Kết đi đến trước mặt Giang Tiều, ngăn cản hắn mạnh động.

“Kết, ngươi cũng biết mà phải không?”

Trong mắt Giang Tiều tràn đầy khát vọng như muốn nói “mau nói ta biết đi, mau nói ta biết đi....”

Bình thường hắn không phải là người tám chuyện như vậy, nhưng chuyện này liên quan đến Y Ân.....

“Cái này, à.....” Kết cố ý kéo dài ngữ điệu, xem Giang Tiều mở to con mắt theo (điệu kéo dài của hắn) rồi lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

“.....”

Giang Tiều im lặng, sao bây giờ một người rồi hai người đều thích trêu chọc hắn! Kết ban đầu là người hiền dịu biết bao, cũng đi học theo thói xấu.

Tòa nhà đá cổ xưa đứng ngay thẳng trên thạch bích, cây cối màu đen bao phủ, xung quanh dày đặc rêu xanh, tỏa ra loại cảm giác tang thương bị năm tháng hao mòn.

Trên cửa tích đầy bụi, dễ nhận ra nơi đây thật lâu đã không có người ở.

“Ta cứ tưởng rằng sau sự kiện đó, ngươi sẽ không bao giờ xem ta là bạn nữa.”

Lôi đứng trước một bức tường, nhìn người đã từng bạn rất lâu về trước, giọng nói có chút kích động.

“Đã qua lâu như vậy rồi..... Hơn nữa, lúc đó cả ba chúng ta đều bị thương.....”

Tầm mắt của Đạt Lý cũng rơi vào trên mặt tường kia, nơi mà khi còn bé, mẹ Lôi từng khắc ba đường thẳng, nói rằng để xem mười năm sau nữa, trong ba người họ ai sẽ lớn lên cao nhất.

Lời nói vẫn còn bên tai nhưng mẹ Lôi đã mất. Mà ba người bọn hắn, từng là bạn tốt, trở thành như bây giờ...

“Cho dù các ngươi quên nhưng ta vĩnh viễn không bao giờ quên!”

Lôi đột nhiên trở nên kích động, chuyện xảy ra ngày đó, mỗi thời mỗi khắc đều giày vò hắn. Vì thế mà hắn bức bách chính mình trưởng thành, hướng Y Ân khiêu chiến!

“Ta đã nói, Y Ân sẽ không đáp ứng quyết đấu với ngươi.”

Kết đẩy cửa, đi đến bên người Đạt Lý, nắm lấy tay y, im lặng cổ vũ.

“Rầm...”

Lôi đánh một quyền thật mạnh về phía thạch bích, vết máu như đại diện cho Y Ân lập tức nhiễm đỏ bên trên. Y Ân biểu hiện rõ ràng như vậy, hắn đương nhiên hiểu rõ, nhưng muốn hắn phải cam tâm như thế nào đây?

“Trừ phi, ngươi thật sự làm hắn nổi giận, buộc hắn phải chấp nhận quyết đấu.”

Tình thế xoay chuyển, Kết đứng ở lập trường Lôi mà nói.

“Kết....”

Đạt Lý lập tức lên tiếng ngăn cản, hắn biết Kết rất thông minh, hiển nhiên có thể nghĩ ra biện pháp.

Lôi cũng khó hiểu... “Ta nghĩ, ngươi đến giúp Đạt Lý, sao lại.....?”

Kết bỗng nắm chặt bàn tay đang run nhè nhẹ của Đạt Lý, nói khẽ: “Có một số việc, ngươi cho rằng đã quên, kỳ thật nó chỉ chôn sâu trong đáy lòng. Hiện tại, đã tới lúc hiểu rõ hết mọi chuyện.”

Vết thương đã bùng mủ, cho dù có băng bó tốt đến như thế nào cũng không lành lại, cách duy nhất là cắt thịt thối đi, để thịt mới phát triển.

“Nói thử xem, ngươi có biện pháp hay ho gì?”

Việc quan trọng trước mắt là có thể cùng Y Ân tái quyết đấu, Lôi không do dự nữa.

“Muốn thúc ép một người, thì phải nhắm ngay vào nhược điểm của hắn. Chắc hẳn, hôm qua ngươi cũng nhận ra, Y Ân đối với Giang Tiều rất không bình thường.”

“Ý ngươi là, tìm y hạ thủ?”

Lôi không chắc chắn, hỏi. Tuy hắn muốn cùng Y Ân quyết đấu, nhưng lại không có ý định đoạn tuyệt với y. Nếu có thể, hắn thậm chí còn hy vọng có thể cải thiện mối quan hệ của cả hai.

Mặc dù, trước đây chỉ sống chung trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng bấy nhiêu năm cũng đủ cho hắn hiểu rõ, Y Ân quả thật rất xem trọng Giang Tiều. Nếu thực sự tổn thương Giang Tiều, chỉ làm cho quan hệ giữa hai người càng thêm tồi tệ, đây lại không phải là kết quả hắn mong muốn.

“Đương nhiên, ta không có ý này!” Kết lập tức phủ nhận, Giang Tiều cũng là bạn của hắn, nếu có ai dám tổn thương y, bản thân hắn sẽ là người đầu tiên phản đối.

“Ta chỉ cho ngươi dùng Giang Tiều để kích thích Y Ân, về phần phương pháp cụ thể, chắc không cần ta dạy cho ngươi đâu nhỉ?”

Kết trắng mắt, tức giận nói, hắn không giống Đạt Lý, nói chuyện khách sáo với y.

“Chẳng lẽ, Y Ân thật sự.....?”

Lôi vẫn có chút không thể tin được, Giang Tiều là người rất quan trọng với Y Ân, nhưng có lẽ không phải là “thích” kia chứ? Hắn còn tưởng, dù Y Ân không thích loại người như Kiều thì ít nhất cũng phải thích giống cái.....

“Không sai, đúng như ngươi nghĩ. Nhưng tới lúc đó, ngươi đừng có diễn giả làm thật là được.”

Kết nói một nửa là nghiêm túc, tuy ngoại hình Giang Tiều không làm cho người ta dễ tiếp thu được, nhưng chỉ cần ở bên y lâu một chút, sẽ bắt giác bị y làm cho rung động. Chính Y Ân, Cát Nhĩ cùng bản thân hắn không phải là ví dụ tốt nhất sao?

“Không thể nào, ta vẫn thích giống cái xinh đẹp hơn.”

Lôi buồn cười, dù hắn không có ý kiến gì với hai người cùng tính xây dựng gia đình, nhưng bên trong tuyệt đối không thể có hắn. Hắn còn muốn chờ thêm vài năm nữa, tìm một giống cái xinh đẹp làm bạn lứa, sau đó sinh mấy cục cưng đáng yêu mà!

Mấy ngày bận rộn liên tiếp, tiền lời tuy rất khá, nhưng làm con người ta mệt chết đi được. Giang Tiều đắm chìm vào bể vai đau nhức, than vãn, tiền không dễ kiếm tí nào!

Mặt trời vừa lặn, Giang Tiều liền đóng cửa tiệm, xem chừng lúc này Y Ân cũng sắp về rồi, phải nhanh nấu cơm cho hắn.

“Thật khéo nha, lại gặp ngươi ở chỗ này.”

Lôi không biết từ đâu nhảy ra, cười tủm tỉm chào hỏi Giang Tiều.

“Ừ.....”

Khéo sao? Giang Tiều không tin, tên này rõ ràng là đứng chờ sẵn ở chỗ này.

“Ngày đó nhiều người quá, vội vội vàng vàng nên không nói với ngươi được bao nhiêu câu. Thật ra, ta thấy ngươi làm mấy vật nhỏ đó cũng hay lắm.....”

Lôi mặt hướng về phía Giang Tiều, rõ ràng là đi lui về sau, nhưng lại tự nhiên tránh đi hết tất cả mấy chướng ngại vật, cứ như sau lưng mọc ra thêm hai mắt.

“Ừ.”

Giang Tiều không rõ rốt cuộc Lôi muốn làm cái gì, cũng không muốn nhiều lời với hắn. Dù sao, hai người bọn họ thật sự không quen biết nhau!

“Ta nói ngươi nghe.....”

Lú lo như vậy một đường theo Giang Tiều về tới tận cửa nhà.

Giang Tiều lặng lẽ thở dài một hơi, cái tên này nên đi đi chứ!

Không ngờ, da mặt người này cực kì dày, rõ ràng không được mời, còn dám đi theo Giang Tiều, chui tọt vào trong nhà.

Ngay từ đầu, Lôi nói Giang Tiều nghe, Giang Tiều luôn cố nhịn để không nói chuyện gì bất hòa với Lôi, nhưng vẫn chịu không nổi cái người-chưa-từng-quen-biết này nha! Mấy câu nói kia thật quá khôi hài hơn nữa miêu tả rất sống động, chỉ trong chốc lát đã làm cho Giang Tiều tháo phòng bị xuống, đi theo tám chuyện với hắn.

“Ban đầu ta còn tưởng chết chắc rồi, thật may mắn.....”

Khi đang kể đến một nơi nguy hiểm, Lôi cố tình dừng lại một chút.

“May mắn thế nào?”

Giang Tiều một bên thái rau, một bên khản trương hỏi.

Y Ân đi săn thú trở về, cực kì nhạy cảm nhận ra trong nhà có thêm một người, phòng bếp thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng cười đùa. Mà người nọ, không cần tiến vào trong, hẳn cũng biết là ai.

“Về rồi à? Cơm sẽ xong ngay đây.”

Bởi vì có người nào đó “quấy rối” nên tiến độ cơm tối nay hơi chậm một chút. Tiều vui vẻ từ phòng bếp đi ra, đi đằng sau là Lôi đang cười hì hì .

“Người tới đây làm gì?”

Y Ân giọng điệu không tốt lắm, nhìn hai người kia bộ dạng như quen biết nhau từ lâu vậy, sắc mặt có chút khó coi. Hẳn không phải đã cảnh cáo Lôi, không cho phép ra tay với Giang Tiều hay sao?

“Là Tiều mời ta tới!”

Lôi liếc mắt qua Y Ân một cái, không chịu yếu thế nói.

“Ta không có.....”

Giang Tiều có miệng mà khó trả lời, từ đầu tới cuối hẳn đâu có mời cái người này? Là do bản thân hẳn ngang ngạnh đi vào theo mà. Chỉ là khi nhìn mặt của Lôi, hẳn không thể nói trắng ra như vậy được.

Lúc ăn cơm.....

“Tiều, cái này mùi vị không tệ, người ăn nhiều một chút.”

Một khối thịt kho tàu bay qua trước mặt Y Ân, rơi xuống trong chén Giang Tiều .

“Khục khục.....”

Giang Tiều đang ăn canh, bị hành động của Lôi làm sặc. Thịt kho tàu này là hẳn làm, mùi vị được hay không, chính hẳn còn không biết sao?

“Súp này cũng không tệ!”

Mắt thấy sắc mặt Y Ân càng ngày càng khó coi, Lôi càng không ngừng mỉm cười nói.

Trong lòng rất không đồng ý, nhà người thích Giang Tiều, liền cho rằng ai cũng có thể vừa ý hẳn sao?

“Để ta tự lấy.”

Giang Tiều cảm thấy sau lưng mình lạnh buốt, thật sự là khóc không ra nước mắt, chính mình thật sự là nằm cũng trúng đạn ah!

“Người đã bao giờ ăn thịt heo viên chưa? Dùng nó làm thịt kho tàu, mùi vị nhất định rất ngon. Ngày mai ta vào rừng săn thử một con.....”

Lôi húp một ngụm súp, liếm liếm môi, như vẫn chưa thỏa mãn.Súp này làm không tồi, hẳn chưa bao giờ được nếm qua vị súp nào ngon đến vậy.

“.....” trong lòng Giang Tiều điên cuồng gào thét: “Người này là sao hả! Ta đồng ý hồi nào? Đồng ý hồi nào?”

Này thì hay rồi, dự tính luôn cả bữa cơm ngày mai. Giang Tiều sắp không dám nhìn mặt Y Ân.

36. Chương 36: Ai Là Đồ Ngốc?

Hôm sau, trời vừa chạng vạng tối Y Ân đã về đến nhà, cực kì hài lòng bởi Lôi thức thời mà không xuất hiện nữa.

Giang Tiều đi đằng sau, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Rầm rầm rầm....”

Đồ ăn vừa mang lên bàn, chưa kịp khai ăn thì chợt nghe tiếng đập cửa.

Giang Tiều vội vàng đứng lên, định ra mở cửa.

“Ngồi xuống ăn cơm.”

Y Ân lạnh lùng ném ra bốn chữ, ngăn cản động tác của Giang Tiều. Dựa vào cái mùi chán ghét kia, hẳn biết người gõ cửa bên ngoài là ai.

Ba phút về sau, cánh cửa không vang (tiếng động nào), Giang Tiều an tâm chuẩn bị ăn cơm, thì bị một tiếng vang thật lớn trong phòng làm hoảng sợ.

Một con heo viêm trùng trăm kí bị ném vào trong sảnh, Giang Tiều còn chưa kịp nghĩ là từ đâu ra thì thấy Lôi nhanh nhẹn trèo qua cửa sổ chui vào.

“.....”

Đối với loại tình huống đột nhiên phát sinh này, Giang Tiều triệt để câm nín.

“Tí....tách....”

Một giọt máu tươi nhiều trên mặt đất, tiếp theo là giọt thứ hai, giọt thứ ba.....

Giang Tiều nhú mày.... “Người bị thương rồi!”

Lôi nhìn cánh tay phải của mình bị cắn một mảng lớn, lưu lại dấu răng rất sâu, cũng không biết làm sao lại bị cắn chỗ đó.

“Hai ngày nữa sẽ khỏi thôi.”

Lôi đứng đững, trong rừng sâu hẳn còn chịu những vết thương còn nghiêm trọng hơn cái này nhiều.

Nói thì nói như vậy, nhưng Giang Tiều thật sự không thể cứ nhìn hấn đổ máu như vậy. Hấn dứt khoát đi đến phòng dự trữ, tạm thời chọn một mảnh da thú mềm mại sạch sẽ làm băng gạc, ấn Lôi ngồi trên ghế, băng bó lại cho hấn.

“Cẩn bản không cần phiền toái như vậy.....”

Lôi ngồi trên ghế chăm chú nhìn Giang Tiều băng bó, như hấn chịu phải một vết thương nghiêm trọng đến cỡ nào, trong lòng không biết làm sao lại có chút không được tự nhiên.

Từ khi mẹ mất, có rất ít người khấn trương như vậy vì hấn. Trong rừng sâu suýt chết mấy lần, hấn luôn một mình kiên cường, gắng gượng chống đỡ mà sống.

Lôi nhìn cái chậu thịt kho tàu ngon lành thật lớn trên bàn cơm đến chảy nước miếng. Kể từ ngày hôm qua, sau khi được nếm thử một lần, hấn liền đối với món ăn này “tình hữu độc chung” (yêu thích không rời)

Đang nửa đường vươn tay ra múc, thì bị hung hăng đánh một cái.... “Bị thương không được ăn cái này.”

Dựa vào khẩu vị Y Ân, bên trong thịt kho tàu thả rất nhiều “bột ớt”, vết thương đang khép miệng mà ăn cái này thì không tốt.

“Quả là quán còn nhiều hơn mẹ ta...”

Lôi hậm hực thu tay lại, bất mãn nói thầm, con mắt vẫn như cũ thỉnh thoảng ngó qua cái chậu thịt kia.

Giang Tiều nhìn bộ dáng đó của y, không khỏi buồn cười... “Chờ vết thương của ngươi lành lại, ta nấu cho ngươi một nồi thật lớn.”

“Chính ngươi nói đấy nhé, không được đổi ý.”

Đôi mắt Lôi sáng ngời, lập tức tỉnh táo hẳn ra, nước miếng chảy ào ào.

Thấy Lôi bị thương nên Y Ân từ đầu tới cuối tuyệt nhiên không nói gì, để Giang Tiều tùy ý chiều cố hấn. Ngay cả buổi tối, Lôi chơi xấu đòi ở lại, cũng “tốt tính” mà nhận.

Vì vậy, Giang Tiều khẳng định, biểu hiện Y Ân thoát nhìn lạnh lùng nhưng thực ra là không phải vậy, thậm chí còn có một chút quan tâm tới Lôi?

Thái độ của Lôi cũng rất kỳ lạ, chỉ cần ở đâu có Y Ân, y liền tận lực thể hiện rất thân thiết với mình.

Y cứ nghĩ là che giấu tốt vô cùng, nhưng không ngờ trong chuyện này Giang Tiều đặc biệt nhạy cảm. Nghĩ không ra dụng ý của Lôi, chỉ có thể tạm thời mặc kệ nó.

“Tiều, ta cũng muốn uống loại trà hoa cỏ người đang uống.”

Ba ngày sau, tên gia hỏa nào đó trên cánh tay vẫn còn băng “vải”, tự cho mình là “người tàn tật”, đối với Giang Tiều yêu cầu cái này yêu cầu cái kia... không phải đói bụng, thì cũng là khát.

“.....”

Giang Tiều im lặng, niệm tình bấy giờ hẳn là bệnh nhân, một chữ..... nhẫn.

Y Ân lạnh nhạt nhìn tên tiểu tử mặt dày đang giả trang “tàn tật” kia. Với năng lực phục hồi của Lôi, sau ba ngày vết thương của hắn đã sớm lành rồi.

Buổi tối lúc ăn cơm, Y Ân vẫn bắt động thanh sắc, ăn hết một mạch đồ ăn trước mặt .

Ngược lại, Lôi có chút thiếu kiên nhẫn, hôm qua Y Ân còn có chút phản ứng, hôm nay bất kể mình sai khiến Giang Tiều như thế nào, hắn đều giống như không nhìn thấy.

Mặc dù trêu chọc Giang Tiều cũng rất vui. Nhưng nói như vậy, kế hoạch của mình đến lúc nào mới có thể thành công đây!

Ăn được một nửa, Y Ân tùy tiện múc một khối thịt kho tàu lên ăn. Sau đó, hờ hững mà nói: “Thịt kho tàu hôm nay không tồi.”

Vừa dứt lời, chợt nghe “ọt ọt” một tiếng, con sâu hấu dúi trong bụng người nào bị câu ra.

So với những gì Lôi biết về Y Ân, có thể làm cho y nói không tồi, thì nhất định phải cực kỳ xuất sắc. Lại kéo dài ra một chút tức là... ngon siêu cấp. Hắn vốn đã thèm ba ngày rồi, nghe Y Ân nói như vậy, càng hận không thể lập tức nhét hết vào trong miệng.

Nhưng mà hắn cũng không có quên, mấy ngày nay vì trêu chọc Giang Tiều mà hắn luôn giả bộ như còn chưa khỏe.....

“Có thể là bởi vì hôm nay dùng thịt heo viêm.”

Giang Tiều không hề phát giác gì với lời giải thích Y Ân vừa nói.

Còn dùng thịt heo viêm..... Cái hương vị tươi mới đó.....

Lôi nhìn về phía Giang Tiều thương lượng: “Ta cũng ăn cái đó.”

“Không được.”

Vì phải có trách nhiệm với “người bệnh”, Giang Tiều vô cùng kiên định mà cự tuyệt.

“.....”

Lôi âm thầm cúi đầu, phải đành vậy thôi.

Y Ân ở trước mặt khẽ nheo mắt, còn chưa mắc câu sao?

Hắn ung dung đứng lên, tao nhã nói: “Ta đi lấy chỗ sụp còn lại đến đây.”

“Được.”

Giang Tiều đang hết sức chăm chú “giám thị” Lôi, đề phòng y thừa dịp mình không chú ý ăn vụng nên chỉ trả lời qua loa.

Sợ sụp ngúi nên chỗ còn lại vẫn còn đang nung trên lửa nhỏ, sôi ùng ục ùng ục, lan tỏa mùi thịt thơm phức.

Súp đựng tràn đầy một chậu, như muốn tràn ra tới nơi, lúc Y Ân đi qua bên người Lôi, rất không cẩn thận trượt tay, nước súp lập tức văng tung tóe.

“Ui da...”

Lôi từ trên mặt ghế lập tức nhảy dựng lên, vẫy vẫy cánh tay bị phỏng mà la lên.

“.....”

Giang Tiều nhìn cánh tay phải chuyển động thoải mái kia, cái trán vẽ một hàng hắc tuyến, hắn đã sớm khỏi hẳn rồi.

Lôi chưa bao giờ chậm chạp đến thế, chỉ thấy Giang Tiều lẳng lặng nhìn hắn, à phải nói là tầm mắt rơi vào trên cánh tay phải của hắn.

“Ta, cái kia.....”

Bị Giang Tiều nhìn chăm chú như vậy, không có đến một câu chỉ trích, Lôi đột nhiên cảm thấy chột dạ vô cùng, muốn tìm lý do giải vây. Từ trước đến nay có thể nói y hiền lành hết sức, vậy mà cũng có lúc khó khăn đến thế này.

“Người đã khỏi hẳn rồi thì ngày mai không cần phải đến đây nữa.”

Một lát sau, giọng nói Giang Tiều ầm ập vang lên, y còn đứng dậy, nạy lấy một nửa thịt kho tàu để trong chén Lôi.... vết thương của hắn đã lành rồi thì đương nhiên không cần kiêng ăn nữa.

Là thịt kho tàu thơm nhỏ dãi đã lâu, nhưng Lôi lại không không muốn ăn như trước. Phản ứng của Giang Tiều trái ngược hoàn toàn với hành vi lợi dụng của mình, mình đúng là buồn cười và ấu trĩ quá.

Nếu Giang Tiều mở miệng chỉ trích, hoặc là trợn mắt lên trừng, hắn cũng có thể ứng phó được, đằng này chỉ im lặng mà tha thứ cho hắn làm hắn càng thêm xấu hổ.

“Người cố ý.”

Nghĩ đến nguyên nhân gây ra cố sự này, hắn oán hận nhìn về phía Y Ân, không tiếng động dùng ánh mắt truyền tới.

“Ta chính là cố ý đấy.”

Đôi môi mỏng của Y Ân hơi nâng lên, dùng ánh mắt đáp lại. Ai muốn gây hấn với tên gia hỏa này đâu, là hắn tự tìm đấy chứ.

“Lại tới nữa sao...”

Giang Tiều nhìn đồng da thú xếp thành núi nhỏ ngay cửa ra vào, bất đắc dĩ nói.

Đã ba ngày rồi, mỗi lần vào giữa trưa hắn mở cửa hàng, sẽ phát hiện ở cửa ra vào, chồng chất đủ thứ đồ. Lần tốt nhất là một ít được thảo kỳ lạ quý hiếm, lần trước lại là trái cây.

Những tấm da thú này, vô luận là màu sắc hay chất liệu, đều thuộc loại tốt nhất .

Hiện tại, Giang Tiều chủ yếu dùng da thú làm quần áo, cũng là để phù hợp với thói quen bao lâu nay của thú nhân. Không thể phủ nhận, những tấm da thú này rất có ích đối với Giang Tiều, quả thực là hợp ý.

Giang Tiều từng đề cập qua với Y Ân nhưng y không có ý kiến gì cả.

Ngày thứ tư, đồ đạc vẫn chưa đưa tới, Giang Tiều trốn ở cửa ra vào, chuẩn bị “ôm cây đợi thỏ”. Hắn muốn biết người đưa đồng da thú đó rốt cuộc là ai.

Đến khi ở bên ngoài vang lên tiếng bước chân, hắn lập tức mở mạnh cửa ra, suýt tí nữa là đâm vào người ở bên ngoài.

“Lôi?”

Giang Tiều kinh ngạc nhìn thú nhân đang ôm một đồng trái cây chuẩn bị đặt xuống trước cửa ra vào.

“Tiều, là ta không đúng, người tha thứ cho ta đi!”

Không một chút bất ngờ, Lôi đứng bên ngoài nhìn Giang Tiều, trên mặt hiện ra nét tươi cười rực rỡ, lớn tiếng nói.

Hắn đem chuyện mình bị Y Ân gài bẫy kể cho Kết nghe, không ngờ lại bị y cười nhạo một trận nhưng cuối cùng vẫn nghĩ cho hắn cái biện pháp này.

Trái cây, thực vật dùng làm đồ gia vị,... những thứ này đối với mấy thú nhân khác mà nói không đáng kể chút nào, nhưng dùng để nịnh nọt Giang Tiều thì tuyệt đối hữu hiệu.

“Người tiếp cận ta là vì cái gì?”

Giang Tiều không trực tiếp đáp ứng lời xin lỗi của Lôi. Ngay từ đầu, Lôi tự đã không xem hắn là bạn, cái khuôn mặt tươi cười kia quá mức giả dối, đôi con ngươi màu tím ở bên trong cũng thiếu đi chân thành.

“Người quả nhiên đã nhận ra, đám người nói người dần mới là đồ ngốc.” Lôi thoát tiên sững sờ, sau đó lộ ra một nụ cười khổ, “Đúng vậy, ta quả thật là có mục đích khi tiếp cận người.”

Vốn hắn còn muốn quanh co vòng vèo cho đến khi đạt thành mục đích, nhưng hôm nay những vật này cho không vậy.

“.....”

Giang Tiều sững sờ, không nghĩ tới chỉ đơn giản như vậy Lôi liền thừa nhận. Vốn hắn còn tưởng tên này sẽ tìm một đồng lớn lý do biện hộ nữa chứ!

“Muốn biết nguyên nhân không? Đi theo ta.”

Nơi này thật sự không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện. Đặc biệt là lời nói tiếp theo không thể để cho Y Ân biết được.

Giang Tiều chỉ cân nhắc trong ba giây liền đáp ứng. Nếu như Lôi muốn hại hắn, y có vô số cơ hội (không phải chỉ lần này).

Bên trong một tòa nhà đá phủ đầy tro bụi....

“Ta cố ý thân cận với người là để chọc giận Y Ân, khiến hắn quyết đấu với ta.” Lôi nói ra sự thật, nhưng trong lòng đã có chủ ý khác.

“Lợi dụng ta, chọc giận hắn?”

Giang Tiều nhất thời phản ứng không kịp, giữa hai người có quan hệ gì sao?

“Nhìn ra được, Y Ân rất quan tâm người.” Lôi nhìn Giang Tiều đang không hiểu gì, khẳng định, “Hơn nữa người cũng thấy đấy, có một chút hiệu quả mà, không phải sao?”

“Tại sao người lại nói ta biết những chuyện này?”

Lôi đột nhiên tốt bụng, thật sự làm cho Giang Tiều không hiểu được. Nhưng mà hồi tưởng lại một chút, thời điểm Lôi tiếp cận mình, đúng là hình như Y Ân có một chút bất thường.

“Y Ân vẫn chưa rõ tâm ý của mình sao?”

Lôi chậm rãi nói, từng chút từng chút một tung ra mồi nhử.

“.....”

Giang Tiều không còn từ nào để nói... rõ ràng như vậy sao? Làm sao mà ngay cả Lôi chỉ mới gặp mặt, cũng nhìn ra?

“Không cần phải nghi ngờ ta, nếu như người ở chung với một người trong mười năm, người cũng sẽ hiểu rất rõ hắn.”

Thoáng một cái đã xem thấu tâm tư của Giang Tiều, Lôi “hảo tâm” giải thích.

“Nói nhiều như vậy, người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Nếu như muốn hắn làm chuyện bất lợi đối với Y Ân, tuyệt đối không có khả năng.

“Không phải người cũng muốn Y Ân sớm tỉnh ngộ một chút sao? Đã như vậy thì bất kể ta làm gì, người chỉ cần phối hợp là tốt rồi.”

Lôi ném ra ngoài một cái bánh lớn mê người, đánh cược liệu Giang Tiều có đáp ứng hay không?

37. Chương 37: Nói Lại Năm Đó

“Ta có thể cân nhắc phối hợp người....”

Giang Tiều lúc này vẫn đang cân nhắc thật kĩ, “Bất quá, trước tiên ngươi phải nói cho ta biết lúc đầu đã có chuyện gì xảy ra.” Sau đó, hắn mới có thể quyết định.

Chuyện năm đó, Giang Tiều muốn biết tường tận tất cả.

Không ai chịu nói cho hắn biết, vậy thì trực tiếp hỏi người trong cuộc là được rồi.

“Cũng được.”

Không phải đáp ứng mù quáng cũng không phải không đáp ứng, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ nhận được một đáp án như vậy. Lôi liếc nhìn Giang Tiều, trên mặt có một chút ngạc nhiên, đối với chuyện này hắn tự đưa ra định đoạn của mình.

“Trước khi ngươi nói, ngươi phải thề, cam đoan những lời nói kế tiếp đều là sự thật.”

Giang Tiều đưa ra yêu cầu, ánh mắt mang theo hoài nghi nhìn Lôi thật kĩ.

“Được rồi, ta dùng danh nghĩa tự nhiên chi thần thề....”

Lôi cười khỏ, xem ra hắn trong lòng Giang Tiều một chút uy tín cũng không có. Cũng là, ai bảo lúc trước hắn từng làm chuyện như vậy làm chi.

“Không, ta muốn ngươi dùng mẹ ngươi thề.”

Giang Tiều lần thứ hai ngắt lời hắn, tự nhiên chi thần có đôi khi cũng chưa chắc có thể tin được, đây là bài học kinh nghiệm mà hắn nhận được từ Kiều. Chẳng qua, mấy lần bọn họ nhắc đến mẹ Lôi, đều không giống nhau... Cái tòa nhà đá thật lâu không có người ở này, lại là chỗ tin cậy nhất mà Lôi khi nghĩ đến.... hắn là Lôi gia.

Cái tòa nhà đá này đối với y mà nói, có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt mà theo một số phương diện có thể nói lên y hẳn là một con người rất trọng tình cảm.

“Ngươi...” phản ứng đầu tiên của Lôi là phẫn nộ, nhưng sau đó lắng xuống rất nhanh, hắn thở dài một hơi, “Được rồi, ta dùng ta danh nghĩa mẹ ta thề, những lời tiếp theo đều là sự thật. Nếu vi phạm, bà ấy sẽ không được yên nghỉ.”

Lúc này Giang Tiều mới vừa lòng, ra hiệu hắn tiếp tục nói tiếp.

“Kể từ đầu luôn sao? Đó là một câu chuyện rất dài.” Nghĩ tới những năm qua trải qua đủ thứ chuyện, trong mắt Lôi tràn ngập chua xót.

Ánh mắt dừng trên bức tường kia, hắn chậm rãi đi tới bên cạnh, có chút hoài niệm mà nói: “Ta, Y Ân còn có Đạt Lý, từng là bạn tốt nhất của nhau. Mẹ ta, đối với bọn họ cũng đặc biệt tốt.”

Ngón tay thon dài lướt qua một vết tích khắc sâu trên vách tường, hắn quay lại cười với Giang Tiều, “Khi đó, Y Ân chỉ cao như vậy. Cái này là Đạt Lý còn đây là ta.”

“Y Ân từng ở chỗ này đáp ứng mẹ ta, sẽ chăm sóc ta thật tốt.” Lúc đó, hắn không rõ vì sao mẹ lại nói những lời như vậy, mãi cho đến thật lâu về sau mới hiểu ra... thì ra khi đó mẹ hắn đã chết tâm (không còn hy vọng).

“Mười một năm trước, Lang Tộc xâm lấn, cha ta hy sinh trong lúc chiến đấu. Kể từ đó, mẹ dường như đã không muốn sống cô đơn một mình như thế! Sở dĩ đợi thêm một năm, là vì muốn báo thù cho cha.”

Giang Tiều nhìn vẻ mặt ảm đạm của Lôi, phỏng đoán trước kia y nhất định có một gia đình rất hạnh phúc, cha mẹ của y nhất định cũng rất yêu nhau.

“Thì ra là vì đã hứa như vậy, nên Y Ân mới một mực không chịu cùng ngươi quyết đấu?”

Bù đắp với những gì nghe được từ Cát Nhĩ, Giang Tiều hiểu được, quyết đấu của thú nhân được phân ra quyết đấu bình thường và quyết đấu sống còn, cái ở phía trước đúng theo nghĩa của nó – bình thường, còn cái sau, cho dù trong lúc quyết đấu có giết chết đối phương, cũng sẽ không bị trừng phạt. Mà Lôi đưa ra chắc chắn là quyết đấu sinh tử nên Y Ân mới không chấp nhận.

“Đúng vậy, lúc ấy ta căm thù hấn nên đương nhiên đưa ra quyết đấu sinh tử.”

Lôi có chút chuyển giọng, cũng vì Y Ân không chịu chấp nhận nên sau đó hấn mới làm ra nhiều chuyện quá phận như vậy.

“Thời tiết hôm đó rất tốt. Ba người bọn ta đang chơi trong bộ lạc thì đột nhiên nhìn thấy mẹ ta mang theo gỏi, đi đến phía đông bộ lạc. Cứ mỗi một năm mẹ lại đi ra ngoài như vậy một lần, nhưng chưa lần nào dẫn bọn ta theo, vì vậy mà bọn ta nhất trí lặng lẽ đi theo. Nếu như bị mẹ phát hiện, bà nhất định sẽ đuổi bọn ta đi.....”

Bây giờ nghĩ lại, mẹ đã cố tình đi đến biên giới của bộ lạc để tìm những thú nhân Lang Tộc...

“Bọn ta đi theo bà đến biên giới bộ lạc, vì chiến tranh giữa hai bên nên thú nhân Lang Tộc thường xuyên xuất hiện ở đây. Mà ngày đó, vừa khéo làm sao bọn ta gặp được ba thú nhân Lang Tộc trưởng thành.”

Lôi nhớ lại nỗi kinh hoàng lúc đó, khi bọn hấn vẫn chưa trưởng thành nếu đi chống lại ba tên thú nhân kia, một chút phần thắng cũng không có.

“Ba tên thú nhân Lang Tộc quả nhiên phát hiện ra mẹ ta, liền tính toán mang bà về bộ lạc Lang Tộc.” Giống cái ở mỗi bộ lạc đều rất ít, những người đó đương nhiên sẽ không giết chết bà..... Chỉ là cuộc sống của những ngày sau đó là sống không bằng chết.

“Lúc đó ta muốn lao ra, cho dù có mất đi tính mạng cũng phải bảo vệ được mẹ, nhưng lại bị Y Ân sống chết kéo lại...”. Ba người bọn họ trốn ở chỗ xa, cứ thế trơ mắt nhìn mẹ không có sức chống cự, bị bắt đi.

“Khi đó ta cực kì oán hận Y Ân, hấn quá nhu nhược, không cho ta đi cứu mẹ. Ta mang bi thương mất đi người thân cùng nỗi bất lực, tất cả đều chuyển hết lên người Y Ân, đưa ra lời quyết đấu với hấn.” Đương nhiên, Y Ân trước sau như một không hề đáp ứng hấn.

“Tình huống lúc đó, dù các người có lao ra, cũng không thể nào cứu được bà ấy, chỉ hy sinh một cách vô ích. Vả lại, Y Ân có lẽ đã sớm đoán được ý định của mẹ người....”

Giang Tiều nhin không được biện bạch cho Y Ân, hấn biết Y Ân, y tuyệt đối không phải một người nhạt gan nhu nhược.

“Không thể ngờ người lại hiểu rõ hấn như vậy. Y Ân khi đó quả thật đã đoán được tâm tư của mẹ ta, về sau tin tức truyền ra, mẹ ta không biết dùng phương pháp gì, đã đồng quy vu tận cùng ba tên thú nhân Lang Tộc kia.”

Lôi gật gật đầu, Giang Tiều tuy không ở trong tình hình lúc đó, nhưng lại nói không sai lệch một chút nào.

“Nhưng tại sao Kết lại nói người thương tổn Y Ân?”

Đánh chết, Giang Tiều cũng không tin Lôi có năng lực này, cho dù là ở quá khứ hay hiện tại, Y Ân vẫn là người mạnh nhất.

“Hấn nhất định không chấp nhận quyết đấu với ta nên vì vậy trong cơn tức giận... ta đã phản bội sự tín nhiệm của hai người bọn họ đối với mình.”

Nói đến đây, Lôi hối hận, nhưng có hối hận cũng không cách nào cứu vãn sai lầm lúc đó.

“Về sau, trong một lần săn bắn, bọn ta không cẩn thận tách ra với đoàn người trong tộc, xui xẻo gặp trúng một con Xích Long khủng lồ... Nếu ba người bọn ta hợp sức với nhau, có lẽ đã có thể giết nó. Thế nhưng trong lúc Y Ân và Đạt Lý đang vật lộn với Xích Long thì ta đã tự mình bỏ đi.”

Lúc ấy, Đạt Lý khàn cả giọng van xin hấn quay lại... nhưng hấn đã không.

“Lần đó, cả hai người bọn họ đều trọng thương, Y Ân suýt nữa thì không qua khỏi. Thật sự là kỳ diệu, hai người bọn họ lại có thể hợp sức tiêu diệt một con Xích Long trưởng thành... ban đầu ta còn tưởng bọn họ đã cầm chắc cái chết.”

“Nhưng người đã quay trở lại tìm bọn hắc, không phải sao?”

Giang Tiều nhìn chằm chằm Lôi, nói ra ẩn tình mà cả Y Ân lẫn Đạt Lý đều không biết.

“Người làm sao biết...”

Lôi thiếu chút nữa bị hù chết, Giang Tiều này rốt cuộc là người như thế nào? Ngốc nghếch bị hắc đùa giỡn, bây giờ lại thông minh đến cực điểm.

Trên thực tế, sở dĩ Giang Tiều bị lừa nhiều như vậy đều là vì hắc rất dễ tin nhiệm người khác, hoàn toàn xuất phát từ cảm tình chứ không liên quan gì tới chỉ số thông minh cả.

“Bằng không thì làm sao hai người bị trọng thương có thể trốn thoát an toàn ra khỏi rừng rậm nguy hiểm?”

Y Ân cùng Đạt Lý hắc là “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”, bằng không thì làm sao lại không nghĩ ra?

“Đúng vậy, ta nhất thời mềm lòng nên đã quay đầu trở lại, thấy bọn họ bị thương liền âm thầm nghĩ biện pháp thông tri tộc nhân.”

Lôi vô cùng may mắn, lúc đó hắc có quay đầu lại nên không có sai lầm hoàn toàn.

“Về sau, ta lại làm rất nhiều chuyện tổn thương Y Ân, bên ngoài nhìn như hắc không có vấn đề gì nhưng bên trong hoàn toàn đã bị thương tổn.”

Giang Tiều hiểu được, cho nên Y Ân chỉ có thể dùng thái độ lạnh nhạt để đối mặt với người đã từng là bạn tốt này...

“Qua thêm một hai năm, ta mới dần minh bạch chân tướng sự việc, cũng hiểu rõ rất nhiều chuyện... Về sau, ta mới quyết định vào rừng để rèn luyện.”

Chuyến đi này, đi đúng ba năm... trong ba năm đó, hắc đã dạo chơi vài lần trước ranh giới sinh tử, trưởng thành lên rất nhiều.

Khoảng không trăm mặc thật lâu trong tòa nhà đá, đối với ba người bọn họ, Giang Tiều thốn thức không thôi. Nhưng mà có một vài điểm hắc vẫn không rõ...

“Người đã hối hận, vậy thì vì cái gì vẫn không chịu từ bỏ quyết đấu?”

Hắc vẫn chưa quên lời đề nghị ban đầu của Lôi, nó và lời hắc vừa nói chẳng phải là mâu thuẫn nhau sao?

“Bởi vì ta muốn làm tộc trưởng, mà chỉ có đệ nhất dũng sĩ trong tộc mới có tư cách kế nhiệm.”

Nói ra suy tính cuối cùng của mình, Lôi lại lộ ra dáng vẻ như bị ép buộc.

“Người muốn làm tộc trưởng?”

Giang Tiều lặp lại lời nói của Lôi, y thoát nhìn không hề giống cái loại người theo đuổi quyền lực nha!

“Đúng vậy! Muốn báo thù Lang Tộc, ta chỉ có thể làm tộc trưởng.”

Nhắc đến Lang Tộc, trên mặt Lôi tràn đầy căm hận.

“Hiện tại mọi người đều sống rất tốt, không dễ gì mà yên bình được như vậy, người còn muốn khơi mào chiến tranh sao?” Giang Tiều không thể tin mà trừng mắt nhìn Lôi, y sao có thể ích kỷ như vậy?

“Đó chỉ là một khía cạnh. Vài năm nay, ta phát hiện Lang Tộc trải qua mười năm nghỉ ngơi lấy lại sức, lại bắt đầu rục rịch, mà tộc trưởng đương nhiệm của bọn chúng – Tây Pháp lại là một tên gia hỏa dã tâm bừng bừng...” Đột nhiên dừng lại một chút, giọng điệu của Lôi trở nên càng thêm nghiêm túc, “Nhiều nhất là hai năm, bọn chúng nhất định sẽ khiêu chiến một lần nữa.”

“Tuy vậy, ta vẫn tin Y Ân có năng lực lãnh đạo mọi người chống địch, tại sao người cứ nhất định phải làm tộc trưởng?”

Giang Tiều không đồng ý, chẳng lẽ Lôi cho rằng y mạnh hơn Y Ân nữa sao?

“Ta muốn đích thân ta báo thù cho cha mẹ, đánh bại Tây Pháp, cùng toàn bộ Lang Tộc.”

Đây là nguyên nhân chính khiến Lôi nhất định quyết đấu cùng Y Ân, ngay cả Đạt Lý và Kết cũng bị hấn đầu điểm

“Người thật đúng là quá cố chấp!”

Đối với sự kiên trì của Lôi, Giang Tiều ngược lại, lại có chút hiểu được. Báo thù, có lẽ đã trở thành động lực sinh tồn duy nhất của y.

“Vậy rốt cuộc người có đáp ứng hay không?”

Nói nhiều như vậy, hay là muốn trở về đề chính, Lôi có chút không xác định được, hỏi. Càng hiểu biết Giang Tiều, hấn ngược lại càng cảm thấy y khó mà có thể nhìn thấu được.

“Được, ta đáp ứng người!”

Giang Tiều dứt khoát trả lời, trong suy nghĩ của hấn, cả hai đều không làm đau lòng nhau, cho dù có thật sự quyết đấu thì cũng sẽ không gây ra tai nạn chết người.

Huống chi, nam nhân mà, đều là động vật máu nóng, nào có tên nào là chưa từng đánh nhau đâu? Đánh một trận cũng tốt, nói không chừng tích tụ nhiều năm được giải phóng nha.

“Chỉ đơn giản như vậy?”

Lôi còn tưởng phải tốn hơi sức, múa một chút “võ mềm”. Dẫu sao Giang Tiều cũng xem như là “quyết một lòng” với Y Ân, ít nhiều gì cũng nên có chút giấy dựa chứ!

“Chỉ đơn giản như vậy, ta đồng ý.”

Thấy được biểu tình của Lôi, Giang Tiều buồn cười mà nói. Ngày trước có cho phép bọn họ trêu chọc mình sao? Lần này, hấn sẽ “báo thù” tới nơi tới chốn.

Chỉ là, hy vọng về sau khi Y Ân biết được chân tướng sự việc, sẽ không quá tức giận!

38. Chương 38: Toàn Bộ Chiêu

Y Ân về đến nhà, liền phát hiện trên bàn nhiều thêm một cái chén, một đôi đũa, mà cái tên gia hỏa đáng ghét nào đó đang ngang nhiên ngồi lắc lư ở chỗ kia.

“Nói đi, đây là chuyện gì?”

Hấn ngồi xuống, nhìn về phía người có chút thấp thỏm không yên – Giang Tiều kia, nhàn nhạt mà hỏi thăm.

“Có chuyện gì xảy ra chứ, không phải là chúng ta đều rất tốt sao?”

Lôi đắc ý nhìn qua, làm bộ dạng anh em tốt mà vỗ vỗ bả vai Giang Tiều.

“...”

Giang Tiều không được tự nhiên mà giãy ra, đột nhiên cảm giác bả vai bị nắm thật mạnh, lúc này mới dịu lại.

“Người nói.”

Y Ân không thèm liếc mắt nhìn Lôi một cái, chỉ nhìn chằm chằm Giang Tiều và hỏi. Hấn hiểu rõ Tên Lôi này có rất nhiều ý đồ xấu.

“Thì, thì như Lôi nói vậy. Hấn đã nhận sai rồi...”

Bị cặp mắt màu xanh da trời kia nhìn chăm chăm, ánh mắt Giang Tiều dao động không ngừng, yếu ớt nói. Ban đầu còn nghĩ ra rất nhiều lí do thoái thác hoàn hảo, nhưng mà cứ như vậy chết từ trong trứng nước.

“Người có biết, ta ghét nhất là bị người khác gạt không?”

Nhìn bộ dạng Giang Tiều, Y Ân biết ngay là có vấn đề, hần đề thấp âm thanh lượng, tận lực nhấn mạnh thêm hai chữ “chán ghét”.

“Có chuyện gì đâu?”

Lôi ở một bên giậm chân, hận không thể hoán đổi suy nghĩ với hần.

“Giang Tiều...”

Sắc mặt Y Ân càng trầm, một tiếng này bên trong mang theo ý cảnh cáo.

“Là, là Lôi nói ta phối hợp hần... Kích thích người.....”

Trên đời này, điều Giang Tiều sợ nhất chính là từ trong miệng Y Ân nghe ra hai chữ “chán ghét”. Bị dọa như vậy, hần không khỏi run rẩy, đầu óc nếu vẫn không dùng được nữa sẽ nói ra hết toàn bộ sự tình mất.

“Tiếp tục...”

Mắt Y Ân lóe lên băng lạnh, bắn thẳng về phía Lôi, như muốn nói... chơi chung với tên này, sớm muộn Giang Tiều thật thà cũng bị dạy hư mất...

“Hần nói kích thích người tức giận, người sẽ cùng hần quyết đấu.”

Giang Tiều không dám giấu diếm nữa, thành thành thật thật khai báo toàn bộ.

“Kích thích ta?”

Nghe Giang Tiều hai lần nhắc đến từ kia, Y Ân cũng chậm chậm lặp lại, lúc này còn có cái gì hần không biết nữa?

“Cái này...”

Giang Tiều nghẹn đỏ mặt, nói không nên lời, chẳng lẽ đi nói với Y Ân...

Lôi thuyết phục ta thân thiết với hần để làm cho người ghen, để kích thích người?

Y Ân không đốc thúc y nữa, chỉ im lặng ngồi chờ giải thích.

“Chính là... kích thích người...”

Giang Tiều ngạnh cổ, gân xanh nổi cả lên, nhưng không có cách nào nói ra.

“Tên Giang Tiều ngu ngốc này, thời điểm người đối với ta khôn khéo như vậy, làm thế nào mà hần vừa hỏi người liền khai ra hết?”

Lôi thật sự chịu không nổi, chân chính “hận sắt không luyện thành thép”.

“Làm sao hần lại đáp ứng phối hợp với người?”

Thấy Giang Tiều thật sự nói không nên lời, Y Ân không truy vấn nữa, đem mũi giáo chia hướng tên đầu sỏ. Hai người này không quen không thân, Giang Tiều không thể vô duyên vô cớ đáp ứng Lôi được.

“Ta đồng ý dùng sự kiện năm đó để trao đổi với hần.”

Lôi tức giận nói, hần lên kế hoạch lâu như vậy, sắp bị mấy câu nói của Giang Tiều làm hỏng hết.

“Bây giờ người có thể chết tâm đi.”

Y Ân tạt qua một trận “mưa đá”, lạnh buốt giá thấu tim Lôi.

Giang Tiều mở to mắt, xét theo nguyên tắc “khoan dung vì đã nói thật” thì ít nhất cũng không thể thiếu cái xử lý khoan dung nha!

“Lần sau, muốn biết cái gì cứ trực tiếp hỏi ta.”

Đối với thái độ “nhận lỗi” của Giang Tiều, Y Ân vẫn rất hài lòng, nghĩ đến chuyện y làm như vậy xuất phát từ quan tâm đến mình, nên cũng không so đo nữa.

“Đã biết.” Giang Tiều lập tức ngạc nhiên vui mừng ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn đáp, “Ta đi xới cơm cho người.”

Dùng ánh mắt áy náy tạ lỗi với Lôi, Giang Tiều nhanh chóng chạy vào phòng bếp, tìm vặn bếp “thình thịch” không ngừng. Xem ra, cứ thành thành thật thật ở trước mặt Y Ân là tốt nhất. Một lần như vậy nữa, hắn cũng không muốn sống tiếp.

Trong sảnh, hai người đứng đối mặt nhau, gương cung bạt kiếm, âm mưu không thành, còn bị lộ tẩy.

Lôi đột nhiên thay đổi thái độ, chơi xấu nói: “Người không đáp ứng, ta sẽ ở lì tại chỗ này, cho đến khi nào người đáp ứng mới thôi.”

“.....”

Cái này mà cho mấy giống cái ái mộ hắn thấy được thì sẽ có bao nhiêu người tan nát cõi lòng đây!

Nửa đêm, ánh trăng màu bạc chiếu sáng đến từng góc nhỏ trong sảnh, một con báo gấm im lặng nằm dài bên mép tường, không biết đã ngủ hay chưa.

“Lôi, ngủ rồi sao?”

Giang Tiều rón rén đi vào trong sảnh, trong lòng ôm một đồng đệm da thú thật dày.

Nhưng khi thấy con báo gấm kia thì kinh hãi thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, mãi cho đến khi nhìn thấy đôi mắt tím, Giang Tiều mới nhận ra, đây là bản gốc của Lôi.

Báo gấm vẫy vẫy cái đuôi, biểu thị hắn vẫn còn tỉnh.

“Trời rất lạnh, trên mặt đất cũng lạnh...”

Trải đệm ra trên mặt đất, Giang Tiều không lập tức rời đi.

“Là ta quá vô dụng, không giúp được gì...”

Giang Tiều vẫn có chút canh cánh trong lòng, rõ ràng đã đáp ứng cho người ta vậy mà lại làm không xong.

“Người thích hắn đến bao nhiêu chứ!”

Vừa dứt lời, báo gấm liền biến thành người, Lôi xếp chân ngồi xuống, nhin không được phun tào (1).

“Ta cũng không biết... bị y hỏi như vậy, cái gì cũng nói ra hết...”

Giang Tiều bắt chước hắn, ngồi xếp bằng, nâng cằm lên, nhỏ giọng nói.

Thích đến bao nhiêu...? Thích đến nỗi, vì hắn chấp nhận từ bỏ thế giới của chính mình, vậy thì thích đến bao nhiêu?

“Như vậy tổn thất rất nhiều, không thể thử từ bỏ sao?” Bị một người ảnh hưởng, làm chậm tiến độ kế hoạch, hắn bắt đầu trở nên không giống hắn rồi.

“Vậy người có thể từ bỏ báo thù không?”

Giang Tiều không trực tiếp trả lời, chỉ nêu lên một cái ví dụ cực kỳ đơn giản.

Lôi không nói, đáp án... đương nhiên là không thể.

Sau đó, hai người đều không nói chuyện, chỉ nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nghĩ đến tâm sự của riêng mình.

“Vận khí Y Ân rất tốt.”

Lôi thở dài một hơi, được một người như vậy thích, cũng là một loại hạnh phúc, làm cho hắn có chút hâm mộ.

Ngay trong căn phòng này, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở của một gia đình, bất kể là cái đệm thêu hoa tinh mỹ trên mặt ghế, hay là ghế nằm bên cửa sổ, khắp nơi đều lộ ra tâm ý của một người...

Nếu như Giang Tiều là giống cái, có lẽ sẽ được rất nhiều người thích.

“Là vận khí ta tốt. Nếu như không phải gặp được Y Ân, ta đã sớm chết trong rừng.”

Giang Tiều giải thích, hẳn vẫn cảm thấy, gặp được Y Ân là chuyện may mắn nhất đời.

“Nói như vậy, người thích hẳn là vì muốn báo ân?”

Lôi nhướng mày, rất có hứng thú mà tám chuyện. Tựa như ấu thú, luôn đặc biệt không muốn rời xa sinh vật nó thấy đầu tiên.

“Cũng không phải như vậy...”

Giang Tiều gãi gãi đầu, trực giác được cách nói của Lôi có vấn đề, thế nhưng trong thoáng chốc lại không có cách nào phản bác. Ngay từ đầu, hẳn đối với Y Ân đúng là có một lòng biết ơn như vậy...

“Nếu ngày đó, người người gặp được là một người khác, không phải người cũng sẽ cùng đi theo sao? Nói không chừng người người thích cũng sẽ là một người khác.”

Lôi không thèm để ý mà suy đoán, đây là chuyện cực kì có khả năng!

“Không phải như thế mà...”

Thanh âm Giang Tiều nhỏ dần, hẳn bị logic của Lôi làm cho hồ đồ, từ đáy lòng cũng không có ý như vậy.

“Ta mệt rồi.”

Lôi đột nhiên nói, sau đó nằm lên trên lớp đệm êm ái, dễ chịu, nhin không được thở phào thỏa mãn, nhắm mắt lại.

Giang Tiều vốn còn muốn nói nữa nhưng thấy thế cũng đành thôi.

Rón rén trở lại phòng ngủ, Giang Tiều đang muốn nằm xuống thì bị một người nào đó đột nhiên lên tiếng, làm cho hoảng sợ... “Sau này người nên ít tiếp xúc hẳn.”

Giang Tiều sững sờ, ai cơ? Mất một khắc mới phản ứng lại... Người Y Ân nói là Lôi đúng không?

Vì sao chứ? Từ góc nhìn của hẳn, Y Ân đâu có giống với biểu hiện tỏ ra chán ghét Lôi như vậy...

“Được.”

Đề xuống nghỉ vãn trong lòng, Giang Tiều thuận theo đáp, trong chốc lát đã tiến vào mộng đẹp.

Bất quá, Y Ân bên này lại đang dâng trào sóng to gió lớn... Vừa nãy lúc Giang Tiều nói chuyện với Lôi, hẳn nghe không sót một chữ.

Giang Tiều thích hẳn?

Ban đầu khi nghe được điều đó, có chút khiếp sợ, chưa bao giờ hẳn nghĩ, Giang Tiều lại ôm tâm tư như thế với mình.

Nhưng khi khiếp sợ qua đi, không thể phủ nhận là trong lòng có một chút vui mừng.

Sau đó lại có chút hoang mang, Giang Tiều thích hẳn, vậy còn hẳn thì sao? Có thích Giang Tiều không?

Còn chưa kịp xác định trong lòng thực sự như thế nào, thì chợt nghe câu nói của Lôi... “Người thích hẳn là vì muốn báo ân?”

Giang Tiều như vậy mà lại đáp không được.

Hồ hấp không khỏi nhanh hơn, trong lòng phần nộ, là chuyện gì xảy ra?

Tiếng nói chuyện im bặt, Lôi rõ ràng đã phát hiện hẳn.

Đầu óc rối loạn thành một mớ, Y Ân mê man thiếp đi. Trong mơ, lại thấy Giang Tiều tươi cười, từng bước từng bước một tới gần, nói: “Ta thích người, người thì sao?”

Hắn ấp úng không trả lời được, không nói thích, cũng không nói không thích..... Cả chính hắn còn không biết rõ ràng, làm sao có thể trả lời người khác đây?

Mà khuôn mặt Giang Tiều tươi cười kia cũng theo phản ứng của hắn mà biến thành mặt khóc. Khóc đến kinh thiên động địa, mặt mũi tràn đầy nước mắt, thật kì quái giống như lâu lắm rồi y mới được khóc vậy...

Một lát sau, lại thấy Giang Tiều kéo một người đi tới, cười rạng rỡ... “Ta phát hiện người ta thích nhất là hắn, người ở trong lòng ta chỉ xuất phát từ báo ân mà thôi.”

Mà người bị Giang Tiều kéo đến, kỳ lạ, lại là Lôi.

Hắn muốn tiến lên tách hai người ra thì chợt nghe Lôi nói: “Dù sao người cũng không thích hắn... chi bằng tặng hắn cho ta đi!”

Y Ân lập tức tỉnh lại, mở mắt ra mới phát hiện trời đã sáng tỏ, lần đầu tiên hắn lại dậy trễ như vậy.

Đứng dậy rời giường, mới đi đến sảnh thì đã nghe thấy tiếng nói chuyện trong bếp.

Trong bếp...

“Ta muốn thịt kho tàu của ta phải cho thêm một chút đèn lồng quả nữa.....”

Lôi mang theo khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, đảo qua đảo lại bên người Giang Tiều. Trải qua cuộc “hội đàm ngủ” tối qua, quan hệ giữa hai người tự nhiên lại nhích gần thêm một ít.

“Ăn nhiều coi chừng bị nhiệt.”

Giang Tiều không đồng ý lắm, tuy hiện tại là mùa đông, thời tiết rất thích hợp (để ăn cay), nhưng thiên can vật tảo (2), ăn nhiều ớt như vậy cũng không tốt.

“Vậy thì nấu thêm một bình trà hoa cỏ hạ hỏa đi.”

Nói vậy cũng kỳ quái, một tên siêu cấp thích ăn thịt như Lôi, sao lại “tình hữu độc chung” (3) với trà hoa cỏ hương vị nhàn nhạt thế này?

“Được rồi!”

Giang Tiều có chút không biết phải làm sao, vì quá hấp tấp nên không thể giúp đỡ Lôi, hắn tự cảm thấy không hợp đạo nên tận lực thỏa mãn yêu cầu của y. Chỉ là, tại sao hắn lại cảm giác tên này có xu thế “được một bước tiến một thước” thế này?

Mới tỉnh lại từ trong “ác mộng” lại tiếp tục chứng kiến một màn “ấm áp” này, tâm tình Y Ân càng trở nên ác liệt.

“Dậy rồi à? Chậm một chút nữa, đồ ăn sẽ bị Lôi ăn vụng hết.”

Giang Tiều đang bận mức sụp xuống, nghe được tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại mà nói. Hiển nhiên đã bỏ lỡ sắc mặt khó coi của Y Ân.

“Lôi, đi rửa tay.”

Giang Tiều quay người, lại thấy móng vuốt của tên nào đó vươn ra hướng về phía chén đĩa, thìa nhẹ nhàng di chuyển một cái, cán thìa đập vào trên tay Lôi.

“Đâu cần dữ như vậy!”

Lôi ra vẻ bất mãn mà phàn nàn, cái vẻ mặt ủy khuất đó làm Giang Tiều buồn cười không thôi.

Động tác tùy tiện, giọng điệu thoải mái, cho tới bây giờ Y Ân đều chưa từng gặp qua.

Giang Tiều giống như đã quên lời nói tối qua của hắn.

====

(1) Phun tào: phiên âm từ tiếng Nhật (tsukkomi) thường có nghĩa là cầu nhàu, cần nhẵn, chửi bới...

(2) Thiên can vật tảo: tức là “cẩn thận dễ cháy”. Ngày xưa người ta thường sử dụng những vật liệu dễ cháy, thời điểm chủ nhà đã an giấc, cho dù có cẩn thận đến đâu thì đến lúc cháy rồi cũng dập không kịp. Nên vì vậy ban đêm, thường có những người đi gõ mõ “Thiên can vật tảo, cẩn thận củi lửa...” để đề cao cảnh giác cho những người xung quanh.

(3) Tình hữu độc chung: yêu đến quên luyện không rời.

39. Chương 39: Chuyện Lãng Mạn

Đợi tới khi Giang Tiều phát hiện sắc mặt Y Ân không tốt, trong lòng không khỏi nói hồng bét, hần vừa mới đáp ứng cách Lôi xa một chút...

Nhưng mà ai bảo hần lại gặp trúng cái tên kẹo da trâu này, dính rần chắc tới nỗi nghĩ cũng đừng nghĩ cứ đơn giản mà vùng thoát khỏi. Sáng sớm, Lôi đã xoay quanh hần nói chuyện đông tây, bắt tri bắt giác liên buồng lỏng cảnh giác.

Thực là một bữa cơm nuốt không trôi, Giang Tiều vội vàng hấp mấy ngụm liền đứng lên: “Các người cứ tiếp tục ăn, ta ra chợ.”

Nói xong, cũng không đợi phản ứng của hai người còn lại trên bàn, trực tiếp chạy ra ngoài.

“Tối hôm qua ngủ không ngon nha!”

Giang Tiều đi mất, Lôi nói chuyện cũng thăng thần hơn nhiều, khó mà thấy được một Y Ân bị ám ảnh như trước mắt, có chút hả hê mà nói.

“...”

Y Ân không nói, bây giờ hần không có tâm trạng nói chuyện với Lôi. Phản ứng của Giang Tiều làm cho hần buồn bực, lúc ở bên cạnh Lôi thì thoải mái còn lúc ở bên cạnh mình thì lại giống như rất sợ hãi?

“Hần đã không xác định được tâm ý của bản thân, người còn như vậy chỉ dọa hần cách xa người hơn.”

Lôi ăn ngay nói thật, Giang Tiều là loại Y Ân nói cái gì thì nghe cái đấy, làm cái gì cũng sợ y tức giận, không cảm thấy là rất không bình thường à?

“Hai người các người, cho tới bây giờ vẫn chưa có địa vị ngang hàng. Tên Giang Tiều kia như quả dưa chuột gốc nghếch, đơn độc chỉ biết bồi rồi mà liều mạng trả giá, còn người cũng chỉ biết chờ đợi để tiếp nhận thôi sao?”

“Người không phải là người thích xen vào việc của người khác mà!”

Y Ân cuối cùng cũng đưa mắt nhìn về phía Lôi, cũng như Lôi hiểu hần, hần cũng rất hiểu rõ Lôi.

“Giang Tiều là một người không tồi, người như vậy không gặp được nhiều...”

Lời của Lôi có hai nghĩa, trong giọng nói mang bao nhiêu là vui vẻ. Chỉ bằng một buổi tối người nọ đưa cho mình tấm đệm lót, còn nói hộ mình hai câu nhắc nhở Y Ân.

Y Ân cảnh giác mà liếc y một cái... “Chuyện này không liên quan đến người.”

Giang Tiều là dạng người gì, đều không hề có quan hệ với Lôi.

“Ai biết được?”

Lôi cố ý cười một cái thật ác liệt, không trực tiếp trả lời.

Cả buổi sáng hôm nay, Giang Tiều cứ ngây người ở chỗ của đại thúc Ngải Phật Sâm. Cơm trưa đương nhiên là do hần làm, từ khi được tay nghề của Giang Tiều “mở mang kiến thức”, lập tức lại bổ sung thêm một tên tham ăn.

Buổi chiều, lại làm tổ trong tiệm, bận rộn làm quần áo. Đơn đặt hàng mà Cát Nhĩ tiếp nhận chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn. Hần suốt nửa thì làm không nổi.

Người Cát Nhĩ mướn, hôm nay có việc không có tới được. Giang Tiều lại không am hiểu tiếp đón (khách) như thế nào liền dứt khoát đóng cửa tiệm, chỉ làm quần áo.

Hết sức chăm chú cắt cắt giảm giảm, thời gian vút nhẹ qua, đến khi Giang Tiều làm xong một cái áo choàng, đứng dậy duỗi thẳng cái lưng mỏi thì mới phát hiện sắc trời đã tối sầm.

Trong tiệm chỉ còn lại một mình Giang Tiều, nên không ai nhắc nhở, đã đến giờ “tan tầm”.

Lúc đẩy cửa ra, Giang Tiều lập tức sợ ngầy người, không biết từ khi nào mà tuyết đã bắt đầu rơi, tích được cả một lớp dày, cả khoảng không chỉ còn lại một màu trắng bạc.

Tuyết vẫn đang rơi, chợ đã không còn bóng người, yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy âm thanh xào xạc của những hạt tuyết rơi rụng trên mặt đất.

Gió bắc mang theo cái lạnh buốt giá, xen lẫn bên trong những mảng bông tuyết lớn tạt thẳng vào mặt, làm cả khuôn mặt đau đến tê tái, cũng chặn hết tất cả tầm nhìn. Chân giẫm phải tuyết đọng, phát ra âm thanh loẹt xoẹt loẹt xoẹt, Giang Tiều lấy tay để bên miệng, thở ra một hơi, không có cái gì để dùng, ngón tay rất nhanh sẽ đông cứng.

Nhiệt độ chợt giảm xuống. Cho dù hiện tại Giang Tiều có thân thể của thú nhân, vẫn lạnh đến phát run, lúc này chỉ hận tại sao hắn lại không thể hóa thú!

Đi chưa được vài bước, xa xa đột nhiên xuất hiện một bóng người mơ hồ. Ban đầu Giang Tiều không để ý tới, nhưng người nọ cứ đi vào trong tầm mắt của hắn, còn dừng lại trước mặt hắn.

Giang Tiều nhìn chăm chú một hồi, mới phát hiện người trước mặt là Y Ân. Chỉ là “tạo hình” hiện tại của y có chút kỳ quặc, làm cho hắn suýt nữa bật cười.

Trong tay Y Ân là một cái ô, là cái mà Giang Tiều trong lúc rảnh rỗi không có việc gì đã làm, cả ô đều làm bằng gỗ nên không thể khép mở. Lúc hắn nói cho Y Ân nghe những dịp cần sử dụng đến ô, người này còn rất không đồng ý, nhưng không ngờ lại ghi nhớ trong lòng.

Nghĩ đến Y Ân cố tình đến đưa ô cho mình, Giang Tiều rất có lương tâm mà nhịn xuống không bật lên cười, khuôn mặt muốn cười nhưng lại không cười, có chút vẩn vơ.

Do không quen nên Y Ân cầm ô rất cứng ngắc, chờ đợi Giang Tiều đến, chặn lấy ô nhét vào trong ngực.

Giang Tiều chỉ dùng một tay nắm lấy chuôi ô, nào biết được gió thổi quá lớn, thiếu chút nữa thổi ô bay mất, chỉ có thể dùng hai tay giữ chặt lấy nó, cứ đi như vậy cũng không tiện lắm.

Ban đầu Y Ân định hóa thú, dù sao thì vật gọi là ô này với hắn chẳng có một chút ích lợi gì. Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng trật trật hết sức của Giang Tiều, nhịn không được với tay, một lần nữa cầm ô trong tay.

“Đi thôi, về nhà.”

Y Ân cho Giang Tiều vào dưới tán ô rồi thản nhiên nói.

Giọng điệu vẫn lạnh nhạt như ngày thường, nhưng trong một tiết trời rét lạnh như thế này, làm cho lòng Giang Tiều ấm áp lên hẳn. Cũng làm cho hắn nghĩ đến lời nói tối qua của Lôi.

Vì sao lại thích Y Ân? Khẳng định không phải là do tư tưởng muốn báo ân. Hình như chỉ cần một chút lơ đãng ôn nhu như thế này, cũng đủ làm hắn rung động.

Cái ô không lớn lắm, hiện tại gần như nghiêng hẳn về phía Giang Tiều. Tuyết rơi nhẹ nhàng trong chốc lát mà cả vai Y Ân đã phủ một tầng đầy tuyết, y lại như hoàn toàn chưa phát hiện ra.

Giang Tiều co rụt cả vai lại, cẩn thận kéo khoảng cách giữa hắn và Y Ân gần hơn, khó khăn lắm mới che khuất đủ hai người.

Hơi thở ấm áp lướt qua bên tai đến ngứa ngáy, mặt Giang Tiều cũng nóng dần lên. Vừa nãy không có nghĩ nhiều, hiện tại mới phát hiện, khoảng cách như vậy gần quá.

Tim đập như nổi trống, ở gần như vậy, có khi nào Y Ân cũng có thể nghe thấy hay không.

Giang Tiều sơ ý trượt chân một cái, cứ tưởng sẽ ngã sấp xuống, nhưng không ngờ một bàn tay lớn, hữu lực kéo vai hắn lại, làm cho hắn “may mắn thoát nạn”.

Đi tiếp một đoạn đường, cái tay kia vẫn không hề buông ra.

Trong đêm, tuyết bay tán loạn, gió lạnh gào thét, hai người sóng vai nhau đi, Giang Tiều ngây ngốc nở nụ cười... Hai thằng đàn ông trưởng thành mà nói lăng mạn cái gì đó, có chút quái dị, nhưng bây giờ hắn thật sự cảm thấy, đó là chuyện lăng mạn nhất trên đời.

Ngày hôm nay có lẽ cả đời hắn cũng sẽ không bao giờ quên.

Về đến nhà, Giang Tiều liền cảm nhận được, cái ấm áp trong phòng cùng với khí lạnh còn lưu trong khoang mũi chạm vào nhau, nhện không được nhảy mũi hai cái thật to.

Giữa sảnh, củi lửa vẫn đang cháy rùng rục, tách tách bắn tung tóe ra những đốm lửa nho nhỏ.

“Mau nhân lúc còn nóng, uống đi.” Hai bát canh thịt nóng hổi được bưng lên, một bát cho Giang Tiều, một bát khác cho Y Ân.

Giang Tiều tiếp nhận, uống một ngụm, không nghĩ tới Lôi còn có thể nấu ăn. Chỉ là, trong mắt Y Ân đột nhiên lấp lánh ánh nước?

“Sao vậy?”

Chẳng lẽ Lôi cho hắn canh thịt, hắn liền cảm động đến như vậy?

“Không có gì.”

Y Ân uống mấy ngụm cạn sạch bát canh thịt, sắc mặt không thay đổi mà nói.

“...”

Lôi ở bên cạnh nhìn nhìn, bắt đầu không khỏi bội phục, bên trong (canh) hắn thả biết bao nhiêu là bột đèn lồng quả! Chính bản thân hắn lúc ném thử còn bị cay đến chảy cả nước mắt nước mũi.

Sắp tới giờ cơm, Giang Tiều đang suy nghĩ nên làm cơm gì thì chợt nghe thấy tiếng đập cửa. Vừa mới mở cửa thì đã thấy, Kết xách theo một cái giỏ đựng đầy rau quả, Đạt Lý khiêng một cái chân thú thật lớn, Cát Nhĩ cũng mang theo giỏ, nguyên một đám bàn tay đen sì ở bên trong không biết là cái gì.

Giang Tiều có chút ngoài dự tính, Kết và Cát Nhĩ có thể nói là khách quen, nhưng Đạt Lý là lần đầu đến.

“Tuyết rơi rồi, chúng ta tới tàng đông.”

Cát Nhĩ không khách khí đem giỏ kín đáo đưa cho Giang Tiều, vẻ mặt sung sướng nói.

“Tàng đông?”

Lại là một từ lạ lẫm, Giang Tiều khó hiểu, nhưng nó thì có liên quan gì tới tuyết rơi?

“Ngay từ lúc tuyết bắt đầu rơi, phần lớn thú trong rừng đều không xuất hiện hoạt động nữa, nên vì vậy chúng ta cũng không ra ngoài săn bắt. Trận tuyết đầu tiên rơi đúng ngày hôm nay. Còn “tàng đông” là dịp mà các thú nhân thân quen nhau cùng tụ hội lại một chỗ cùng nhau chúc mừng.”

Đạt Lý thấy Giang Tiều không rõ liền cẩn thận giải thích.

Ngoài cửa, tuyết rơi tới mù mịt, trong bếp lại “khí thế ngất trời”, một cái nồi cực đại đặt trên lửa, canh thịt sôi ừng ực, không ngừng tỏa ra hơi nóng, trên không dần dần hình thành một màn sương trắng nhàn nhạt.

Giang Tiều nhìn các loại thịt và rau trôi nổi trong nồi, lại nhìn những liên can đang vẫy quanh bên cạnh, nghĩ thầm cái này so với ăn lẩu cũng không hề thua kém bao nhiêu.

Một bữa cơm ăn ứa cả mồ hôi, Giang Tiều rất thích không khí như vậy... từ sau khi cha mẹ mất, cơm tất niên hàng năm luôn chỉ có hắn cùng với chị, hai người yên lặng đến lạnh lẽo.

“A, Tiều? Sao hốc mắt của ngươi lại đỏ lên vậy?”

Cát Nhĩ tinh mắt, chỉ vào Giang Tiều hỏi.

“Cay.”

Giang Tiều xoa xoa mắt, đè lại chua xót trong mũi.

“VẬY mau ăn quả tàng đông đi.”

“Bữa cơm này chắc có lẽ khơi gợi lên chuyện thương tâm gì đó của Giang Tiều rồi”, Kết luôn hiểu thấu lòng người mà tốt bụng liền chuyển hướng câu chuyện, ra hiệu cho Đạt Lý bới quả tàng đông ra.

“Sao lại gọi quả tàng đông?”

Giang Tiều nhìn theo vật đen sì được bới ra từ trong đồng lửa, thật sự có cảm giác giống như “quả lựu đạn”. Hắn nghi ngờ hết sức, thứ này có thể ăn được sao?

“Này được chưa? Trái cây ăn tại tàng đông thì gọi là quả tàng đông thôi!”

Cát Nhĩ không cần suy nghĩ mà nói, hăng hái bưng bưng bới ra ra được một trái.

“Trong rừng có một loài thú tàng đông, trời vừa sang thu đã bắt đầu dự trữ đồ ăn, loại quả này cũng chính là loại chúng thích thu thập nhất. Thú tàng đông sống lâu cực kỳ, nghe nói đều là nhờ ăn loại quả này cả. Cho nên, loại quả này cũng gọi là quả tàng đông.”

Lôi buồn cười nói, nhìn con mắt xoay tròn của Cát Nhĩ, đôi mắt xanh bên trong lúc nào cũng sáng rực rỡ một cách tinh quái.

Bảy tám quả tàng đông rất nhanh được bới ra, Giang Tiều ngây ngốc mà nhìn, không biết nên bắt đầu ăn từ chỗ nào.

Y Ân thấy thế liền lấy quả trong tay hắn ra, dùng sức tách một cái, thịt quả bên trong lộ ra một màu vàng tươi óng ánh, sau đó đặt lại trong tay Giang Tiều.

Cùng lúc đó, một quả tàng đông cũng được đưa tới, nhưng lần này là Lôi.

Kết đột nhiên đứng lên, gào to: “Này, người cũng đừng như vậy chứ!”

Giang Tiều sững sốt, chỉ thấy Đạt Lý mở một quả tàng đông đưa cho Kết, lại nhớ đến mối quan hệ của bọn họ... Rồi lại nghĩ tới hắn và Y Ân, bên tai từ từ đỏ lên.

Cắn một ngụm, hương vị ngọt ngào thơm mát tương tự như hạt dẻ, lại nghĩ tới lời Lôi vừa nói, Giang Tiều đột nhiên kinh ngạc nghĩ... không lẽ thú tàng đông mà bọn họ nói, là sóc sao?

“Cái này cho người, được chứ?”

Thấy Giang Tiều không chút do dự tiếp nhận quả tàng đông trong tay Y Ân, không hiểu sao trong lòng Lôi có chút cảm giác không đúng cho lắm. Một tay chuyển đi, đem quả đã được mở ra đưa tới trước mặt Cát Nhĩ, cười nói.

“Cái này cũng không kém đâu!”

Cát Nhĩ thoả mãn tiếp nhận, ánh mắt rất nhanh đảo qua ba người Giang Tiều, trong lòng nói thầm, không phải như hắn nghĩ chứ!

Nhìn lại Lôi, vẫn cảm thấy không có khả năng, tên này làm sao lại thích Tiều? Chẳng phải dạo này hắn chỉ thích mây giống cái xinh đẹp thôi sao!

Nhưng mà làm gì có thứ có thể lường trước được, lỡ như hắn thật sự thích Tiều...

Ta tuyệt đối đứng về phe Y Ân.

40. Chương 40

“Cái gì? Hắn vẫn còn ở trong nhà các người?”

Cát Nhĩ nghe xong, lập tức giậm chân, sao lại như vậy? Hắn vốn đã cảm thấy thái độ của Lôi đối với Giang Tiều có vấn đề, đây không phải là tạo cơ hội cho hắn sao?

“...”

Giang Tiều im lặng, y còn chưa nhìn thấy bộ dáng vô lại của Lôi...

“Lôi! Ta nói, chờ đến khi qua tầng đông, người không thể đi săn thú nhĩ!”

Cát Nhĩ một tay gõ mặt bàn phát ra tiết tấu cộc cộc, vừa nhìn vừa cười, nói với Lôi.

“Cho nên?”

Lôi mỉm cười phụ họa theo đáp lại, không biết tiểu tử này lại đang tính toán cái gì?

“Dù sao người cũng không thể ở đây ở không, ăn chùa được! Nếu còn muốn tiếp tục ở lại, mỗi ngày 50 viên hồng tinh.”

Cát Nhĩ chặt đẹp, cố tình dọa để đuổi Lôi đi.

“Người cũng biết, ta mới từ trong rừng rậm trở về, làm gì có tiền?”

Lôi nhìn về phía Giang Tiều, bắt đầu đáng thương khóc than, hạ quyết tâm phải lấp liếm chuyện này, mỗi ngày 50 viên hồng tinh, thật đúng là xem hắn là đồ ngốc sao?

“Ách...”

Giang Tiều vốn cũng muốn nói, lại bị Cát Nhĩ trừng cho rút lui, đành phải xem như không thấy gì.

“Hay là về sau người ra tiệm hỗ trợ đi.”

Cát Nhĩ nghiền ngẫm suy tính, đột nhiên búng tay một cái, gần đây chuyện buôn bán trong tiệm ngày càng tốt, công bề bộn một hai người làm không hết. Không bằng để một người giỏi làm người khác vui vẻ như Lôi ra tay giúp đỡ. Còn có thể tìm cho hắn một chút chuyện để làm, đỡ phải dây dưa Tiều.

“Ta không...”

Lôi một câu còn chưa nói xong, đã bị Cát Nhĩ chặn lại.

“Nếu để cho tộc nhân biết người ăn nhờ ở đậu trong nhà người khác, không biết họ sẽ nghĩ như thế nào?”

Lời Cát Nhĩ vừa nói, vừa vắn dấm lên chỗ đau của Lôi, bởi hắn luôn muốn, trong thời điểm mấu chốt sẽ được tộc nhân công nhận, làm thế nào cũng không thể để chuyện như vậy xảy ra.

“Được rồi, cứ làm theo như người nói.”

Lôi có chút không cam tâm nói, không nghĩ tới hắn lại bị một tiểu đồng tây như vậy tính kế. Cái tươi cười đắc ý kia quá chướng mắt, hắn nhin không được nói tiếp, “Dù sao qua tầng đông, trong tiệm của Tiều cũng sẽ không quá bận rộn.”

Lời vừa nói ra, cả bên trung gian đang xem kịch vui như Giang Tiều cũng kinh lên, hắn còn đang hy vọng vào nó để kiếm tiền trả nợ mà!

“Thời tiết càng ngày càng lạnh, tất cả mọi người đều không thể đi ra ngoài, nhất định...” Lôi không hề nói tiếp, chỉ lộ ra vẻ mặt vô cùng mập mờ.

Mới đầu Giang Tiều không hiểu lắm, nhưng khi nhớ đến một hôm nào đó lúc hắn đi ngang qua nhà thú nhân, bên trong truyền ra âm thanh làm cho người khác phải mặt đỏ tim đập... Tất cả mọi người đều bận bịu tạo người nha!

Ma xui quỷ khiến, hắn vụng trộm nhìn thoáng qua Y Ân, ai ngờ lại bị bắt gặp, tầm mắt hai người chạm vào nhau, hắn vội vội vàng vàng xoay đầu qua một bên.

Nếu là lúc trước, Y Ân không có nghĩ ra cái gì, nhiều lắm thì cho rằng gân cổ của Giang Tiều có vấn đề. Nhưng bây giờ, khi đã biết tâm ý của hắn, một cái liếc mắt cũng làm cho y không được tự nhiên theo. Chẳng qua, bên ngoài vẫn là bộ dáng bất động như núi.

Hai đương sự đều một bộ dạng bất ôn bất hỏa, làm cho Cát Nhĩ ở một bên lo lắng không thôi, bảo Giang Tiều thổ lộ là chuyện không có khả năng, khiến Y Ân chủ động minh bạch càng không dễ, hai người bọn họ rốt cuộc lúc nào mới có thể thành đây?

Càng đáng giận chính là, sau tầng đông là cơ hội bồi dưỡng tình cảm tốt, lại bị xen giữa tên Lôi không có ý tốt này.

Tuyết vẫn rơi nhiều, liên tiếp vài ngày mới ngừng lại, tích đọng thành một tầng dày đặc, dè sụt cái chuồng bằng lá bên ngoài, may mắn là Tật Lỗ lỗ trời sinh lông dày, năng lực chống lạnh cực mạnh nên không có vấn đề gì. Tuy vậy, tiểu Tật Lỗ lỗ mới sinh lại rét cứng đến mức phải kêu to, làm Giang Tiều cực kỳ đau lòng, dứt khoát ôm nó vào phòng.

Vốn hần nghĩ, vô luận Y Ân có phản đối hay không, lần này nhất định hần phải thuyết phục được y. Không nghĩ tới, y chỉ liếc nhìn một người một “dê” một cái, gì cũng không nói, quay người đi ra ngoài.

Ngược lại, Lôi rảnh rỗi đến nhàm chán, nhịn không được lại bắt đầu khơi chuyện.

“Ta nhớ hồi đó trong nhà Y Ân cũng có một con Tật Lỗ lỗ, người không biết, Y Ân khi còn bé chính là uống sữa của nó mà lớn lên...”

Lôi nằm dài trên ghế, lười biếng nhìn Giang Tiều vuốt ve con thú con kia, mắt híp một nửa, giống như bất cứ khi nào cũng sẽ ngủ mất.

“Về sau thì sao?”

Giang Tiều bắt đầu nhẹ nhàng xoa xoa bộ lông mềm mại, dè dè thoải mái rên rừ rừ.

“Về sau, không biết con Tật Lỗ lỗ kia chết như thế nào, Y Ân còn thương tâm một hồi...”

Lôi cẩn thận nhớ lại một chút, cụ thể chuyện gì xảy ra hần không nhớ rõ. Chỉ nhớ Y Ân lúc đó... “Hần nói hần sẽ không bao giờ... nuôi bất kì con gì khác nữa.”

Giang Tiều sững sờ, trách không được hần không chịu thân cận con Tật Lỗ lỗ kia. Chỉ vì mình, hần đột nhiên lại thỏa hiệp một chút.

“Người và cái con Tật Lỗ lỗ đó đúng là có điểm giống đấy!”

Lôi liếc nhìn Y Ân ngoài cửa sổ, y đang sửa chữa lại cái chuồng lá bị tuyết rơi dè sụt. Chắc chắn, trời lạnh như vậy, đứng ở trong phòng sưởi ấm có phải tốt hơn không!

“Người có ý gì?”

Giang Tiều khó hiểu, chẳng lẽ nói hần lớn lên như Tật Lỗ lỗ?

“Tạng người rất lớn, nhưng lại dịu dàng ngoan ngoãn không ngờ; thoát nhìn rất nguy hiểm, nhưng lại không có một điểm sát thương nào...”

Tóm lại, càng nghĩ càng cảm thấy, Y Ân sẽ không phải vì nguyên nhân như vậy mới thu nhận Giang Tiều? Bất quá, căn cứ theo tính tình của y thì cũng rất có khả năng đi.

Y Ân thoát nhìn lạnh nhạt, trên thực tế so bất kì kẻ nào đều là người trọng tình cảm hơn. Nghĩ đến ân oán giữa mình và y, không khỏi có chút ảm đạm...

“Được rồi, chúng ta cũng không được lười biếng, đi ra ngoài hỗ trợ thôi.”

Thấy Lôi làm ra vẻ mặt bi thương, Giang Tiều không biết làm thế nào để an ủi hần, dứt khoát đứng lên gọi.

“...”

Lôi mắt trắng không còn chút máu, nằm rạp trên ghế giả chết. Trời lạnh như vậy, đồ ngọc mới đi ra ngoài!

“Không đi?” Giang Tiều tà tà liếc xéo hần, “Cơm tối không có thịt ăn.”

Bỏ lại một câu như vậy, liền xoay người đi đến phòng bếp.

Lôi nắn ná một chút rồi từ trên ghế nhảy dựng lên, không cho ăn thịt, đây không phải là muốn đòi mạng người sao?

Giang Tiều rửa sạch khối thịt heo viêm cuối cùng, bỏ thêm một ít đèn lồng quả nấu thành canh thịt thơm ngon, tìm một cái chén lớn đựng.

“Trời rất lạnh, uống canh thịt này trước đi cho đỡ lạnh.”

Giang Tiều đứng phía dưới chuồng, ngưỡng cổ lên nói. Vừa nói xong, một cơn gió rét lạnh đi qua, làm cho hắn co rụt cổ lại.

“...”

Y Ân nhanh nhẹn từ trên đỉnh chuồng nhảy xuống, uống một chén canh vào bụng, trên người lập tức ấm áp hẳn lên.

“Ta cũng muốn uống.”

Lôi bất mãn kháng nghị, con mồi là hắn bắt về, tại sao canh ăn lại không có phần của hắn?

Giang Tiều nhận lại cái chén không, không quay đầu lại... “Muốn uống thì tự đi lấy đi.”

“Người vậy quá bất công!”

Lôi bất mãn kháng nghị, vậy mà Giang Tiều lại hoàn toàn không hề để ý tới, đành phải tự mình chạy về phòng bếp. Ít nhất, phải biết chừa cho hắn chút ít.

Y Ân ở một bên nhìn, khóe môi khẽ vươn lên. Đến lúc hắn phát hiện, lại giật mình.

Mấy ngày nay hắn suy nghĩ rất nhiều về chuyện Giang Tiều thích mình. Nếu như hắn một mực giả vờ như không biết, không làm bất kì cái gì đáp lại, thì sẽ có phần quá ích kỷ như lời Lôi nói.

Vô luận chính mình có thích y hay không, chuyện này không thể cứ tiếp tục như vậy được.

Nghĩ tới đây, hắn cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Chuồng lá sửa xong, tâm tư Giang Tiều rốt cục cũng được thả lỏng, cẩn thận từng li từng tí thả dè dè lại bên người Tập Lỗ lỗ thú.

Bồi dưỡng tình cảm với con Tập Lỗ lỗ ngạo mạn kia một chút, Giang Tiều cảm thấy mỹ mãn mà đứng lên xoay người, lại đụng phải một bức tường rắn chắc.

Loại tình huống này thật lâu không phát sinh, bởi hắn luôn có thể dễ dàng nhận ra tiếng bước chân của Y Ân, trừ phi lần này y tận lực không để cho mình phát hiện.

Y Ân có chút khác thường, hắn trực giác được sắp có chuyện quan trọng sẽ phát sinh.

Hai người đứng yên không hề động đậy khoảng ba phút. Giang Tiều kiên nhẫn đợi Y Ân mở miệng.

Hạ quyết tâm thật lớn, Y Ân nhìn thẳng vào Giang Tiều, vươn hai tay ra phủ lên vai Giang Tiều. Dùng lực thật mạnh tựa như làm như vậy sẽ nhận thêm nhiều dũng khí.

Suy nghĩ hết lần này đến lần khác, Y Ân cuối cùng cũng mở miệng, hắn nói: “Giang Tiều, cho ta thời gian.”

Thân thể Giang Tiều cứng đờ, đối với cách nói không đầu không đuôi này, vậy mà hắn lại hiểu được.

Chỉ là, trong lời nói này dường như còn có một ý tứ sâu xa mà hắn không dám đoán.

41. Chương 41: Tập Kích (thượng)

Suy nghĩ hết lần này đến lần khác, cuối cùng Y Ân cũng mở miệng, hắn nói: “Giang Tiều, cho ta thời gian.” Khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi chợt nhu hòa, “Đêm đó người nói chuyện với Lôi, ta đều nghe thấy. Cho ta thời gian, cũng chính là cho người thời gian để suy nghĩ kĩ càng.”

Dù sao, đây cũng là chuyện trọng đại của cả một đời người!

“Ta thích người, tuyệt đối không xuất phát từ lòng báo ân đâu.”

Lúc này, Giang Tiều đã bất chấp sợ hãi, không thể để cho Y Ân hiểu lầm được.

“Vậy thì lại càng phải nghiêm túc suy nghĩ một chút.” Y Ân ngăn cản y nói tiếp, hẳn chỉ không muốn Giang Tiều sau này phải hối hận.

“Được!”

Giang Tiều bất đắc dĩ, một khi Y Ân đã quyết định cái gì, thì rất khó để sửa đổi. Nơi này không cho phép ly hôn, hẳn thận trọng như vậy có lẽ cũng đúng...

Nhưng điều làm Giang Tiều buồn bực chính là... tại sao Y Ân lại nói mấy lời tỏ tình như vậy ở trong chuồng lá chứ...

Ngày cứ như cũ lại trôi qua, kể từ ngày Y Ân nói những lời kia, thái độ của y với Giang Tiều vẫn giống như trước, không sai biệt chút nào.

Có đôi khi Giang Tiều thực hoài nghi, lời “tỏ tình” ngày đó có phải là do hắn tưởng tượng hay không. Vô số lần hắn muốn hướng về phía Y Ân gào thét to... muốn sống hay chết người cứ cho ta một cái kết thống khoái đi, cứ lơ lơ lửng lửng như vậy là như thế nào?

Tuy nghĩ là như vậy nhưng hắn không dám làm... lỡ như trong thời gian Y Ân suy nghĩ lại, ra được kết quả là hắn không thích y, vậy thì phải làm sao bây giờ? Hay là nên ngoan ngoãn đợi a, ít nhất còn có một chút hi vọng!

Mỗi ngày, Cát Nhĩ đều lôi kéo Kết đến ăn chực, Giang Tiều thiếu kiên nhẫn, rốt cục cũng nói ra phiền não của mình.

“Gì chứ? Vậy các người định cứ dây dưa như vậy mãi sao?”

Cát Nhĩ suýt nữa rút từ trên ghế xuống, hai người này làm sao lại hấp tấp như vậy?

“Sắp rồi.”

Kết nhàn nhã uống một ngụm trà hoa cỏ, bình tĩnh nói.

“Người làm sao mà biết sắp rồi?”

Cát Nhĩ tò mò xấp lại gần, đoạt lấy ấm trà trên tay hắn, rót cho mình một chén.

“Lúc ăn cơm người không phát hiện ra sao?” Kết thừa nước đục thả câu, cố tình làm người khác phải thêm thường.

“Phát hiện ra cái gì?”

Ngay cả Giang Tiều cũng thấy kỳ quái, có cái gì mà chính hắn cũng không chú ý tới sao?

“Lúc ăn cơm, Y Ân vì sao lại cau mày?”

Kết không đáp hồi lại, ý vị thâm trường cười cười.

“Ừ thì, chắc có lẽ sắp hôm nay hơi nhạt.”

Giang Tiều nhớ lại một chút rồi nói, bởi vì có thêm Cát Nhĩ và Kết nên hắn tổng hợp khẩu vị của từng người.

“Y Ân có cau mày sao? Sao ta lại không biết?”

Cát Nhĩ hậu tri hậu giác hỏi, lúc ấy hẳn ngồi đối diện Y Ân, đáng lẽ phải thấy rõ nhất mới đúng.

“Người chỉ lo ăn, còn hơi sức lo lắng nhìn người khác sao?”

Kết buồn cười gõ đầu hắn, không tán thành mà nói.

Cát Nhĩ nghe xong le lưỡi, giống như xác nhận lời Kết nói vậy, hắc hắc, ai bảo thức ăn Tiều làm ăn quá ngon!

“Còn nữa, Tiều ngươi không phải đặc biệt thích ăn mút hoa quả sao?”

Kết lại ném ra ngoài một câu hỏi mặc danh kì diệu (ù ù cạc cạc, chẳng đâu ra đâu).

“Ừ, làm sao ngươi biết?”

Giang Tiều có chút xấu hổ hỏi lại, bởi một đại nam nhân lại thích ăn đồ ngọt hình như có chút kỳ quái, hẳn chưa từng lộ rõ (sở thích đó) trước mặt người khác.

“Trước khi ăn cơm, ta nhìn thấy lọ mút hoa quả ở trước mặt Lôi, nhưng sau đó Y Ân lại đặt nó ở bên phải chỗ của ngươi.”

“Cái này có thể nói lên được điều gì? Chỉ là một lọ mút hoa quả thôi mà.”

Cát Nhĩ vò đầu, Kết học ai cái thói xấu hết sức? Lúc nào cũng thích trêu chọc bọn họ.

“Ngươi không biết bọn họ hiểu nhau đến trình độ kinh người rồi sao?” Nếu như không phải là yêu, thì dù cho có ở cùng nhau một vài thập niên cũng không thể biết chính xác đối phương thích gì. Mà cuộc sống hiện tại của Y Ân và Giang Tiều gần như đã tiến vào giai đoạn khuôn mẫu lão phu lão thê rồi...

Đã như vậy, nói hai người bọn họ không yêu nhau, ai mà tin ah!

“Kết nói rất có lý, Tiều à ngươi hãy giải phóng trái tim trong ngực ra đi.~”

Cát Nhĩ cảm thán, vô luận thế nào, Kết cũng không bao giờ làm người ta thất vọng ah! Có thể quan sát tỉ mỉ rõ ràng từng chi tiết giữa hai người họ như vậy, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được đâu.

“...”

Giang Tiều im lặng, hẳn và Y Ân thậm chí còn chưa xác lập quan hệ “người yêu”, cả một chút kích tình mãnh liệt cũng không có, thì làm sao có thể trực tiếp nhảy sang giai đoạn phu phu khuôn mẫu?

Tuy rằng hẳn cũng thích té thủy trường lưu (dòng nước tuy nhỏ nhưng chảy được lâu), nhưng trong cuộc sống, ngẫu nhiên phải có một chút hỏa hoa (hoa lửa, tia sáng – hy vọng) không phải sao?

Bất quá, nghe Kết phân tích một hồi, Giang Tiều yên tâm được một chút.

“Y Ân là người buồn chán như vậy, ngươi có thể chịu được trong thời gian dài sao?”

Lôi đột nhiên trèo cửa sổ chui vào, không biết hẳn nghe được bao nhiêu. Chỉ thấy hẳn đi thẳng đến bàn nhỏ, đoạt lấy ấm trà, lưu loát rót cho mình một chén.

Giang Tiều nhìn cái bình trà hoa cỏ của hẳn một hai cái nữa sẽ uống hết, liền cân nhắc nên phơi thêm một ít nữa. Còn toàn bộ lời của Lôi, tất cả như gió thổi bên tai. Rau xanh cây cải củ, mỗi người ưa thích khác nhau(*), còn hẳn, hẳn thích Y Ân như vậy đó.

(*) rau xanh cây cải củ, mỗi người ưa thích khác nhau: những người khác nhau, có cái nhìn và sở thích khác nhau, không ai đúng, không ai sai.

“Nơi này có chuyện gì của ngươi sao?”

Cát Nhĩ trợn mắt không vui nói, tên này chui vào đây để phá hỏng?

“Y Ân đâu? Vì sao ngươi lại về một mình thế?”

Thôi không xoay qua xoay lại chuyện Giang Tiều nữa, chuyển qua Y Ân đi.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, tộc trưởng đột nhiên triệu tập tất cả giống đực trong tộc, không biết là có chuyện gì. Vậy tại sao Giang Tiều không đi? Bởi vì hiện tại mọi người đều đã quen không để ý đến thân phận giống đực của hẳn rồi.

Nhắc đến Y Ân, Lôi nhú mày, tộc trưởng nói xong chỉ giữ lại một mình y, cũng không biết là vì chuyện gì!

“Đúng rồi, tộc trưởng triệu tập các ngươi vì chuyện gì?”

Cát Nhĩ tựa như đã quên lúc còn châm chọc Lôi, tò mò hỏi.

“Tàng đông qua đi, năng lực phòng hộ của Thanh Đằng cũng giảm xuống, nên chắc phải tổ chức tuần tra!”

Kết tính toán thời gian, cực kỳ chắc chắn nói.

“Kết, ta nói, ngươi còn cái gì không biết nữa không?”

Lôi còn muốn làm kiêu một lát, không ngờ lại bị Kết nói trúng.

“Thanh Đằng?” Giang Tiều suy nghĩ rồi đoán, “Là hắc sắc thực vật bao xung quanh bộ lạc đấy sao?”

“Ừ, không biết đã có từ lúc nào...” May mắn là có Thanh Đằng bảo hộ toàn bộ lạc, giống đực mới có thể yên tâm đi săn bắn.

Cát Nhĩ nhớ lại, theo như ghi chép, từ khi bắt đầu thì Thanh Đằng đã tồn tại rồi.

“Cũng vào thời điểm này mười một năm trước, Lang Tộc tập kích chúng ta, nếu như không phải do chúng ta chủ quan...”

Giọng Lôi trầm xuống, song thân của hắn vì chuyện này mà mất đi.

Đêm đó, Y Ân trở về nói với Lôi, “Bên ngoài bộ lạc phát hiện mấy con gia lực lực thú, tộc trưởng phái ta đi điều tra một chút.”

Lúc đó, Giang Tiều cũng có hỏi qua gia lực lực thú, chỉ nghe Y Ân nói đó là một loài động vật nhỏ ăn thực vật. Chẳng qua, gia lực lực thú luôn sống trên núi gia lực, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, nên có chút kỳ quái.

Giang Tiều không để ý lắm, dựa theo cách nói của Y Ân, chắc có lẽ cũng không nguy hiểm gì.

Điều làm cho Giang Tiều bất an chính là, đã qua hai ngày rồi mà Y Ân vẫn chưa về, hắn không khỏi có chút lo lắng, đang muốn đi tìm tộc trưởng, thì bị Lôi ngăn lại... “Ta rèn luyện chuyên biệt ở rừng sâu tận vài năm, bây giờ chỉ mới qua hai ngày, chắc chỉ là gặp chuyện gì làm chậm trễ thôi.”

“Koong koong koong...”

Hai người đang nói chuyện thì chợt nghe một hồi chuông vang điếc tai, Giang Tiều lập tức nhớ đến khẩu chuông lớn bên trên toà nhà hình tháp.

“Nhanh, nhanh ra quảng trường...”

Lôi đột nhiên thay đổi sắc mặt, chỉ khi phát sinh sự cố khẩn cấp mới gõ chuông, tất cả mọi người bất luận đang làm cái gì đều phải ra quảng trường.

Hai người vội vã chạy, tới nơi, thấy rất nhiều thú nhân cũng đang vội vội vàng vàng chạy tới, tất cả đều không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Phía bắc bộ lạc đột nhiên xuất hiện một đàn gia lực lực thú đang hướng về phía trung tâm bộ lạc, ruộng thực vật đều đã bị ăn sạch không còn một mảnh.”

Nói đến đây, tộc trưởng đột nhiên kỳ quái nhìn Giang Tiều, “Chỉ có phần đất của Giang Tiều là còn tốt, không bị phá hư.”

Sắc mặt mọi người trở nên ngưng trọng, Giang Tiều rất nghi hoặc, không phải nói gia lực lực thú là động vật nhỏ ăn cỏ sao? Mọi người sao lại làm ra vẻ mặt này?

“Gia lực lực thú không gây hại cho tộc nhân, nhưng chỉ cần là thực vật thì chúng sẽ ăn sạch, nghe Đạt Lý nói Thanh Đằng ở phía bắc đã bị ăn hết rồi.”

Giang Tiều nghe xong liền hình dung chúng nó giống như châu chấu tiến hóa vậy!

“Không có phương pháp khắc chế sao?”

Giang Tiều nhìn Kết, lần đầu lộ ra vẻ mặt không-biết-làm-sao-bây-giờ, thì biết rõ mình hỏi cũng vô ích.

Quả nhiên...

“Sinh mệnh gia lực lực thú ngoan cường vô cùng. Hỏa thiêu, dìm nước... biện pháp gì chúng ta cũng đều thử qua, nhưng trong cùng một lúc rất khó giết sạch. Hơn nữa bọn chúng sinh sôi nảy nở cực nhanh, rất khó diệt trừ tận gốc.”

Nếu như bây giờ không khẩn trương nghĩ ra biện pháp, toàn bộ bộ lạc sẽ lâm nguy!

42. Chương 42: Tập Kích (trung)

” Tất cả giống cái đều ở tại chỗ này, giống đực cùng ta cùng đi giết sạch chúng.”

Tộc trưởng Khoa sắc mặt dị thường trầm trọng, tuy những con gia lực lực thú này sẽ không đối với tộc nhân uy hiếp gì, nhưng nếu như không giết bọn chúng, thì tất cả thực vật trong tộc đều bị ăn sạch. Tiếp đến, sẽ là toàn bộ Báo Tộc trong lãnh địa rừng rậm.....

Rừng rậm là nơi bọn hắc sinh tồn, hết thảy sinh hoạt đều là từ nơi này, một khi bị hủy, chẳng khác nào triệt để bẽ gãy đường sống của bọn hắc .

– Tất cả giống đực!

Tộc trưởng nói rất rõ ràng, lúc này Giang Tiều cũng không thể không đi theo. Nếu như lâm trận bỏ chạy, có thể sẽ khiến cho nhiều người tức giận.

Giang Tiều lần đầu tiên thấy một sinh vật tham ăn như vậy, tốc độ lại kinh người, đến mức như gió thu cuốn hết lá vàng, không sót lại cái gì.

Loại gia lực lực thú này, năm cái chân, trên đầu mọc ra vòi xúc tu, con mắt lồi ra như con ruồi, lúc di chuyển phát ra tiếng ma sát soẹt soẹt rè rè, quay đầu nhìn lại, rậm rạp chằng chịt có mấy trăm cái chân.

Bọn chúng đáng vóc cỡ nắm đấm lớn, động tác lại dị thường linh hoạt, đối với thú nhân hình thể to lớn cường tráng mà nói, muốn giết chết bọn chúng mất rất nhiều công phu.

Có hai ba con gia lực lực thú bò qua giày của Giang Tiều, hắc nhện không được trong dạ dày một hồi cuộn trào quay cuồng, những vật này làm cho hắc nhện nhớ đến sinh vật đã lâu chưa gặp “tiểu cường” (con gián), lại quên nói...mỗi lần diệt gián đều do Giang Nguyệt làm.

Hắc vẫn như vậy vẫn không nhúc nhích mà đứng đấy, đã có mấy thú nhân quăng đến ánh mắt bất mãn, nếu vẫn tiếp tục như vậy, hắc lại sẽ trở thành mục tiêu công kích cho mọi người chỉ trích.

Đúng vào lúc này, Giang Tiều bỗng nhiên linh quang lóe lên, trong đầu hiện lên một câu của tộc trưởng— có lẽ, phương pháp kia thật sự có hiệu quả cũng nên.

Vì vậy, dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, Giang Tiều lại có hành động kinh người, lúc mọi người đang giết vài con gia lực lực thú, Giang Tiều bộ dạng xun xoe chạy về.

Giang Tiều như gió chạy đến quảng trường, mọi người thấy hắc, không khỏi lộ ra ánh mắt giật mình .

Giang Tiều trực tiếp chạy đến trong đám người –” Ta nghĩ đến một phương pháp, mọi người có nguyện ý hay không thử một lần?”

” Thế nhưng mà, tộc trưởng nói là chúng ta ở chỗ này chờ ah!”

Rất nhiều giống cái đều rất do dự, lúc này thì nghe tộc trưởng thì vẫn còn tốt hơn a! Mà bọn hắc thì có thể giúp đỡ cái gì đây? Nói không chừng còn thêm phiền.....

Giang Tiều nhìn chung quanh mọi người lần nữa lớn tiếng nói:” Bọn hắc tất cả đều bận rộn đối phó gia lực lực thú, chẳng lẽ các người cũng chỉ có thể ngồi ở chỗ này chờ? Nhiều năm như vậy các người một mực xếp vào địa vị cần bảo hộ, chẳng lẽ lại cam tâm sao?”

” Thế nhưng mà, chúng ta có thể làm thế nào đây?”

Trời sinh trên thân thể kinh ngạc, lại để cho bọn hắc chỉ có thể ở địa vị kẻ yếu.

” Hiện tại có một cơ hội, mọi người có thể mượn việc này bảo vệ mình, người nhà, người yêu— các người còn do dự cái gì nữa?”

Rất nhiều sự tình, dù cho người chưa từng nghĩ tới, nhưng bị dồn đến thời điểm không thể nào lui được, sẽ bộc lộ ra tiềm lực không ai tưởng tượng được.

Giang Tiều cũng chưa từng nghĩ tới, hắn sẽ có ngày đứng ở trong đám người hô to, với tư cách chủ đạo, nhưng vì bảo hộ tộc nhân của Y Ân, thủ hộ gia viên của hắn, Giang Tiều làm được.

Bởi vì, hắn biết rõ những... này đối với Y Ân trọng yếu cỡ nào.

” Chúng ta nghe người, rốt cuộc muốn làm như thế nào?”

Người đầu tiên hưởng ứng Giang Tiều đứng ra lại là Kiệt Kiệt, về phần Cát Nhĩ cùng Kết lại càng không cần phải nói.

” Hiện tại bắt đầu, mọi người phân thành hai bộ phận, một về nhà thu thập tro sau khi nấu cơm, một đoàn người đi chuyển củi lửa, càng nhiều càng tốt!”

“.....”

Vốn nghe xong Giang Tiều nói chuyện, tất cả mọi người có chút kích động, chỉ là lúc này đều hai mặt nhìn nhau, hoài nghi nhìn xem hắn— biện pháp này có thể làm sao?

” Mọi người hãy tin tưởng Giang Tiều một lần, làm theo hắn nói đi!”

Cát Nhĩ nói xong, chạy về nhà đầu tiên, Giang Tiều đã nói như vậy, thì nhất định có đạo lý của hắn.

Rất nhanh, quảng trường bốc cháy lên lửa lớn hùng hục, tro cũng tìm tới.

” Kế tiếp, mọi người chỉ cần đem những tro này vung đến những con gia lực lực thú là được rồi.”

Giang Tiều một bên hướng đồng lửa châm củi, vừa hướng mọi người nói xong bước tiếp theo.

Mọi người đều mang thái độ bán tín bán nghi hướng” chiến trường” chạy tới, lúc này bọn hắn đều tình nguyện thử một lần.

“Các người không hảo hảo ở quảng trường lại chạy tới làm cái gì?”

Tộc trưởng vừa nhìn thấy giống cái chạy tới, lập tức hét lớn.

“Chúng ta cũng tới hỗ trợ.”

Mấy cái giống cái nói xong, lấy một ít tro, hướng một con gia lực lực thú vung lên.

Kỳ tích xuất hiện, gia lực lực thú bị vung tro như bị cái gì cố định, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Mà những con gia lực lực thú chưa bị dính tro, chỉ cần nghe thấy được mùi tro, tản ra xa tựa như thối lui.

Thú nhân giống đực thừa cơ tiến lên, đem những gia hỏa ban nãy còn vui vẻ kia giết chết, cả đám đều vô cùng hả giận.

Những vật này vừa mới đông nhảy tây chạy, đã sớm làm bọn họ tức bốc lửa trong bụng.

Không đến một giờ, mọi người đem chút ít gia lực lực thú tiêu diệt sạch sẽ, lại tiếp gần như một giờ nữa quét sạch, rất nhanh trong bộ lạc lại khôi phục cuộc sống bình thường trật tự.

” Lúc này may mắn mà có Giang Tiều. Bất quá, làm sao người biết gia lực lực thú sợ tro?”

Cát Nhĩ lúc này mới có nhân hạ hỏi thăm, mà đây cũng là vấn đề tất cả mọi người đều muốn biết .

” Là do ta trước kia nghe tộc trưởng nói, ruộng của mọi người đều bị hủy, chỉ còn chỗ kia của ta. Ta nghĩ nghĩ, ngoại trừ trước khi trồng rải ít tro lên thì còn lại không có gì khác mọi người.”

Tất cả mọi người cảm thấy vô cùng may mắn, có ai biết rõ gia lực lực thú thiên địch dĩ nhiên là tro đây này? Đương nhiên, Giang Tiều công lao lớn nhất.

Ngay lúc tất cả mọi người nhiệt liệt vây quanh Giang Tiều thảo luận sự tình lúc này, tên tiểu quỷ Ngải Thước còn không có trưởng thành đột nhiên nhào tới trong ngực Giang Tiều, cười hì hì nói: "Tiều, chờ ta trưởng thành, sẽ thành bầu bạn của ngươi nha?"

Trên người hắn đang mặc áo choàng mới Giang Tiều làm cho, con báo đáng yêu màu đen ở trên áo càng thêm làm hắn ngây thơ đáng yêu, lớn lên nhất định sẽ có rất nhiều giống đực ưa thích.

"Tiều Ngải mẽ, ta nhớ ngươi nói muốn tìm một dũng sĩ làm bạn lũ, chẳng lẽ ngươi đã quên?"

Chung quanh có một giống cái trước kia đối với Giang Tiều không thân thiện lắm cố ý trêu ghẹo mà hỏi thăm, chỉ là nhìn về phía Giang Tiều trong ánh mắt sớm đã không còn khinh thị như lúc trước.

"Ta đương nhiên không có quên, Tiều cũng rất lợi hại ah! Lần này không phải là nhờ vào hắn sao?" Ngải Thước lớn tiếng biện giải cho mình, sau đó lại giả hoạt cười cười, "Hơn nữa làm bầu bạn của Tiều sẽ có rất nhiều ăn ngon, còn có y phục xinh đẹp mặc!"

Mọi người nghe xong đều nở nụ cười, tiểu gia hỏa này, chỉ sợ hai cái lý do đằng sau mới là ý định thật sự a!

"Cái này...Ta đã có người yêu mến....."

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Ngải Thước nhìn chăm chú lên, Giang Tiều có chút phát quỷnh, hắn vẫn thật không nghĩ tới mình cũng có lúc được "câu hôn"

"Thật sự? Là ở bộ lạc chúng ta sao?"

Ngải Thước tuy tuổi còn nhỏ, mà cái tính nhiều chuyện chẳng thua gì người lớn. Ngoại trừ hiếu kỳ, còn có một chút không cam lòng....."

Lúc này, Giang Tiều chỉ có thể hắc hắc cười ngây ngô, không biết hắn lúc này nói ra tên Y Ân có thể hay không làm nhiều người tức giận? Những... giống cái này lúc "trở mặt" công lực kinh người, hắn là đã được chứng kiến.

"Được rồi, chờ hắn lúc nào đem người truy cầu đến, các ngươi sẽ là biết."

Cát Nhĩ thấy Giang Tiều khó xử, quyết đoán trước giúp đỡ hắn, sợ hắn thực nói ra tên Y Ân, tại đây hơn phân nửa giống cái đều là người ái mộ Y Ân.

Khi Y Ân trở lại bộ lạc, chứng kiến Giang Tiều bị vây quanh, lúc này đây không chỉ có giống cái, còn có rất nhiều giống đực.....

Tâm trạng lo lắng rốt cục để xuống, vốn hắn còn nghĩ đến trong tộc không nhất định loạn thành bộ dáng gì nữa.....

Bất quá, hắn cũng không nghĩ tới sẽ nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái như bây giờ là được.

Nghe được Ngải Thước "tỏ tình", dù cho đối phương còn chưa trưởng thành, trong lòng của hắn vẫn là một hồi khẩn trương, vậy mà sợ Giang Tiều thật sự đáp ứng. Tuy nhiên, lý trí nói cho hắn biết, Giang Tiều không phải một người chần chừ.....

Khi Giang Tiều nói: "Ta có người yêu mến.", trong lòng của hắn lại phun lên một loại vui sướng, mới đầu còn không quá rõ ràng, nhưng dạng xa xa nhìn chăm chú lên Giang Tiều, chậm rãi liền do mắt nhập tâm—

Sợ hãi hắn trở thành bầu bạn của người khác, muốn hắn một mực làm bạn bên người, nghĩ đến người hắn ưa thích là chính mình liền không nhịn được tâm tình muốn mỉm cười — nếu tâm tình như vậy còn không phải ưa thích, còn có cái gì là ưa thích đây?

Tránh đi đám người, hắn lặng lẽ yên hướng phía tộc trưởng đi đến, có một số việc hắn phải kịp thời nói cho tộc trưởng.

Mới vừa đi hai bước, hắn đột nhiên quay đầu lại, như là cùng nhau ăn ý, hắn thấy Giang Tiều nhìn qua.

Khó có được, hắn đáp lại cho Giang Tiều một cái mỉm cười cực nhạt, lúc này mới quay người ly khai.

Giang Tiều thấy được nụ cười kia, trực giác có cái gì đó trở nên không giống với lúc trước. Y Ân cười, vốn khó thấy được, hiện tại càng xen lẫn một ít nhu hòa ở bên trong, lại để cho người cảm thấy thân cận khó tả, Phạt hai người tâm cũng bởi vậy dựa vào là thêm gần.

Giang Tiều trong lòng nói:” Đúng vậy, ta đã có người yêu thích, người kia chính là Y Ân ah!”

Hắn vui mừng như thế này, cơ hồ muốn kêu to nói cho hết thảy mọi người! May mắn, hắn vẫn ít lý trí.

Kết là người đầu tiên phát hiện Giang Tiều “khác thường”, nhạy cảm mà quay đầu nhìn theo hướng Giang Tiều nhìn chăm chú, chỉ thấy một cái bóng lưng xa dần .

Đã hiểu chút sự tình lặng yên giữa hai người đã xảy ra ở đằng kia, hắn chỉ là hiểu ý cười cười, cũng không nói gì.

Đúng lúc này, hắn chỉ cần bọn họ cao hứng là được rồi.

Cự tuyệt rất nhiều tộc nhân nhiệt tình mời, Giang Tiều cười ngây ngô hướng nhà của bọn hắn đi đến. Đúng lúc này, hắn mới chân chân chính chính đã có lòng trung thành, cảm thấy cái thế giới này đồng dạng cũng là thuộc về mình. Nhà của hắn và Y Ân- ý nghĩ như vậy thật sự là quá tốt, tốt vô cùng

” Như thế nào cao hứng như vậy?”

Lôi cảm thấy, Giang Tiều cao hứng, cũng không chỉ đơn giản là bởi vì giúp tộc nhân cho nên được mọi người chấp nhận thậm chí tán thưởng như vậy!

Nụ cười của hắn, nói như thế nào đây? Thật giống như lúc giống đực trong tộc hướng người mình thích thổ lộ thành công “Chướng mắt”. Như thế nào, mới có nửa ngày, còn chuyện gì hắn không biết đã xảy ra sao?

“Người không phải vẫn muốn một cái ghế nằm sao? Ngày mai ta làm cho người.”

Tâm tình tốt rồi, nhìn cái gì đều thuận mắt, Giang Tiều cười nói.

“Nhìn thấy Y Ân?”

Lôi không có phát hiện lúc hắn nói chuyện giọng điệu lộ ra một chút vị chua. Giang Tiều buổi sáng còn một bộ lo lắng, nhưng bây giờ mặt mày hơn hớn, chỉ có một loại khả năng

” Ân.”

Giang Tiều gật gật đầu, tiếp tục cười sung sướng.

“Làm thêm cho ta một chén lớn thịt kho tàu nữa, còn có cái kia ... thịt viên đầu sư tử gì nữa”

Nhìn Giang Tiều dáng tươi cười, Lôi càng thấy chướng mắt, nghiêng răng ken két, hắn quyết định muốn có một bữa cơm no đủ. Để giải trừ nỗi phiền muộn không rõ này.

43. Chương 43: Tập Kích (hạ)

Y Ân đi thẳng đến nhà đá của tộc trưởng thì thấy ông đã chờ sẵn, vẻ mặt nghiêm túc hiem thấy.

“Đã tra được đến đâu rồi?”

Khoa, tuy thân là tộc trưởng, nhưng có lẽ do tuổi tác đã cao, độ nhạy bén cũng hao hụt dần, trở nên nhu hoà không ít...

“Ta đã đến núi gia lực lực xem qua, không có dấu hiệu cho một cuộc đại di chuyển nào nữa, thay vào đó, ta phát hiện những con đường ven rừng không hề có dấu vết bị hư hại.”

Y Ân nói rõ từng chi tiết đã gặp trên đường, ban đầu hắn còn cảm thấy kỳ lạ, nhưng khi nghĩ đến một loại khả năng, tâm tình càng trầm trọng hơn trước.

“Người nghĩ như thế nào?”

Khoa thở dài, xoa xoa hai thái dương, dù người khác nhìn không ra, nhưng việc xử lý mấy chuyện trong tộc đã bắt đầu lực bất tòng tâm. Xem ra, đã tới lúc thoái vị rồi, đôi khi có nhiều việc muốn trốn tránh cũng tránh không được.

“Những bộ lạc quanh rừng không bị ảnh hưởng, chỉ một số ít hộ bị gia lực lực thú gặm thức ăn... vì vậy chỉ có một khả năng – bọn chúng không đến từ bên ngoài.”

Tròng mắt màu lam lóe tinh quang, Y Ân vẫn trầm tĩnh như cũ.

“Ý của ngươi là, có người đã bí mật nuôi chúng?” Không hổ danh là tộc trưởng, chỉ là nhắc đến vài chi tiết đơn giản, Khoa đã đoán được ý của Y Ân.

“Đúng vậy, hơn nữa còn có khả năng, hẳn ta là người trong bộ lạc.”

Dù không muốn tin có chuyện như thế phát sinh, nhưng Y Ân vẫn phải nói ra.

“...”

Nghe phỏng đoán như thế, Khoa trầm mặc thật lâu, thoáng một cái như già đi rất nhiều, trong bộ lạc lại phát sinh chuyện như thế này, thân là tộc trưởng, ông không thể trốn tránh trách nhiệm của mình.

“Chuyện này... nhờ người đi thăm dò tiếp vậy..”

Cuối cùng, Khoa vô lực khoát tay nói. Dù sao Y Ân cũng là người được mọi người chọn làm tộc trưởng kế nhiệm, giao cho y việc này cũng yên tâm phần nào.

Y Ân gật đầu rồi ra ngoài, cho dù hẳn không muốn hoài nghi bất kỳ tộc nhân nào, nhưng chuyện đã đến nước này, muốn tránh cũng tránh không được.

Đi chưa được mấy bước, đã đụng mặt với Kiều, tầm mắt hai người giao nhau rồi thu hồi, Y Ân không muốn chào hỏi người trước mặt. Trước kia, Kiều hăm hại Giang Tiều đủ kiểu, làm hắn phần cảm cực kỳ. Nhưng để lại chút mặt mũi cho tộc trưởng, hẳn sẽ không biểu hiện quá rõ ràng.

“Y Ân...”

Thấy mình không được để ý tới, Kiều cắn cắn môi, không cam lòng hô lên.

“...?”

Y Ân dừng bước, quay đầu lại nhìn y, dùng ánh mắt hỏi.

“Từ lúc nào quan hệ giữa chúng ta lại biến thành thế này? Trước kia đâu phải thế!”

Kiều nắm chặt tay hình nắm đấm, lúc nói chuyện vẫn nhịn không được mang theo giọng điệu chất vấn. Hỏi như vậy, y cũng đã tự cho mình đáp án... là từ khi Giang Tiều xuất hiện, bọn họ mới dần bất hòa.

“Ngươi làm nên chuyện gì, bản thân ngươi phải tự biết rõ chứ.”

Y Ân lạnh nhạt liếc nhìn Kiều, không muốn nói rõ, tất cả mọi người đều là người thông minh.

“Ha ha ha, ta đã làm cái gì? Y Ân, ngươi nhớ kỹ, ta làm bất cứ chuyện gì, đều là vì ngươi.”

Kiều bỗng nhiên âm trầm nở nụ cười, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng không biết tại sao, lại tỏa ra một chút nguy hiểm.

“Ngươi sai rồi, mọi chuyện ngươi làm, đều vì chính bản thân ngươi.”

Y Ân nhú mày, ánh mắt lợi hại, hẳn không muốn trở thành lý do cho những chuyện sai trái của Kiều.

Giang Tiều làm xong cơm từ lâu, thỉnh thoảng trông ra phía cửa ra vào, dù vẫn chưa tới lúc ăn cơm. Mặc dù mới gặp nhau ở quảng trường, nhưng đây là lần đầu tiên, hẳn thực sự khao khát muốn gặp Y Ân.

“Chúng ta không thể ăn trước sao? Y Ân trở về rồi ăn sau cũng được mà.”

Lôi để cầm lên bàn, nhìn Giang Tiều muốn phát chán, ngửi mùi đồ ăn thơm phức lại càng thấy đói bụng.

“Bằng không thì ngươi ăn trước đi.”

Giang Tiều có chút cảm giác tội lỗi nhìn Lôi, hẳn biết việc giết gia lực lực thú tiêu hao nhiều thể lực đến mức nào, đoán chừng y đã sớm đói bụng cồn cào rồi. Mình chỉ lo nghĩ đến Y Ân mà quên mất điều này.

“Được rồi, ta sẽ đợi cùng ngươi!”

Lôi lườm Giang Tiều, tức giận nói, hẳn mới là người không muốn phải ăn cơm một mình.

Ngoài cửa cuối cùng cũng truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Giang Tiều trong lòng vui vẻ, lập tức chạy ra nghênh đón.

“Về rồi à? Mau rửa tay ăn cơm đi.”

Mỗi ngày đều muốn lặp lại lời nói đó, nhưng hôm nay có thay đổi cách nói một chút, như là đôi mắt chẳng hạn, cứ như thể từ trông đợi trạng phụ trở về, Giang Tiều không hiểu sao, cảm thấy mặt bắt đầu nóng lên.

“Ừm.”

Y Ân liếc nhìn Giang Tiều, phát hiện lỗ tai của y đang đỏ dần lên. Đầu vốn dĩ đang đau vì chuyện tộc trưởng phó thác, thấy y như vậy, tâm tình bỗng chốc tốt lên hẳn.

Cuối cùng khi tất cả đã được sáng tỏ, giữa hai người lại có một chút gì đó mập mờ quanh.

Lôi đem chén gỗ CỐC~ CỐC~ vài cái, chán ghét nhìn hai tên gia hỏa cứ “liếc mắt đưa tình” lẫn nhau, nhìn tới nhìn lui như vậy có thể no bụng sao? Ta muốn ăn cơm!!!

“Trong nồi còn hầm súp cách thủy, để ta đi xem sao.”

Bị Lôi phá đám, gõ mấy cái như vậy, không khí mập mờ, lãng mạn gì đó biến đâu mất, Giang Tiều nhanh chóng chuồn vào phòng bếp luôn.

Y Ân nhàn nhạt liếc qua, suy nghĩ có nên đá tên gia hỏa chướng mắt này đi ngay hay không! Hẳn có tâm can thể nào, bản thân mình chẳng phải đã biết thừa rồi sao?

Đến lúc ngủ, Giang Tiều bắt đầu khấn nguyện, tuy “cùng giường chung chăn gối” đã lâu, mặc dù chưa nói rõ, nhưng chẳng phải quan hệ bây giờ của hai người đã không còn như trước nữa sao?...

“Sao còn chưa ngủ nữa?”

Y Ân kỳ quái nhìn Giang Tiều ở bên giường, lỗ tai vừa bớt đi một chút lại bắt đầu đỏ trở lại, tên này không biết lại đang nghĩ gì trong đầu.

“Á...vậy đi ngủ thôi...”

Giang Tiều hàm hàm hồ hồ đáp lời, lập tức leo lên giường nằm.

Thẳng đến khi trăng treo giữa trời, Giang Tiều vẫn trừng mắt ếch nhìn nóc nhà, làm sao cũng không ngủ được. Người trong mộng nằm kề bên, nói rằng không có chút khinh niệm (suy nghĩ đen tối) nào thì chắc chắn là dối trá. Trong đầu quay về thế giới hiện đại, nhớ lại cái thời mà hẳn còn vụng trộm xem “hàng cấm”, thân thể lại càng không thể khống chế, bắt đầu nóng lên...

“Y Ân à...?”

Trong bóng tối, hẳn chăm chú nhìn nửa phần thân thể ở phía bên kia giường.

Không có tiếng ai trả lời, cả căn phòng đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của hai người, Giang Tiều nép thân mình về, con ngươi trong bóng đêm như tỏa sáng.

Khi tình cảm được đáp lại, thân thể tựa hồ cũng bắt đầu hòa theo, trong lòng dần dần dâng lên một ngọn lửa tình nóng rực, cổ họng khát khô, gấp rút muốn được giải tỏa.

Hắn lặng lẽ co người, tay như bị ma ám, chậm rãi lần mò ở dưới...

Năm ngón tay không được thuận thực mà giữ lấy, nhịp thở bắt đầu tăng dần lên, một cảm giác khó tả tràn ngập cả thân người, làm cho hẳn quên đi tất cả mọi thứ xung quanh mình.

Khẽ nhếch miệng, thốt ra một cái tên... “Y Ân...”

Thân thể như một mảnh lông vũ càng bay càng cao, đến khi đạt đến chỗ cao nhất, lại chậm rãi rơi xuống, ý thức dần dần thanh tỉnh trở lại.

Giang Tiều lại mở to mắt một lần nữa, không ngờ lại bắt gặp một đôi con ngươi sáng ngời đang nhìn mình, cái màu lam thâm thúy như biển cả kia, luôn lấp lánh như có sóng gợn nhấp nhàng.

Hắn chỉ cảm thấy bản thân như một cái thuyền nhỏ, lãng du trong cái biển cả mênh mông kia, không cách nào thoát ra được.

Đợi đến lúc thanh tỉnh hoàn toàn, cảm giác thẹn thùng mới mọc cánh bay về, toàn bộ thân thể Giang Tiều cứng ngắc, bên tai vang lên giọng nói rầu rĩ... “Bị phát hiện rồi!”

Hắn lập tức nhắm mắt lại, ô ô, làm sao lại nhìn không được vậy nè? Mắt nhắm chết đi được! Y Ân sẽ nghĩ gì đây, sẽ phản ứng như thế nào đây...

Vất vả lắm, hai người mới có một chút tiến triển, đừng vì chuyện này mà đổ bể chứ!!!

Tiếng thở dồn dập truyền vào tai Giang Tiều, mới đầu hắn còn tưởng là của mình, nhưng sau đó lại phát hiện có gì đó không đúng. Cổ cảm nhận làn hơi thở ấm áp, mùi hương quen thuộc tràn ngập khắp khoang mũi...

“Ngủ.”

Thanh âm của Y Ân vẫn nhàn nhạt, không biết có phải là do đang bức dọc hay không, mà lộ ra một chút áp lực ẩn hàm trong đó.

“...”

Giang Tiều vẫn giả chết như cũ, không nhúc nhích, âm thầm tự thôi miên chính mình, chưa có chuyện gì xảy ra, chưa có chuyện gì xảy ra...

Có thứ gì đó tiến tới bên mũi, mềm mại và ôn nhu, nhẹ nhàng cọ xát hai cái, nhưng lại thối lui nhanh chóng.

Hồi lâu sau, Giang Tiều mới nghĩ ra, hình như mình được hôn! Không phải ở trán, cũng không phải ở má, mà là trên môi nha.

Giang Tiều lập tức chìm đắm trong vui sướng, bay bổng, hắn luôn có cảm giác không chắc chắn một chút nào, nhưng nụ hôn này lại kéo hắn về lại với mặt đất, tâm hồn bắt đầu an ổn triệt để.

Không biết qua bao lâu, Giang Tiều lại nhẹ giọng hỏi... “Y Ân, ngủ rồi sao?”

Bốn phía vắng vẻ, vẫn không có tiếng trả lời, Giang Tiều quan sát một hồi, sau đó cố lấy hết toàn bộ dũng khí của mình, nhanh chóng hôn lên đôi môi mỏng ở đằng kia một cái.

Rất cục cựa cảm thấy mỹ mãn, y đi ngủ, bên mũi còn mang theo nụ cười, như một con mèo ngốc nghếch lần đầu trộm được cá.

Chờ hắn chìm sâu vào giấc ngủ, Y Ân mới chậm rãi mở to mắt, nhìn chằm chằm vào cái tên có khuôn mặt cực kỳ bình thường kia, im lặng... Tên này có đôi khi thật đúng là... Hắn không biết rằng, thú nhân giống được dù có đang ngủ đi nữa, cũng luôn luôn giữ cảnh giác hay sao...

Nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong sảnh, quả nhiên, tên Lôi kia cũng không ngủ!

Nếu thật muốn làm cái gì đó, nhất định phải “giải quyết” y đầu tiên, Y Ân hạ quyết định lần nữa!

44. Chương 44: Tân Tộc Trưởng

Mây đen bao phủ bầu trời, che lấp đi ánh trăng, thời tiết thế này cực thuận lợi làm mấy chuyện không thể để người khác bắt gặp.

Ruộng nương bị hủy hôm trước, giờ đã gieo trồng thực vật mới, hơn nữa lần này còn áp dụng phương pháp của Giang Tiều. Trải qua chuyện gia lực lực thú, mọi người đã bắt đầu tín nhiệm Giang Tiều.

“Các người không phải nói rằng kế hoạch không sơ hở tí nào sao?”

Một khuôn mặt mỹ lệ bị bóng tối bao phủ, không thấy rõ nét mặt của hắn, chỉ cảm nhận được trong giọng nói tràn đầy phẫn nộ.

“Vốn đúng là như vậy, nhưng không ngờ tên kia lại có thể...” Cách đối phó với gia lực lực thú, từ xưa đến giờ chỉ có Lang tộc biết, tên Giang Tiều kia từ đâu ra mà lại biết được điều này?

“Trở về nói với Cách Tây, bảo y mau chóng hành động, ta đợi không nổi nữa rồi. Còn nữa, nói với y, không được quên ước định với ta...” Hắn chỉ muốn một mình Giang Tiều chết đi, chứ không hề muốn hại bất kỳ tộc nhân nào.

Nếu cứ tiếp tục tiến triển nhanh như vậy, hắn thật sự sẽ mất đi Y Ân...

“Bọn ta về đây.”

Mấy thú nhân nói xong, lập tức biến thành bạch lang trưởng thành, nháy mắt đã biến mất trong rừng sâu.

“Con...”

Khoa đi ra từ chỗ tối, vẻ mặt không thể tin nhìn Kiều. Trước kia, Kiều kiêu căng, ngạo mạn, tùy hứng như vậy đã đành, sao hôm nay lại có thể làm ra những chuyện tổn hại đến bộ lạc? Nó bị chính mình làm hư rồi... Chỉ vì ham muốn cá nhân, mà đi thông đồng với Lang Tộc ...

Lần này, nếu như không có Giang Tiều, thì hậu quả sẽ đáng sợ đến mức nào đây?

“Mẫu phụ...”

Kiều giật mình, mẫu phụ sao lại theo dõi hắn?

“Gần đây, ta luôn cảm thấy con có gì kỳ lạ, còn tưởng rằng con nhất định đã nghĩ thông suốt, thế nhưng không ngờ, con càng làm lại càng sai! Ngày trước, khi tất cả mọi người đều bận rộn đối phó với gia lực lực thú, chỉ có con là không thấy đâu, ta biết ngay con đang có chuyện đối gạt ta và mẹ con.”

Khoa xót xa, đột nhiên ông lấy một tay ôm ngực, đau nhức ở đây đã lâu, hôm nay gặp phải chuyện như vậy, cơ hồ càng làm ông thêm không thở nổi.

“Con mặc kệ, tên Giang Tiều dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà y dám sánh đôi với Y Ân của con chứ. Con muốn y phải chết...”

Nói đến chết, trong mắt Kiều càng lộ vẻ âm độc, hắn sao lại có thể trở mặt nhìn hai người kia vui vẻ bên nhau? Như lời hôm trước hắn nói với Y Ân, đi tới bước đường này, đều là do bọn họ bức hắn, hắn một lòng chỉ vì Y Ân thôi mà. (= _ = muốn tát cho phát)

“Mau theo ta về, không có lệnh của ta, cấm không được ra ngoài.”

Khoa nộ khí xung thiên, một tay lôi áo tử về nhà. Nghĩ đến chuyện, việc này sẽ bị tra ra mà lòng đau âm ỉ. Mặc dù bản thân là tộc trưởng, nhưng ông không thể trở mặt nhìn con mình bị trục xuất, mặc kệ Kiều phạm tội gì, ông phải bảo vệ cho con.

Chỉ là, với năng lực của Y Ân, tra ngọn ngành đầu đuôi sự việc chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Trước lúc đó, ông nhất định phải nghĩ ra biện pháp...

“Mẫu phụ, người không sao chứ!”

Nhìn Khoa che ngực, Kiều có chút lo lắng hỏi. Hắn hơi ảo não, sao lúc ra khỏi cửa không chịu cẩn thận một chút chứ...

“Con đó...”

Khoa lắc đầu, thở một hơi dài, chuyện xảy ra dường như càng làm ông thêm phần già nua ốm yếu. Lỡ như có một ngày ông mất đi, đứa con nhỏ này sẽ thành cái dạng gì đây, sao không để người khác an tâm vậy hả?

“Keeng... Keeng... Keeng...”

Lại một hồi chuông diệc tai vang lên, Giang Tiều thiếu chút nữa đã nhảy dựng. Trải qua chuyện bị tập kích lần trước, trong vô thức hắn cảm giác tiếng chuông này như báo hiệu sắp có chuyện gì không tốt xảy ra.

“Không cần khẩn trương, tộc trưởng chỉ triệu tập mọi người để thương lượng một số chuyện.”

Y Ân thấy bộ dạng Giang Tiều khẩn trương hề hề như vậy, liền ảm giọng trấn an. Tiếng chuông này khác với lần trước, không nhanh cũng không chậm, nghĩa là không có gì nguy hiểm. Nhưng một khi đã gõ chuông chiêu cáo mọi người, cũng đồng nghĩa với việc, tộc trưởng có chuyện cực kỳ quan trọng cần nói.

Giang Tiều gật gật đầu tỏ ra là đã hiểu. Y Ân dạo gần đây dường như có điểm gì đó khan khác, tuy không rõ ràng lắm, nếu không cẩn thận quan sát thì cũng khó mà phát hiện...

Cái mặt băng sơn kia vẫn chưa chịu tan băng mà, bất quá đã có một chút dấu hiệu, ví như giọng điệu khi nói chuyện ít nhiều gì cũng đã ôn nhu một chút.

Những thú nhân bình thường người ta, sau khi tỏ tình xong sẽ tiến lên bước thân mật, thế nhưng, tiến triển có chút chậm chạp của hai người họ lại không làm Giang Tiều bối rối tí nào. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đã hôn được Y Ân, y sẽ lén lút cười cả buổi!

Không còn phải duy trì khoảng cách một trước một sau, hai người họ giờ đã sóng vai nhau đi, cũng không giống như những thú nhân bình thường quàng vai bá cổ nhau, mà là một loại thân cận khó tả.

Lôi phiến muộn đi sau, phát hiện, ngay cả nhịp bước chân của hai người, cũng dần dần trở nên đồng đều.

Bất quá, sự chú ý của hắn rất nhanh đã chuyển đi...

“Hôm qua, ta nhìn thấy tộc trưởng đi tìm Giản tế tự, đây là chuyện hiếm gặp nha.”

Một tiếng nói nhỏ như tiếng ong vo ve nhẹ nhàng truyền tới, đưa đến tin tức làm hắn phải cau mày. Tộc trưởng tìm Giản tế tự để làm cái gì? Việc gì trong tộc phải hỏi Giản tế tự?

Đợi đến khi mọi người đến đông đủ, nhưng vẫn không thấy bóng dáng tộc trưởng trong sân đấu.

“Mẫu phụ, tại sao người lại quyết định như vậy mà chẳng nói với con một tiếng?” Kiều nghe được tin, liền lập tức bắt đầu phản đối.

“Con làm ra chuyện như vậy, ta còn tư cách gì để tiếp tục làm tộc trưởng đây?” Khoa nói trong vô lực, thân là tộc trưởng mà lại đi bao che cho con của mình, tảng đá lớn này sẽ đặt nặng trong lòng ông cả đời. “Hơn nữa, mẫu phụ cũng đã già rồi...”

Lúc nói những lời này, giọng nói của ông đượm màu tang thương, làm cho người nghe không khỏi chua xót trong lòng.

“Nhưng mà...”

Kiều còn muốn can ngăn, nhưng lại bị Khoa phát tay ngăn cản.

Từng bước từng bước một, chậm rãi đi đến quảng trường, Khoa chưa bao giờ cảm thấy con đường này lại dài đằng đẵng đến thế, nhớ lại những hùng tâm tráng chí từ khi bắt đầu làm tộc trưởng cho đến giờ... Bây giờ, cũng đã đến lúc nhường vị trí này cho người trẻ tuổi rồi.

“Ba ngày sau, sẽ chọn ra tộc trưởng mới.”

Khoa trình trọng tuyên bố, sau đó, hai tay dâng thánh thạch màu đen – đại biểu cho thân phận tộc trưởng, cho Giản tế tự. Trong ba ngày này, thánh thạch sẽ được ngâm cho đến khi sạch mới thôi.

Giản tế tự cũng trang trọng dùng hai tay tiếp nhận, sau đó đưa Thánh Thủy cho Khoa.

Ông tiếp nhận Thánh Thủy, rồi lần lượt đem bột nước vẩy lên người các tộc nhân, đây có lẽ là việc cuối cùng ông có thể làm...

Việc tuyển tộc trưởng lập tức làm không khí bộ lạc sôi trào lên hẳn, tất cả mọi người đều thảo luận vấn đề này, đương nhiên chủ thể được bàn đến nhiều nhất là Y Ân.

“Y Ân cũng nên nhanh ra quyết định đi chứ!”

“Đúng vậy đó, nếu như đã muốn làm tộc trưởng, thì không nên kéo dài mãi như vậy.”

Ừm... Không phải do tai Giang Tiều siêu thính mà nghe được chuyện này, thật sự thì hai cái người này nói với tần suất cao quá, hần ngạc nhiên nhìn hai người kia.

“Theo truyền thừa rất lâu trước đây, muốn lên làm tộc trưởng thì trước hết phải có bầu bạn mới được.”

Cát Nhĩ một tay chống cằm, một tay giữ ấm trà, không phản bác cũng chẳng đồng tình – ai bảo bình thường Lôi hay tranh giành ấm trà với hần, bất ngờ (khi nghe người ta nói như vậy) cũng không phản ứng gì, chỉ ngồi yên lặng một bên nghe cả bọn nói chuyện, sắc mặt âm tình bất định.

“Còn có luật như vậy nữa sao?”

Giang Tiều chặc lưỡi, cái này chẳng rất giống thái tử thời cổ đại muốn kế vị trước tiên phải tuyển thái tử phi sao?

“Đúng vậy, đến lúc đó xem Y Ân như thế nào..... Hắc hắc.....”

Như đang nghĩ đến cái gì, Cát Nhĩ cười vô cùng mập mờ, ánh mắt đảo quanh người Giang Tiều.

“Người nhìn ta làm gì?”

Giang Tiều không hiểu, Cát Nhĩ cười xấu xa vậy để làm gì chứ?

“Người khờ thật hay đang giả ngốc vậy hả? Y Ân của nhà ngươi đang là người có khả năng trở thành tộc trưởng nhất đó!”

Cát Nhĩ khinh thường liếc mắt một cái, cái con người này đôi khi trì độn hết sức.

“...”

Nếu Y Ân làm tộc trưởng và muốn tuyển bầu bạn, thì y nhất định sẽ chọn người mình thích nhất. Vậy thì đến lúc đó, y có muốn đá mình đi để chọn người khác hay không...?

Nghĩ đến một đám giống cái ái mộ Y Ân... còn một đám khác ủng hộ Kiều... Hình như tình huống của hần không có chút lợi thế nào hết!

Lo lắng như vậy, Giang Tiều nhịn không được, nhìn sang Y Ân, thấy trong tay y cầm một khúc gỗ, không biết đang khắc cái gì. Đường như chẳng thèm quan tâm đến một chút nào chuyện bọn họ đang nói.

Nói đi nói lại thì, Y Ân sẽ công khai thừa nhận mối quan hệ với mình ở trước mặt mọi người sao?

“Ta nói, rốt cuộc hai người các ngươi đã tiến đến đâu rồi hả?”

Cát Nhĩ bỗng nhiên thần thần bí bí, giảm thấp âm lượng, nói nhỏ bên tai của Giang Tiều.

“Tiến đến đâu là đến đâu?” Lời vừa nói ra, nhìn lại bộ dạng mỉm cười mập mờ của Cát Nhĩ, Giang Tiều đột nhiên minh bạch, mặt cũng đỏ lên.

“Nói nghe một chút coi...”

“Đã...đã..... Hôn rồi.....”

Mặt Giang Tiều đỏ triệt để, bị Cát Nhĩ soi mói như vậy, làm hần muốn nói cũng nói không nên lời.

“Yên tâm đi, ngươi không cần nhịn nữa, sẽ sớm thôi.”

Cát Nhĩ vỗ vỗ bả vai Giang Tiều, nháy mắt mấy cái, lại cười xấu xa một hồi.

“Cái này đều..... là...cùng.....” Giang Tiều lắp bắp, lời nói rối loạn, này là lần đầu tiên có người thảo luận vấn đề này với hần.

“Ngươi ngưng ngưng cái gì? Đến lúc đó, Y Ân còn hôn ngươi ở trước mặt mọi người nữa đó!”

Cát Nhĩ tiếp tục trêu y, không biết có phải Giang Tiều bị hần trêu chọc quá nhiều hay không, mà những trò bình thường bắt đầu không có hiệu quả. Bây giờ chỉ có mấy loại đùa cợt như thế này, mới có thể làm cho Giang Tiều lộ ra loại vẻ mặt này.

“...”

Giang Tiều nói không nên lời, não bắt đầu tưởng tượng ra cảnh... ở trước mặt mọi người hắn và Y Ân cùng nhau kết làm bầu bạn...

Cảnh tượng như vậy, chỉ nghĩ thôi, cũng đủ làm cho hắn cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

“Ai làm tộc trưởng còn chưa quyết định đây này!”

Lôi ban đầu còn một mực bảo trì trầm mặc, lại lạnh lùng vứt bỏ một câu như vậy, rồi quay lưng đi ra ngoài.

Lôi cho rằng y sẽ không biết ý định của hắn sao? Hắn nhất định là cố ý nói ở trước mặt mình, không thêm giảm nhỏ âm thanh, chắc chắn hắn không chỉ muốn nói với một mình y, mà hắn là Y Ân cũng phải nghe được nhất thanh nhị sở.

Nhưng mà, chẳng phải Giang Tiều cao hứng hơi sớm quá đó sao? Tộc trưởng nhất định là Y Ân sao?

45. Chương 45: Bạch Nhãn Lang (kẻ Vong Ôn Bội Nghĩa)

Tít tít... tít tít...tít...

Giang Tiều mơ một giấc mơ, trong mơ, hắn ở trong căn phòng của mình lúc trước, nằm trên một cái giường siêu lớn, siêu thoải mái, siêu dễ chịu, chỉ có điều, cái đồng hồ báo thức như đã tới giờ? Cứ vang tít tít tít nhao nhao cả lên làm hắn không tài nào ngủ được. Nhắm mắt lại, hắn muốn tự tay ném cái đồng hồ chết tiệt đó đi xa một chút, nhưng lại phát hiện, hình như thân thể... không thể cử động được?!!

Hắn mở to mắt, bên trong chỉ tràn ngập một mảng tối đen, hô hấp khó khăn, gian nan như chìm trong một màng nước, thân thể thật sự không thể cử động được.

Một dây leo cứng rắn trói hắn từ trên xuống dưới, sau lưng hình như đang dựa vào cột đá, Giang Tiều ra sức giãy giụa, cuối cùng phát hiện chỉ tốn công vô ích.

Mình đang bị bắt cóc sao?

Hắn cố gắng nhớ lại rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra... Hình như, hắn đang ở trong nhà, thì đột nhiên phần gáy tê rần, hắn mất đi ý thức, việc cuối cùng hắn nhớ lại là khuôn mặt áy náy của Lôi.

Có vẻ như hắn đã bị Lôi bắt tới đây. Dù bị đối xử như vậy, nhưng trong lòng Giang Tiều hiện tại lại không cảm thấy sợ hãi, mấy ngày qua ở chung với nhau, hắn tin chắc rằng Lôi sẽ không dễ thương mình. Nhưng mà, y làm như vậy để làm gì?

Suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên Giang Tiều hiểu ra tất cả, sắp đến ngày tuyển cử tộc trưởng, Lôi vẫn chưa từ bỏ ý định a~ không lẽ y muốn dùng hắn để bức Y Ân đi vào khuôn khổ sao?

Làm rõ được đầu mối, Giang Tiều chậm rãi ổn định lại tâm thần. Lúc này mới cảm thấy, có chút không đúng lắm. Bây giờ đã là mùa đông, nhiệt độ càng ngày càng thấp, thế nhưng ở đây lại dị thường ôn hòa, ẩm áp không khác gì đang trong mùa xuân.

Ngửa đầu là có thể thấy thấp thoáng nhiều loại thạch nhũ màu sữa ngà, đủ hình đủ dạng kỳ quái vô cùng, trên đầu của hắn hình như còn có hai khối đối chiều.

Nước vẫn theo tiết tấu nhỏ từng giọt xuống mặt đất, ban đầu hắn còn tưởng mình bị nhốt trong một cái sơn động nào đó, nhưng bây giờ, xem ra chỉ có thể là hang đá vôi dưới lòng đất thôi. Hơn nữa, theo như nhiệt độ khác biệt so với bên ngoài như thế này, sẽ có suối nước nóng sao?

Vừa nghĩ tới suối nước nóng, mắt Giang Tiều lập tức lóe sáng, giữa mùa đông lạnh lẽo mà được ngâm mình bên trong suối nước nóng, bên cạnh có thêm một bình trà hoa cỏ, thì thích chết đi được a~! Mà nếu như có thể cùng người mình thích ở cùng một chỗ ngâm suối nước nóng, vậy thì còn tuyệt hơn. Nói không chừng còn có thể “hí hí”... trong đầu đột nhiên toát ra rất nhiều hình ảnh cảm trẻ em.

Cứ như vậy, Giang Tiều càng nghĩ càng xa, nghĩ đến xuất thần, có người đến trước mặt cũng không phát hiện.

“Bây giờ mà ngươi còn cười được?”

Thanh âm quen thuộc vang lên, mang theo một ít áp lực, Lôi nhìn Giang Tiều bị nhốt ở bên trên mà chân mày cau lại. Hắn vốn cho rằng người này sẽ sợ chế khiếp, mà dù cho có là ai đi nữa, bị bắt đến một nơi như thế này cũng không thể có phản ứng giống Giang Tiều bây giờ... khóe miệng cong cong, mỉm cười tươi rói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ, y một chút cũng không sợ sao?

“Thương lượng một chút nhé?” Giang Tiều mỉm cười nhìn Lôi, cọ xát hai tay bị trói, “Ta cam đoan sẽ không trốn đâu, người có thể bỏ thứ này ra không?”

“...”

Lôi đứng ở trước mặt Giang Tiều, dù đang ở trong tối, nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ nụ cười của y. Kỳ thật, hắn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng hứng chịu sự ghét bỏ của y, cho dù có bị chửi ầm lên, cũng chấp nhận. Thế nhưng, vì cái gì mà đến lúc này, y vẫn có thể dùng thái độ “thản nhiên” đối mặt với mình? Thật giống như — giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bọn họ vẫn đang ở trong nhà Y Ân, mình vẫn là tên Lôi hi hi ha ha ăn nhờ ở đậu người khác vậy?

“Quả nhiên, vẫn không được sao?”

Giang Tiều thở dài, bị trói thành như vậy, thật sự rất không thoải mái a~.

“Người không sợ sao?”

Lôi nhin không được hỏi, mỗi lần hắn cho rằng mình đã thấu hiểu Giang Tiều, thì đều có sự ngạc nhiên xuất hiện.

“Sao lại phải sợ? Người sẽ làm ta bị thương sao?”

Giang Tiều nhún nhún vai, giọng điệu có phần phức tạp, trong ánh mắt lóe lên một loại xúc cảm gọi là tín nhiệm.

Một lát sau, Lôi im lặng cắt dây trói, Giang Tiều nói y sẽ không đào tẩu, thì thật sự sẽ không đào tẩu!

Làm Giang Tiều bị thương sao? Hắn không có cách nào để trả lời câu hỏi này. Có những lúc, người ta không thể làm những việc người ta muốn, và có một số việc, dù cho không muốn vẫn phải làm.

“Người thấy như vậy sẽ có tác dụng sao?”

Giang Tiều đuổi người, ngồi xuống bên cạnh Lôi.

Ngắm nhìn bốn phía, khắp nơi toàn là hơi nước, không thể nhìn xa được, không biết chỗ này là chỗ nào nhỉ?

“Có tác dụng! Y Ân thích người.”

Đến lúc này, Lôi đành nói trắng ra, cho dù nội tâm của hắn kêu gào một mực không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật. Hắn chỉ không chắc chắn, Y Ân sẽ đáp ứng yêu cầu quyết đấu của mình hay không...

“Ý của ta là, người nghĩ Y Ân sẽ tin sao?”

Nghe Lôi nói Y Ân thích mình, lòng Giang Tiều rất cao hứng, nhưng mà y hiểu lầm ý của hắn rồi. Y Ân chẳng lẽ thật sự tin rằng Lôi sẽ ra tay với mình sao? Y Ân là người thông minh như vậy, ngay cả mình cũng có thể nhìn ra được sự thật, y nhất định cũng sẽ nhìn ra.

“Ta sẽ làm cho hắn tin ta, vô luận như thế nào, ta vẫn muốn trở thành tộc trưởng. Để đạt được nó, việc gì ta cũng sẽ làm.”

Lôi hạ quyết tâm, nói những lời này, bên ngoài là để nói cho Giang Tiều, nhưng kỳ thật bên trong là nói cho chính hắn. Nếu như Y Ân một mực không chịu đi vào khuôn khổ, nói không chừng, hắn thật sự sẽ...

“Có mang đồ ăn ko? Ta đói bụng!” Giang Tiều sờ sờ cái bụng, không biết mình bị trói bao lâu rồi, dạ dày run rẩy một trận như đang nhắc nhở hắn tới giờ ăn rồi.

Lôi không tiếng động đưa cho Giang Tiều một cái bánh bao thịt, đây là món Giang Tiều làm hôm qua, nghĩ đến hôm qua hai người họ còn cười cười nói nói với nhau, hôm nay lại... trong lòng đột nhiên sợ hãi vô cùng...

Về sau, có lẽ sẽ không còn những phút giây như vậy nữa! Bị đối đãi như vậy thì trong lòng ai cũng sẽ mang khúc mắc.

Bánh bao đến tay, Giang Tiều ngạc nhiên là bánh bao vẫn còn nóng. Hắn ăn hết hai cái, trong bụng mới có cảm giác no.

“Thanh đao cốt thú này không tồi nha.”

Hai người ngồi sát vào nhau, Lôi không hề chú ý, thoáng cái đã bị Giang Tiều rút đao cốt thú trên lưng ra...

Lôi chỉ có chút ngạc nhiên, bởi cho dù có lấy đao cốt thú, Giang Tiều vẫn không thể là đối thủ của hắn, điều này chắc hẳn y cũng tính tường chứ nhỉ?

Sau một khắc, tay nắm đao cốt thú của Giang Tiều chậm rãi gir lên.

“Đã nghĩ kỹ chưa?”

Hỏi vấn đề này vô số lần, không riêng gì Y Ân, mà ngay cả Lôi cũng cảm thấy chán ghét mình.

“Đáp án ta đã sớm cho ngươi.”

Y Ân nhìn chằm chằm vào Lôi, lạnh nhạt nói. Mặt ngoài vô cùng tỉnh táo, nhưng trong nội tâm thì vô cùng sôi trào. Cái tên Lôi này, cuối cùng vẫn ra tay với Giang Tiều! Nhưng mà, y thật sự quyết tâm muốn làm tổn thương Giang Tiều sao?

“Hai người các ngươi, một người lại một người, tại sao đều tin tưởng ta đến vậy? Thật sự tin ta sẽ không đả thương hẳn sao?”

Lôi cười tự giễu, chậm rãi mở lòng bàn tay ra, thả trước mặt Y Ân một dùm tóc nhỏ, còn vương lại mùi hương quen thuộc của Giang Tiều.

“Ngươi...”

Thấy nhúm tóc của Giang Tiều, Y Ân thiếu chút đã bị chọc giận, hắn không ngờ Lôi thật sự dám làm.

“Ta thừa nhận, Giang Tiều rất tốt với ta. Nhưng, để có thể quyết đấu với ngươi... Ta sẽ không mềm lòng đâu.”

Dùm tóc phát phơ trong lòng bàn tay bị gió cuốn đi tiêu tán khắp nơi, ánh mắt ảm đạm của Lôi bỗng chốc lại khôi phục như thường, “Còn hai ngày nữa, nếu như ngươi cứ nhất quyết không chịu quyết đấu với ta... Ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, ta sẽ dẫn Giang Tiều tới Na trát, khí hậu chỗ đó ngươi cũng hiểu rõ, hẳn nhiều nhất cũng chỉ có thể chống chịu được hai ngày.”

“...”

Y Ân nắm chặt nắm đấm, rất muốn một quyền vung qua. Na Trát, hẳn hiểu rất rõ nơi đó, nơi đó có thể nói là nơi lạnh nhất, hơn nữa càng vào sâu càng rất dễ lạc đường. Thú nhân giống đục trời sinh nhạy cảm với phương hướng, nhưng đến Na trát cũng không chịu nổi. Nhiều thú nhân xông lầm vào, kết quả đều chết ở bên trong.

Từ đó đến giờ, chỉ có Lôi với năng lực phương hướng mạnh mẽ, mới không bị lạc ở Na trát mà thôi.

Lôi đã dám nói cho hắn biết thì nhất định hắn sẽ tuyệt đối không tìm thấy Giang Tiều .

“Bốp...”

Một vài hoa quả to như nắm đấm bay tới chỗ Lôi, may mắn là lực đạo không tốt lắm, chỉ rơi xuống bên chân của hắn.

“Nhiều thật kho tàu như vậy, lúc trước Tiều nên ném đi cũng không nên cho ngươi ăn. Hẳn đối tốt với ngươi như thế, vậy mà ngươi dám làm ra việc này!”

Cát Nhĩ cùng Kết vừa đi đến cửa, thì nghe Lôi nói chuyện. Cát Nhĩ lập tức tặc mao, nhện không được đem hoa quả trong giỏ ném qua.

Bị thóa mạ như vậy, Lôi một câu cũng không nói, chỉ yên lặng chờ đáp án của Y Ân.

Cát Nhĩ thấy thế, càng thêm tức giận, nhào tới đấm đá tới tấp một hồi. Chỉ là khí lực hần nhỏ, những màn “công kích” này đối với Lôi mà nói, căn bản không đau không ngứa...

“Nếu như mẹ người biết chuyện người làm hôm nay, khẳng định sẽ rất thương tâm. Nhân lúc sự tình còn chưa nghiêm trọng, mau thả Tiều ra đi!”

Kết đến ngăn Cát Nhĩ lại, không hùa theo chửi rủa Lôi.

“Mẹ ư...” Nhắc đến mẹ, thần sắc của Lôi trong nháy mắt trở nên hoảng hốt, nhớ đến bóng dáng tinh tế từng bước từng bước đi về phía địch nhân, nỗi thống khổ trong nội tâm hần càng dâng lên.

Chính vì báo thù, hần mới muốn làm tộc trưởng!

Kết vốn muốn dùng mẹ của Lôi để đả động hần, nào ngờ biến khéo thành vụng, ngược lại càng củng cố quyết tâm của Lôi hơn.

46. Chương 46: Càng Quan Tâm Càng Lo Lắng

Để Y Ân có thời gian suy nghĩ thật kỹ, Kết kéo Cát Nhĩ cùng Đạt Lý ra ngoài.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, trong phòng khách nhà Y Ân, bình thường giờ này là đúng giờ ăn chiều, nhưng hôm nay lại thanh thanh tĩnh tĩnh không một làn khói dầu.

Lôi an vị trên ghế nằm của Giang Tiều bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn bầu trời bên ngoài. Khác hẳn với những lời đã nói ngày hôm qua, hiện tại hần không thúc giục Y Ân nữa, mà chỉ kiên nhẫn chờ đợi. Hoặc có thể nói là, hần chỉ còn cách kiên nhẫn và chờ đợi mà thôi.

Y Ân ngồi tùy tiện trên một tấm da thú dày, con người xanh thẫm tĩnh mịch đến dọa người, như thể chỉ cần liếc mắt thôi cũng sẽ bị hút vào, không cách nào thoát ly. Bên ngoài là cuồng phong gào thét, không biết chừng Giang Tiều đang vừa lạnh vừa đói, phải chịu khổ ở một nơi nào đấy, lòng hần bây giờ cũng lạnh lẽo như băng.

Kiên trì từ ngày hôm qua đến bây giờ, đã là cực hạn của hần, lý trí an ủi bản thân, Lôi sẽ không gây thương tổn Giang Tiều, nhưng không thể cứ mặc kệ như vậy. Không biết bắt đầu từ khi nào, phạm là chuyện gì liên quan đến Giang Tiều, tâm tình của hần đều rất dễ bị ảnh hưởng.

“Ta đáp ứng người.”

Tuyệt rơi tán loạn, Y Ân rốt cuộc không thể ngồi yên, nếu như Lôi quan tâm Giang Tiều nhiều đến như vậy, thì lần này hần thua triệt để. Câu nói này vừa ra khỏi miệng, tảng đá lớn trong lòng liền hoàn toàn được giải phóng, cho dù cảm thấy thực có lỗi với mẹ Lôi, nhưng bây giờ hần không còn sự lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, “ân oán” nhiều năm như vậy làm hần có chút mệt mỏi.

“Sớm đáp ứng một chút chẳng phải tốt hơn sao?”

Lôi từ trên ghế nhảy dựng lên, duỗi lưng một cái, giọng nói mang theo hưng phấn. Y Ân cuối cùng vẫn không tin, hần sẽ không dả thương Giang Tiều. Tuy hần cũng nghĩ như vậy, thời điểm nhìn Giang Tiều giờ đao cốt thú lên, nếu như mũi dao hướng về hần, cái này không đáng là gì, thế nhưng nó lại hướng về phía Giang Tiều, tim hần cơ hồ đã ngừng đập.

Lúc hần rời đi, hần đã lo ổn thỏa mọi chuyện, giúp Giang Tiều chuẩn bị tắm, còn có đồ ăn, mặt đất trong hang đá vôi rất ấm áp, cũng rất an toàn. Hần phải chắc chắn Giang Tiều không có chuyện gì mới dám rời đi như vậy.

“Bọn ta cũng muốn đi.”

Hai người vừa ra ngoài, Cát Nhĩ cùng Kết không biết từ nơi nào nhảy ra.

“Để bọn họ đi cùng đi!”

Thấy Y Ân chuẩn bị cự tuyệt, Đạt Lý tiến lên can ngăn. Tới qua, khi ba người rời đi, hắn đã nhận “lệnh” đứng canh tại chỗ này, có bất cứ động tĩnh gì cũng phải thông tri cho hai người kia...

Nhìn hai người lo lắng lại kiên quyết như vậy, Y Ân ngầm đồng ý.

Cát Nhĩ ngồi trên người Hắc Báo, Kết ngồi trên người Đạt Lý đã hóa thú, còn Lôi dẫn đường, nhanh chóng chạy tới Na trát, rẽ quặt bảy lần tám lượt hơn một tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Vị trí ẩn nấp dưới một hang đá vôi rộng lớn mà Lôi vô tình phát hiện ra, nếu không chú ý, căn bản không tài nào phát hiện ra được.

“Không ổn...”

Mọi người vừa đi tới cửa hang động nơi Giang Tiều ẩn thân, thì thần kinh của Y Ân liền căng lên, hắn ngửi được một mùi hương lạ lẫm, không phải từ một người phát ra, mà là do năm sáu thú nhân hỗn hợp tạo thành.

Càng đi vào sâu bên trong, trên mặt đất càng có nhiều dấu chân mất trật tự. Còn chuyện vì sao bên ngoài lại không thấy gì, là do gió tuyết quá lớn, triệt để che dấu mất hết tất cả.

Thảm da thú bị giẫm bấn, rổ đồ ăn cũng bị đổ vỡ..... Duy chỉ có bóng dáng Giang Tiều là không thấy đâu.

Khoảng không gian trong động đá vôi đặc biệt yên tĩnh, chỉ có âm thanh nước rơi tí tách theo quy luật, như đang gõ vào lòng của mỗi người. Giằng co một phút đồng hồ, bây giờ bọn họ không thể không tiếp nhận sự thật... Giang Tiều biến mất, hơn mười phần là bị bắt đi.

Bọn họ thậm chí còn thấy may mắn vì chưa nhìn thấy thi thể của Giang Tiều.

“Đều tại người, đều là tại người...”

Cát Nhĩ gắt gao nhìn chằm chằm vào Lôi, nghiêng răng nghiêng lợi rống giận, nếu như không phải tại hắn ta bắt Giang Tiều đến nơi này, thì y làm sao lại đụng phải mấy tên chết tiệt kia?

“Ta...”

Lôi muốn biện hộ cho mình, nhưng cũng đành chán nản cúi đầu, bởi cho dù hắn không cố ý thương tổn Giang Tiều, thì sự tình đã hóa thành như vậy, nguyên nhân cũng là do hắn.

“Người nghĩ rằng làm bất kỳ chuyện xấu gì cũng đều được tha thứ hay sao? Giang Tiều mà có mệnh hệ gì...”

Kết cũng lạnh lùng nhìn lồi, lúc trước đã sớm cảnh cáo hắn không được thương tổn Giang Tiều, hắn đã đáp ứng thế nào? Sớm biết như vậy, ngay từ đầu không nên để hắn tới gần Giang Tiều.

Nhắc đến người kia, Kết không nói tiếp nữa, hắn không dám tưởng tượng đến kết cục sẽ ra sao...

“Tuyết rơi nhiều che mất dấu chân, mùi cũng không lưu lại.”

Đạt Lý ngửi ngửi xung quanh, phát hiện những mùi này chỉ tới cửa động, ra tới ngoài thì tiêu tán mất.

Như vậy càng khó tìm được Giang Tiều.

“Bọn bắt cóc Giang Tiều là người của Lang Tộc.” Lôi ngửi mùi trong đá vôi rồi khẳng định. Mùi Lang Tộc, đến chết hắn cũng không thể nào quên. Thế nhưng hắn lại cau mày, cố gắng ngửi thêm vài cái... “Còn có một mùi kỳ quái khác ...”

“Đúng vậy. Ta cũng ngửi được, ban đầu cảm thấy có chút quen, nhưng sau đó lại khan khác.”

Đạt Lý xoa xoa cánh mũi, khẳng định lời nói của Lôi, hắn bắt đầu nhận thức sự cổ quái không nên lời này.

“Ta biết rồi, là Chi Hoàng, người này hắn là người trong tộc chúng ta, sợ bị phát hiện nên dùng Chi Hoàng để che dấu mùi.”

Cát Nhĩ cẩn thận phân tích, chỉ có Chi Hoàng mới có công dụng che dấu mùi của thú nhân rất tốt.

Nhưng mà, người này là ai?

“Ngày trước, không phải người nói trong tộc có kẻ phản bội, nuôi Gia Lực Lực thú để tập kích bộ lạc sao? Ta nghĩ, có lẽ bọn họ là cùng một người.”

Kết thoảng chốc nghĩ ngay đến chuyện phát sinh lúc trước, hẳn có dự cảm, hai chuyện này tuyệt đối có liên quan đến nhau.

Nghe hết lời Kết nói, sắc mặt Y Ân càng khó coi hơn, việc kia còn chưa tra ra, bây giờ Giang Tiều lại bị bắt đi...

Ngay lúc cả nhóm người đang nháo nhào liều mạng để tìm Giang Tiều, thì hắn đang lảo đảo đi trên tuyết, nhiều lần suýt trượt ngã. Cuồng phong bão táp lướt qua mặt, đau rất như dao cắt, bông tuyết cũng thành chướng ngại cản trở tầm mắt, khổ nỗi cái này là do thiên nhiên tạo nên, có muốn trốn cũng trốn không được. Huống chi... còn có năm, sáu con mao lông óng mượt như nước đang gặm gừ theo sát hắn...

Sau ngày Lôi rời đi không bao lâu, Giang Tiều đang tựa lên cột đá nhắm mắt dưỡng thần, thì chợt nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào. Ban đầu, hắn còn tưởng là bọn Y Ân đến, trong lòng rất cao hứng. Cho đến khi nhìn thấy những khuôn mặt xa lạ xuất hiện, hắn mới choáng váng.

Năm, sáu thú nhân tráng kiện vẽ mặt hung ác tiến vào, mà người dẫn đầu bọn họ lại là “địch thủ lâu năm” Giang Tiều chán ghét tới cực điểm – Kiều.

“Người có vẻ hưởng thụ quá nhỉ.”

Kiều nhìn thăm da thú dưới mõng Giang Tiều và thức ăn bên cạnh, chậm rãi nói.

Ngữ khí như vậy, rõ ràng tâm tình của y lúc này không tệ lắm. Nhưng lại làm Giang Tiều toát mồ hôi lạnh, vì mỗi lần tên này có ý muốn hãm hại mình đều dùng cái giọng này. Hơn nữa, giọng điệu càng nhẹ nhõm, vui sướng, mưu kế càng ngoan độc.

“Theo sau người hắn là Lang Tộc... Nhưng như ta được biết thì Lang Tộc và Báo Tộc luôn là tử địch của nhau.”

Giang Tiều liếc nhìn mấy thú nhân giống đực ở phía sau Kiều rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Hắn không rành mấy hoa văn trên mặt thú nhân lắm, nên không chắc họ có phải là người của Lang Tộc hay không. Nhìn dáng vẻ hung tàn, giảo hoạt kia... hắn lập tức nghĩ ngay đến cuộc chiến tàn bạo mười một năm trước mà Lôi đã kể, cùng với việc Kiều chung phe với chúng càng làm hắn thêm kinh ngạc.

Kiều đáng ra phải là người nhớ rõ trận chiến kia nhất, bởi y là con trai tộc trưởng mà, chỉ từ những điều này, làm sao y lại có thể cấu kết với địch nhân?

“Không mượn người quan tâm, người tốt nhất nên lo cho chính mình trước đi!”

Kiều nở một nụ cười đầy giả tạo, vận khí của hắn quả thực rất tốt khi vô tình trông thấy Lôi công Giang Tiều đang bất tỉnh trên lưng chạy về phía Na Trát. Khó lắm mới có cơ hội như vậy, hắn mà không hành động thì hắn sẽ có lỗi lớn với bản thân.

Men theo dấu chân tới hang động đá vôi dưới lòng đất, hắn không đi vào mà đứng đợi bên ngoài cả buổi, sau đó chỉ thấy mỗi Lôi đi ra, trong đầu liền tính kế. Lôi vừa lộ khai, hắn cũng đi theo.

Chỉ khác, hắn không trở lại bộ lạc, mà đi thẳng đến rừng rậm. Thực tế, hắn đã tập hợp mấy tên này giấu trong rừng từ lâu, chỉ cần có lệnh của hắn, sinh mạng của Giang Tiều lập tức sẽ chấm dứt.

Tính cả Kiều, tổng cộng có bảy người, hỏi Giang Tiều có sợ không? Nếu là lúc trước, hắn nhất định sẽ bị dọa đến bật khóc. Nhưng bây giờ đã không như lúc trước, cho dù có đang đứng ở thời khắc sinh tử cũng không sợ hãi, quay mặt về phía Kiều, trong nội tâm ngược lại.

Đương nhiên, bây giờ không thể cậy mạnh được, phải làm cho chúng nghĩ ta không chịu nổi một kích để giảm sự đề phòng của chúng mới được. Với chủ ý này, Giang Tiều bắt đầu tận lực sử dụng tố chất “bản sắc diễn xuất” của mình.

Hiện tại phải kéo dài thời gian, chờ Y Ân chạy tới, đến lúc đó, hy vọng vẫn còn kịp.

“Người, người muốn cái gì...”

Bị ánh mắt ác độc nhìn chăm chú như vậy, Giang Tiều lui về phía sau một bước, lấp bắp hỏi.

“Không được à nha, ta chỉ muốn ngươi chết mà thôi.”

Thấy Giang Tiều sợ hãi lùi về sau, Kiều càng tiến lên một bước, móng tay bén nhọn đâm thẳng vào ngực Giang Tiều. Do khí lực của Giang Tiều không được bao nhiêu, bị đâm một phát liền ngã xuống đất. Kiều nhìn từ trên xuống gương mặt không thể bình thường hơn của Giang Tiều, mà tỏ ra khinh thường.

“Ngươi phản bội toàn bộ lạc, nếu tộc trưởng mà biết được, ông ấy nhất định sẽ rất đau lòng. ”

Giang Tiều yếu ớt nói, hấn co người lại thành một khối, chỉ hận bản thân không thể cuộn thành quả bóng nhỏ rồi lăn đi.

“Không cần ngươi phải giả đồ tốt bụng, đây chẳng phải đều là do các ngươi bức ta sao? Loại người quái dị như ngươi, làm sao xứng trở thành bầu bạn của Y Ân? Cho dù ta không chiếm được, thì cũng không tới lượt của ngươi.”

Đụng trúng chỗ đau, lòng oán hận của Kiều càng dâng cao, hấn liền hung hăng chà đạp Giang Tiều. Đá liên tiếp vài chục cái, càng đá lại càng thêm hận.

“Á...”

Đừng nhìn dáng người nhỏ con của Kiều, mà khinh thường, khí lực của y không hề nhỏ, vị trí của mỗi cước đá đều xảo trá không thôi, cảm giác đau đớn một hồi lại một hồi kịch liệt, hận không thể đá cho người này đến bất tỉnh.

Cổ họng phun ra một ngụm máu tươi, Giang Tiều cắn chặt môi dưới, cố gắng không phát ra âm thanh, chỉ khi nào đau đớn kịch liệt, chịu không nổi nữa hấn mới rên khẽ một hai tiếng. Hấn không thể phản kích, bởi chọc giận Kiều, chỉ làm mình chết sớm hơn.

Vốn ở bên yếu thế, những câu nói khiêu khích của Kiều vốn phải được tự động bỏ sang một bên, thế nhưng cái tính bướng bỉnh của Tiều tự đứng lại xuất hiện.

Dựa vào cái gì mà nói mình không xứng? Vì tướng mạo sao? Kiều ngoại trừ có một khuôn mặt dễ nhìn ra, còn lại còn có cái gì?

47. Chương 47: Kiệt Kiệt Vạch Trần

Dưới hang động ngầm—

“Ngươi gọi bọn ta tới, chỉ để giải quyết tên ngu xuẩn này?”

Thủ lĩnh Lang Tộc bất mãn, giữa thời tiết thế này, bọn họ vô cùng lo lắng chạy tới, tưởng chuyện gì hệ trọng, kết quả là—

“Ngươi có ý kiến gì? Lúc trước Cách Tây đã nói mấy người phải nghe theo ta.”

Kiều hừ lạnh một tiếng, chẳng buồn nhìn đám người Lang Tộc, dù hấn chọn hợp tác với Cách Tây, nhưng vẫn chẳng có chút hảo cảm với Lang Tộc. Đương nhiên, cũng sẽ không có sắc mặt tốt với thủ hạ Cách Tây.

” Ngươi—”

Thú nhân nọ bị ghen tức, sắc mặt trở nên khó coi, khoảng thời gian gần đây bọn hấn bị Kiều sai sử không ít, trong lòng hiển nhiên đầy bất mãn. Giống cái tướng mạo xinh đẹp thì sao chứ? Nếu như không phải vì mệnh lệnh tộc trưởng, hấn đã sớm nuốt gọn tên cao ngạo này vào bụng rồi.

“Nói nhiều vậy, hấn là ngươi muốn kéo dài thời gian nhì! Tiếc quá, ta sẽ không mắc lừa đâu.”

Dụi đôi giày bết máu lên quần áo Giang Tiều, thoả mãn ngắm nhìn giày sạch sẽ trở lại, dáng vẻ tươi cười của Kiều càng thêm vạn vạn dữ tợn. Nói đoạn, hấn rút thanh Thú Cốt Dao trong áo choàng ra.

“Nếu không phải vì thời gian quá gấp, ta cũng muốn chơi với ngươi từ từ, một đao giết luôn quả thật rất không thú vị.”

Thanh âm dịu dàng như tình nhân đương lúc thì thầm, một tay Kiều mân mê cổ họng Giang Tiều, gấp gấp muốn được thấy máu tươi từ phụt ra từ đây. Cảnh tượng ấy, nhất định rất đẹp.

” Khoan....khoan đã, chờ chút—”

Mắt thấy đao sắc bén định đâm xuống, Giang Tiều chỉ cảm thấy yết hầu căng lên, liệu mạng rống to.

Không ngờ, bị hấn hét giật mình, Kiều ngừng lại thật. Nhìn một kẻ sắp chết giãy dựa lần chót cuối cùng vẫn là uống công, cũng không tệ lắm. Hấn thử nghe xem Giang Tiều còn có thể nói cái gì — thêm một đao cũng chẳng mất bao nhiêu thì giờ.

“Người biết rõ, Y Ân thích ta.....” Lưng Giang Tiều đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, hấn liệu mạng điều động đại não, nghĩ nhanh xem phải nói gì để tạm thời bảo trụ mạng nhỏ.

“Không sao, người chết đi rồi, tất cả sẽ chấm dứt.”

Kiều vươn đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm cánh môi mỏng, ánh mắt ngập tràn sung sướng.

“Ta chết rồi, Y Ân cũng không sống được.”

Giang Tiều nói lời này vốn mang hàm nghĩa khác, ý hấn là, dựa theo truyền thống thú nhân, nếu bạn đời chết, thông thường nữa còn lại cũng sẽ không sống một mình.

Chỉ là hình như Kiều đã lý giải thành ý tứ khác, tay nắm chuôi Thú Cốt Đao run bần bật, hấn thấp giọng thì thào—” Các người đã ký kết huyết khế?”

Huyết khế? Là cái gì? Giang Tiều mê mang, hấn căn bản cũng không biết. Bất quá, hiện tại cũng chỉ có thể dựa theo Kiều mà diễn tiếp.

Cái gọi là huyết khế, kỳ thật là lời thề dưới danh nghĩa Thần Tự Nhiên, hai người cộng hưởng tính mạng, cùng sinh cùng tử, nếu ngày nào đó một bên chết đi, thì bên còn lại bất kể có nguyện ý hay không cũng sẽ lập tức tiêu vong theo. Tuy Giang Tiều biết rõ truyền thống nhưng lại xuất phát từ chính ý nguyện của thú nhân, tức là đồng nghĩa với tự sát.

Trong toàn bộ lạc chỉ có Báo Tộc biết rõ bí mật huyết khế, nhưng rất ít cặp bạn đời ký kết, vì một khi đã ký kết thì không cách nào phá vỡ.

” Y Ân thế mà..... Sao hấn có thể.....”

Kiều nhất thời đắm chìm vào những phần nộ lẫn bi thương, vì Y Ân, hấn không màng mạo phạm uy nghiêm Thần Tự Nhiên, dù biết rõ sẽ phải hứng chịu trừng phạt nghiêm khắc nhưng vẫn không hề hối hận. Thế mà Y Ân làm gì? Đang tâm đâm nát trái tim mình trên đất, dính huyết khế cùng tên quái dị!

Bàn tay nắm Thú Cốt Đao run rẩy lợi hại, lưỡi đao sắc bén cắt đứt tay, máu tươi từng giọt chảy xuống, nhưng Kiều chẳng hề phát giác. Đau nhức như vậy có là gì? Giờ khắc này, hấn càng thêm thống hận, hận chính mình.

Rõ ràng đã đến nông nổi này, nhẽ ra hấn phải hận sao Y Ân chưa chết đi mới đúng, thế nhưng vì lẽ gì hấn vẫn không cách nào nhả tâm? Hấn chưa bao giờ nghĩ, tình yêu của mình có thể hèn mọn đến mức này.

” Rốt cuộc người có giết hay không?”

Chứng kiến vẻ hoảng hốt nơi Kiều, gã đầu lĩnh mất kiên nhẫn thúc giục, bọn hấn khá kiêng kỵ với Y Ân, dù sao thực lực đối phương cũng không phải chỉ mạnh bình thường .

“Ha ha, ta đùa ý, các người đem hấn về Lang Tộc, chặt hai tay hai chân hấn, tra tấn thế nào cũng được, chỉ cần không giết chết! Chết, là quá tiện nghi cho hấn rồi.....”

Kiều miễn cưỡng chống người đứng dậy, phủ lên lớp mặt nạ mỉm cười, thu đao xương thú vào, giả vờ không quan tâm. Trên thực tế, chỉ có bản thân hấn biết— hấn không muốn Y Ân chết!

” Rõ phiền phức!”

Bực bội với Kiều mà không dám nói, gã đầu lĩnh bĩu môi, đành phải làm theo. Hấn thật sự nghĩ mãi không ra, vì sao tộc trưởng vĩ đại anh minh phải hợp tác với giống cái nhu nhược này chứ.

Giang Tiều nghe vậy, rút cuộc cũng thở phào một hơi, tuy chuyện chặt tay chặt chân gì gì đó cũng chẳng tốt lành gì, nhưng thoát được nhất thời là nhất thời, trước mắt giữ lại cái mạng quan trọng hơn.

Người lại bị đá một cái, Giang Tiều nén đau lồm cồm bò dậy, theo sáu thú nhân Lang Tộc rời khỏi hang động.

Tới cửa hang, hắn phát hiện xung quanh bên ngoài nham thạch cao vút khắp nơi, khác hẳn với rừng rậm lúc trước.

Đi mấy giờ, lòng vòng lòng vòng, cơ hồ đầu óc quay cuồng, bọn hắn mới ra khỏi rừng nham thạch, trở lại trong vùng rừng rậm. Chỉ là, chỗ này vẫn thuộc địa phận Na Trát. Trong rừng rậm cây cối như mê cung, vô cùng khó đi

Đi chẳng biết bao lâu, ngay khi thể lực Giang Tiều sắp chống đỡ hết nổi, gã thú nhân thủ lĩnh mới ra hiệu dừng lại.

Nguyên lai, phía trước có một cái hốc cây cực lớn, diện tích xấp xỉ một sân bóng, Giang Tiều kinh ngạc đến độ suýt rớt cằm, đây là cây sao? Nếu không phải vì mùa đông lá rụng xuống hết, hắn hoàn toàn không biết đây là “Một gốc cây”.

Hai thú nhân đi nhặt củi đốt, hai người khác đi tìm con mồi, còn lưu lại hai người trông chừng Giang Tiều.

Không cần ai thúc giục, Giang Tiều ngoan ngoãn đi vào hốc cây, chủ động lau dọn một góc, còn cực kỳ chân chó mà nhường hai vị kia ngồi trước.

“.....”

Giang Tiều “Ân cần” như thế, hai thú nhân nọ chỉ liếc nhau, sau đó không khách khí ngồi xuống. Không ngờ tên nhất gan vô dụng lại rất thức thời, vừa mới xem hắn bị Kiêu đập tới tấp, hơn nữa biết rõ hắn sẽ không hóa thú, cả hai đồng thời khinh bỉ, cũng liền buông lỏng cảnh giác.

Giang Tiều cảm thấy thật may mắn, may mắn rằng tay chân không bị trói, như thế chạy trốn sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Bất quá, nhớ đến rừng cây bên ngoài như mê cung, hắn phiền muộn. Cho dù thoát được mấy tên này, hắn nhất định cũng sẽ bị lạc đường.

Chỉ một lát sau, hai thú nhân ôm đống củi từ từ đi vào.

” Ta đến, ta đến—”

Giang Tiều vội vàng nghiêng đón, chủ động tiếp nhận củi gỗ, thu xếp bắt đầu nhóm lửa.

Hai thú nhân này đều không từ chối, thêm một lao động miễn phí, mình chẳng phải ra tay, bọn hắn đương nhiên cam tâm tình nguyện.

Lại qua một hồi lâu, hai thú nhân khác mới khiêng một đầu thú hoang không lớn đến, mùa này săn bắn cực kỳ khó khăn, có thể săn được thể này, là vận khí của bọn hắn đã rất hên rồi

Lửa đã cháy to, Giang Tiều xiên nhánh cây vào miếng thịt, thuận thực lật không ngừng, thịt nướng nhanh chóng đổi sang màu vàng kim óng ánh hoàn mỹ, mùi thơm mê người làm sáu gã thú nhân nước miếng chảy ròng ròng.

” Không có gia vị, các người ăn đỡ đi!”

Chia thịt nướng thành sáu phần, Giang Tiều nuốt nước bọt, mắt lom lom nhìn bọn họ ăn như gió cuốn. Đồ ăn vốn không đủ, hắn tự chọn chịu đói, lần nữa chứng minh hắn là “tù nhân” biết phối hợp tới cỡ nào.

” Chém đôi tay này, quả thật đáng tiếc.”

Đầu lĩnh thú nhân vẫn chưa thỏa mãn liếm láp ngón tay, không có gia vị đồ ăn đã ngon vậy rồi, nếu dùng gia vị, không phải là nuốt lưỡi luôn sao?

Mấy thú nhân khác không hện mà gật, đã ném qua tay nghề Giang Tiều, muốn ngừng cũng chẳng được.

“Dù sao tên Kiều cũng không biết, ta cứ giữ lại hần thì đã sao?”

Vừa nghe đã biết là một tên thú nhân lang tộc tham ăn nào đó đề nghị, nghĩ tới còn có thể ăn thêm đồ ngon như vậy nữa, ánh mắt hần sáng lấp lánh.

” Đúng vậy, đúng vậy, cứ làm thế đi!”

Hai người khác cũng cực lực phụ họa, nhao nhao quỳ gối dưới sức quyến rũ của mỹ thực.

” Được rồi!”

Đầu lĩnh thú nhân gật gật đầu, dù sao bọn họ cũng không ưa thái độ của Kiều, sao nhất định phải nghe lời hần?

Giang Tiều vụng trộm lau mồ hôi, nguy hiểm tánh mạng đã giải trừ, nguy cơ cụt tay cụt chân giải trừ, hần vô cùng cảm tạ bà chị mình năm đó kén ăn, bắt mình luyện ra một thân trù nghệ tốt.

Bọn Y Ân vừa trở lại bộ lạc, còn chưa bước đến nhà, từ xa xa đã thấy một thú nhân giống cái đứng trước cửa.

” Kiệt Kiệt, sao ngươi lại ở đây?”

Giang Tiều không rõ tung tích, mấy người tâm tình đều không tốt, ngay cả Lôi lúc nào cũng ôn nhu sẵn sọc giống cái giờ đây cũng chẳng nói gì. Vì vậy đành phải do Kiệt mở miệng.

” Ta, ta muốn nói..... Gia Lực Lực thú xuất hiện, không phải do tình cờ” Kiệt Kiệt do dự, không biết mọi người có tin được những lời kể tiếp hay không.

Nghe nói như thế, đám người lúc này mới nhìn thẳng vào Kiệt Kiệt. Y Ân khẽ nhú mày, chuyện này vốn rất cơ mật, làm sao hần biết được?

” Vào phòng nói đi!”

Kết nháy mắt với Y Ân, xem ra Kiệt Kiệt thật sự phát hiện được điều gì. Nếu hần biết rõ ai phản bội bộ lạc, biết đâu lại dễ tìm ra hướng đi của Tiều hơn.

Đến lúc vào phòng, Kiệt Kiệt mới hậu tri hậu giác phát hiện, hình như thiếu mất một người—” Sao không thấy Giang Tiều đâu?”

Từ sau lần được Giang Tiều giúp đỡ, hai người xem như bỏ qua mọi hiềm khích lúc trước, trở thành bằng hữu.

” Hần bị bắt đi rồi.”

Cát Nhĩ huych toẹt, vốn sẵn không ưa Kiệt Kiệt, nhưng thấy hần cũng quan tâm Giang Tiều, đành miễn cưỡng mở miệng.

” Gì? Tiều bị bắt đi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Kiệt Kiệt nghe xong, thất sắc cả kinh, nắm lấy Cát Nhĩ lắc lắc.

” Buông ra, buông ra, ngươi nói trước Lực Lực thú là chuyện gì? Rất có thể cũng liên quan tới Tiều đó.”

Cát Nhĩ bị đau, ra sức giãy khỏi Kiệt Kiệt, nhắc đến Giang Tiều bị bắt, sắc mặt lại đen thêm vài phần.

” Chuyện lợi lợi thú có dính dáng đến Kiều, đêm đó ta thấy Kiều lén lút lút lút không biết làm gì, trộm theo sau hần, nghe được hần nói chuyện với hai thú nhân Lang Tộc.”

Kiệt Kiệt nói một hơi, hần vốn là người thẳng tính, nhin nhiều ngày như vậy hần muốn ghen thành bệnh rồi.

” Sao ngươi không nói cho tộc trưởng?”

Cát Nhĩ nghe nói là Kiều làm, không chút ngạc nhiên, tên đó có gây chuyện xấu gì đi nữa, cũng đều là việc có thể hết.

” Cát Nhĩ, tộc trưởng là mỗ phụ của Kiều—”

Kết nhìn Kiệt Kiệt, nói toạc ra bản khoăn trong lòng. Chỉ hơi khó tin cái tên thẳng tính này nghĩ tới được điểm ấy, vốn hẳn cho rằng với tính tình Kiệt Kiệt việc đầu tiên hẳn sẽ là chạy đi tố giác.

” Ban đầu ta cũng muốn vạch trần Kiều cơ mà.....” Kiệt Kiệt ngượng ngùng trước ánh mắt tán dương của Kết, gãi gãi đầu thành thật, ” Đêm đó, tộc trưởng cũng theo sau hẳn!”

Qua vài ngày không có động tĩnh gì, Kiệt Kiệt đứng ngồi không yên, hiển nhiên là tộc trưởng bao che cho Kiều.

Nghĩ tới nghĩ lui, hẳn đành kể sự tình cho Y Ân. Chung quy, Y Ân cũng là người có khả năng được mọi người chọn lựa thành tân tộc trưởng nhất. Hơn nữa, hẳn tuyệt đối tin tưởng nhân phẩm Y Ân.

Bất quá, xem tình hình bây giờ, bọn Y Ân có lẽ cũng hoài nghi việc Gia Lực Lực thú. Chỉ là, vẫn chưa điều tra ra được là Kiều.

48. Chương 48: Đồ Tham Ăn Siêu Cấp

Càng đi xa, Giang Tiều lại càng thấy khủng hoảng, vạn nhất đến bộ lạc Lang Tộc, mấy tên này đổi ý thì sao đây? Bản thân không thể làm được gì, chỉ còn nước mặc người tới giết. Lúc trước ở động đá với hẳn còn có thể trông cậy bọn Y Ân tới cứu mình, nhưng bây giờ phỏng chừng chẳng ai biết hẳn ở đâu.

Rời khỏi Na Trát, vẫn là rừng rậm, bất quá so với mê cung phức tạp thì nơi này khá dễ đi, cũng khó mà lạc đường.

Qua vài ngày, Giang Tiều biểu hiện một mực nghe lời, lại thêm không có năng lực hóa thú, nên mấy thú nhân Lang Tộc hoàn toàn hạ thấp cảnh giác, đôi khi trên đường sẵn bả chỉ để lại một người trông coi.

” Bọn hẳn hình như rất sợ người?”

Chạng vạng tối, đến phiên một người tên Sâm trông coi Giang Tiều, thấy hẳn tâm tình khá tốt, Giang Tiều ra vẻ vô tình hỏi. Kỳ thật, hẳn chọn thú nhân này cũng là có nguyên nhân — thú nhân tên Sâm này, nói sao nhỉ, có thể xem là có “giá trị vũ lực” cao nhất đám, bất quá thường chẳng quan tâm gì trừ một chuyện—” Ăn”!

Từ lúc bị trói đến bây giờ, thời điểm duy nhất Giang Tiều thấy Sâm có phản ứng là không lâu trước bữa ăn. Hơn nữa hẳn để ý, năm thú nhân kia cũng không thân thiết với Sâm lắm, thậm chí còn sợ gã, cũng kể cả thú nhân đầu lĩnh.

” Bọn hẳn không đánh lại ta.....”

Sâm vào thân cây, mắt nhìn trời, nói bằng vẻ mặt không sao cả. Kỳ thật hẳn cũng không có địch ý với Giang Tiều, cũng chẳng hứng thú chuyện thống nhất sở hữu bộ lạc mà Cách Tây nói..... Phải nói, trước giờ chẳng có gì hẳn làm thấy hứng thú. Lần này nghe Cách Tây cũng là vẻ chút trò vui mà thôi.

Bất quá, từ lúc thưởng thức trù nghệ của Giang Tiều, hẳn bắt đầu cảm thấy cuộc đời cũng không nhàm chán lắm.

” Ta biết một thú nhân cũng rất thích ăn thịt nướng, đặc biệt thích nhất cho cây thì là vào thịt.”

Thấy Sâm không hứng thú với chủ đề trước, Giang Tiều thức thời đổi hướng, quả nhiên hai mắt hẳn sáng lấp lánh lên ngay.

” Cây thì là? Là cái gì? Cho vào thịt nướng ngon hơn không?”

Sâm lập tức tỉnh táo tinh thần, bưng bưng hào hứng hỏi dồn.

” Là một loại gia vị, làm thịt nướng đẹp mắt hơn, mấy ngày nay thịt nướng vị hơi tẻ..... Thật ra trong nhà ta sưu tập rất nhiều gia vị, có thể làm thịt kho tàu, thịt viên..... Có cơ hội ta sẽ cho người nếm thử—”

Giang Tiều chia sẻ niềm vui mỹ thực, có người thưởng thức tài nấu nướng của hắn cũng là một loại khẳng định. Chứng kiến bộ dạng sắp trào nước miếng của Sâm, nhin cười kể, sợ hãi với hắn lúc trước cũng tan biến

” Khởi chère, giờ chúng ta tới nhà người luôn đi.”

Câu nói làm người khác cười ngất, cứ như vậy từ miệng Sâm nói ra, lại một mực mang bộ dạng đương nhiên.

Giang Tiều chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, há hốc mồm, hồi lâu mới kịp phản ứng—” Tới, tới nhà ta? Trở về bộ lạc của bọn ta?”

Trời ạ, ai làm ơn nói hắn biết, hiện tại tình huống gì đây?

” Ừ, tới nhà người, làm đồ ăn ngon .”

Sâm đáp vô cùng nghiêm túc, ánh mắt cuồng nhiệt với thức ăn, nghĩ đến những thứ Giang Tiều nói, hắn đợi không nổi.

” Sâm—”

Ngay lúc Giang Tiều choáng váng chuẩn bị khởi hành cùng Sâm, gặp năm thú nhân chạy về cản lại.

” Tránh ra, ta không muốn động thủ.”

Sâm nhún vai, không chút nào để ý đến “Đồng bạn” mình đang phẫn nộ, nói với thủ lĩnh đứng trước mặt.

Giang Tiều im lặng nhìn một bên, không khởi bận tâm, nếu đánh nhau năm chọi một, sợ là Sâm thua mất.

” NGAO!”

Thấy không cách nào ngăn Sâm làm bậy, năm thú nhân không hẹn mà cùng hóa thú, vây hắn vào giữa.

” Muốn chết.”

Đơn giản nhỏ ra hai chữ, Sâm cũng hóa thành Hắc Lang— cái đầu thoát nhìn còn nhỏ hơn chút so với năm tên kia.

Này thua chắc rồi, Giang Tiều mất hết hi vọng.

Tới bây giờ, Giang Tiều vẫn luôn cho rằng Y Ân là lợi hại nhất , bất quá chứng kiến biểu hiện của Sâm, cũng không dám khẳng định.

Thân ảnh màu đen giống như một tia sét, mỗi lần di chuyển cực nhanh không ai nhìn rõ được, mà nương theo mỗi chuyển động, đều có tiếng kêu rên vang lên— năm thú nhân hoàn toàn không có lực đánh trả, không lâu sau, bộ lông sáng đen tuyền dính vệt máu loang lổ.

Nhìn bọn hắn ngã xuống đất, không còn lực đánh trả, Sâm mới ngừng lại, biến thành hình người miễn cưỡng nói:” Trở về bảo Cách Tây, bộ lạc nhầm chán quá, ta không về nữa.”

Nói xong cũng không đợi năm người kia phản ứng, kéo Giang Tiều đi về hướng cũ.

Đi chưa được vài bước, chợt nghe sau lưng có người quát:” Sâm, người dám làm vậy, tộc trưởng và cả Lang Tộc sẽ không tha cho người.”

” Tùy ý.”

Sâm không ngoảnh lại, hai chữ nhẹ băng, vút qua đỉnh đầu hắn, nặng nề nện lên nội tâm năm người.

“.....”

Để mặc Sâm kéo đi, Giang Tiều nửa ngày sau vẫn chưa lấy lại tinh thần. Xong rồi? Chỉ đơn giản vậy sao?

” Nghĩ gì vậy?”

Phát hiện Giang Tiều vẫn luôn vẻ mặt ngây ngốc bộ dáng ngơ ngác, Sâm hăng hái hiềm thấy hỏi.

” Người thuộc Lang Tộc mà? Không phải nên coi trọng bộ lạc sao? Người làm như vậy có khác gì phản bội toàn bộ lạc? Chẳng lẽ không để ý chút nào?”

Giang Tiều hoàn hồn, không khống chế được miệng phun vấn đề ào ào, biết sao được, thật sự hấn quá chấn động. Từ khi đến thế giới này, hấn chưa từng gặp thú nhân nào cá tính vậy, không thềm để bộ lạc mình vào mắt luôn.

” Vậy thì sao? Ta vui là được rồi.”

Sâm nhượng mảy, hấn vốn không quan tâm người khác nói gì, Giang Tiều ngạc nhiên cũng là bình thường

” Phải ha.....”

Giang Tiều không còn lời nào để nói, đành yếu ớt phụ họa, bằng không hấn lo mình sẽ có kết cục hệt như năm tên bất hạnh kia. Kỳ thật, đối với kiểu “Tiêu sái” đến biến thái của Sâm, hấn rất hâm mộ, khác với việc bị đuổi, chỉ kẻ mạnh mới tuyệt nhiên có tư cách tự bỏ đi như vậy.

Đi đi về về cũng mất năm ngày, nghĩ đến lễ tuyển cử tộc trưởng đã xong, lòng Giang Tiều ỉn ỉn bất an. Mình không xuất hiện, không biết Y Ân thế nào.

Thời điểm về bộ lạc Báo Tộc, Giang Tiều dừng bước, Sâm đi theo thấy thế cũng ngừng theo—” Sao vậy?”

Gãy gãy dám cỏ khô, Giang Tiều không ngẩng đầu—” Người định cứ vậy mà vào? Đừng quên mười một năm trước hai tộc còn đánh nhau túi bụi đó!” Nếu Sâm trực tiếp xuất hiện trong bộ lạc, nhất định sẽ bị quần ấu. Cho dù hấn lợi hại, cũng không địch nổi nhiều người cùng lên vậy!

Sâm không nói tiếp, chỉ hiểu kỳ ngó Giang Tiều lật đống tìm tây ở đằng nọ, với hấn mà nói, đơn giản là đánh thêm một chầu thôi. Bất quá, hấn lại muốn xem coi Giang Tiều có biện pháp gì.

” Tìm được rồi—”

Giang Tiều đứng thẳng, tay cầm một nhánh cỏ khô, mơ hồ lộ ra màu tím. Trong đồng thảo được A Mạc y sư cho hấn lúc trước có loại này, hồi ấy hấn vô tình cầm lên tay, cả tháng sau mới rửa sạch màu.

Vẫy tay, ra hiệu Sâm cúi đầu, Giang Tiều cẩn thận tách lá cỏ ra, đầu tiên là đồ theo thú vân trên mặt, rồi từ đó vẽ thêm một ít, như thế tuyệt đối không ai phát hiện ra hấn là Lang Tộc. Dù sao, thú vân quá đối thiêng liêng, không ai nghĩ cư nhiên lại có người động tay chân chỗ này. Cũng chỉ có Sâm mới có thể coi như không. Hơn nữa, thuốc màu không ứng dụng rộng rãi ở thế giới này lắm, có thể xem như thập phần hiếm có.....

” Xong.”

Nhìn Sâm như bị mặt nạ che nửa mặt, Giang Tiều thoả mãn gật đầu, nghĩ mình không làm họa sĩ cũng uống.

Đến khi hai người thấy được bức tường rào bằng Thanh Đằng, tìm Giang Tiều bỗng đập nhanh hơn, càng đến gần, càng đập nhanh, cơ hồ muốn vọt ra khỏi cổ họng — nếu Y Ân tuyển người khác làm bạn đời thì mình làm sao đây? Một thanh âm khác lập tức phản bác, không đâu, hấn không phải loại người như vậy, không phải người hay thay đổi thất thường.

” Ồ, Giang Tiều sao người về rồi? Ai kể bên vậy?”

Thú nhân phụ trách gác cổng trên toà nhà hình tháp thấy bọn hấn, ngạc nhiên chào hỏi. Chẳng phải bảo Giang Tiều bị bắt đi sao? Sao lại tự về ? Chẳng những về mà còn mang thêm một người!

” À, nhờ trên đường gặp Sâm, hấn đuổi những thú nhân Lang Tộc ấy đi .”

Giang Tiều tươi cười giới thiệu Sâm, thần sắc thản nhiên, nhưng trong lòng thì chột dạ bồn chồn. Bất qua trên phương diện nào đó, đúng là Sâm đã cứu hấn— dù lý do có hơi hoang đường.

” Đang tại tiến hành tuyển cử tộc trưởng ở Quảng trường đó, hai bọn người nhanh lên, cố thì may ra còn kịp.”

Đã có Giang Tiều giải thích, thú nhân bên trên toà nhà hình tháp phát phát tay, để bọn hấn vào. Tuyển cử tộc trưởng, đây chính là đại sự hàng đầu.

” Trước không phải báo là cách đây ba ngày sao? Sao giờ mới tổ chức?”

Giang Tiều khó hiểu, ngửa đầu hỏi, không thể phủ nhận, nghe tin vậy hẳn có phần an tâm hơn.

” Không còn cách nào, trước hai tộc trưởng đột nhiên mắc bệnh, Giản Tế Ti ấn định lại thời gian hôm nay.”

Đáp án như vậy, làm cho Giang Tiều sững sờ, Giản Tế Ti ấn định thời gian? Chẳng lẽ hẳn biết rõ hôm nay mình sẽ về? Vị Thần Tự Nhiên kia có truyền đạt cho hẳn điều gì chăng ? Đối mặt với nhiều chuyện trước kia cảm thấy không thể tưởng tượng được, nhờ kinh nghiệm “Xuyên việt”, Giang Tiều rất bình tĩnh.

Bất quá, tộc trưởng mấy hôm trước trông rất cường tráng, nói chuyện còn giọng vừa to vừa lớn, chẳng tí vẻ gì như bị bệnh.....

Thời điểm hai người tới quảng trường, còn chưa dừng lại, đã nghe đến một giọng nói đậm mạc vang lên –” Ta đã chọn bạn đời, chính là Giang Tiều.”

” Nay, người có nghe gì không? Không phải ta lỗi giác đi?”

Giang Tiều quay đầu, hoảng hốt xác nhận với người bên cạnh. Dù trong giấc mộng đẹp nhất của hẳn cũng chưa dám mơ qua. Ấy vậy mà Y Ân thật sự thừa nhận quan hệ của bọn hẳn trước mặt tất cả tộc nhân!

” Đúng vậy, người nghe được đều là chân thật. Ra Y Ân là người nhà người .”

Sâm hứng thú đánh giá Giang Tiều, dù ngày trước hẳn chẳng quan tâm bất cứ chuyện gì, nhưng đại danh Y Ân hẳn cũng từng nghe qua – phải nói là, hầu như cả bộ lạc ai cũng biết.

” Cái gì..... Ta, nhà ta”

Dù tìm như được rươi mật, nhưng bị trêu như vậy, Giang Tiều vẫn có tí ngượng ngùng.

” Nếu người không bao giờ tìm được hẳn?”

Chất giọng Kiều từng có thể sánh với chim sơn ca, giờ phút này tràn đầy oán độc, đóng băng trái tim người nghe. Tuy không thấy được mặt của Kiều, nhưng Giang Tiều vẫn có thể hình dung ra biểu lộ của hẳn lúc này đáng sợ cỡ nào.

Bất quá, hẳn càng muốn nghe đáp án của Y Ân. Nếu mình thật sự không bao giờ xuất hiện nữa, hẳn sẽ làm thế nào? Dù sao nếu không nhờ gặp được Sâm – cái tên siêu cấp tham ăn, hẳn thật sự đừng mơ trở về.

” Dù có tìm được hay không, hẳn mãi mãi vẫn là bạn đời của ta. Ta nhất định sẽ tìm ra hẳn.”

Thanh âm Y Ân lần nữa truyền đến, âm vang hữu lực, kiên định vô cùng.

” Nghe gì không, hẳn bảo ta mãi mãi là bạn đời của hẳn, chỉ có ta –”

Giọng Giang Tiều run rẩy, liệu mạng lay người bên cạnh, muốn chia sẻ giờ khắc hân hoan này.

Câu nói ấy, chẳng phải tỏ tình, nhưng êm ái hơn bất cứ lời tình tự nào..

” Phải, đừng lay nữa, còn không nhanh chạy qua đi?”

Sâm vội đẩy tay hẳn ra, dù sao vẫn là sức lực của một tên giống đực trưởng thành trong tình huống không chế được cảm xúc, đau sao chịu thấu.

49. Chương 49: Dừng Tâm Đối Tâm

“Mặc kệ là có tìm được Giang Tiều hay không, hẳn vẫn sẽ mãi mãi là bạn đời của ta. Ta nhất định sẽ tìm được hẳn.”

Thanh âm Y Ân lại mạnh mẽ vang lên... hữu lực và kiên định vô cùng.

Làm lòng Giang Tiều nhộn nhạo, chân vô thức vọt ra quảng trường, dừng lại ngay trước mặt Y Ân, rồi cười ngây ngốc nói, “Ta đã về rồi đây. Không cần tìm nữa...”

Bộ dạng Giang Tiều lúc này chật vật vô cùng. Không chỉ có quần áo bị nhánh cây rừng rách nát bươm, mà toàn thân thể lẫn đầu tóc, mặt mũi cũng đều lấm lem bùn đất dơ bẩn, chỉ chừa lại đôi mắt là vẫn sáng trưng.

Thấy Giang Tiều trở về như vậy, Y Ân cư nhiên lại không có chút phản ứng nào, hần chỉ yên lặng nhìn y một hồi lâu, rồi lạnh nhạt nói: “Về là tốt rồi.”

Nếu không nghe thấy tiếng, chỉ sợ ai cũng nghi ngờ, người vừa hùng hồn lập ra lời thề ban nãy và người đang nói bây giờ là một sao? Thế nhưng, Giang Tiều – người đang đối diện y hiện tại, mới chính là người rõ ràng nhất. Đôi con ngươi xanh biếc như biển luôn tỏa hàn băng kia đang nổi từng cơn sóng gió động trời!

“Y Ân ngươi quyết định thật ư? Thật sự muốn tên thô kệch bẩn thỉu này là bạn đời của ngươi sao?”

Ngay lúc hai người còn đang chìm đắm trong tình huống đặc thù nào đó thì một giọng nói sát phong cảnh vang lên. Dù cho hần ta có cố gắng làm cho giọng nói mình trở nên ngọt ngào và dịu dàng hơn, thì vẫn không thể giấu đi sự khinh thường mãnh liệt trong ngôn từ.

Kiều nở một nụ cười ôn hòa cực kì xinh đẹp, khoe miệng khe khẽ lên, bộ dáng vẫn hoàn mỹ như thường. Chỉ là lời nói không được êm tai chút thôi. Điều này làm mọi người xung quanh có chút nghi hoặc. Tại sao một người luôn ôn nhu hữu lễ như Kiều lại nói những lời như vậy?

Sự thật thì lâu nay luôn tồn tại một nhóm giống cái không thực sự thừa nhận tên “hủ bại” Giang Tiều này. Chỉ là, không ai dám nói thẳng trước mặt Y Ân như thế này thôi.

“Lớn lên trông đẹp mắt thì đã sao? Có người, mặt mũi thì đẹp đẽ nhưng lòng dạ chỉ toàn rắn rết. Người cho rằng thủ đoạn của người cao minh đến mức qua mặt được hết tất cả mọi người sao?”

Cát Nhĩ từ nhỏ đã không ưa Kiều. Bây giờ lại cứ thấy hần ta xen vào giữa Y Ân và Giang Tiều, nhin không được bèn nhảy ra nói. Hôm nay, hần nhất định phải moi ra hết tất cả những chuyện xấu mà y đã làm.

“Người nói như vậy là có ý gì? Ta không hiểu.”

Kiều khẽ nở một nụ cười, tỏ vẻ khó hiểu. Gương mặt kiêu diễm không chệ vào đâu được.

Những tộc nhân vây quanh sau khi nghe xong đều nghĩ, đối tượng mà Cát Nhĩ đang nhắc đến chắc không phải là Kiều đâu nhỉ? Một người nho nhã, tốt tính như Kiều thì có thể làm chuyện xấu gì chứ?

“Kiệt Kiệt mau nói đi!”

Cát Nhĩ hạ quyết tâm phải lột cho bằng được mặt nạ của tên Kiều giả dối này xuống, liền chỉ vào Kiệt Kiệt – người đang có vẻ mặt phức tạp, đứng cách đó không xa.

“Ngày trước Tatar gặp chuyện không may, đều do một tay Kiều sắp đặt. Sau đó, hần còn sai ta phá nát áo choàng Giang Tiều làm cho Kết trong lễ trưởng thành. Còn nữa, lần Gia Lực Lực thú tập kích bộ lạc kia, cũng là do Kiều cấu kết với Lang Tộc ...”

Khi Kiệt Kiệt nói ra những lời này, cậu không dám nhìn thẳng Kiều. Nếu không phải vạch trần mọi âm mưu của Kiều, thì những chuyện... mất mặt đó, cả đời cậu cũng không muốn nói ra. Bởi mỗi lần hồi tưởng lại, đều chỉ làm cho cậu thêm hối hận, tại sao ngày đó mình lại ngu ngốc đến thế.

Lời Kiệt Kiệt nói ra, tựa như một giọt nước rơi vào chảo dầu, thoáng một cái nổ tung. Đối với mọi người, Kiệt Kiệt vốn là bạn thân nhất của Kiều lúc trước, nay cậu ta lại đột ngột đứng ra làm chứng như vậy, làm mọi người bán tín bán nghi. Cũng bởi, hình tượng tốt đẹp của Kiều đã bám rễ từ rất lâu trong thâm tâm của mọi người rồi...

Quả nhiên, Kiều tỏ ra không thể tin được nhìn Kiệt Kiệt, y khổ sở nói: “Ta không biết vì sao ngươi lại nói như vậy, nhưng chúng ta không phải là bạn tốt nhất của nhau từ trước tới giờ sao?”

Khuôn mặt xinh đẹp lộ ra biểu tình đau thương vô hạn, làm lòng người càng thêm dao động.

“...”

Kiệt Kiệt không ngờ trên đời lại có thứ người vô sỉ đến thế, nhất thời nửa câu cũng không nói được. Chỉ trách trước đây cậu bị mù mới đi làm bạn với hần.

“Chuyện trước kia tạm thời không nhắc tới, nhưng chuyện Tiều mất tích lần này, người không thể không có liên can.”

Thấy Kiệt Kiệt bí từ, Kết dùng mắt ra hiệu cậu không cần để ý, mỉm cười xen vào nói.

“Nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ người cho là ta đã bắt cóc Giang Tiều sao? Hắn cao to như vậy, làm sao ta có thể...”

Kiều mỉm cười, bên trong tràn ngập lãnh ý. Hắn nâng giọng mình lên như đang nghe một câu chuyện cười nào đó, chỉ là trong nội tâm lại âm thầm đề phòng. Hắn có một sự kiêng kỵ nhất định với Kết, bởi hắn phát hiện... cái tên oắt con không có gì nổi bật này, đôi khi thông minh đến đáng sợ.

“Nếu chỉ có một mình người thì đương nhiên không thể. Nhưng cầu kết Lang Tộc? Cho dù người có thích Y Ân đến mức nào thì cũng không nên làm chuyện phản bội bộ lạc chứ!”

Kết trực tiếp vạch trần trọng điểm, nói ra luôn nguyên nhân phản bội bộ lạc của Kiều.

“Cái gì? Cầu kết Lang Tộc? Các người nói vậy là sao? Ta còn chưa nói, Giang Tiều cũng có khả năng cầu kết Lang Tộc! Bị bắt đi lâu như vậy, nói không chừng chính bản thân hắn đã bắt đầu đi theo đám người đó rồi!”

Kiều tiếp tục cười lạnh, tay chỉ vào Giang Tiều đang chật vật chịu không nổi ở bên kia, không có chút ý tốt nào.

“Người...”

Cát Nhĩ chán nản, sao lại có người có thể trợn mắt lên nói dối, mặt không đổi sắc được như thế này?

“Người yên tâm, bọn ta sẽ không nói bậy nếu như không có chứng cứ. Làm chuyện xấu, bao giờ cũng để lại dấu vết cả.”

Kết vỗ vỗ Cát Nhĩ, ra hiệu y đừng nói gì cả, rồi quay đầu cười cười với Kiều, không nhanh không chậm nói.

“Ta cũng muốn nghe một chút đấy.”

Kiều suy xét mọi thứ lại một lượt, hắn không hề để lộ một chút manh mối nào, không chừng chúng đang lừa hắn.

“Khi vào hang động đá vôi nhốt Giang Tiều dưới mặt đất, bọn ta đã phát hiện người cầu kết với Lang Tộc đã dùng cỏ Chi Hoàng để che dấu thân phận của mình.”

Kết vừa nói vừa âm thầm quan sát thần sắc của Kiều, chỉ thấy sắc mặt hắn có chút cứng ngắc, bộ dạng cực lực tỏ ra bình tĩnh như thường.

“Vậy thì sao?”

Kiều hỏi lại, dù thế nào hắn cũng có một khoảng thời gian đi theo A Mạc y sư học sự, hắn tự tin hiểu biết của hắn không hề thua kém Cát Nhĩ.

“Người dùng cỏ Chi Hoàng, trên lưng sẽ xuất hiện vân hoa, mất hơn mười ngày sau mới biến mất hoàn toàn. Người dám để mọi người xem không?”

Nói đến phương diện thảo dược, Cát Nhĩ tự tin hơn hẳn bất cứ ai. Mặc dù chưa có ai xác nhận nhưng nhiều người bắt đầu hoài nghi.

“Nếu cậu không có làm, vậy hãy để mọi người xem đi, để bọn nó hết hy vọng.”

Cũng có nhiều người không tin Kiều là người như vậy, thúc giục hắn nghiệm chứng ngay tại chỗ.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lên người Kiều, cơ hồ như muốn xuyên qua lớp áo choàng kia. Sống bên cạnh nhau nhiều năm như vậy, người bọn họ cứ nghĩ là đã hiểu rất rõ, thoáng chốc lại có khả năng biến thành một con người xa lạ hoàn toàn. Ngẫm nghĩ thôi đã thấy tâm can lạnh lẽo.

Quảng trường vừa quyết đấu xong nên huyền não vô cùng, thoáng chốc lại yên tĩnh như tờ.

“Không cần nhìn nữa, mấy chuyện bọn họ nói ... đều do ta làm hết đấy.”

Kiều bất chợt cười to, bỏ lại sau lưng vẻ ưu nhã thông dong. Hắn rõ ràng là đang cười, thế mà trong tiếng cười lại tràn ngập thê lương khôn cùng. Cởi áo choàng cho mọi người kiểm tra, vậy có khác nào lột trần lớp tự tôn cuối cùng của hắn?

Nhìn Kiêu điên cuồng như vậy, không ai dám nói gì, bọn họ chưa theo kịp tiến độ câu chuyện. Mặc dù ai cũng đã dự liệu kết quả như vậy nhưng trong lòng vẫn có một chút gì đó khó chấp nhận được.

“Giang Tiều, kết quả như vậy, ngươi đã thoả mãn chưa? Ta chỉ không phục, tại sao một người như ngươi lại có thể thắng được ta? Nếu không dựa vào bọn Cát Nhĩ thì ngươi thắng được sao?” Tên đàn này nếu như không được người khác giúp đỡ thì đã sớm chết biết bao nhiêu lần. Tại sao vận cứt chó của hắn lại tốt đến như vậy?

Nhìn Kiêu đến bây giờ vẫn chưa tỉnh ngộ, Giang Tiều nhớ lại lần đầu tiên gặp Kiêu, bản thân đã ngưỡng mộ hắn đến mức nào... “Ngươi có được rất nhiều thứ, nhưng lại không hề biết quý trọng. Kết và Cát Nhĩ luôn giúp đỡ ta, đó cũng là vì ta dùng tâm đối tâm. Ngươi cứ mãi tính kế với người khác tính tới tính lui, nhưng lại không biết trên thế giới này, thứ duy nhất không thể đem cân đo đong đếm chính là tình yêu và lòng người...”

“Ta không hối hận, đến chết ta cũng sẽ không hối hận. Ta nói rồi, vì Y Ân, ta sẽ bất chấp tất cả.”

Nói một hơi, không biết Kiêu nghe lọt được phần nào, ánh mắt lướt qua mọi người, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Y Ân mà chậm rãi nói. Chỉ cần có được Y Ân, cho dù hắn phải trả cái giá đắt như thế nào cũng đều đáng giá.

“Ta muốn, ngươi vĩnh viễn cũng không toại nguyện.” Có lẽ vì giọng điệu của Kiêu quá ác liệt, Y Ân khẽ nhú mày, trực tiếp cho y câu trả lời.

Thứ Y Ân muốn là một tình yêu ấm áp và bình thản, như té thủy trường lưu, thứ này duy chỉ có Giang Tiều mới cho hắn một cảm giác gia đình hài hòa như vậy. Cho dù mỗi ngày chỉ lặp lại duy nhất một câu nói “Anh đã về rồi!” cùng với dáng cười tươi rạng rỡ... cũng đủ làm cho lòng hắn rung động.

Tình yêu của Kiêu lại quá nồng nhiệt, quá nặng nề, giống như một bó đuốc rực lửa, muốn đốt cháy người khác thành tro bụi.

Không chút trở ngại, Y Ân kế nhiệm vị trí tân tộc trưởng. Nghi thức kế nhiệm cùng “hôn lễ” diễn ra trong cùng một ngày, thời gian là ba ngày sau. Cấu kết với ngoại tộc làm tổn hại đến lợi ích của tộc nhân, tội danh nghiêm trọng như vậy, cùng ngày Kiêu bị trục xuất khỏi tộc, không biết vận mệnh nào đang chờ đợi y, chỉ biết là lành ít dữ nhiều...

Các giống cái trong tộc ai cũng ngưỡng mộ Giang Tiều. Cho dù có ghen tỵ thì cũng chỉ có thể len lén thở dài trong lòng, bởi ngay cả một người thông minh, xinh đẹp như Kiêu còn thua trong tay y, mấy người còn lại đương nhiên không cần nghĩ rồi. Vả lại, Y Ân lạnh lùng như vậy, muốn hòa tan y phải cần có dũng khí lớn lắm...

Đợi giải quyết xong mọi chuyện, Giang Tiều mới có cơ hội giới thiệu Sâm với mọi người.

Mọi người chỉ hơi ngạc nhiên với vận thú kì lạ trên mặt y trong vài giây rồi lập tức sáng khoái tiếp nhận. Nghe Giang Tiều tường thuật lại chuyện xảy ra, ai nấy đều cảm thán vận của cậu thật sự quá may mắn. Đưa người về nhà, thì đồng nghĩa với việc trong nhà lại có thêm một cái bao tử không đáy, kiếm bóng đèn sáng siêu cấp.

“Đúng rồi, tại sao ta lại không thấy Lôi?”

Trên đường về nhà, Giang Tiều mới phát hiện là thiếu mất một người. Hôm nay không phải là thời gian tuyển tộc trưởng sao? Chấp niệm trở thành tộc trưởng của Lôi lớn như vậy, trong một ngày quan trọng như thế này mà nở vắng mặt sao? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Đối mặt những câu hỏi của Giang Tiều, Y Ân chỉ thản nhiên nói một câu... “Chẳng sao cả, Lôi chỉ đang chịu phạt mà thôi.”

“???” Giang Tiều khó hiểu, giương mắt nhìn về phía Cát Nhĩ, chờ đợi lời giải thích thỏa đáng, lời Y Ân nói thật sự rất khó hình dung...

“Hắn hại người xém chút nữa là mất mạng, nên vì vậy phạt hắn phải từ bỏ tranh cử chức tộc trưởng. Đây là điều đương nhiên thôi, hắn cũng đã đồng ý, chúng ta đâu có ép hắn.”

Thật ra Cát Nhĩ cũng không thể ngờ được. Bởi ai cũng đều biết, từ trước đến nay Lôi sống với chấp niệm sâu sắc là phải báo thù cho gia đình. Thế nhưng hắn lại có thể vì Giang Tiều mà chấp nhận từ bỏ hết tất cả... Nếu tình địch không phải là Y Ân, thì Lôi và Giang Tiều thành một đôi cũng không tệ...

Vài ngày trước...

“Người dùng cổ Chi Hoàng để dấu mùi của bản thân trong động đá vôi chính là Kiều!”

Ngay lúc mọi người đang loay hoay tìm kiếm Giang Tiều đến sứt đầu mẻ trán thì sau khi nghe Kiệt Kiệt nói xong, Kết đột nhiên phúc chí tâm linh (nghĩ thông suốt mọi chuyện), trực giác mách bảo hai chuyện này chắc chắn có liên hệ với nhau. Trước đó, trong đầu Kết đã mơ hồ nghĩ đến nghi vấn này, sau khi nghe Kiệt Kiệt nói xong, y đột nhiên hiểu thấu tất cả.

“Người đi đâu vậy?”

Kết vừa dứt lời, thì thấy Lôi phát điên xông ra ngoài, nhưng nhanh chóng bị Y Ân giữ chặt lại.

“Đương nhiên là đi tìm tên Kiều thối tha kia, hắn nhất định đã đem Giang Tiều giấu chỗ nào đó rồi!”

Lôi nổi giận dùng dùng nói, trong giọng nói còn mang theo một tia áy náy. Nói cho cùng chuyện này cũng là do hắn mà ra. Nếu như Giang Tiều không thể bình an trở về, hắn sẽ ray rứt cả đời.

“Người cứ như vậy mà đi tra hỏi hắn? Hắn ta sẽ thừa nhận sao? Sẽ khai báo hết cho người sao?” Kết liếc xéo hắn. Cậu có một chút hiểu biết về cái người tên Kiều kia, hắn ta tuy làm việc âm tàn, hiểm độc, không từ bất kì thủ đoạn nào, nhưng bản thân thực chất lại cực kì ngạo nghễ. Nếu ép hắn phải nói, nhất định sẽ không bao giờ có được đáp án.

“Vậy cậu nói đi, bây giờ nên làm cái gì đây?”

Bị Kết nói hai ba câu, Lôi thoáng chốc ỉu xiu, dĩ nhiên y cũng biết một chút về tính cách của Kiều với mọi người xung quanh...

“Đến lúc này, nếu cho người chọn giữa vị trí tộc trưởng và Giang Tiều, người sẽ chọn cái nào?”

Kết không trực tiếp trả lời, mà ném vấn đề này ra sau đầu, yên lặng xem phản ứng của Lôi.

“Đương nhiên là.....”

Hắn vốn cho rằng đáp án này cực kì dễ dàng, thế nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã mắc kẹt lại tại yết hầu, nghĩ đến tung tích của Giang Tiều: vị trí không rõ, sống chết chưa biết, ý nghĩ thâm căn cố đế từ lâu trong đầu bắt đầu dao động.

Tay hắn bị thương, Giang Tiều cẩn thận từng li từng tí băng bó lại cho hắn.....

Trong đêm lạnh lẽo, Giang Tiều len lén mang cho hắn da thú ấm áp.....

Lần trở lại nào, trên bàn cơm cũng đều có sẵn món ăn hắn thích nhất.....

Và còn rất nhiều rất nhiều chuyện khác nữa bắt đầu hội tụ lại với nhau, dần dần dần dần lấp đầy trái tim của Lôi.

“Cuối cùng cũng còn cứu chữa được, chuyện người làm lúc trước có khác nào với Kiều đâu? Nếu báo thù biến người thành một tên hèn hạ âm hiểm như vậy, mẹ người nhất định cũng chẳng vui vẻ gì.”

Nhìn Lôi không trả lời ngay mà do dự một lúc, Kết gật gật đầu, hắn phản ứng như vậy coi như đã làm cậu rất hài lòng.

Vì vậy, tại thời điểm trọng yếu nhất, Lôi ở nhà để tĩnh táo bản thân.

Nghe những chuyện đã xảy ra, Giang Tiều cực kì cảm động, liền quyết định... “ Mọi người cùng trở về đi, ta sẽ làm thật nhiều món ngon để an ủi Lôi.”

Vừa dứt lời, lập tức có thể thấy được vài đường mắt lóe sáng bắn tới, tất cả mọi người dồn lại quanh Giang Tiều.

“Nhớ phải có thịt kho tàu, sườn kho, thịt viên.....”

Không như những người khác, Sâm cực kì “hàm súc”, trực tiếp nhắc nhở Giang Tiều, giao dịch của chúng ta, giao dịch của chúng ta!

“Ha ha ha, tất cả mọi người đều có phần mà, đều có phần, ta cam đoan sẽ no căng!”

Giang Tiều hiếm khi phóng khoáng như vậy, vỗ vỗ ngực như đồng ý, coi như là ăn mừng Y Ân lên làm tân tộc trưởng đi, còn có ăn mừng chuyện mình cuối cùng cũng nhận được đến ngày này (nhịn cái gì mà ngày gì cơ? =)))))))))

Có đôi khi, đồ ăn gây ra những chấp niệm cực kì đáng sợ. Giang Tiều không bao giờ ngờ... có một ngày, chỉ vì đồ ăn mà Sâm sẽ trở thành oan gia với người nào đó.

50. Chương 50

Khi Giang Tiều về đến nhà Y Ân, lập tức trông thấy Lôi âm u chôn mình ở một góc trong sảnh... Cả thân người to lớn như vậy mà chỉ co lại trong một góc nhỏ, trông có chút đáng thương...

“Tiều, cậu không sao cả, tốt quá rồi!”

Thấy Giang Tiều ở trước mắt, Lôi mới lấy lại được chút tinh thần, vội chạy qua ôm lấy người, đầu cọ cọ lên vai. Cũng may Giang Tiều không bị gì, bằng không hẳn sẽ tự dày vò bản thân mình cả đời...

Giang Tiều vỗ vỗ đầu y như đang an ủi cún con, rồi ôn hòa nói:

“Đúng vậy, ta về rồi đây!”

Giang Tiều vốn không phải dạng người thích mang thù hận trong lòng, hơn nữa Lôi cũng đã bị phạt rồi, không nên so đo nữa thì hơn.

“Này, nhanh đi nấu cơm, sắp chết đói rồi.”

Một giọng nói lười biếng, mang theo một chút không coi ai ra gì, mười phần còn lại làm cho người ta thấy mặt dày vô cùng vang lên.

Lúc này Lôi mới phát hiện, bên cạnh Giang Tiều còn có thêm một tên tiểu tử trên mặt có vân thú kì lạ. Tên chết tiệt này vừa này không thức thời gì cả, phá mất không khí thân mật, ám áp khó có được với Giang Tiều của hắn. Lôi bất mãn, liếc xéo một cái, không ngờ người ta còn chẳng thèm để ý hắn.

“Đây là Sâm, may mắn là nhờ có y, ta mới có thể bình an trở về.” Giang Tiều vui vẻ giới thiệu với Lôi, sau đó nhìn về phía Sâm “Đây là Lôi.”

Chỉ mới gặp mặt lần đầu mà Lôi đã không hề có một chút ý tốt nào với cái tên “ngạo mạn” này rồi. Vị trí của hắn trong lòng Tiều đã gần chót bảng, hôm nay còn lòi ra thêm một tên “tình địch” mới nữa...

“Hôm nay mời tất cả mọi người ở lại ăn !”

Người luôn trầm mặt như Y Ân, hôm nay cũng chịu mở miệng nói. Lúc hắn nhìn tên Sâm kia, hắn cũng có một loại cảm giác không tốt lắm. Đúng lúc nên kiểm soát tách Giang Tiều với Lôi ra.

“Đúng đó, ta đi làm cơm đây.”

Giang Tiều mỉm cười gật đầu phụ họa, có cảm giác như phu xướng phu tùy, hạnh phúc lâng lâng a~. Sau đó, y lại nhìn sang Lôi đang ỉu xìu không có tinh thần, thầm nghĩ chút nữa sẽ nấu thật nhiều món ngon cho hắn. Người ta hay có thói quen đồng cảm với “người yếu đuối” mà, Giang Tiều cũng không ngoại lệ đâu.

“Thịt kho tàu.”

“Ta muốn ăn thịt kho tàu.”

Hai giọng nói đồng thanh vang lên, nội dung không khác bao nhiêu, đều đang nói với Giang Tiều. Hai người này cũng thật ăn ý quá nha!

Lôi nhú mày, càng thêm khó chịu! Người này bị cái gì vậy hả? Tại sao làm gì cũng gây khó dễ cho mình?

Còn về phần Sâm, cũng chẳng vui vẻ gì cho cam, y khó lắm mới có ham muốn mãnh liệt với một thứ gì đó (ở đây là đồ ăn). Thế mà còn chưa kịp tấn công thì đã có người muốn hốt tay trên của hắn.

Do đó, ngày đầu tiên hai người này gặp nhau, cả hai nhìn đối phương chỗ nào cũng ngứa mắt.

Đến lúc đồ ăn được dọn lên, trực diện lại càng thêm hỗn loạn. Chỉ cần là món mặn thì sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ bằng tốc độ “gió thu cuốn lá vàng” chớp nhoáng trong vòng ba nốt nhạc. Lôi đấu với Sâm một trận đại chiến càn quét đồ ăn. So với bọn họ, tướng ăn của Y Ân xem ra vẫn còn tốt chán.

Cũng may, Cát Nhĩ và Kết không kén chọn, miễn là đồ ăn thì đều thích. Bằng không, với cái tốc độ ăn uống khủng khiếp này, không khéo cả hai sẽ phải chịu đói về nhà. Về phần Giang Tiều, căn bản là không có thời gian để ăn, y cứ không ngừng bưng thức ăn ra ra, vào vào.

Tuy loạn cả lên như vậy nhưng trong lòng Giang Tiều rất vui, đồ ăn mình làm được yêu thích mãnh liệt như vậy, làm cho y có cảm giác thành tựu...

Đến khi Giang Tiều bưng chậu canh thịt cuối cùng ra, thì bất gặp một màn làm người ta vừa bức bối vừa buồn cười.

Khi trong nồi chỉ còn lại duy nhất một khối thịt kho tàu, ngay lập tức có hai đôi đũa phi tới kẹp lấy hai bên, ai cũng không chịu buông tay. Nhưng do đây là lần đầu tiên Sâm dùng đũa, nên so với Lôi có chút bất lợi, chỉ có thể dùng sức kéo, tạo thành thế giằng co lẫn nhau.

“Buông ra.”

Lôi tức giận nhìn tên hỗn đản trước mặt, đến khối thịt cuối cùng giành với mình!!

“Người mới là người phải buông ra!”

Sâm thu hồi tư thế miễn cưỡng lúc nãy, nhìn chằm chằm vào khối thịt kia, không cướp được nó, thì không bỏ qua.

“.....”

Mọi người ở một bên nhìn... im lặng... hai cái người này vừa gặp đã giành ăn với nhau, sao lại vô tư đến như vậy? Chẳng phải công phu hống người vui vẻ của Lôi không số một thì tuyệt đối là số hai sao? Tại sao hết lần này tới lần khác, chưa nói được ba câu với Sâm đã tặc mao!!?

“Thôi được rồi, ta đi làm nữa nhé.”

Giang Tiều thở dài... để xét xử công bằng, y nhanh nhẹn gấp cái khối thịt kho tàu kia đi, dạo qua một vòng rồi cực kì tự nhiên đặt vào trong chén của Y Ân.

“...”

“...”

Cái này... cả Lôi lẫn Sâm đều , ngay cả bọn Kết cũng yên lặng đổ mồ hôi, quả nhiên kẻ mạnh nhất vẫn là Giang Tiều nha!

Còn Y Ân, hoàn toàn không (thèm) để ý ánh mắt của mọi người, cực kì bình tĩnh gấp khối thịt kho tàu cuối cùng cho vào trong miệng...

Lúc này Giang Tiều bắt giác tỉnh ngộ, phát hiện ra mình mới vừa làm trò gì, mặt lập tức đỏ lên, ai bảo hắn đã quen cho Y Ân rau làm chi.

“Vây... vây bây giờ ta lập tức đi làm cho các người ăn nhé!”

Ăn uống no nê rồi là phải ngủ một chút. Lúc này Giang Tiều mới nhớ, trong nhà bây giờ đã có nhiều người hơn, phải an bài chỗ ngủ cho người ta! Nhưng mà diện tích nhà Y Ân tuy có to nhưng lại không có nhiều phòng, bằng không thì lúc trước Lôi cũng không phải ngủ trong sảnh.

“Hay là người ngủ cùng với Lôi trong sảnh đi!”

“Không.”

“Ta mới không ngủ chung với hần!”

Câu nói ngắn gọn hàm súc là của người mới đi ra cửa, Y Ân.

Câu tiếp theo, cảm xúc kịch liệt hơn, bên trong tiếp tục tạc mao là Lôi, hần mới không muốn ở chung với cái tên quỷ sứ đáng ghét kia.

Giang Tiều đau đầu, chuyện này với thái độ của Lôi thì còn có thể giải thích được, nhưng tại sao cả Y Ân cũng phản đối?

“Lôi, về nhà của ngươi đi, còn có, đem tên này tạm thời về nhà ngươi luôn.”

Y Ân nhìn Lôi, không y cơ hội để thương lượng. Sau đó lại suy xét đến Sâm, thuận tiện đem tên này đi “sung quân” luôn. Trong nhà có nhiều hơn hai người, làm chuyện gì cũng bất tiện...

Thấy hai người họ còn muốn nói gì nữa, Y Ân lập tức xuất chiêu cuối, “Nếu hai người không muốn tiếp tục ăn ở nhà ta nữa thì cứ tiếp tục...”

51. Chương 51: Ta Muốn Ăn Thịt!

Giang Tiều bị trêu, không nhịn được, mở miệng nói: “Y Ân...” Một tiếng này, âm lực có đủ, nhưng chạm phải đôi con ngươi xanh biếc kia, nó lại đột nhiên yếu dần, đến cuối như còn mang theo một chút làm nũng...

“Ừ?”

Tay Y Ân vẫn không ngừng vờ về hai cái thù du có độ co giãn (?).

Thanh âm của hần còn mị hoặc hơn so với ngày thường, làm Giang Tiều cảm thấy toàn thân tê ngứa, xương cốt rã rời... So với kháng nghị, càng nói không nên lời... Lời định nói ra biến thành: “... Nước... hơi lạnh, ngươi cho ta thêm một chút nước ấm đi?”

Y Ân đứng dậy, đổ nước nóng vào thùng gỗ, cảm thấy không chắc lắm bèn dò hỏi: “Như vậy được chưa?”

“Được... Á!”

Giang Tiều mới nói một câu đã hét lên, trong lòng ảo não vô cùng. Nguyên lai, trước đó nước đã lên tới bả vai, bây giờ Y Ân lại đổ thêm nửa thùng... độ cao bây giờ đã lên đến cổ, thùng gỗ trơn láng cộng thêm việc nước nâng thân thể của y lên... có chút mơ màng a~, hậu quả là... ọach!! cả người té nhào trong thùng, nước cứ thế mà chui tọt vào miệng...

Y Ân không ngờ chuyện này lại xảy ra, lập tức thăm dò thùng gỗ, “vớt” cái người kia ra.

Không biết là do tảo (phát tình), hay là do ngấm nước, toàn thân Giang Tiều đỏ còn hơn tôm luộc, chật vật bảo trì động tác che chỗ đó.

Giang Tiều xấu hổ nhắm chặt hai mắt, hận không thể một đường ngắt quách đi cho rồi, chỉ là y không được tốt số như vậy. Cảm giác thân thể được nâng lên, bắt đầu di chuyển, đoán là Y Ân đang mang y ra ngoài.

Lưng chạm tới phần da thú mềm mại, Giang Tiều càng khấn nguyện. Hai mắt nhắm chặt nhưng y vẫn cảm nhận được, Y Ân đang khom người nhìn chăm chú toàn bộ thân thể mình. Ánh mắt áp bách đảo tới đảo lui, làm từng cái lỗ chân lông của y cũng căng thẳng.

Hơn một phút đồng hồ trôi qua, Y Ân không nhìn nữa. Sau đó... cũng không có hành động nào khác.

“.....?”

Giang Tiều hơi thiếu kiên nhẫn, y hí mắt nhìn trộm... có chút buồn bực, y đã “bật đèn xanh” rồi, sao Y Ân lại xoay người đi?

Lò sưởi vẫn đang cháy tí tách nhưng Giang Tiều lại thấy thật lạnh.

Qua một lúc, lửa tình cũng chậm chậm tiêu tán. Hóa ra từ đó tới giờ mình tự lừa mình sao? Y nhin không được muốn bỏ đi.

Sau đó thì sao? Tìm một nơi nào đó không người, đào một cái hố, rồi tự chôn luôn! Tự mình đa tình như vậy, thật mất mặt.

Bất chợt mắt cá chân y bị nắm chặt, một thứ gel lạnh buốt đặc dính chậm rãi bôi đều lên trên, Giang Tiều nhin không được mở mắt ra.

Y Ân cầm trên tay một hũ được cao màu xanh thoang thoãng mùi thuốc, lấy một ít bôi lên đầu gối Giang Tiều.

Cảm giác đau đớn truyền đến, lúc này Giang Tiều mới phát hiện, đầu gối và mắt cá chân của mình không biết từ lúc nào đã bị thương. Sau khi lau máu, vết thương vừa đỏ vừa sưng. Lúc này chắc do kích động quá mức, nên căn bản không thấy đau chút nào.

Sau đó những nơi bị sưng đỏ trên tay và cổ đều được Y Ân cẩn thận thoa cao thuốc lên...

Giang Tiều ngây ngốc nhìn, thật không ngờ Y Ân lại để ý tới mấy cái này. Đối với thú nhân giống đực mà nói, mấy vết thương nhỏ nhất ngoài da chẳng đáng để vào mắt. Còn bôi được cao gì gì đó lên, là chuyện bé xé ra to. Nhưng Y Ân lại làm như vậy làm Giang Tiều cảm động không thôi.

Điều này chứng tỏ Y Ân đã hiểu được Giang Tiều không chỉ đơn thuần là một giống đực nữa mà còn là người bạn cần hẳn quan tâm, chăm sóc, bảo vệ.

Khi các vết thương đều được bôi được lên, Giang Tiều lại mong chờ... cũng nên đi vào vấn đề chính đi!?

Hơi thở ẩm áp lướt qua mặt, hai cánh môi cực chuẩn kề sát, khe cọ xát bao trọn lấy nhau, hơi thở quen thuộc của đối phương tràn ngập, bình yên mà thỏa mãn.

Giang Tiều nhắm mắt, tùy ý để Y Ân làm chủ, càng lúc càng thở dốc, không tự chủ khẽ rên một tiếng. Một tiếng này, bao hàm nhiều nghĩa, là thoải mái, là thúc giục đối phương tiếp tục...

Đôi môi hé mở, lưỡi Y Ân lập tức thăm dò vào trong, lướt qua răng, như đang nghiên cứu kho tàng, đảo qua đảo lại, đến nơi tận cùng nhất, triền miên không dứt, quần quýt không rời.

Đều là chuyện mới mẻ với cả hai, nên vẫn còn chút trúc trắc, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng động. Hai lưỡi chạm vào nhau, người tới ta đi, đẩy đẩy vào vào triền miên.

Y Ân dường như đang chơi rất vui, không làm thêm bất kì động tác nào khác. Cơ hồ như bao nhiêu kiên nhẫn từ trước đến giờ đều đặt hết lên Giang Tiều... mặc cho thân thể (của cả hai) đang trong tình trạng hết sức căng thẳng...

“Ừm.....”

Giang Tiều có chút bất mãn, hừ một tiếng, tên này rốt cuộc muốn bo bo tới khi nào? Dứt khoát choàng hai tay lên cổ Y Ân, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, da thịt kề cận nhau chặt chẽ, vô ý chạm phải thù du trước ngực Y Ân.

Hậu quả là gì? Môi hôn như vũ bão liên tiếp vào trán mắt, miệng, cổ... Giang Tiều

Tuy động tác có chút thô lỗ, nhưng làm Giang Tiều thỏa mãn vô cùng. Vì so với nhẹ nhàng, y thích mãnh liệt một chút, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể tác động vào nội tâm khô cứng của y. Không phải y không muốn tỏ ra rụt rè, thận trọng, nhưng đã nhẫn nhin hơn hai mươi năm rồi, thật sự quá lâu! Nên vì vậy, y cực kỳ nhiệt tình đáp lại Y Ân, đêm nay nhất định phải kết thúc cuộc đời xử nam hai mươi mấy năm còn nguyên tem, bắt đầu cuộc sống phu phu ngọt ngào, đầm ấm.

Tiền hí xong rồi, tiếp theo thì làm gì?

Trong lúc Giang Tiều đang tận hưởng “hạnh phúc” không dễ gì có được thì đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dữ dội.

Hai người liếc nhìn nhau, đang muốn làm ngơ cái người phá đám kia thì nghe tiếng của Sâm song song với tiếng gõ cửa: “Giang Tiều, mở cửa.”

“.....”

Đã hơn nửa đêm rồi, đi ngủ đi chứ, chạy tới đây làm cái gì?

“Mở cửa ra, ta đói bụng, đừng có quên người đã hứa gì với ta!”

Giọng Sâm rất lớn, Giang Tiều dám cá, mấy nhà xung quanh đều nghe rõ. Đề phòng hấn nói bậy bạ gì đó, Giang Tiều đành phải đề lửa tình hừng hực xuống, lờ đi khuôn mặt đen như đất nồi của Y Ân, vội vã chạy đi mở cửa.

Theo hiểu biết của Giang Tiều thì Sâm cái gì cũng bất cần, không có khả năng nói ra giao dịch giữa hai người. Nhưng nếu tộc nhân mà biết chuyện y “dẫn sói vào nhà”, thì sẽ gây ra hậu quả không thể lường trước được... tục ngữ có câu, thỉnh thần thì dễ mà tiễn thần mới khó, bây giờ cho dù y có hối hận vì đã chọn phải tên tham ăn này, thì đã không còn kịp nữa.

Cửa vừa mở, Giang Tiều thấy gương mặt Sâm không còn chút kiên nhẫn nào, đằng sau còn có Lôi, mà cái mặt kia, chẳng phải là đang hả hê sao? Hấn căn bản là đến xem kịch vui, ai bảo Y Ân đuổi hấn đi, còn phải ở cùng với tên khốn kiếp nào đó.

“Ta đói bụng.”

Sâm không hề khách khí, đi thẳng vào nhà, nhìn Giang Tiều chằm chằm, mặc kệ y phản ứng như thế nào, cứ lặp đi lặp lại một câu như vậy.

“...”

Giang Tiều im lặng, bữa cơm lúc này, chẳng phải người ăn nhiều nhất sao? Chỉ mới mấy tiếng thôi mà, tại sao lại đói bụng nhanh như vậy? Thật là làm cho người ta phải suy nghĩ, dạ dày hấn rốt cuộc cấu tạo từ cái gì vậy?

“Ta muốn ăn thịt kho tàu.”

Tên nào đó, hoàn toàn không ý thức được mình đang quấy rầy người khác, còn mặt dày gọi món...

“Vậy tiện thể, nấu cho ta một ít nha.”

Lôi cười ha ha nói, xong tự động đi đến bên cạnh lò lửa, thuận thực nấu nước chuẩn bị pha trà.

Nếu như không nhìn tướng mạo mà nói, người ta sẽ thật sự sẽ nghĩ hai tên này rõ ràng có thói quen ăn khuya.....

Giang Tiều bất đắc dĩ, y có dự cảm không lành, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, để hai tên tham ăn ở chung với nhau, nói không chừng sau này còn xuất hiện nhiều chuyện còn khoa trương hơn đêm nay.

“Không được làm.”

Y Ân mặt lạnh đi ra, vẻ mặt hung ác nhìn hai người kia, hàn khí quanh người bốc lên đáng sợ. Cho dù có là ai đi nữa, bị phá bình giữa chừng, cũng sẽ khó chịu.

“Người hứa rồi mà!”

Sâm không thèm để ý đến Y Ân, chỉ nhìn Giang Tiều rồi lặp lại câu nói đó.

“Vậy ta đi nấu...”

Giang Tiều khấn cầu nhìn Y Ân, ra hiệu, hấn không nên gây xung đột với Sâm, sau đó xoay người đi đến phòng bếp.

Từ khi trông thấy toàn bộ quá trình Sâm làm thịt “sói”, Giang Tiều bắt đầu rung sợ bạo lực biến thái của hắn. Tuy trong lòng Giang Tiều, Y Ân luôn là người mạnh nhất, nhưng một khi hai người này đã muốn đánh nhau, ai thắng ai thua thực sự không chắc được. Nói gì thì nói, y cũng đã hứa rồi...

“Ai da~ hình như chúng ta tới không đúng lúc nha~!”

Lôi nhìn Y Ân đen mặt, rõ ràng là dục cầu bất mãn a! Trong lòng thầm cười trộm, cực cao hứng khi phá hư chuyện của hai người, ngoài miệng còn muốn trêu chọc thêm vài ba câu.

“...”

Sâm ngồi cạnh bàn, chẳng muốn để ý y, tên này thật đúng là thiện biến (mau thay đổi). Lúc vừa mới bước vào nhà Lôi, sắc mặt của y đã không tốt. Ban đêm, trong phòng chỉ có một cái giường lớn, nhưng Lôi cũng giành lấy, làm hắn phải tìm đại một nơi nào đó để ngủ... Như thế nào, dùng một cái chuyển mặt, còn cái gì mà “chúng ta”?? Bọn hắn thân thiết đến như vậy sao?

“.....”

Cho dù trong lòng nổi bão, Y Ân vẫn ngồi yên không nhúc nhích, hắn rất muốn ném hai tên gia hỏa mặt dày này ra ngoài, nhưng cái ánh mắt khẩn cầu kia của Giang Tiều lại ngăn trở hắn. Mà nói mới nhớ, hình như từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ cự tuyệt thỉnh cầu của Giang Tiều, dù đó có là lúc hai người ở riêng với nhau đi nữa.

Thấy không có người trả lời, Lôi sờ sờ mũi, hậm hực đi vào phòng bếp.

“Tiều, ta muốn...”

Lôi từ phía sau đi tới, nhìn thấy rõ ràng, phía sau cổ Giang Tiều có dấu hôn ngân, trong đầu lập tức trống rỗng.

Cho dù ban ngày, hai người này chính thức tuyên cáo mối quan hệ của bọn họ với mọi người, nhưng trong lòng của hắn luôn ôm ấp một tia hy vọng... Nhưng bây giờ nhìn dấu hôn loang lổ phía sau kia, dù có muốn trốn tránh cũng không thể.

Người luôn một mực quan tâm mình, đối tốt với mình, lại chân chân chính chính thuộc về người khác...

Tất cả giống như đang âm âm nổ tung trong đầu Lôi, hắn thích một người, từ khi bắt đầu đã theo đuổi không được, bây giờ thì vĩnh viễn mất đi người ta...

“Chờ một chút... Người làm sao vậy?”

Giang Tiều nghỉ tay một chút, quay đầu nhìn sang thì kinh ngạc phát hiện vẻ mặt của người đứng chắn ở cửa ra vào kia cực kì tối tăm phiền muộn, bốn phía như bao phủ mây đen.

“Ta nói là, người không cần làm phiền của ta.”

Lôi vút một câu như vậy rồi mơ mơ màng màng ra khỏi bếp, đi thẳng ra cửa.

“Người thích nhất là thịt kho tàu mà, thật sự không muốn ăn sao?”

Giang Tiều không yên lòng chút nào, đuổi theo, nhìn bộ dạng Lôi giống như gặp phải đả kích gì lớn lắm...

Nhưng trả lời hắn chỉ là tiếng đóng cửa nối tiếp nhau.

Trong sảnh, Sâm hí hóp mắt nhìn chằm chằm vào cái cửa vừa đóng, hắn phát hiện mình có một chút hứng thú với cái tên gia hỏa “thiện biến” này, có thể nói là có chút hiếu kỳ.

Nhớ lại màn tranh thịt kho tàu kịch liệt với Lôi ban nãy, hình như y cũng có nhiều điểm thú vị. Nhưng mà, tại sao vừa nãy còn hào hứng bừng bừng xem kịch vui, vừa vào phòng bếp một lát rồi lại giống như có chuyện gì ghê gớm đả kích vậy. Thậm chí còn chấp nhận buông tha cho món thịt khoái khẩu...

Mặc dù chỉ có chút hiếu kỳ, nhưng Sâm không hề nhận ra, từ lúc sinh ra đến giờ, hắn chỉ có hứng thú với đồ ăn ngon, chưa bao giờ nảy sinh tâm tư với người khác bao giờ... thế mà hôm nay...

52. Chương 52: Quả Nhiên Là Dã Thú

“Người thử áo choàng này xem có vừa hay không.”

Giang Tiều đưa ra một kiện áo choàng màu đỏ, kiểu dáng đơn giản, không có màu sắc hay hoa văn cầu kì, chỉ đơn giản dùng da thú màu đỏ để may.

Y Ân không nhiều lời, trực tiếp mặc lên người, hình dáng vô luận là lớn nhỏ hay dài ngắn, đều vừa vặn vô cùng.

“Tiều! Ta nói người, Y Ân cứ như vậy mà đi ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu giống cái ghen chết người.”

Cát Nhĩ ở một bên xem náo nhiệt, híp mắt trêu ghẹo, bất quá nó là sự thật... Khí chất của Y Ân bình thường lãnh khốc đến chừng nào, mặc áo choàng này vào lập tức phai nhạt đi vài phần, bản thân hắn lớn lên cũng không tồi, bây giờ lại càng thu hút hơn. Hơn nữa, đuôi lông mày còn lộ ra một chút thoải mái, rạng rỡ, so bình thường càng dễ nhìn thập phần.

“He... he... he...”

Giang Tiều ngây ngô cười nhìn Y Ân, hắn cố tình chọn chất liệu màu đỏ, kiện áo của chính hắn cũng màu đỏ, chỉ dành duy nhất cho ngày cử hành nghi thức. Tới thế giới này đã lâu, nhưng hắn vẫn không thể thay đổi một số quan niệm, ví dụ như lúc kết hôn thì phải có màu đỏ mới vui. Bộ dạng hiện tại của Y Ân thật giống như chú rể thời cổ đại.

Về phần mình, Giang Tiều rất biết thân biết phận. Cho dù có được xuyên thẳng làm thái tử mặc long bào thì cũng sẽ chẳng ra dáng thái tử. Kiểu áo choàng của hắn giống hệt Y Ân, nhưng đặt trên người hắn lại chỉ có thể tạm xem là thuận mắt một chút thôi.

“Nhanh chân lên, tộc nhân đang chờ kia!”

Kết ở một bên nhìn, mỉm cười thúc giục, nhìn hai người đứng chung với nhau hài hòa một cách kỳ lạ.

Từ sáng sớm, Kết đã bị Cát Nhĩ kéo qua đây, nói là sợ Giang Tiều khẩn trương gì đó, kỳ thật là đến ăn chực thì đúng hơn.

Lúc ra đến cửa, Giang Tiều xém nữa là đụng vào thành cửa. Nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ ở trước mặt mọi người cử hành “hôn lễ”, lòng hắn rộn ràng nháy nhót không ngừng, không tự chủ được mà khẩn trương. Đương nhiên cảm giác mong chờ vẫn nhiều hơn.....

Dọc đường, để giảm bớt sự khẩn trương của Giang Tiều, Cát Nhĩ cố ý hỏi... “Đúng rồi, hai người các người chọn loại nghi thức nào?”

“Loại nào là sao?”

Giang Tiều ngạc nhiên giật giật tay áo, nghi hoặc nhìn về phía Cát Nhĩ, chẳng lẽ kết hôn còn chia ra làm nhiều loại sao?

“Sao người còn chưa nói cho hắn biết?”

Cát Nhĩ có chút kinh ngạc nhìn về phía Y Ân – người vẫn cứ bình tĩnh như thường, chẳng lẽ chuyện trọng đại như vậy lại không thêm thương lượng với Giang Tiều sao?

“Đương nhiên là huyết khế.”

Y Ân ngược lại trả lời như đương nhiên, trong đầu của hắn căn bản không có loại thứ hai.

“Huyết khế..... Ý người nói là, cái loại cùng sinh cùng chết một chỗ ư?”

Giang Tiều có chút không hiểu lắm nhìn về phía Y Ân, về chuyện huyết khế, hắn đã nghe Kiều nói qua một chút. Chỉ là không ngờ Y Ân lại chọn nó...

“Sao hử, người không muốn ư?”

Y Ân không trả lời, nhưng quay sang hỏi ngược lại. Trong giọng nói lộ ra cường thế hiếm thấy.

“Không, không phải..... Đương nhiên là ta nguyện ý.”

Giang Tiều vội vàng nói, chẳng những không mất hứng, mà trong lòng còn cuồn hỉ (vui mừng đến phát điên) vạn phần, kỳ thật hắn còn chưa bao giờ dám nghĩ tới. Sẽ có một ngày Y Ân đáp lại tình cảm của mình rõ ràng đến mức này. Hắn vẫn luôn cho rằng chỉ có một mình đơn phương như thế...

“...”

Cát Nhĩ nhìn hai người kia cứ yên lặng tác động qua lại lẫn nhau, thật đúng là nỗi nào úp vung đó, hắn xem như không cần phải bận tâm nữa.

“Lôi không chịu đi sao?”

Như đang nghĩ đến chuyện gì, Giang Tiều quay đầu nhìn Sâm lười biếng ở phía sau, tên này chỉ cần ăn no bụng, còn mấy chuyện còn lại chẳng thêm quan tâm chút nào.

Nhắc đến Lôi, y đã trốn trong nhà hai ngày nay, nói như thế nào cũng không chịu ra, ngay cả cơm Giang Tiều làm cũng phải nhờ Sâm mang về hộ, thậm chí ngày cử hành nghi thức bầu bạn, y cũng không tham gia. Mặc dù đã biết như vậy nhưng Giang Tiều nhịn không được hỏi lại lần nữa. Dù sao, hắn đã sớm xem Lôi là bạn tốt.

“Ừm...”

Sâm miễn cưỡng đáp lời, nghĩ đến tên gia hỏa sống dở chết dở trốn chui trốn nhủi trong nhà, trong mắt liền sáng lên một chút thần thái. Buổi sáng, lúc ra tới cửa, tên kia vẫn còn đang ngủ! Phải nói, là giả bộ đang ngủ, rõ ràng hắn cũng rất muốn đến.

“Chỉ mong hắn sớm thông suốt mọi chuyện.”

Giang Tiều thở dài, hắn chỉ nghĩ nguyên nhân là do Lôi bỏ lỡ vị trí tộc trưởng nên mới chán chường như vậy, hắn đâu biết rằng bên trong không chỉ có một nguyên nhân như thế. Đương nhiên, cho dù thế nào, hắn cũng không dám nghĩ là do mình. Được một người như Y Ân thích đã là phép màu với Giang Tiều, hắn cũng đâu phải hoa thơm cỏ lạ, làm sao lại được nhiều người ưa thích đến như vậy.

“Các người xác định muốn kết huyết khế? Một khi đã kết thì không thể đổi ý.”

Giản Tế Tự nghiêm túc dị thường nhìn hai người, thận trọng dò hỏi. Một khi đã kết huyết khế, sẽ không thể giải trừ, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.

“Xác định!”

Giang Tiều và Y Ân liếc nhìn nhau, cùng thấy được sự kiên định trong mắt đối phương.

“Là huyết khế!!!”

“Xem ra, Y Ân thật sự thích hắn ta!!”

Những tộc nhân vây xem đều bị dọa cho khiếp sợ. Hai người họ chọn “Huyết khế” – đồng sinh đồng tử, còn gì có thể có sức thuyết phục hơn không?

Bất quá, sau khi trải qua nghi thức này, những tộc nhân vốn bài xích người ngoại tộc như Giang Tiều, cuối cùng cũng hoàn toàn tiếp nhận hắn.

Kỳ thật, rất ít tộc nhân chọn loại nghi thức bầu bạn này, bởi một khi đã kết huyết khế, bầu bạn sẽ trở thành nhược điểm lớn nhất của người kia. Nếu để cho địch thủ biết được thì sẽ là nhất tổn câu thương. Cho nên khi muốn kết huyết khế, người ta thường bí mật tìm Giản Tế Tự để tiến hành, chứ không có trống trỗng thông báo ở trước mặt đông đảo quần chúng như thế này, trừ phi họ phi thường tin tưởng vào khả năng của bản thân, đủ mạnh mẽ để có thể bảo vệ cho nửa kia của mình.

Nhưng đây chỉ là một trong những lí do của Y Ân mà thôi, quan trọng nhất chính là để mọi người hoàn toàn tiếp nhận Giang Tiều. Còn để cho những giống cái chuyên đi ghen ghét Giang Tiều ngừng ảo tưởng nữa...

Giản Tế Tự không hỏi lại nữa, chỉ là gật đầu, rồi nhìn trừng trừng vào mọi người phía dưới, lấy ra một cái chén bằng Tử Tinh nhỏ bằng bàn tay cực kỳ tinh xảo, bên trên khắc một con báo trông rất sống động, dưới ánh mặt trời phản xạ ánh Thắt Thái Lưu Ly.

Quan sát cẩn thận, trên chén còn có một cái đồ án nhỏ bằng ngón cái, do vô số hình tròn và hình thoi chồng chéo lên nhau tạo thành.

Giang Tiều có chút kinh ngạc, với trình độ công nghệ ở thế giới thú nhân mà nói, căn bản không thể nào chế ra một đồ vật tinh mỹ đến như vậy, hẳn thật tò mò không biết cái chén này từ nơi nào đến.

Giản Tế Tự tiếp tục đổ một ít nước vào trong chén, sau đó đưa đến trước mặt hai người.

Không biết Y Ân làm như thế nào, ngón tay bật ra, một giọt máu rơi vào chén.

Còn Giang Tiều lấy dao long cốt mang tùy thân, rạch một đường ở đầu ngón tay, cũng cho một giọt máu vào trong chén.

Hai giọt máu rơi vào trong nước, chúng không nhanh chóng tan ra, mà ngược lại, chậm rãi tới gần nhau, hòa lẫn với nhau thành một.

Từ trước tới nay Giang Tiều luôn cảm thấy hiện tượng này không có tính khoa học, hướng chỉ là nói đến chuyện, có phát hiện được chỗ nào thần kỳ hay không.

Nhưng sau một khắc, hẳn bỗng ngây dại.

Trong chén tử tinh, khối máu hòa lẫn vào nhau không ngừng xoay tròn, không ngừng biến lớn, càng lúc càng nhanh, cuối cùng hướng đến đồ án bên trên, trong nháy mắt, bị hút vào trong. Ngay sau đó, chú ngữ của Giản Tế Tự vang lên.

Với một thân trần đầy kinh nghiệm, kinh qua vô số chuyện kỳ quái thì bây giờ Giang Tiều không còn sock đến mức phải la lên như trước. Thử hỏi còn chuyện gì quái dị hơn chuyện động vật biến thành người qua lại ở trước mặt mình đâu chứ?!!

Chú ngữ hơi dài một chút, niệm đến hơn ba phút. Ánh sáng trong chén cứ lấp la lấp lánh, trông đẹp mắt vô cùng.

53. Chương 53: Ma Xui Quỷ Khiến

Buổi sáng hôm sau, khi Giang Tiều tỉnh lại, mắt còn chưa mở, trong đầu đã tự động nhớ lại chuyện “hoang đường” tối qua. Hắn có chút mờ mịt, dù có phải “nhịn” hơn hai mươi mấy năm, cũng không nên biến thành bộ dạng đói khát đến như vậy chứ! Chỉ cần nghĩ tới những lời đã nói, thực hận không thể chui đầu xuống hố, không bao giờ chui lên nữa...

Khẽ cử động một chút, hắn phát hiện thân thể được một cánh tay rắn chắc ôm ngang, chỉ như vậy, Giang Tiều đã có thể cảm nhận được người nằm phía sau cường đại cỡ nào... nghĩ đến người nọ đã lật đi lật lại, giày vò mình như thế nào, mặt hắn bắt đầu đỏ lên. Hắn không ngờ, Y Ân trông lúc nào lạnh lạnh nhạt nhạt trầm ổn bình tĩnh thế mà lại cũng có những lúc “nhiệt tình” đến như vậy. (hết H =)))))

Nhẹ nhàng gỡ cánh tay Y Ân ra, Giang Tiều lén lút bước xuống giường như đi ăn trộm. Thế nhưng chân vừa chạm đất thì “bịch” một cái đã ngã quỵ, cộng thêm cơn đau nhói từ chỗ đó, hắn đau đến nhe răng nhếch miệng. Giữ tư thế tiếp đất bằng mông như thế trong vài phút đồng hồ, đang định nhịn đau đứng lên thì đột nhiên cả người bay lên không, sau đó trở lại giường.

Giang Tiều vừa nghiêng đầu liền bắt gặp cặp mắt thâm thúy của Y Ân, bên trong rõ ràng đang thể hiện ta đây vô cùng thoải mái, như một con dã thú đã được cho ăn đầy đủ. Kinh qua cảm giác bị dày vò như vậy, tất cả mọi giác quan của Giang Tiều đều vọt dậy, bây giờ thì dường như mỗi cái xương đều kêu lên rằng rắc, như một cỗ máy cũ kỹ cần tra thêm dầu, thậm chí đến cả mấy đốt ngón tay cũng không còn linh hoạt. Hắn không khỏi oán thán, này thật sự là dã thú a!

Chỉ là, khi được nhìn thấy thần sắc vui vẻ hiếm có của Y Ân, trong lòng của hắn có một chút đặc ý, cùng với một chút ngọt ngào, dù sao Y Ân như vậy cũng là nhờ Giang Tiều hắn, mà cũng chỉ có một mình hắn mới có thể thấy Y Ân như vậy.

“Để ta, ta đi nấu cơm.”

Giang Tiều bị nhìn có chút xấu hổ, mặt đỏ lên, lúng ta lúng túng nói. Ngay lúc hắn định nhin đau, cố dựng cái thân thể đang không thoải mái này xuống giường thì lại bị ngăn trở lại, “đồ ngốc, để ta đi.”

” Ah.....”

Giang Tiều có chút thụ sủng nhược kinh, thật sự thành thành thật thật nằm trên giường, không dám nhúc nhích. Kì thực, hắn biết là đây phản ứng bình thường đối với người đang ở trong tình trạng sau khi phải tiếp nhận cái thứ kia. Tựa như lúc hắn vô tình xem qua tiểu thuyết tam lưu BL, tiểu thụ luôn được sủng và luôn cần được hảo hảo chiều cổ. Chỉ là, những người kia... đều xinh đẹp hoặc nhu nhược, một chút cũng không giống với tình huống của hắn. Với hắn mà nói, được cẩn thận che chở gì gì đó cho tới bây giờ luôn là một mơ mộng xa vời.

Cười ngây ngô một hồi, hắn mới phát hiện, thân thể không hề có cảm giác dính dính không thoải mái, lúc bước xuống giường cũng không phát sinh sự kiện xấu hổ chất-lông-trần-ra kia, điều này nói lên – thân thể hắn đã được thanh tẩy sạch sẽ rồi.

Có người yêu tốt như vậy, làm Giang Tiều rất không tiền đồ mà sụt sịt mấy cái, muốn khóc lên. Lúc này thật sự quá hạnh phúc, hạnh phúc đến sắp không chịu nổi, hóa thành nước mắt tuôn trào luôn rồi.

Hít hít cái mũi, hắn phát hiện trong không khí có một mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra làm hắn có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Y Ân không nướng thịt sao? Hắn nhớ là Y Ân chỉ biết nướng thịt thôi mà.

Lát sau, Y Ân bưng chén đến, thứ bên trong là “cháo” sao ?

Nhìn chén cháo màu đen, Giang Tiều bất ngờ thêm lần nữa, vì từ lâu hắn luôn muốn tìm được một loài thực vật có thể thay gạo để nấu cháo, tiếc là vẫn chưa có kết quả. Nhưng bây giờ xem ra, thứ này xác thực là có tồn tại .

“Cái này, tại sao trước kia ta không thấy qua?”

Giang Tiều chỉ vào chén cháo, phòng bếp vẫn là địa bàn của hắn, bởi vậy bên trong có cái gì hắn đều nhất thanh nhị sở, căn bản là không hề có loại thực vật có thể làm ra loại cháo này.

“Buổi sáng, Kết đưa tới.”

Sáng sớm, Kết đã đưa một rổ hắc quả tới, chỉ là Giang Tiều ngủ say quá, không nghe thấy. Đương nhiên, sở dĩ hắn mệt mỏi như vậy, cũng bởi vì phải “cày bừa” hết sức vất vả mà.

Giang Tiều nếm một ngụm, trông vậy mà lại chua chua ngọt ngọt, nuốt xuống lại thấy mềm mềm dính dính, ẩm áp rất thích hợp cho dạ dày, làm người ta cứ muốn ăn thêm nữa.

Khó lắm mới có dịp được uống cháo, hắn liên tục uống ba chén mà vẫn chưa thỏa mãn, nhưng bụng đã căng.

“Ta không biết là ngươi có thể làm được món khác ngoài thịt nướng nha.”

Cũng do quá thoải mái, Giang Tiều không cẩn thận đi nói luôn lời trong lòng mình ra, may là Y Ân không mất hứng.

“ Cái này, giống đực nào cũng sẽ làm.....”

Lúc Y Ân nói ra lời này còn rất thâm ý liếc nhìn Giang Tiều một cái, nhìn những dấu vết xanh xanh tím tím trên người y... tâm tình hắn sung sướng hẳn.

“ ... ”

Lúc đầu Giang Tiều còn chưa rõ, đang muốn hỏi lại thì nhìn theo ánh mắt của Y Ân, một ý niệm với tốc độ ánh sáng nhảy ra trong đầu... chẳng lẽ đây là “bữa ăn dinh dưỡng” sau khi làm chuyện đó sao? Hèn gì, y nói mỗi giống đực đều làm cả.....

Giang Tiều quỳnh lên, có chút không suy nghĩ mà nói... “Thì, sau này em cũng sẽ nấu cho anh ăn...”

Lời vừa ra khỏi miệng hắn liền hối hận, nhìn Y Ân nhướn lông mày, hắn chỉ có thể giả ngu cho qua. Áp đảo ông thần Y Ân này căn bản là không có khả năng, hơn nữa hắn cũng không có cái suy nghĩ kia!

Giữa trưa, Giang Tiều nhìn nụ cười đậm đàng của Cát Nhĩ, mà tay chân không biết phải làm như thế nào, hôm qua hắn và Y Ân làm gì, chắc chắn trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ. Mặc dù chuyện này căn bản chỉ là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện bình thường), nhưng ai bảo hắn da mặt mỏng làm chi.

“Này, bình trà trên bàn đâu?”

Giang Tiều lập tức quỳnh quáng cả lên, lúc này Cát Nhĩ mới hảo tâm buông tha cho y. Chỉ là lúc nhìn lên bàn, hắn mới phát hiện bình trà thật sự không thấy đâu.

“Hôm qua Sâm đã lấy đi rồi.”

Nói đến đây, Giang Tiều có chút đau trứng, tính toán đồng nguyên liệu còn lại không biết có đủ làm thêm một bình nữa không.

“Người nói, Sâm với Lôi... uống hết trà bên trong rồi... ?!”

Nụ cười của Cát Nhĩ trì trệ trên môi, khóe miệng co rút, thần sắc cổ quái.

“Sâm có uống hay không thì ta không biết, nhưng Lôi nhất định sẽ uống, hắn thích cái này nhất mà.”

Giang Tiều nhìn Cát Nhĩ có cái gì đó không đúng, cực kỳ nghi ngờ, thế nhưng vẫn thành thật nói ra suy đoán của hắn.

Nhưng cũng thật là kỳ quái, bây giờ đã giữa trưa, hai ông vua dạ dày cỡ lớn kia sao còn chưa tới ăn cơm? Cho dù Lôi không đến thì tên Sâm siêu cấp tham ăn kia không thể vắng mặt nha!

Hai người đang trò chuyện, thì Sâm leo cửa sổ nhảy vào, không biết có phải lâu ngày ngốc ngốc đi theo Lôi hay không mà đã bắt đầu bắt chước y không đi cửa chính nữa

54. Chương 54: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa (thượng)

Ngày vẫn tiếp tục trôi qua, trừ việc cứ bị Y Ân lôi đi làm mấy chuyện “ân ân a a” thì Giang Tiều cảm thấy sinh hoạt bây giờ vẫn bình thường như trước. Mấy lúc rảnh rỗi, hắn lại làm thêm ít quần áo, ít vật phẩm trang bị cùng đồ dự phòng. Dù sao cũng sắp sang xuân rồi, chỉ nội việc làm nông đã chiếm gần hết thời gian của hắn.

Khoản vay nợ Ngải Phật Sâm vẫn chưa trả xong. Dù Giang Tiều sống chung với Y Ân, nhưng hắn vẫn không có ý định dùng tài sản của Y Ân. Không phải do hắn sĩ diện, mà chỉ là đàn ông thì phải có tự tôn.

Hắn nhắm tính, từ lúc mở cửa tiệm đến nay tích cóp vừa đúng mười viên Tử Tinh, cứ theo đà này rất nhanh sẽ trả hết nợ.

Lôi lười biếng nằm bẹp trên ghế nằm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đã qua nhiều ngày từ khi hắn và Sâm phát sinh chuyện “ngoài ý muốn”, không biết đến khi nào thì hắn mới khôi phục lại bình thường. Cứ mỗi lần nhớ lại chuyện xảy ra, hắn lại hận không thể đập cho cái tên chết tiệt kia như tử. Tại sao hắn lại yếu đến như vậy, đánh không lại người ta. Không thể trêu, cũng không thể trốn thoát...

Do đó, hắn trốn luôn trong nhà Giang Tiều.

Ngẫm lại thì trong chuyện này, Giang Tiều cũng có một phần trách nhiệm, cho nên hắn cũng nhân nhượng cho hành động này của Lôi.

“Người đang làm gì thế? Có gì vui sao?”

Lôi nhìn Giang Tiều xếp bằng trên ghế, cứ lần lượt lấy tinh thạch trong bình ra, vuốt vuốt vài cái rồi lại lấy một cái khác ra vuốt vuốt, rồi cứ như vậy... Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của hắn, ai không biết còn tưởng bên trong bình có biết bao nhiêu là tiền!

“Người không hiểu đâu...”

Giang Tiều vẫn cứ nhìn chăm chăm vào đồng tử tinh kia.. như thể nhìn nhiều hơn một chút chúng sẽ tự nhiên rơi ra thêm... Người ta không phải có câu là tiền không phải là tất cả, nhưng không có tiền thì vất vả đó sao.

“Nếu hiểu xong là giống như người bây giờ thì ta không cần.”

Lôi bĩu môi, tỏ vẻ không quan tâm nhưng trong lòng lại thầm cảm thấy bộ dáng ngồi đếm tiền này của Giang Tiều cũng thật đáng yêu. Đương nhiên, loại ý nghĩ này tuyệt đối không thể nói cho hắn biết được.

“Lúc trước chẳng phải đã nói một ngày 50 hồng tinh sao? Mau đưa ra đây!”

Giang Tiều bị cái ánh mắt khinh bỉ kia kích thích, dứt khoát nhắc lại lời Cát Nhĩ nói lúc trước. Ngày trước có thể bỏ qua, xem như là trả công phụ việc trong tiệm cho Lôi, nhưng bây giờ chẳng phải chân chính là “ăn chùa” sao.

“Be be be be...”

Dê nhỏ đứng một bên nghe mà kêu lên, ánh mắt như đang hả hê vui sướng. Nhắc tới cũng kỳ quái, từ lúc nó sinh ra đã rất có linh tính, ngoại trừ không thể nói chuyện thì không có điểm nào khác với thú nhân.

Đáng lẽ nó phải ở lều bên ngoài, nhưng mấy ngày nay trời đặc biệt lạnh. Giang Tiều lo nó chịu không nổi nên mới mang nó vào nhà.

“Nhìn đi, cả nhóc Dê Dê cũng đồng ý với ta.”

Giang Tiều đắc ý cười nói. Từ khi y phát hiện nhóc dê nhỏ này rất có linh tính, lại càng sủng nó lên trời! Đại khái cũng là do hắn tự mình đỡ đỡ cho nên mới thương nó nhiều đến như vậy.

“Hừ...”

Bị một con súc sinh khinh bỉ như vậy, Lôi hung dữ trừng mắt nhìn. Nó còn được Giang Tiều vuốt ve đầu. Ô ô đái ngộ như vậy, hắn cũng muốn. Còn chuyện Giang Tiều mới nói lúc này xem như chưa có gì đi.

“Người không thể cứ trốn tránh thế này mãi..”

Giang Tiều thở dài, cái thái độ né tránh này hắn đã quen lắm rồi.

“Hừ hừ... Sớm muộn gì ta cũng sẽ về...” Hiện tại không thể nghĩ ra cách gì, chỉ có thể trốn tránh như vậy!

Lôi lại nằm sấp lại lên ghế, trong mắt tỏa ra ánh lửa. Bất quá, ở cửa vào đang mơ hồ xuất hiện một bóng người nào đó

“Ta đi làm cơm.”

Nhìn thấy Sâm, Giang Tiều lập tức tuân mệnh đi làm cơm một chút,... haiz chỉ tới bữa ăn mới thấy mặt tên này là thế nào.

“Be be be be...”

Dê nhỏ gần đây rất thích dính người, gần như chỉ hận không thể bám luôn trên lưng Giang Tiều, theo hắn ở mọi lúc mọi nơi. Thấy Giang Tiều đi vào phòng bếp, nó cũng nhắc chân đi theo.

“Dê Dê à, ở lại sảnh đi, không là chút nữa Y Ân giận, cả ta cũng không giúp được người.”

Giang Tiều ngăn nó lại, kéo lại bị Y Ân ném ra khỏi nhà, có muốn ngăn cũng ngăn không được.

“Be be...”

Giang Tiều chăm chú nghe, tiếng kêu này có chút sa sút.

Đợi Giang Tiều vào bếp hẳn, Lôi đang lười biếng nằm trên ghế bồng nhiên ngồi dậy, trên mặt lộ ra nét cười gian xảo.

Hắn lấy một cái Tử Tinh trong bình ra, rồi hạ giọng nói với dê con... “Không được phép hé miệng kêu, có hiểu hay không?”

“...”

Nhìn cặp mắt nguy hiểm của Lôi, Dê Dê không thể không khuất phục, nó hiểu rõ, Lôi sợ dĩ buông tha nó, hoàn toàn là vì Giang Tiều. Hiện tại “chỗ dựa” đã mất, nó đành phải thức thời mà ngoan ngoãn nghe lời.

Lôi xấu xa cười ha ha hai tiếng, rồi ném Tử Tinh vào miệng Dê Dê, còn ra hiệu nó nuốt xuống.

Lúc này, Y Ân không có ở trong phòng, nhưng mà cho dù có thấy chắc cũng sẽ không ngăn cản. Còn vị khán giả còn lại – Sâm thì đang vô cùng hứng thú nhìn Lôi, cảm thấy hắn càng ngày càng gây thơ, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra dung túng vô hạn. Tên nhóc này dạo gần đây cứ trốn mình, tốt nhất là không nên làm ra bất kì chuyện gì chọc giận hắn...

Chỉ có Dê Dê đáng thương rưng rưng nuốt Tử Tinh xuống. Nó chỉ thích ăn cỏ thôi, đồ vật này vừa cứng vừa thô, không thích a

~“Cho người chọc ta... Xem người còn dám nữa hay không...”

Lôi nói xong, lại ném viên thứ hai vào, tâm tình tốt hơn rất nhiều. Chỉ là đối với Dê Dê mà nói, mấy cái lời nói đó ám chỉ ai làm sao nó hiểu được. Lôi cứ tưởng tượng người mình đang khi dễ là tên xấu xa nào đó thì tâm tình tốt lên hẳn.

Đến khi Giang Tiều ra khỏi bếp, vừa vặn thấy Lôi tống viên Tử Tinh thứ mười vào miệng Dê Dê.

“Lôi!!!”

Tiếng gầm giận dữ vang lên, Dê Dê hoảng sợ, cuối cùng nuốt luôn viên Tử Tinh vào bụng.

Giang Tiều lo lắng hai ba bước đã chạy tới, sờ sờ phần bụng có chút thô ráp của Dê Dê, hy vọng nó sẽ không xảy ra chuyện gì. Rồi nhìn lại cái bình rỗng tuếch trên bàn mà khóc không ra nước mắt, là tiền hắn đổ mồ hôi sôi nước mắt mới có đó.

“Người, người, đồ xấu xa!”

Giang Tiều run run chỉ tay vào tên đầu sỏ – Lôi, muốn mắng hắn, chửi hắn nhưng nhất thời không tìm được từ nào phù hợp, nhẩn nhẩn cả buổi mới nghẹn ra một câu như vậy. Nhưng thật sự là muốn nổi điên! Một mặt là lo lắng cho Dê Dê, mặt khác đương nhiên là xót cho tiền của hắn rồi.

“... Không phải chỉ là một con thú nhỏ thôi sao!”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Giang Tiều, Lôi đột nhiên ý thức được việc làm của mình. Nhưng theo quan niệm chiến là phải “một mất một còn”, hắn tuyệt đối sẽ không để người ta chế giễu mình.

“Người cút về nhà tỉnh táo lại đi, hôm nay ta không cho người ăn cơm.”

Nhìn Lôi một bộ thà chết cũng không hối cải, Giang Tiều chán chường. Tuy thế y vẫn minh bạch một điều – thú nhân bọn họ từ nhỏ đến lớn đã sẵn không biết bao nhiêu là dã thú, quan niệm về dã thú vốn chỉ dùng để ăn. Đây là sản phẩm để sinh tồn hoàn toàn khác với chuyện tùy đùa bốn thậm chí hành hạ đến chết.

Lôi muốn nói gì đó, nhưng hiện tại Giang Tiều đang nổi nóng, có nói gì cũng vô dụng, chỉ khiến cho y càng thêm tức giận.

Trong nội tâm Lôi có chút ủy khuất, tại sao Giang Tiều lại vì một con dã thú mà đối xử với hắn như vậy ...

Chút ủy khuất, chút hờn dỗi, Lôi dứt khoát đi thẳng ra cửa trước mặt hai người.

“Mặc kệ hắn, ăn cơm đi.”

Đặt thức ăn lên bàn, Giang Tiều vẫn đang tức giận, lỡ Dê Dê mà có chuyện gì...

Gặp tình huống này, Y Ân yên tĩnh ngồi ăn cơm, một câu cũng không nhiều lời, dù sao nói cái gì vào lúc này Giang Tiều cũng không nghe lọt lỗ tai. Dù gì thì, tên Lôi kia, Giang Tiều đã nhượng bộ đến như vậy.....

Ba người, ba tâm tư, ăn không hết bốn phần, Sâm bỗng nhiên buông bát nói: “Bọc lại đi, ta đem về ăn.”

Đối với yêu cầu của Sâm, Giang Tiều thấy rất khó hiểu, nhưng vẫn cứ làm theo. Có lẽ Sâm đang cảm thấy không khí này quá ảnh hưởng đến tâm tình ăn cơm chẳng?! Nhưng mà đối với loại người không quan tâm bất cứ cái gì như hắn mà cũng có loại tâm tình này sao?

Lấy từ phòng bếp ra cái hộp đựng cơm vì hai người kia mà làm, Giang Tiều chọn mấy loại Sâm thích ăn rồi bỏ vào.

“Lấy cái này nữa...”

Sâm bưng lên một khay đồ ăn, mặt không đổi sắc đưa cho Giang Tiều.

“...”

Giang Tiều có chút nghi hoặc, cái này chẳng phải trước đây hắn bảo không thích ăn ư? Sao hôm nay lại thay đổi khẩu vị như vậy?

Bất quá, bởi vì tâm trạng đang rất không tốt, y cũng chẳng thèm hỏi. Trái lại Y Ân ngồi bên cạnh lại bắt đầu chăm chú nhìn Sâm.

“Be be... be be...”

Sau khi nuốt Tử Tinh, Dê Dê kêu không ngừng, còn sốt ruột đi tới đi lui trong phòng. Không ngừng cọ sát đôi sừng nhỏ mới lú vào chân bàn. Da lông siêu cấp mềm mại trên người đột nhiên quăn xoắn hết cả lên.

Giang Tiều một mực trông coi nó, cả đêm cũng không dám ngủ, chỉ sợ có điều gì không hay xảy ra. Ban đầu còn nghĩ thái độ lúc này với Lôi có hơi quá đáng nhưng nhìn Dê Dê thành cái dạng này, đầu hắn lại bốc hỏa.

Giang Tiều nhìn Dê Dê cứ cọ sát cặp sừng của nó mà sợ mài hư mất, nên dứt khoát ôm nó chặt chẽ trong ngực, dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm nhũn để trấn an nó.

Không biết có phải tất cả các thú Tạp Lỗ đều thông minh như vậy hay không, nhưng mà Dê Dê đối với Giang Tiều mà nói là độc nhất vô nhị. Đặt tên Dê Dê cho nó là để tưởng niệm đến thế giới kia của. Mất đi nó, giống như triệt để mất đi liên hệ với “kiếp trước”.

“Be be...”

Dê Dê vùng vẫy nhưng hắn vẫn không né tránh, chỉ sợ nó tự làm nó bị thương.

Giang Tiều đành phải đau khổ nhẫn nại.

Nhìn đến nửa đêm, người Dê Dê bắt đầu nóng lên, da thịt cơ hồ đều đỏ, bộ lông tuyết trắng lại càng xoắn tít lại, làm cho người ta phải sợ hãi. Mà hai cái sừng dê lại hồng lóe sáng, không biết có phải là ảo giác hay không, Giang Tiều lại cảm thấy tầng sáng kia như đang tản ra nhiệt khí.

Cứ như vậy cũng không phải cách, Giang Tiều bưng nửa chậu nước qua, định lau sừng và chân nó, hy vọng có thể hạ nhiệt độ xuống một chút.

“Dê Dê, không được...”

Giang Tiều chưa kịp định thần, đã thấy Dê Dê nhảy tùm vào chậu nước, sau đó nằm yên bất động trong đó.

Trời lạnh như vậy, ngâm mình trong nước chịu nổi sao? Hắn định xách Dê Dê ra ngoài, nhưng tên nhóc rõ ràng không vui, liên tục đẩy ra, bebe kháng nghị không ngừng.

Sau khi đã giãy vò Giang Tiều đủ kiểu, cuối cùng nó cũng chịu buông tha, ngoan ngoãn trở lại.

55. Chương 55: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa (hạ)

Trời lạnh như vậy, ngâm mình trong nước chịu nổi sao? Hắn định xách Dê Dê ra ngoài, nhưng tên nhóc rõ ràng không vui, liên tục đẩy ra, bebe kháng nghị không ngừng.

Sau khi đã giầy vò Giang Tiều đủ kiểu, cuối cùng nó cũng chịu buông tha, ngoan ngoãn trở lại.

Giằng co như vậy khoảng một giờ, đột nhiên Giang Tiều phát hiện, nước trong chậu bắt đầu bốc khói. Hắn thò tay vào thử một chút, đã hơn sáu bảy mươi độ rồi, rốt cuộc người Dê Dê nóng đến cỡ nào.

“Be be...”

Nó đau đớn thét lên, rồi run rẩy kịch liệt, tưởng như một khắc sẽ chết ngay.

Ruột gan Giang Tiều nóng như lửa đốt nhưng hắn lại chẳng thể làm gì chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Dê Dê quằn quại trong đau đớn. Hắn chết lặng ngồi bất động bên cạnh Dê Dê, rồi đột nhiên, một cái ôm nhẹ nhàng ấm áp phủ lên lưng, mang theo một chút an ủi vô về.

Thời khắc này, dù có nói thế nào cũng không thể làm Giang Tiều cảm thấy thoải mái hơn. Cũng may là những lúc như thế này luôn có Y Ân, thấu hiểu hắn, yên lặng ở bên che chở cho hắn.

Tiếng kêu của Dê Dê càng lúc càng nhỏ, càng về sau càng không nghe thấy. Cơ thể của nó dần dần lớn ra, trong nháy mắt đã phá tan chậu gỗ. Bé dê nhỏ trước mặt hai người biến mất mà thay vào đó là một đứa trẻ bảy tám tuổi.

Nó vẫn giữ lại một số đặc điểm Giang Tiều quen thuộc, mái tóc trắng tự nhiên xoăn xoăn, mắt to ngập nước, cả người nhỏ nhắn như một con cừu ngoan ngoãn. À không, phải nói nó căn bản chính là cừu...

“Chủ nhân...”

Cừu nhỏ mở miệng nói chuyện, thanh âm trong vắt ngọt ngào, làm người thoải mái đến tâm can. Đôi mắt to tròn ngập nước ngược nhìn Giang Tiều, chớp chớp mấy cái, có chút mê mang.

“Dê Dê.....?”

Giang Tiều không chắc chắn, gọi thử. Cho dù hắn có nhìn tường tận hết quá trình biến thân của Dê Dê nhưng vẫn không thể tin nổi a. Bất quá, một đứa nhóc đáng yêu như thế này còn kêu một tiếng chủ nhân nữa, rất moe đó có biết không.

“Là con. Í con có thể nói chuyện được sao?”

Dê Dê lên tiếng, hậu tri hậu giác phát hiện nó vậy mà nói được tiếng người, lập tức vui sướng đến cực độ. Nó chưa bao giờ dám nghĩ, sẽ có một ngày nó có thể trở thành người, thậm chí là có thể dùng ngôn ngữ loài người trao đổi với chủ nhân yêu dấu.

“Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Giang Tiều mất bình tĩnh, nhào người vào ôm chặt lấy Dê Dê, thuận tay xoa xoa cái đầu xoăn của nó. Quả nhiên cảm giác vẫn mềm mại như lông dê nhỏ ngày xưa.

“Có vẻ như nó có năng lực hóa thú. Dê Dê, mau biến trở lại làm thú Tật Lỗ xem!”

Tuy tình huống hiện tại rất quái dị nhưng Y Ân vẫn bảo trì tỉnh táo, trầm ổn trước sau như một, ra lệnh cho tên nhóc trước mặt.

“Biến, biến như thế nào?”

Dê Dê ngửa đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng về một bên, lộ vẻ khó hiểu. Nó còn không hiểu vì sao có thể biến thành bộ dạng như thế này, bảo nó biến trở lại thì làm sao mà được.

“Trong đầu nghĩ đến dạng thú của chính mình rồi dùng ý niệm...”

Y Ân dùng hết khả năng giảng giải đơn giản nhất. Kỳ thật đối với thú nhân giống đực mà nói, hóa thú giống như việc ăn cơm uống nước hằng ngày vậy. Đợi đến khi Dê Dê quen rồi thì có thể dễ dàng biến đổi qua lại được.

“Ah.”

Dê Dê gật đầu, nghe theo lời Y Ân, trong lòng bắt đầu niệm trở về hình thú, trở về hình thú...

Sau vài phút, hoàn toàn không có động tĩnh gì. Nhưng nhìn thấy Giang Tiều dùng ánh mắt mong đợi nhìn nó, nó vẫn ra sức kiên trì.

Mất một lúc sau, bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, Dê Dê biến trở lại làm thú Táp Lỗ.

“Bây giờ có thể khẳng định, Dê Dê hoàn toàn có năng lực hóa thú. Mà theo tình tiết này giờ, chắc chắn nó có liên quan đến việc ăn Tử Tinh.”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Y Ân cũng sẽ không tin trên đời còn có chuyện như vậy. Cái gì đã khiến nó thành như vậy? Xem xét sự tình lại một lần, hẳn khẳng định nguyên nhân hóa thú chính là do Dê Dê đã ăn Tử Tinh.

“Chủ nhân, bây giờ con thật giống người.”

Dê Dê biến lại thành người, híp mắt cười, nó vô cùng thoả mãn với hình dạng mới này.

“Ah...” Giang Tiều có chút không được tự nhiên. Một đứa trẻ cứ gọi mình là chủ nhân chẳng phải có chút kì quái sao? “Dê Dê à, người bắt chước giống bọn họ, gọi ta là Tiều đi!”

“Không được, chủ nhân là chủ nhân!”

Nào ngờ Dê Dê lại rất cứng đầu, kiên quyết không chịu đổi, nó rõ ràng thuộc về chủ nhân!

“Được rồi, muốn gọi cái gì thì gọi.”

Thấy nước mắt Dê Dê nhanh chóng đã lưng tròng, Giang Tiều không khỏi dậy lên cảm giác ác vô cùng... haiz đành vô lực thỏa hiệp vậy.

“Dê Dê, hình dạng này của người ngoài ta và chủ nhân của người ra, nhất định không được nói cho ai hết, có biết không?”

Ngữ khí của Y Ân đặc biệt nghiêm túc dị thường như đang cảnh cáo Dê Dê.

“Vì sao vậy? Chủ nhân, sau này người có thêm Tử Tinh, người có thể cho mẹ con một ít không?”

Đột nhiên nghĩ đến chuyện mẹ cũng có thể biến thân, trong mắt Dê Dê tràn ngập chờ mong, nếu như vậy thì thật tốt nha...

“Chuyện này...”

Giang Tiều nhăn nhó, chưa nói đến hẳn vất vả kiếm tiền từ đó đến giờ chỉ để trả nợ, khó khăn lắm mới kiếm được mười viên Tử Tinh kia, vậy mà bị chém sạch, hại hẳn đau lòng muốn chết, bây giờ còn muốn thêm...

“Tạm thời chuyện này không thể làm được. Người quên là lúc ăn Tử Tinh, người đã đau đớn như thế nào sao? Nếu đổi sang người khác, không chừng chết chứ chẳng đùa! Đợi mọi chuyện rõ ràng đi rồi bàn sau.”

“Chuyện này, Giản Tế Tự có lẽ biết rõ, ngày mai chúng ta đến hỏi xem.”

Y Ân trầm ngâm một chút, như đang suy nghĩ gì đó rồi nói. Mấy chuyện huyền ảo không thể giải thích được như thế này, có lẽ nên tìm đến tự nhiên chi thần, mà Giản Tế Tự chẳng phải là người hầu cận của tự nhiên chi thần đó sao?

Giản Tế Tự sau khi nhìn một màn thú Táp Lỗ con biến thành người, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên phức tạp. Từ khi Giang Tiều tới nơi này, mấy chuyện quái dị xảy ra ngày càng nhiều. Đương nhiên, đây là hoàn toàn là ý chỉ của tự nhiên chi thần, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi được.

“Bí mật này bị người phát hiện rồi.” Hẳn thở dài, không biết kết quả như thế này là tốt hay xấu.

“Ngài biết đây là chuyện gì sao?”

Giang Tiều chú ý đến thần sắc biến hóa thất thường của Giản Tế Tự, lòng bất giác cũng thấp thỏm không yên.

“Kỳ thật, trước kia trên đại lục này không hề có thú nhân, chỉ có dã thú. Tự nhiên chi thần vì muốn thay đổi tình trạng này, đã tạo ra tinh thạch, sau đó từ tinh thạch, lại tạo ra Tử Tinh.” Giản Tế Tự sờ lên mái tóc mềm mại của Dê Dê, kể lại sử tích ngàn năm. “Kết quả như các người đã thấy, dã thú sau khi ăn Tử Tinh, sẽ có được năng lực biến thành người.”

“Sự tình có lẽ không đơn giản như vậy? Trong rừng bây giờ có rất nhiều dã thú, còn thuộc chủng loại vượt xa thú nhân.”

Y Ân nhìn chằm chằm vào Giản Tế Tự, bình tĩnh nói. Nếu thật sự chỉ cần ăn Tử Tinh là có thể biến thành người, thì trong rừng đã không có dã thú.

“Người nói đúng. Trên thực tế, việc dùng Tử Tinh vô cùng nguy hiểm, không phải dã thú nào cũng có thể làm được. Phần lớn chúng nó đều bị năng lượng khủng lồ của Tử Tinh đốt thành tro bụi, chỉ có một số ít dã thú thành công, hiện tại chính là tổ tiên của các tộc thú nhân các người. Nhưng có lẽ do tính chất quá mức đặc thù của Tử Tinh mà mâu thuẫn với thể trạng tương đối kém hầu như thất bại hoàn toàn. Chỉ có một bộ phận nguy hiểm biến thành công, trở thành thú nhân giống cái bây giờ.”

“Nghe thấy chưa? Nguy hiểm lắm đó, đừng cho mẹ người thử nha.”

Giang Tiều nghe Giản Tế Tự nói xong, phản ứng đầu tiên là vỗ vỗ đầu Dê Dê, khuyên bảo nó. Không biết cái con Tạp Lỗ trong nhà kia có được may mắn như vậy không nữa.

“Ah, đã rõ.”

Dê Dê có chút chán nản, thất vọng trả lời, phải biết nặng nhẹ thế nào chứ, không thể làm liều được.

“À, thành thú nhân có năng lực hóa thú rồi, sẽ không còn giống với dã thú bình thường nữa. Năng lượng của chúng bây giờ, những dã thú bình thường căn bản là không thể chịu đựng được.” (cha già lo xa dễ sợ =.,= thẳng nhỏ còn là con nít! (‘))

Giản Tế Tự nói những lời này là để nhằm vào Dê Dê. Dù sao trong một khoảng thời gian ngắn nó sẽ không có cách nào tiếp nhận được chuyện mình trở thành thú nhân. Mà hắn nói vậy chỉ vì lo lắng cho tiền lệ sau này mà thôi.

“...”

Giang Tiều yên lặng... Nói cách khác, nó đã biến thành thú nhân, nếu như cùng đồng loại (là dã thú) xxx thì sẽ là loạn luân!!!

“Như vậy, nếu tộc nhân của chúng ta ăn Tử Tinh thì có chuyện gì xảy ra?”

Y Ân đặt ra vấn đề mấu chốt nhất, bí mật này một khi bị tiết lộ...

“Theo lý thuyết, giống đực ăn Tử Tinh sẽ có năng lượng cường đại, giống cái ăn Tử Tinh sẽ cải thiện tổ chất thân thể. Tình huống xấu nhất, giống với những con dã thú kia, bị đốt thành tro tàn.”

Nói xong, Giản Tế Tự đột nhiên tươi cười, không hổ là tộc trưởng tân nhiệm.

“Chắc không cần ta phải dặn các người phải giữ kín bí mật, không được để cho tộc nhân khác biết, đúng không?”

Cuối cùng, giản Tế Tự nghiêm túc nói. Nếu không phải do trò đùa nhất thời của Lôi, bí mật này cũng sẽ không bị phát hiện. Dù sao, ai mà ngờ được Tử Tinh còn làm được như vậy chứ? Vả lại, với giá trị của nó hiện giờ mà nói, đâu ai ngờ đến mức cho vào mồm mà ăn thử chứ!

“Tại sao?” Giang Tiều hỏi, rồi không đợi được trả lời, đã tự sáng tỏ nguyên nhân.

Cho dù ai cũng biết nguy cơ tử vong khi ăn Tử Tinh rất cao, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có người bất chấp mạo hiểm a. Dù sao trong một thế giới mạnh được yếu thua, khát vọng được cường đại hơn mãnh liệt hơn cả.

Khi toàn bộ tộc nhân đều biết công dụng chính của Tử Tinh thì sẽ ra sao... Nghĩ đến kết cục hỗn loạn mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

“Nhưng mà ngoài chuyện Dê Dê có thể biến thành người ra, không có gì đặc biệt sao.” Giản Tế Tự nói còn tăng lực gì nữa đó mà...

Í mà nói như vậy, Y Ân căn bản chính là báo đen tiến hóa thành nha.

Giang Tiều vuốt ve mái tóc mềm mại tự nhiên của Dê Dê, có chút nghiệm a.

~“Dê Dê à...”

Giản Tế Tự mỉm cười, ánh mắt lướt qua cái bàn gỗ trong phòng, ra hiệu Dê Dê thể hiện một chút.

“Ha ha ha!”

Dê Dê cười đắc ý, hóa thành hình thú Táp Lỗ, sau đó đụng vào bàn gỗ một cái.

“Răng rắc...”

Một âm thanh như vậy vang lên, bàn gỗ cao một thước rộng ba mét đã trở thành hai nửa.

Giang Tiều trợn mắt há mồm, trố mắt ra nhìn. Dê Dê biểu diễn mạnh mẽ như Y Ân vậy. Tuy là vẫn chưa bằng, nhưng có thể tưởng tượng sau này trưởng thành nó sẽ cường đại cỡ nào. Một con dê còn lợi hại hơn cả báo, cái này, cái này là thực sao...

“Đây cũng là bình thường. Cứ qua một đời truyền thừa, năng lượng của Tử Tinh lại hao hụt đi. Năng lượng Tử Tinh trong người Y Ân đã cực kỳ bé nhỏ, mà Dê Dê đang ở đời thứ nhất, thời kì phong độ đỉnh cao nhất, sức mạnh đương nhiên càng cường đại.”

Thấy nét mặt của Giang Tiều, Giản Tế Tự có thể minh bạch suy nghĩ trong lòng của hắn, liền giải thích tường tận.

“Chủ nhân thấy con lợi hại không?”

Dê Dê biến lại thành hình người. Ngẩng gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên đắc ý. Thật là, moe lắm đó có biết không? Làm Giang Tiều chỉ hận không thể cắn hai gò má phúng phính non nớt kia mấy cái.

“Lợi hại, Dê Dê thật lợi hại!”

Giang Tiều gật đầu tán thưởng. Ngay cả hắn còn muốn thử hưởng chi là mấy tên thích bạo lực kia! ~ Hóa ra nuốt mấy viên Tử Tinh có thể thăng cấp thành boss a, trong lòng hắn càng quyết giữ kín bí mật này.

“Ha ha, sau này ai mà dám khi dễ chủ nhân, con sẽ xử hắn cho người!”

Nếu bây giờ Dê Dê còn trong hình thú, cái đuôi nhỏ nhất định sẽ vểnh lên rất cao a. Tuy vậy, khẩu khí của nó rất nghiêm túc.

“Ngoan quá, không uống công ta thương người như vậy...”

Giang Tiều nghe xong, càng cười đến không thấy mặt trời. Hắn không thể hóa thú thì có làm sao? Từ nay về sau lại có thêm một nhóc bảo tiêu cực kì lợi hại bảo vệ hắn, chẳng phải tốt hơn rất nhiều sao.

“...”

Y Ân im lặng, Dê Dê nói vậy là có ý gì? Xử ai cơ? Chẳng lẽ từ đó đến giờ mình có khi dễ Giang Tiều sao?

56. Chương 56

Liên tiếp hơn mười ngày, Lôi không xuất hiện trước mặt Giang Tiều, dám chùng sợ hắn còn đang giận. Mà chân tướng sự thật, Giang Tiều đúng là có nỗi giận hai ngày, bất quá cũng vì Dê Dê mà trong cái rủi có cái may, sau hai ngày cũng thôi giận rồi.

Lại qua hai ba ngày, hắn bảo Sâm nói Lôi mình đã hết giận, chỉ không rõ vì sao tên kia vẫn không tới.

Song đối với Dê Dê bị Lôi ăn hiếp mà nói, chuyện này tuyệt đối là tin tốt lành. Mặc dù nó có nghĩ đến chuyện phục thù, nhưng cũng hiểu bí mật mình biến hóa lợi hại không thể dễ dàng cho người khác biết.

” Chủ nhân, dây buộc xong rồi – ”

Dê Dê hào hứng khoe Giang Tiều dây thừng đã buộc chặt, hai mắt lấp lánh, gương mặt chờ mong. Khoan hẵng nói, còn thất rất đẹp, vốn là chuyện Giang Tiều giao cho Dê Dê để đối phó nó.

” Ừ, không tệ. ”

Nhìn thấy vẻ mặt cún con đòi xương đáng yêu, Giang Tiều bật cười, nhận lấy sợi dây, bàn tay vò vò trên đầu nó mấy cái khen ngợi.

Nhờ có Dê Dê, công việc được rút ngắn một phần ba thời gian so với dự tính ban đầu và sớm hoàn thành. Tên nhóc này, từ lúc có thể biến thành hình người càng thêm kề cận Giang Tiều, cả ngày chạy tới chạy lui bên hắn.

” Chủ nhân, xong rồi ạ? ”

Thấy Giang Tiều thu dọn hết dụng cụ vật liệu, Dê Dê tinh quái hỏi.

” Đúng vậy, nhờ Dê Dê mới xong nhanh vậy được đó. ”

Giang Tiều cười híp mắt, Dê Dê quả thực rất biết cách làm vui lòng người, bé con này thật đúng là tri kỷ.

” Na, chủ nhân dạy con nướng thịt đi ! ”

Dê Dê ngoẹo đầu nhỏ, mắt to nhấp nháy nhấp nháy, đôi tay nhỏ bé kéo kéo cánh tay Giang Tiều năn năn.

” Chẳng phải con không thích thịt quay sao ? ”

Giang Tiều kì quái hỏi, trên thực tế dù dã thú hóa Dê Dê vẫn chẳng thay đổi, chính là thích ăn chay. Nếu không ăn thịt vậy học nướng thịt làm gì ?

” Nói chung là người dạy con đi ! ”

Dê Dê lại kín như bưng, sống chết nhất định không chịu nói.

Giang Tiều thấy thế không hỏi nữa, đành nào cuối cùng cũng sẽ biết thôi.

Chỉ là lúc nhóm lửa gặp phải vấn đề, Dê Dê mới tiến hóa không lâu, vẫn còn bản năng dã thú, thấy lửa lại bất giác sợ hãi.

” Bằng không thì thôi đi ! ”

Giang Tiều thấy nó đứng trước đồng củi lửa, khuôn mặt nhỏ nhẩn trắng bệch, nhịn không được khuyên bảo. Dù sao nó cũng không thực sự hứng thú với thịt quay, để mình hẩn nướng là được rồi.

” Không – ”

Nào ngờ, Dê Dê còn rất bướng bỉnh, nhất định không chịu buông tha. Cẩn rằng dịch lên hai bước, nhìn chăm chăm ánh lửa toát ra, bắt chính mình quen dần. Rốt cuộc là miễn cưỡng quá, cắn tới chảy máu môi dưới cũng không hay.

” Aiz, đứa nhỏ này... ”

Giang Tiều bất đắc dĩ, không còn cách nào khác hơn là để mặc nó. Nhưng trong lòng càng thêm tò mò, rốt cuộc là vì cái gì mà nó phải cố đến vậy. Nhưng mà chỉ tới gần lửa thôi cũng mất thời gian đến vậy, huống chi là cầm xâu thịt nướng lật ?

Mấy ngày tiếp, chỉ cần có thời gian rỗi, Dê Dê lại tiến hành hoạt động hơi có phần tự ngược này, dần dà, Giang Tiều thấy khuyên bảo vô hiệu, cũng đành tùy nó.

Mãi đến một ngày, Dê Dê cầm xâu thịt nướng cho hẩn nếm, Giang Tiều mới giật mình, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, nó đã nướng rất khá, mùi vị tuy không sánh bằng mình, nhưng đã hơn thịt Y Ân nướng nhiều rồi – mà mình bắt quá ban đầu chỉ dạy nó có một lần. Không thể không nói, Dê Dê đối với chuyện bếp núc

là có khả năng trời phú không tưởng. Nhìn lại bóng nước phồng trên tay nó, Giang Tiều càng thêm đau lòng.

” Con không sao. ”

Thấy vẻ đau lòng của Giang Tiều, Dê Dê giả vờ phớt lờ.

Qua mấy ngày nay, nó đã bình tĩnh lại từ nỗi vui mừng lúc đầu, tâm tình hoàn toàn lắng đọng. Được a mỗ nhắc nhở, cũng bắt đầu tự hỏi con đường sau này như thế nào. Khi nó đơn thuần là một tạp lố lố, chỉ muốn sau này giúp chủ nhân chở đờ, nhưng bây giờ nó không còn vừa lòng với bấy nhiêu nữa.

Có thể nói chuyển biến lúc này không đơn giản chỉ trên thân thể. Sau biến đổi lớn, tâm trí nó cũng chịu ảnh hưởng, đã không còn là đứa trẻ chỉ biết ỷ ôi bên người a mỗ hơn mười ngày trước...

–Ở cửa hàng của chú Ngải Phật Sâm:

Y Ân và chú Ngải Phật Sâm cầm tấm da thú nghiên cứu thật lâu, đó là bức tranh Giang Tiều vẽ bằng than củi, trình tự vô cùng sơ lược, hơn nữa người vẽ tranh chỉ có kiến thức nửa vời, muốn làm thành đồ vật là rất khó.

” Người nói cái này gọi là cày gì đó, rốt cuộc có ích lợi gì ? ”

Ngải Phật Sâm đại thúc khó hiểu, nhìn trái nhìn phải, không giống vũ khí mà cũng không giống vật trang trí.

” Hắc nói dùng để xới đất, giục ta nhanh đi làm. ” Xới đất là gì....Kỳ thực Giang Tiều nói cũng bằng không.

Y Ân nhú mày, hắc đã bị cái này làm phiền mấy ngày, cuối cùng cũng có chút manh mối. Chỉ là, nhớ đến con tiểu tạp lố lố trong nhà kia, tâm tình mới thư giãn được chút xíu lại bắt đầu khó chịu. Dê Dê không thú hóa vốn đã lấy đi không ít sự chú ý của Giang Tiều, hiện tại địa vị nó ở nhà còn có dấu hiệu nâng lên. Chẳng bao lâu nữa, hắc sẽ xếp dưới cả con súc sinh kia mất...

” Ở đây hắc là mũi cày, ghép với lưỡi cày phía sau –”

Chú Ngải Phật Sâm khoa tay múa chân, bất kể làm ra cái gì, hắc đã có hứng thú nồng hậu với tấm bản vẽ này, thì thế rằng nhất định sẽ làm được, đánh cược cả danh hiệu đệ nhất đại sư chế tạo của hắc.

Trùng kiến lần cuối.

” Chắc là ráp thế này không sai đâu... ”

Y Ân gật đầu, ánh mắt dù đặt trên bản vẽ, lòng vẫn không yên.

” Hắc, nhớ Giang Tiều ? Vậy thì về đi ! ”

Ngải Phật Sâm trêu chọc, tay vỗ vai Y Ân hai cái. Dù sao người hắc ở nơi này, tâm cũng không ở đây.

” ... ”

Y Ân không đáp, cúi đầu xem bản vẽ. Mấy ngày nay hắc cố ý đi sớm về trễ, thứ nhất là muốn thu hút sự chú ý của Giang Tiều, thứ hai là muốn tận lực giảm đi thời gian nhìn thấy con lố lố kia. Vạn nhất hắc kích động, làm Dê Dê bị thương, kết cục của nó sẽ hết như Lôi !

Lúc kết huyết khế, tâm tình Giang Tiều dao động thế nào hắc đều biết, chính vì vậy hắc biết Giang Tiều thích con tạp lố lố kia đến chừng nào, thậm chí cảm giác có chút uy hiếp –từ lúc hai người kết thành bạn đời, Y Ân phát hiện ham muốn chiếm hữu của hắc nghiêm trọng hơn tưởng tượng. Hắc có thử thay đổi, thử thật sự tiếp thu Dê Dê, nhưng bắt đầu tiến hành lại chẳng thể nào thuận lợi.

” Được rồi, chẳng biết hai bây có chuyện gì, mau làm xong cày đi, như vậy Giang Tiều nhất định sẽ vui vẻ tha thứ cho người... ”

Ngải Phật Sâm tự cho là đúng mà nói, từ phản ứng của Y Ân, xem ra vấn đề của tiểu tử này không chỉ một chút !

Y Ân vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy mùi thịt quay trong không khí, tâm trạng không khỏi vui hơn nhiều. Do Giản tể ti nói gì mà thân thể Dê Dê chưa ổn định, cần bồi bổ một thời gian....Mấy ngày nay Giang Tiều chiếu cố khẩu vị Dê Dê, thức ăn trên bàn đều là đồ chay, mặc dù không thiếu thứ hấp thích, nhưng cũng lâu rồi chưa được ăn thịt quay.

” Về rồi à, rửa tay đi rồi ăn cơm ! ”

Giang Tiều bưng nước nóng đi tới, nhìn Y Ân cười nói. Mấy ngày nay không phải hấp không nhận Y Ân có ưu tư, nhưng lại không rõ nguyên nhân cụ thể lắm.

” Chủ nhân làm rất nhiều đồ ăn ngon... ”

Dê Dê ngoan ngoãn ngồi bên bàn, trên mặt nở nụ cười sáng lạn, nói với Y Ân. Nó cũng biết Y Ân không thích mình lắm...Từ lúc còn chưa thú hóa đã biết rồi.

” Ừ. ”

Y Ân gật đầu, vẫn luôn tận lực lấy thiện ý đáp lại hành vi lấy lòng của Dê Dê mấy ngày qua. Dê Dê khác Lôi, Lôi thì chỉ thích khiêu khích mình, còn Dê Dê là lấy lòng –

” Cày làm xong chưa ? ”

Đưa Y Ân cái đĩa, Giang Tiều lo lắng hỏi, khí trời hồi này đã bắt đầu ấm lên, lại sắp sang xuân rồi.

” Gần xong rồi, khoảng ba ngày nữa. ”

Y Ân không chắc chắn lắm, nhưng thấy Giang Tiều gấp gáp vậy cũng không đành lòng để hấp thất vọng.

” Thật sự làm không được cũng không sao. ”

Nghĩ tới tâm tình buồn bực của Y Ân mấy bữa nay, Giang Tiều còn tưởng hấp u sầu vì chuyện này nên an ủi một chút.

” Ừ. ” Y Ân lên tiếng, gấp một miếng thịt nướng cho vào miệng, nhai nhai hai cái, ánh mắt chợt lộ vẻ nghi hoặc.

” Ha ha, đây là Dê Dê nướng, ngon đó chứ ! ”

Giang Tiều trước đó đã nếm thử rồi, mới mấy ngày đã đạt được thành tích như vậy là rất tốt, hấp cảm thấy tự hào lây luôn.

” À.... ” Tầm mắt Y Ân rơi trên người Dê Dê, cư nhiên phát hiện gương mặt căng thẳng nhìn mình, ẩn hiện trong ánh mắt là –chờ mong ? Lòng hấp khẽ động, lẽ nào thịt quay này nó đặc biệt làm vì mình ?

Nghĩ đến bản năng sợ lửa trời sinh của dã thú....Dù Dê Dê bây giờ là thú nhân, loại bản năng này vẫn rất khó khắc phục. Nhìn vết phỏng còn chưa lành trên tay cũng đủ biết nó cực khổ bao nhiêu rồi.

Dưới cái nhìn chăm chú của Dê Dê, hấp không tự chủ được bảo : ” Không tệ. ”

Chỉ hai chữ đơn giản, lại khiến Dê Dê nở nụ cười vui vẻ : ” Thật sao ?Tốt quá, con còn lo ngại không thích.

”

Giang Tiều nghe xong sửng sốt, hấp còn tưởng Dê Dê cố ý mời Y Ân thịt quay là để nghiệm chứng tay nghề, thế mà nó cư nhiên đặc biệt làm vì Y Ân ? Nói vậy ngay từ đầu nó muốn học nướng thịt là vì Y Ân sao ?

” Con biết ngại không thích con, con sẽ cố gắng làm tốt....Con rất thích chủ nhân, vẫn muốn ở bên người... ”

Dê Dê nháy mắt, cuối cùng nói ra mục đích thật sự của mình, nó rất sợ ngày nào đó Y Ân đuổi mình ra khỏi cửa. Trong nhà này, chủ nhân rõ ràng rất nghe lời Y Ân, đến lúc đó thì cũng không còn cách nào nữa !

” Thăng nhỏ này ! ” Nhìn vẻ mặt hết sức nghiêm túc của Dê Dê, chẳng biết sao Giang Tiều có chút ghen ngào, nó vì mình mới phải làm tới nước này sao ?

” ... ”

Y Ân lặng lẽ nhìn Dê Dê, không ai biết trong lòng hấp lúc này đang suy nghĩ những gì.

” Con, con chỉ muốn cùng ngài bảo vệ chủ nhân. ”

Dê Dê không thấy hấn có phản ứng gì, nóng nảy giải thích. Dù mới sinh có mấy tháng, nhưng với lỗ lỗ mà nói, nó đã sớm thành niên, tâm trí cũng bắt đầu dần thành thực.

Chỉ là thấy Giang Tiều thích trẻ con, trước mặt hấn Dê Dê vẫn cố ý duy trì ” Ngây thơ ” như trước. Giở tay nhắc chân đều mang bộ dạng con nít.

Có thể do duyên cớ Dê Dê hình thù vẫn là dạng trẻ con, Giang Tiều quên mất sự thật này. Nếu không nhờ tử tinh cải tạo thân thể, tuổi thọ của tạp lỗ lỗ cũng rất ngắn. Mà con lỗ lỗ kia sau khi sinh Dê Dê xong, cũng bắt đầu bày ra tư thái già yếu –thai nghén một sinh mạng đã hao tổn rất nhiều sinh mệnh lực của nó.

” Yên tâm đi, sau này con cũng là một phần của nhà này. ”

Giang Tiều dịu dàng vuốt mái tóc xoắn của Dê Dê, bắt tri bắt giác, hấn đã coi Dê Dê như con mình. Vốn dĩ cả đời này mình không thể sinh em bé, nếu có một đứa con biết nghe lời thế này cũng tốt...

Nói xong Giang Tiều quay đầu nhìn Y Ân, chưa hỏi ý hấn đã nói vậy –

” Ân. ”

Y Ân chẳng bảo đồng ý hay không, chỉ gấp rau vào bát Dê Dê, buồn bực nói.

Giang Tiều và Dê Dê nhìn nhau cười, hiểu rằng hấn xem như đáp ứng rồi.

Thành thật mà nói, nghe lời Dê Dê xong, nội tâm Y Ân rất phức tạp, hấn có chút xấu hổ....Cũng có chút cảm động....Dê Dê vì Tiều mà làm đến bước này ! Hấn có lý gì từ chối đây ?

Có thể nói, kể từ lúc này, Y Ân mới xem Dê Dê như một thành viên trong nhà, chân chính tiếp nhận nó từ tận đáy lòng.

57. Chương 57: Phu Xướng Phu Tù

Tuyết đọng tan rã, hóa thành nước suối róc rách, cây cối bên ngoài không biết từ lúc nào đã nảy mầm mới, lặng lẽ, mùa đông đi qua, mùa xuân lại lần nữa đến. Mà bản vẽ cùng đồ đạc Giang Tiều giao cho Y Ân cũng thuận lợi làm ra rồi.

Giang Tiều nhìn máy cày trước mặt, kỳ thật căn bản đây cũng không tính là máy cày, chỉ có mấy cái bộ phận trọng yếu hấn còn nhớ kỹ thì làm được, những thứ khác đều dựa vào Y Ân cùng Ngải Phật Sâm đại thúc lục lọi, cho nên làm ra đồ đạc có chút kỳ quái.

Bất quá, đồ đạc tuy thô ráp, chỉ cần có thể dùng là tốt rồi, đợi về sau có thời gian lại chậm rãi cải tiến.

Vì vậy, trong bao con mắt tò mò của tộc nhân, Iain xách cái “nông cụ” này đi ra ruộng, Giang Tiều rãnh rỗi theo sát phía sau hấn, lại thêm một con Tạp Lỗ Lỗ thú choai choai tung tăng đi cùng, hợp thành một cảnh quan kỳ quái.

” Vật này là cái gì thế. Làm sao dùng ?”

Một giống cái cùng Giang Tiều đã tương đối quen thuộc nhện không được hỏi, những người khác cũng – trông mong nhìn xem.

” Đây là máy cày, ta đang định đến ruộng thử xem, muốn cùng đi xem không?”

Giang Tiều cười híp mắt nói, hấn còn đang phát sầu như thế nào hướng tộc nhân giới thiệu thứ này, bất quá hiện tại xem ra không cần thật sự phiền não.

Tuy Giang Tiều mặt ngoài chỉ mời giống cái vừa mở miệng hỏi, nhưng đằng sau lại đi theo một đám người, bất kể là giống cái hay là giống đực, mặc kệ già trẻ, đều muốn nhìn xem cái đồ vật gọi là “cày” này đến tột cùng có tác dụng gì, lòng hiếu kỳ thì mỗi người mỗi người đều có mà!

Đợi một đám người đến bên trong ruộng, nội tâm lần nữa nhận lấy sự đả kích không nhỏ.

Lúc trước bởi vì thêm Lợi Lợi thú tập kích, hạt giống gieo xuống đều bị hủy sạch sẽ, mặc dù là sau đó cũng đến gieo hạt lại, nhưng cũng bởi vì giá lạnh cùng tuyết rơi nhiều chết cống. Cũng chỉ còn lại có Giang Tiều kiên trì chăm sóc mảnh đất này, bởi vì có phân tro mà tránh được một kiếp. Lúc này thời điểm vạn vật sống lại, bên trong ruộng của Giang Tiều tình hình lại càng khả quan, tại bốn phía nhất hoang vu phụ trợ càng thêm lộ ra vẻ xanh um tươi tốt, thập phần phần khởi.

” Trước kia người xới đất bón phân, thật đúng là rất có ích!”

Lúc trước thời điểm Giang Tiều trồng trọt, rất nhiều người đều đến nhìn xem, nhưng lại không quá tin tưởng biện pháp phiền phức của hắn, hôm nay sự thật bày ở trước mắt, không tin cũng không được. Cho dù lúc này hoa màu không có bị hủy, cũng không có khả năng tốt như ruộng của Giang Tiều. Thoạt nhìn, Giang Tiều ở phương diện làm ruộng này, quả thật có chút năng lực.

Trong ánh nhìn soi mói của mọi người, Giang Tiều trước kỹ càng mà giảng giải cách dùng máy cày, sau đó tùy ý tới gần một miếng đất, để cho Y Ân làm mẫu cho tất cả xem.

Chỉ thấy Y Ân kéo hai cây dây thừng, kéo lấy cày đi bên trong ruộng, sau lưng bừa sóng quay cuồng, không lâu sâu thì đã sử dụng thành thạo. Mà ngay cả Giang Tiều cũng không khỏi bội phục, thiên tài quả nhiên là thiên tài

~” Trước kia dùng cây xới đất quá lãng phí thời gian, cũng quá cố sức, hiện tại đúng là thời điểm tốt để gieo hạt, một chút cũng không thể chậm trễ.”

” Các người lúc trước tùy tiện ném hạt giống trên mặt đất, không phải là bị gió thổi đi, cũng là bị loài chim mổ.....”

” Đương nhiên, cũng không thể vùi quá sâu, bằng không thì hạt giống ra không được, sẽ hư thối trong đất.”

Lúc Giang Tiều lục tục ngo ngoe nói hạng mục công việc trồng trọt phải chú ý, Y Ân cũng đã cày xong một miếng đất, tốc độ nhanh khiến cho người ta tắc lưỡi.

Hai giống cái vừa mới kích động, thấy Y Ân thu tay lại, lập tức chạy tới. Giang Tiều cũng thấy, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, lại không có dừng lại.

” hây zô ! zô”

Hai giống cái một người lôi kéo một sợi dây thừng, học theo bộ dạng Y Ân lao về phía trước, nào biết được đã dùng hết sức từ hồi bú sữa mẹ vẫn không làm máy cày chuyển động được. Cuối cùng thẳng đến khi nghẹn đỏ mặt tía tai, không thể không bỏ qua .

” Nếu như muốn dùng cày, tốt nhất là để cho giống đực làm, khí lực của các người có thể không làm được.”

Giang Tiều cười nhìn hai cái giống cái chậm rãi nói, ai bảo bọn hắn quá nóng vội, không đợi chính mình nói xong.....

” Thế nhưng mà, bọn hắn cũng muốn bắt đầu sản xuất..... Dù sao, gieo trồng vẫn là do chúng ta phụ trách.....”

Mấy cái giống cái do dự một chút, vẫn là đem ý nghĩ trong lòng nói ra, cái này tuy dùng tốt, nhưng mọi người cũng không muốn ảnh hưởng đến sản xuất. Trong lòng của bọn hắn, gieo trồng chỉ là nghề phụ, sản xuất mới là sinh kế hạng nhất.

” Người xem, mỗi người nắm mẫu đất, rất nhanh đã cày xong, căn bản không tốn bao nhiêu thời gian.....” Giang Tiều không cho là đúng mà nói, đó căn bản không phải nguyên nhân chủ yếu a! Hay là do mấy người có tư tưởng thâm căn cố đế đang tác quái, tựa như mấy cái giống cái nói, gieo trồng vẫn là do giống cái phụ trách, rất nhiều giống đực đối với gieo trồng là hoàn toàn không thêm nhìn – giống như cách nghĩ “con trai không xuống bếp” của cổ đại vậy.

Muốn có giải pháp? Cái này cũng sớm đã xử lý tốt, Giang Tiều đã sớm nghĩ tới–

” Dê, tới.”

Giang Tiều cười vẫy tay, Tập Lỗ Lỗ thú lập tức vui vẻ chạy đến trước mặt hắn.

” Ô? Nó có thể nghe hiểu được người nói chuyện ah! Thật thông minh.....”

Dê biểu hiện lập tức khiến cho mọi người chú ý, bất quá cũng chỉ là cảm thấy nó hơi thông minh một chút, cũng không có quá mức kỳ quái. Dù sao, rất nhiều dê thú đều rất có linh tính.....

Có một cái giống cái tâm mềm liền ngứa tay muốn thò tay sờ sờ cọng lông dê mềm mại, không ngờ bị nó trừng mắt nhìn.

” Tính tình đúng là nghịch!”

Hậm hực mà thu tay lại, giống cái kia không để ý, chỉ là cảm thấy con dê này không dịu dàng ngoan ngoãn giống Tật Lỗ thú khác.

Dê dê phần nộ <()>lông của nó là có thể tùy tiện động vào sao? Chính mình chỉ cho chủ nhân sờ. Ờ thì, Y Ân cũng coi như cho phép sờ..... ~(3)

~” Nghe lời—”

Giang Tiều cười trấn an tiểu chút chút, sau đó đem dây thừng cột vào trên người dê dê, cho dù hiện tại hẳn chỉ là Tật Lỗ thú bình thường, dù cho còn chưa có trưởng thành, khí lực cũng đã rất lớn.

Giang Tiều đây là dùng Tật Lỗ thú thay cho trâu cày ruộng, trước kia hẳn đến nhà bà nội ở nông thôn đã từng thử qua, bất quá chưa từng đường đường chính chính mà cày qua lần nào. Cũng may, dê dê thông minh, rất có thể minh bạch tâm ý Giang Tiều, bất kể là phía bên trái hay là quẹo cũng thập phần dễ dàng. Mới đầu không được tự nhiên nhưng trong chớp lát về sau, rõ ràng càng thuận tay, cũng coi như ra hình ra dạng.

Những giống cái khác cũng muốn thử xem, đáng tiếc dê dê không phối hợp, đành phải trở về dùng Tật Lỗ thú nhà mình. Trong nhà không có, cũng ý định tìm bằng hữu tốt mượn.

Giang Tiều cũng không lo bọn hần học không được, cái máy cày này là đơn giản nhất, lại không làm cho bọn hần cảm thấy làm ruộng có gì mất mặt, ăn một miếng không béo được, mọi thứ đều từ từ sẽ đến.

Mấy ngày kế tiếp, bên trong ruộng cơ hồ là dậy sóng do cày ruộng, rất nhiều giống cái đi chung, một phụ trách cày ruộng, một phụ trách gieo hạt, hiệu suất đề cao không chỉ một lần. Có cái gì không rõ, Giang Tiều sẽ hướng dẫn, kiên nhẫn mười phần, trong lúc vô tình được rất nhiều giống cái ủng hộ— Trong một đám giống cái, ẩn ẩn có mấy giống cái bắt chước theo hần.

Giang Tiều còn hướng Y Ân đề nghị, cổ vũ bọn hần khai khẩn đất hoang nhiều hơn, toàn bộ nông thôn trọn vẹn mở rộng gấp hai.

Mà ngay cả Giang Tiều chính mình cũng khai khẩn nhiều năm mẫu, hẳn đã có thể tưởng tượng đến cảnh kho lương thực đầy ắp vào mùa thu. Có ba mẫu Giang Tiều trồng hắc quả, vốn cho rằng hắc quả là trái cây nào đó, ai biết thấy vật dụng thực tế, lại ăn giống gạo, làm cho hần loạn kích động một phen. Về sau, vừa có gạo ăn, vừa có thêm nhiều món để chế biến.

Bất quá, cái này cũng đưa tới một cái hiểu lầm nho nhỏ, rất nhiều tộc nhân đều dùng ánh mắt mập mờ nhìn Giang Tiều cùng Y Ân— lúc trước công dụng của hắc quả chỉ giới hạn tại nấu cháo, hay là dùng cho cái chuyện kia kia..... Có thể nghĩ, bọn hần đều hiểu lầm!

Đến khi Giang Tiều nghĩ đến nguyên nhân, không khỏi hắc tuyến, so với nhà khác hần và Y Ân đã rất “tiết chế”, đương nhiên đây là tương đối mà nói.

Thời điểm rảnh rỗi hần và Y Ân dùng cọc gỗ làm hàng rào bao bốn phía, lại xây thêm một hàng rào tròn, dùng để dưỡng một ít tiểu động vật Y Ân có ý để sống, đương nhiên toàn là tuyển những tiểu động vật ngoan ngoãn.

Từ sau khi cùng Y Ân kết thành bầu bạn, Giang Tiều sống “cuộc sống gia đình” tràn đầy mật. Đã như vậy, từng cái phương diện đều muốn cải thiện, hàng đầu là đời sống vật chất. Trước kia hẳn chỉ dám trong phòng hoa một ít tâm tư, làm đệm cho ghế nằm, hiện tại bắt đầu trắng trợn tại ngoài phòng động “tay chân”.

Lại để cho người ta không thể tưởng được chính là, việc thuần hóa súc vật này, Giang Tiều chưa kịp ” Phổ cập kiến thức”, giống cái trong tộc đã có người học theo, mọi nhà đều vây rào, dựng lều che vòng— dưỡng động vật.

Giang Tiều nhất cử nhất động nghiêm nhiên đã thành tiêu điểm quan tâm của tất cả mọi người, việc đồng áng bên có sự tình gì, có thể chạy đến tìm hân thương lượng, rất có phong phạm của tộc trưởng phu nhân nhà.

“Chủ nhân, những người kia trước kia đối với người đáng ghét như vậy, người quản bọn hân làm khí gì?”

Dê dê vẫn đang đi theo chạy trước chạy sau, thấy giang tiều tận hết sức lực trợ giúp bọn hân, có chút bất mãn. ()

Hơn nữa có thể thấy, Giang Tiều ngoại trừ đối với mấy người cố định rất quan tâm, đối với những người khác cũng không phải rất để ý. Dù sao, Giang Tiều cũng không phải thánh mẫu, có thể đối với cái kia chút ít sự tình lúc trước không hề khúc mắc. Mặc dù có người đến xin giúp đỡ hân cũng sẽ hỗ trợ, nhưng chủ động dạy bọn họ cũng có chút kỳ quái.

” Ta cũng không phải vì bọn hân.....”

Giang Tiều một bên dọn dẹp phòng được thảo, một bên phân thần trả lời. Cũng may dê dê lúc này là ngồi ở bên trên cái thảm chính mình cố ý cho dê dê, được hàng rào thấp bao lấy, cũng nhìn không ra. Chỉ cần có cái người đến, dê dê sẽ lập tức biến trở về đi.

Dê dê ánh mắt rơi vào một mâm quả đèn lồng nơi hẻo lánh, bởi vì có người cẩn thận chăm sóc, lớn lên rất là khỏe mạnh, tin tưởng trời thu nhất định sẽ thu hoạch rất nhiều đèn lồng quả. Iain thích ăn nhất, đèn lồng quả không phải là để nướng thịt sao? Dê dê giật mình nói

” Ah, ta đã biết, chủ nhân là vì Y Ân.”

Dê dê nâng cằm lên ngửa đầu xem Giang Tiều, một bộ dạng tiểu đại nhân, nói ra được lời thập phần “lời đời”

” Đúng hem ? (_)”

Giang Tiều có chút kinh ngạc, dê dê thật đúng là nói đúng. Chỉ là phần tâm tư nhỏ này của hân, trong tộc cũng không có mấy người nhìn thấu.

Thấy Giang Tiều không có phủ nhận, dê dê tăng thêm thêm vài phần tin tưởng, có chút đắc ý nói:” Y Ân bình thường thoát nhìn bộ dạng lãnh lạnh nhạt đạm, trong lòng vẫn là rất quan tâm bộ lạc, bằng không thì cũng sẽ không làm tộc trưởng. Chứng kiến mọi người tốt, hân nhất định sẽ rất vui vẻ.” Còn có một câu dê dê cũng không nói ra miệng— chỉ cần Y Ân vui vẻ, chủ nhân cũng sẽ vui vẻ theo.

Chủ nhân có thể nói là tập trung tinh thần đều tại trên người Y Ân, những... đạo lý này, ngay cả mình còn hiểu, không có đạo lý nào mà Y Ân sẽ không rõ.

“.....” Là tâm tư của mình quá rõ ràng? Hay là dê dê quá thông minh?

Giang Tiều còn muốn nói điều gì, đã thấy dê dê rất nhanh hóa thành hình thú, thành thành thật thật ghé vào bên trên thảm — có người đến.

Giang Tiều ngẩng đầu, thấy bên ngoài hàng rào một người đứng đấy, lại là người ở trước mặt hân biến mất hơn mười ngày – Lôi.

Chỉ là, hiện tại hân trên mặt lại toát ra một phần bất an, hai phần lo lắng, nghĩ đến tên hỗn đản kia kiên trì không chịu để cho Cát Nhĩ nhìn, còn lại bảy phần toàn bộ trở thành táo bạo. Không có cách nào, hân đành phải kiên trì đến tìm Giang Tiều.

Vốn hàng rào rất thấp, đối với Lôi đã nhảy cửa sổ quen mà nói không đáng kể chút nào, bất quá hân cũng không có quên Giang Tiều vẫn còn tức giận, cũng an phận đứng tại cửa hàng rào.

” Lôi?” Giang Tiều đi qua, đem cửa hàng rào kéo ra,” Đã xảy ra chuyện gì?”

” Người không trách ta?”

Giang Tiều phản ứng quá mức bình thường, cũng làm cho Lôi một hồi kinh ngạc, làm cho việc chuẩn bị tâm lý bị uống phỉ, tên khốn kia không phải nói Tiều rất tức giận, không cho chính mình xuất hiện ở trước mặt hân sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, Lôi lại minh bạch chính mình lại bị lừa rồi, thật muốn buông tay mặc kệ hắn sống chết..... Cũng không biết như thế nào, lại không có cách nào thật sự hung ác quyết tâm.....

” Đã xảy ra chuyện gì?” Giang Tiều lại hỏi một lần, nhìn Lôi như vậy, cũng không có ý định vào nhà..

” Tên ngu ngốc kia bị thương, hắn không chịu để cho Cát Nhĩ trị liệu, người có thể hay không đi xem?”

Không có nguyên nhân, Lôi là tin tưởng, Sâm sẽ nghe giang tiều . Cũng không thể nói không có nguyên nhân, ít nhất Giang Tiều trông coi tên khốn kia ba bữa cơm. Đối với một cái siêu cấp đồ tham ăn mà nói, vậy cũng là nhực điểm “trí mạng”?

Giang Tiều nghe xong cũng không khỏi sửng sốt, Sâm mạnh bao nhiêu hắn đã được chứng kiến , tên kia làm sao có thể sẽ dễ dàng bị tổn thương?

58. Chương 58: Chỉ Cần Vì Người

Giang Tiều đến xem cũng giật mình, hắn vốn tưởng rằng Lôi làm quá, nhiều lắm thì là một chút bị thương ngoài da, nào biết được cả khuôn mặt Sâm đều biến đen, miệng vết thương trên đùi máu chảy không ngừng.

” Lôi, người đi chỗ Cát Nhĩ lấy một chút thảo dược cầm máu .”

Giang Tiều cẩn thận kiểm tra thương thế của Sâm, đây rõ ràng là trúng độc, mùi tanh hôi bốc lên làm cho hắn nhúm mày. Không đợi Giang Tiều hỏi, Sâm chủ động thẳng thắn nói:” Người cũng biết, ta không thể ở trước mặt hắn hóa thú.”

Giang Tiều sửng sốt, lúc này mới nhớ tới, cho dù hắn động tay động chân lên thú vân của Sâm, nhưng một khi hóa thú thì cái gì cũng lộ hết. Lôi đời này hận nhất là Lang Tộc, nếu để cho hắn biết rõ Sâm thật ra là.....

Có lẽ kết quả sẽ là – trở mặt thành thù, người chết ta sống? Hắn không dám tưởng tượng đến nữa.

” Cũng không thể thỉnh y sư.”

Thấy Giang Tiều ngần ngại, hắn tiếp tục bổ sung. Bình thường Cát Nhĩ nhìn không ra hắn có cái gì khác thường, nhưng dưới tình huống bị thương, cũng sẽ bị phát hiện..... Huống chi Cát Nhĩ coi như là một y sư rất lợi hại.

” Thế nhưng mà, muốn trị liệu thương thế của người, ta căn bản không làm được.....”

Nhìn Giang Tiều vừa rồi tỏ ra trấn định, chỉ là vì ổn định Lôi, hắn có bao nhiêu cân lượng chính mình rất rõ ràng, căn bản cả gà mờ cũng coi như không bằng, chỉ là hiểu một da lông mà thôi. Việc này còn trẻ nãi thì sẽ trả giá bằng một mạng.

” Bây giờ là tình huống gì ta rất rõ ràng, không cần tìm y sư.” Sâm bỗng chốc nói tiếp,” Chúng ta trong rừng rậm gặp Bạo Long Thú, ta chính là bị tên kia cắn tổn thương. Muốn giải độc Bạo Long Thú , chỉ cần tìm được Long Nha thảo.”

Nếu như hắn hóa thú, hơn nữa với lực lượng của Lôi, còn có thể miễn cưỡng giải quyết cái con Bạo Long Thú kia. Hắn cũng không nghĩ đến, mình còn có thời điểm ghen khuất như vậy. Thế nhưng mà, hắn không muốn từ nay về sau bị Lôi chán ghét, không muốn trở thành người xa lạ.

“Người đối với Lôi.....?”

Giang Tiều hỏi cẩn thận từng li từng tí, trước kia hay người này lúc gặp nhau còn không ưa nhau, có thể bởi vì trò đùa dai của Cát Nhĩ làm quan hệ của hai người trở nên mập mờ không rõ..... Hiện tại thái độ Sâm đối với Lôi – nếu như không phải có gì, hắn cho dù hóa thú trước mặt Lôi thì thế nào? Cùng lắm thì hai người đánh cho người chết ta sống, cuối cùng chịu thiệt cũng không phải hắn.

“Đúng như người nghĩ, ta thích hắn.”

Sâm ngược lại là trả lời dứt khoát, nếu như những ngày này hấn một mực không nghĩ mình bạch đối với Lôi là tâm tình gì, nhưng hôm nay trước thời khắc sống chết, đủ để cho hấn tỉnh ngộ. Có thể nói như cái câu gì gì mà hấn tình nguyện chính mình bị thương cũng muốn bảo hộ gia hỏa hay tặc mao kia?

Nghĩ đến biểu cảm khiếp sợ của Lôi lúc đó, còn có vẻ lo lắng sau đó nữa, khóe miệng của hấn lại lần nữa cười thành một vòng.

Phải hay không là ngay từ đầu hấn đã hứng thú với Lôi? Yêu thích một người, cảm giác cũng không tệ.

” Người nên hiểu rõ ràng, hai người các người cảm tình căn bản đã yếu ớt không chịu nổi một kích, nếu có một ngày Lôi biết thân phận chân thật của người—”

Giang Tiều trong đầu bỗng nhiên nhảy ra một câu “Yêu nhau lắm cắn nhau đau”, đến lúc đó bọn hấn chỉ càng thống khổ.

“Ha ha, Giang Tiều, người cũng có người trong lòng, nên biết một đoạn cảm tình một khi bắt đầu, lúc nào chấm dứt không phải do chính người muốn là được.”

Sâm cười vô cùng tiêu sái, đạo lý hấn không phải không minh bạch, chỉ là đã không kịp. Đã như vậy, còn không bằng thừa dịp hiện tại hảo hảo yêu một hồi.

“.....”

Thấy hấn thế này Giang Tiều cũng không thể nói gì nữa. Có lẽ trong nội tâm của Tiều có chút hâm mộ cá tính dám yêu dám hận của Sâm, không phải ai cũng có dũng khí như vậy, biết rõ phía trước là vùng bùn nhưng vẫn nhảy vào.

Dược cầm máu mang tới, cũng chỉ là tốt từng chút một, Giang Tiều thở dài, vẫn là muốn mau chóng lấy tới Long Nha thảo.

“Tên hỗn đản kia, ta rõ ràng nói muốn đi một mình, hấn càng muốn đi theo.”

Lôi đi theo đằng sau Giang Tiều, vẻ mặt phần nộ mà nói, chuyện phát sinh hôm nay, hấn cần tìm người thổ lộ hết, đúng hơn là phát tiết cảm xúc phức tạp trong nội tâm.

Mỗi ngày đều đi ăn chùa ở nhà Y Ân, Lôi ngoài miệng không nói nhưng trong nội tâm cũng rất để ý. Đến mùa săn bắn, hấn nghĩ bắt thêm nhiều một chút để giao qua làm “phí ăn uống”. Chỉ là hấn từ trước đến nay ưa thích độc lai độc vãng, rất ít cùng mọi người cùng nhau hành động, độ nguy hiểm cũng thật lớn. Nếu như là một mình hấn thì chẳng sao rồi, nào biết được tên khốn kia nhiều chuyện như vậy!

“Hấn còn không phải lo lắng cho người sao —”

Giang Tiều không đồng ý, Lôi nói như vậy đối với Sâm rất không công bằng.

“Ta—” Ta căn bản không cần người bảo hộ.....

Nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là được Sâm bảo vệ an toàn, câu nói kế tiếp Lôi cũng cũng không nói ra miệng. Về phần Sâm vì cái gì nhất định phải đi theo? Hiếm khi hấn lộ ra vẻ xấu hổ, còn không phải do mình bị gây sức ép quá lợi hại

~Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, từ sau lần đầu, hai người bọn họ cứ thế không hiểu sao tiến triển. Giống như bọn hấn có lực hấp dẫn khó nói lên lời, cho dù chỉ là trên giường. Cái này chết cũng không thể cho người khác biết rõ!

” Nhưng nếu đã không vấn đề, hấn vì cái gì không hóa thú?”

Giang Tiều có chút tò mò, Sâm đến tốt cùng là như thế nào lừa Lôi. Dù sao cũng là tình trạng nguy hiểm như vậy, không hóa thú thật sự không thể nào nói nổi.

” Hấn nói, bộ dáng hóa thú của hấn quá xấu.....”

Lôi bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, dù là da mặt có dày, lỗ tai cũng đỏ lên.

” PHỐC!” Giang Tiều vẫn là nhịn không được, thoáng cái bật cười.” Chuyện ngây thơ vậy người cũng tin?”

Lúc này đây, Lôi đã triệt để trầm mặc.

Nếu như ngay cả lý do sứt sẹo như vậy hắn cũng tin, trừ phi là bị ngốc..

Nhưng mà lý do chân chính hắn cũng không dám truy vấn. Bởi vì hắn có dự cảm, một khi đã biết chân tướng, quan hệ giữa hai người sẽ triệt để vỡ tan. “Cảm tình” của bọn hắn vốn đã yếu ớt, chịu không được sóng gió. Ừ thì nếu như cái loại quan hệ quỷ dị này tính cũng vào dạng “cảm tình” nào đó...

Trên đường đi, Giang Tiều cùng lôi đều không có bàn lại đề tài này, bởi vì thức sự quá trầm trọng.

Thẳng đến khi theo Giang Tiều về nhà, Lôi vẫn là một bộ dạng tâm sự nặng nề. Mà ngay cả dê dê chạy ra đón Giang Tiều cũng không nhận ra, cũng không có đi lên trêu đùa hí lộng, trực tiếp đi ra ghế nằm xuống.

Nếu như không phải đợi lấy đồ ăn, hắn đã sớm trở về, trở về làm gì..... Nghĩ như vậy, Lôi cảm chính mình không được nghĩ nữa.

Dê dê một mực đi theo Giang Tiều đến phòng bếp, nghe một chút bên ngoài không có gì động tĩnh, biến thành hình người nhỏ giọng hỏi: “Chủ nhân, người bên ngoài kia làm sao vậy? Thấy thế nào cũng có chút đáng thương?”

Vốn hắn còn ý định ăn vụng cơm của tên kia, nhưng thấy hắn như vậy cũng không nỡ làm vậy.

” Ờ, Lôi tâm tình không tốt, người không nên trêu chọc hắn.”

Giang Tiều một bên chuẩn bị thịt nướng, một bên phân thần dặn dò dê dê. Trong nội tâm không khỏi thở dài, Lôi không ổn, ngay cả dê dê cũng nhìn ra được, hắn còn nghĩ lừa mình dối người tới khi nào?

Bất quá, nghĩ đến cảm tình chính mình lúc trước đối với Y Ân, đối với tâm tư của Lôi cũng có chút ít minh bạch— đơn giản là sợ hãi mất đi.

Ai, hai tên oan gia này!

Đợi Y Ân trở về, ăn xong bữa tối, Giang Tiều do dự mà đi đến trước mặt hắn, mấy lần muốn nói lại thôi.

Y Ân cũng không hỏi thúc hắn, chờ hắn suy nghĩ rõ ràng, dù sao cuối cùng rồi cũng sẽ nói.

“Có một việc, ta một mực gạt người.”

Giang Tiều thừa nhận, giọng của mình đã rất áp chế xuống, thế nhưng mà sự tình đã đến mức không thể không nói, không biết Y Ân sẽ phản ứng thế nào.

Muốn lấy Long Nha thảo, muốn đến rừng rậm đi một chuyến, dựa vào một mình Giang Tiều chắc chắn không được, hơn nữa cũng không thể gạt được Y Ân, còn không bằng chủ động thẳng thắn nói ra..

Y Ân khiêu mi, chờ hắn nói tiếp. Chuyện không thể tưởng tượng nổi như cửa của dê dê còn chịu được, hắn tự nhận là năng lực chịu đựng của mình đủ cao..

“Cái kia, người biết đó, Sâm là thú nhân.” thú nhân giống đực.....

Giang Tiều dò xét liếc hắn, câu tiếp theo lại càng mềm mại. Chỉ là lời ra khỏi miệng, mới phát hiện có nhiều điểm ngu xuẩn, Sâm là giống đực thú nhân, ai cũng nhìn ra được, chớ đừng nói chỉ là thông minh như Iain.

Thật lâu không có nhìn thấy bộ dạng hận không thể cắn rơi đầu lưỡi chính mình này của Giang Tiều, Y Ân giật mình, duỗi tay ra, dùng lực kéo một phát – người nào đó rơi xuống trong lòng ngực của hắn.

Cái này, đây là sao? Việc này, mặc kệ đã trải qua bao nhiêu lần, Giang Tiều vẫn sẽ “ngượng ngùng”, mém tí quên mất định nói cái gì.

Biết rõ nếu nói tiếp sẽ phá vỡ bầu không khí này, nhưng vẫn cắn môi nói ra –” Sâm, hắn là Lang Tộc.”

Cho dù Y Ân chưa từng biểu hiện thống hận lang tộc như Lôi, nhưng Giang Tiều rất rõ, cũng căm ghét Lang tộc như các tộc nhân khác.

“.....”

Y Ân đang nắm tay Giang Tiều thật chặt, vẫn còn có chút giật mình. Bạn lữ của mình, vậy mà chứa chấp một tên địch nhân?

” Ta—”

Phát giác được động tác Y Ân, Giang Tiều thân thể cứng đờ, muốn nói cái gì đó, lại không biết như thế nào giải thích. Dù sao, hắc thu lưu Sâm, là sự thật.

Cảm nhận được Giang Tiều nội tâm bất an, Y Ân khẽ hôn trán hắc để an ủi—” Hắc cứu người.”

Chỉ cần là dựa vào điểm này, tội gì cũng có thể được tha thứ, tội nghiệt nào cũng có thể được tha thứ.

Nếu như mất đi Giang Tiều.....

Y Ân đem người trong ngực càng ôm sát một ít, hận không thể để cho hắc như vậy dung nhập vào xương tủy của mình.

“Ân, vì cứu ta, hắc đem mấy tộc nhân đều giết.” Tuy nhiên, cứu người chỉ là thuận tiện, mỹ thực mới thật sự là nguyên nhân.....

Bất quá, đúng lúc này, không cần phải nói rõ ra như vậy.

Y Ân đương nhiên hiểu ý Giang Tiều, Sâm làm như vậy, chẳng khác gì cùng Lang tộc đoạn tuyệt.

“Sâm bị Bạo Long Thú cắn bị thương, cần Long Nha thảo.” Thấy Y Ân không có phản ứng, Giang Tiều tranh thủ thời gian nói tiếp “Là vì cứu Lôi, mới bị thương.”

” Cho nên, người muốn cứu hắc.”

Y Ân dùng chính là câu trần thuật, cũng là bởi vì muốn cứu hắc, Giang Tiều mới lựa chọn tự nói với mình không phải sao?

“Ta một mực không nói cho người, là sợ hãi người tức giận.” Cảm nhận được Y Ân trong lời nói có một ít bất mãn, Giang Tiều vội vàng trấn an mà giải thích.

“Thân phận của Sâm, người vẫn muốn giấu lòi?”

Y Ân hỏi trúng tim đen, căn bản không cần nghĩ Lôi có biết hay không loại vấn đề này. Nếu như Lôi thật sự đã biết, cái tên Sâm kia không cứu được.

“Ta biết rõ, một khi vạch trần, Lôi nhất định sẽ trách ta. Thế nhưng mà.....” điều này Giang Tiều đã sớm nghĩ tới, mà khi nghĩ hắc cũng không có nghĩ đến hiện tại hai người kia sẽ biến thành loại quan hệ này.....

Lại nói tiếp cũng hồ thẹn, về sau hắc chỉ lo cùng Y Ân ngọt ngào mật mật, căn bản là đem nỗi thống hận Lang Tộc của Lôi quên đi. Hoặc là nói không phải đã quên, mà là không có liên tưởng đến trên người Sâm – tên này trước khi gặp Lôi vẫn cứ nhắc như thiếu thốn tình cảm, cứ như là chui từ đá ra vậy.

Hắc tính là đợi ngày nào đó Sâm đối với mỹ thực không còn hứng thú, sẽ ly khai.. Thân phận của hắc cũng sẽ không có người biết rõ...

“Ngày mai đi hái Long Nha thảo.”

Thời gian đã khá lâu rồi, cho dù có Long Nha thảo, cũng đã không kịp.

” Người—”

Giang Tiều chỉ là thử xem xem, nào biết thật sự được đi?

Y Ân thở dài, Sâm thoát ly Lang Tộc, còn giết mấy thú nhân Lang Tộc..... Tạm thời, lấy đây như lý do cứu hắc đi.

Còn nữa, hắc là vì cứu Lôi mới bị thương.....

Quan trọng nhất là, nếu như không cứu, Giang Tiều nhất định sẽ khổ sở, hắc nhìn ra được Tiều đã xem Sâm như bằng hữu.

59. Chương 59: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn

Sáng sớm hôm sau, Y Ân cùng Giang Tiều liền chuẩn bị xuất phát đi tìm Long Nha thảo, nào hay Dê Dê biết nên khẳng khẳng muốn đi theo.

” Chủ nhân, người để cho ta đi theo đi, ta còn chưa được nhìn thử rừng rậm là cái dạng gì đâu.....”

Kỳ thật, đó cũng không phải là lý do chính thức mà Dê Dê muốn đi theo, xuất phát từ dự cảm kỳ quái nào đó, hẳn có cảm giác rằng hai người này lần này đi ra ngoài sẽ gặp phải nguy hiểm. Nhưng mà nếu không có căn cứ nào để xác định thì không nên nói thẳng ra.

” Chúng ta lần này cũng không phải đi ra ngoài chơi, trong rừng rậm rất nguy hiểm!”

Bị cặp mắt to ướt át kia nhìn, Giang Tiều có chút mềm lòng, bắt quá ngẫm lại tính nguy hiểm của rừng rậm hay vẫn là cự tuyệt đi.

“.....”

Dê Dê cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là bắt cánh tay Giang Tiều không buông, im lặng mà cầu xin.

” Để cho hắn đi đi.”

Nào biết, mở miệng “cầu tình” lại là Ian, chuyện này thật là khó có được.

” Thế nhưng mà.....”

Giang Tiều vẫn có chút do dự, Dê Dê còn nhỏ như vậy, vạn nhất có chuyện gì thì sao—

” Người đã quên sao? Hắn bây giờ cùng trước kia không giống nhau. Đến lúc đó nếu như gặp phải nguy hiểm, hẳn có thể hỗ trợ bảo vệ người.”

Về sau đã trải qua đủ loại sự tình, mặc dù Ian lực lượng rất mạnh, cũng không dám khinh thường. Hắn đã sớm hiểu rõ, một người cường đại cỡ nào, lực lượng cũng sẽ có hạn.

“Ah!”

Giang Tiều lúc này mới nhớ tới Dê Dê lợi hại như thế nào, không phải hắn cố tình quên, chỉ là mỗi lần nhìn bộ dạng Dê Dê vô hại, dịu dàng, ngoan ngoãn, sẽ lại tự động xem nhẹ.

Một nhà ba người đi ra ngoài, Giang Tiều cố ý tìm hai cái giỏ trúc cột vào trên người Dương Dương, bên trong là công cụ đào thảo được. Giang Tiều khi trước cũng có mấy lần đi tìm đồ gia vị, nếu có tộc nhân hỏi tới, bọn hắn cũng có một cái cớ. Dù sao, ở đây hai người che dấu, tất cả mọi người chỉ nghĩ rằng Sâm chỉ là bị thương nhẹ, nếu như biết là vì Long Thú mà bị thương, Cát Nhĩ đã sớm chạy tới nhìn.

Ra khỏi bộ lạc, Y Ân hóa thành hắc báo, để cho Giang Tiều cưỡi trên người. Mà Dê Dê vì hành động thuận tiện, cũng tiếp tục duy trì hình thú.

Đầu mùa xuân rừng rậm khắp nơi sắc xanh dạt dào, trên đồng cỏ cũng đã trải rộng các loại nhan sắc của hoa lá, trông như các cô gái xinh đẹp không kiêng nể gì mà phô bày ra thanh xuân của mình. Chỉ là, cũng chỉ có mấy người như Giang Tiều ở trong này ném nhiều chỗ đau mới có thể hiểu rõ cánh rừng rậm này đáng sợ đến cỡ nào.

Nếu như không phải là vì hái Long Nha thảo, hẳn mới không muốn lại bước vào đây một bước nào.

Dựa theo miêu tả lúc trước của Lôi, ba người rất nhanh hướng đến địa phương gặp được Bạo Long Thú. Muốn hái Long Nha thảo về, nhất định phải là địa phương có Bạo Long Thú, Long Nha thảo luôn sinh trưởng tại phụ cận của nó, sở dĩ có thể giải độc Bạo Long Thú là vì mỗi ngày đều được nước bọt Bạo Long Thú tưới, cái đó gọi là tương sinh tương khắc, một loại độc vật thì bên cạnh luôn có một loại vật chất có thể giải được độc.

Ven rừng rậm chỉ là một ít loại động vật nhỏ, nhìn thấy bọn hắn lập tức chấn kinh trốn đi, càng hướng vào phía trong thì gặp được dã thú cỡ lớn càng nhiều, chỉ là chúng cảm nhận được khí tức nguy hiểm trên người Ian cũng nhao nhao tránh né. Thậm chí là Dương Dương, cũng có chút ít kiêng kỵ xuất phát từ trực giác dã thú, chúng nhạy cảm phát hiện Lỗ Đặc này cùng những cái trước kia gặp được có chút ít không giống nhau.

Mãi cho đến ở chỗ sâu trong rừng rậm, dù là Giang Tiều thuộc loại ngũ giác không mạnh như giống đực thú nhân, cũng bắt đầu bất an. Dù cho ánh mặt trời ấm áp có chiếu sáng, trên người như cũ vẫn truyền đến từng đợt cảm giác lạnh lẽo, trong nội tâm có một loại run sợ không nói nên lời. Lại nhìn Y Ân cùng Dê Dê, vậy mà đã ở trạng thái đề phòng, lại không có bộ dạng nghiêm trọng. Cái này là sự khác biệt của cường giả cùng kẻ yếu sao?

Lại đi được một đoạn đường ngắn, Y Ân dừng bước lại, nửa nằm sắp ra hiệu cho Giang Tiều đi xuống. Sau đó hồi phục hình người trầm giọng nói: "Để chút nữa ta dắt Bạo Long Thú rời đi, người đi hái Long Nha thảo, về phần Dê Dê thì phụ trách canh chừng, lỡ như Bạo Long Thú nửa đường quay trở lại, người nhắc nhở hẩn chạy trốn."

Đối với an bài của Y Ân, hai người cũng không có ý kiến, hái lấy Long Nha thảo cũng cần kỹ xảo nhất định, nói thế nào thì Giang Tiều cũng đi theo Cát Nhĩ học được chút da lông, so với Dương Dương không có kinh nghiệm đương nhiên tốt hơn nhiều. Nếu như hái được mà không phá hủy được tính, mệnh của Sâm cũng được vớt về.

"Rống—" Còn chưa có tới gần đã nghe được tiếng gầm giận dữ như tiếng sấm vang lên, hiển nhiên là Bạo Long Thú phát hiện có người lạ tới gần, phát ra để cảnh cáo.

Trái tim nhỏ bé của Giang Tiều run rẩy, nhìn tới Bạo Long Thú cách đó không xa vô cùng rung động. Cái gia hỏa đồng dạng như một tòa núi nhỏ kia lúc này đang nôn nóng mà đi tới đi lui, cái đuôi vừa thô vừa to hất lên, một thân cây thô to bị đánh gãy. Cái đầu to lớn bên trên mọc ra hai cái sừng to và dài, hai con mắt to cỡ hai cái đèn lồng nhỏ không sai biệt lắm, hàm răng lóe lóa ánh sáng sắc bén—

"Người cẩn thận một chút."

Khi Y Ân muốn đi qua, Giang Tiều gọi hẩn lại dãn dò, mặc dù biết cái này chỉ là nói nhảm.

Ian lần nữa hóa thành Hắc Báo, nện bước chân nhẹ nhàng trực tiếp đi đến trước mặt Bạo Long Thú, cong lưng lên trầm thấp gào thét. Cử động như vậy không thể nghi ngờ là khiêu khích đối với Bạo Long Thú, lập tức khiến cho Bạo Long Thú lại gầm lên giận dữ.

Nếu như là bình thường bị khiêu khích như vậy, Bạo Long Thú đã sớm nhào tới đem đối phương xé thành mảnh nhỏ, nhưng mấy ngày hôm trước đã mới bị thua thiệt, thương tổn trên người còn chưa có tốt lên, đặc biệt là đùi phải bị một con báo màu vàng cắn bị thương, hiện tại đi đường còn có chút cà thọt (=)). Xét đến những nguyên nhân trên, nó chỉ rống giận cảnh cáo chứ cũng không có tiến lên.

"Rống—"

Một tiếng này là Ian phát ra, trong lòng của hẩn cũng có chút ít lo lắng, nếu như Bạo Long Thú không chịu ly khai, mình cũng không có cách nào, đương nhiên, cũng đừng nghĩ muốn hái cái gì Long Nha thảo.

Ai biết Bạo Long Thú vậy mà bị chọc giận, nhưng vẫn như cũ không muốn ly khai. Long Nha thảo sinh trưởng không dễ, còn chứa kịch độc, lại đối với Bạo Long Thú có trợ giúp rất lớn — chỉ có ăn hết Long Nha thảo Bạo Long Thú mới có thể mọc ra cái sừng thứ 3 sau khi thành niên. Do hôm nay tình huống loại này không có nắm chắc nó mới không phốt lờ.

Y Ân thấy vậy cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn cuối cùng ra, hẩn khẽ cắn môi nhào tới, thoáng cái liền tại chỗ bị thương không nhẹ vừa phục hồi được chút ít của Bạo Long Thú tấp một phát, như vậy sẽ không sợ hẩn lại không mắc câu.

Quả nhiên Bạo Long Thú bị tập kích rốt cục không thể nhịn được nữa, rống giận hướng Y Ân nhào qua. Dù là một chân bị thương tốc độ của hẩn vẫn vô cùng nhanh, ý đồ muốn đuổi theo.

Y Ân ở phía trước chạy vô cùng cẩn thận, vừa muốn chắc rằng không bị Bạo Long Thú đuổi kịp, vừa phải trong phạm vi khẩu vị của cái con đại gia hỏa kia.

Đợi Bạo Long Thú rời đi một khoảng Giang Tiều nhanh chóng chạy tới, dừng lại trước một cây thực vật màu đỏ, căn cứ vào miêu tả của Sâm, cái cây trước mặt này là nó.

Bởi vì Long Nha thảo trên thân có kịch độc, bắt đầu hái phải vô cùng cẩn thận, Giang Tiều đeo bao tay phòng độc tự chế, hai tay không quá linh hoạt, lại phải chắc chắn không tổn thương đến phiến lá, rất cần

một trận công phu.

Tiếng gầm gừ có chút xa, động tác trên tay Giang Tiều không ngừng, cái trán không biết lúc nào vì khẩn trương mà đổ mồ hôi, Dương Dương thì cảnh giác để ý động tĩnh bốn phía.

Tầm khoảng 20 phút Giang Tiều mới đưa mảnh Long Nha thảo cuối cùng thào xuống, còn chưa thở ra, chợt nghe thấy Dê Dê “Be be” một tiếng phát ra cảnh cáo. Vốn hấn tưởng Bạo Long Thú chạy trở lại rồi, nào biết khi nhìn lại thì không phải như vậy — một con Đại Hùng màu đen xuất hiện trong tầm mắt, rất nhanh từ xa mà đến gần.

Mục tiêu của Đại Hùng rất rõ ràng, nó không nhìn thẳng vào Dương Dương mà hướng về phía Giang Tiều đi đến.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Giang Tiều từ đây rõ ràng thấy được xem thường cùng khinh thị trong ánh mắt Đại Hùng??

” Be be-”

Dê Dê thấy thế vung chân chạy đến bên người Giang Tiều, trực tiếp chắn trước hấn. Mặc dù đối phương mạnh mẽ, cường tráng như vậy, hấn vẫn không sợ mà ngheh tiếp.

“.....” Giang Tiều phát hiện, ánh mắt cái con Đại Hùng lại thay đổi, giống như đang nói cho dù có đến thêm một cái cũng không chuyển biến được gì.

Không đúng..... Trong đầu linh quang lóe lên, Giang Tiều đột nhiên nói: “Người là Hùng tộc?” Hấn suýt nữa đã quên, chỗ mình đang ở là một cái thế giới có bao nhiêu là thần kỳ. Nhìn điệu bộ, vị huynh đệ gấu chó này mười phần cũng có thể: ta biến, ta biến, ta biến biến biến!

Giang Tiều dứt lời, Đại Hùng liền không thấy, trước mắt xuất hiện một thân hình to lớn, vạm vỡ.

“Người chính là cái gia hỏa đáng thương sẽ không hóa thú a! Đầu óc vô nước để dùng.”

To con nhìn rất chất phác, có thể nói ra lời độc thể này, giẫm vào chân đau của Giang Tiều. Đương nhiên, đây là hấn chính mình tự nghĩ.

Giang Tiều đầu óc rất nhanh lập tức hoạt động phân tích tình thế, Ian bây giờ là nước xa không cứu được lửa gần, không biết Dê Dê có thể hay không đánh thắng được hấn. Người này bộ dạng thoạt nhìn rất lợi hại!

Còn có nghe giọng điệu của hấn, rõ ràng là đối với mình có một chút hiểu rõ? Cái này đương nhiên là có người nói cho hấn biết, Báo Tộc cùng Hùng tộc cách nhau rất xa, không có lý nào “thanh danh” của mình truyền đi xa như vậy.

Theo lý thuyết, chính mình không có khả năng sẽ chọc đến hấn, hấn thoạt nhìn cũng không giống tới trả thù Cái loại vẻ mặt trêu tức này, hoàn toàn là không có đem mình để ở trong lòng.

” Người là vì Long Nha thảo?”

Giang Tiều ngẫm lại thăm dò mà hỏi, khả năng lớn nhất đúng là cái này. Thế nhưng nói lại cũng không thông, Long Nha thảo đối với Bạo Long Thú hữu dụng, Hùng tộc cách xa như vậy, không có khả năng chạy đến bên này để bị cắn. Lại là đồ đối với bản thân Bạo Long Thú hữu dụng, tên Đại Hùng này muốn làm cái gì?

“Người nói đúng, ta là vì Long Nha thảo mà đến, bất quá ta không cho người khác đoạt được nó. Biện pháp tốt nhất sao? Đương nhiên là hủy diệt.”

Lần này Đại Hùng thật sự có chút kinh ngạc, không nghĩ tới kẻ mà hấn cho rằng là “kẻ yếu”, vậy mà thật có thể đem ý đồ của mình đoán ra bảy tám phần.

“Không được.” Giang Tiều trả lời nhanh chóng mà kiên định, đây là hấn phải thật vất vả mới hái được, bọn Lôi hấn còn đang ở nhà chờ đây này! Chỉ là, nan đề trước mắt là làm như thế nào đối phó Đại Hùng này?

Không đợi hấn nghĩ ra biện pháp tên to con đã hết kiên nhẫn, lại lần nữa hóa hình thú thành một Đại Hùng.

Đại Hùng gặp phải một cái Táp Lỗ Lỗ thú nhỏ nhỏ không muốn sống mà xông lại, vô tình duỗi ra bàn chân gấu muốn một cái tát kết thúc nó.

Chỉ là ngoài dự liệu, hấn lại bị cái con tiểu gia hỏa kia đụng lui về phía sau hai bước!

“!!!”

Kế tiếp, trận đánh nhau làm Giang Tiều xem đến trợn mắt há hốc mồm, lo lắng của hấn căn bản chính là dư thừa, Dương Dương sức chiến đấu rất mạnh, lực lượng cùng cái con Đại Hùng kia tương đương, có thể di chuyển linh hoạt đã chiếm được thượng phong. Giải quyết tên này chỉ là vấn đề thời gian.

Đại Hùng thở dốc càng ngày càng nặng, thể lực tiêu hao rõ ràng nhanh hơn, trên bụng lại bị đánh, một lúc sau rõ ràng bỏ chạy.

Khi Dê Dê còn muốn đuổi theo, Giang Tiều vội vàng gọi lại hấn—” Không cần đuổi theo.”

Xa xa thảnh thưởng truyền đến tiếng Bạo Long Thú gào thét, thanh âm càng lúc càng lớn, nhìn ra là đã hoàn toàn bị Ian chọc giận. Long Nha thảo đã hái được, hay vẫn là tranh thủ thời gian để cho Ian trở về!

Chỉ là, cái tên Hùng tộc kia vẫn như cũ ở trong đầu Giang Tiều không chuyển đi được. Bất luận là việc ở chỗ này gặp được Hùng tộc, hay là lời nói của tên kia đều rất kỳ quái— hấn cảm giác mình không để ý thấy cái tin tức trọng yếu, trong khoảng thời gian ngắn lại không nghĩ ra được.

Mặc dù là Bạo Long Thú bị thương bị chọc giận thì về sau cũng rất đáng sợ, dù cho Y Ân tránh né không một chút phân tâm, trên người vẫn nhiều hơn vài miệng vết thương. Trên lưng là một vết thương thật sâu, máu tươi nhuộm hồng cả mảng lớn da lông. Cũng may, những cái này chỉ là do bị Bạo Long Thú trảo, cũng không phải do bị cắn, bằng không thì rất phiền toái.

” Tự mình đi.”

Vốn Ian còn ý định chờ Giang Tiều trở về, nhưng nhìn cái kia một thân tổn thương, Giang Tiều ở đâu ngồi?

” Trước khi mặt trời lặn, chúng ta phải ra khỏi rừng rậm.”

Y Ân nghe giọng nói ám áp của Giang Tiều, buổi tối trong rừng rậm càng thêm nguy hiểm, những cái dã thú cỡ lớn kia có thể ngủ được mùi huyết tinh về sau cũng sẽ trở nên càng thêm điên cuồng.

“.....”

Giang Tiều cúi đầu không nói, hấn cũng không phải không biết nặng nhẹ, chỉ là—

” Hay vẫn là ta chở chủ nhân đi.”

Dê Dê thấy hai người giằng co chưa xong, cũng sốt ruột theo.

Giang Tiều ngồi trên người Táp Lỗ Lỗ thú, hai chân miễn cưỡng cách mặt đất làm hấn không khỏi thở dài, xem ra vóc dáng quá lớn cũng là vấn đề, hấn thật lo lắng Dê Dê sẽ bị mình đè úp sấp.

” Không cho phép—”

Ánh mắt cùng Hắc Báo đối diện, cặp tròng mắt màu lam kia bên trong rõ ràng vô cùng vui vẻ, Giang Tiều có chút thẹn quá hoá giận mà kêu to. Hấn đương nhiên biết rõ, cái dạng của mình bây giờ rất khôi hài. Giống như là một người lớn, hết lần này tới lần khác lại đi ngồi xe của trẻ nhỏ.....

Trong mắt Hắc Báo sự vui vẻ lui đi, hiện lên sự ôn nhu giống như dòng thủy triều đem Giang Tiều bao phủ.

Y Ân suy nghĩ về Giang Tiều mọi thứ thế này, cho dù là bộ dạng thẹn quá hoá giận trong lòng hấn cũng vô cùng đáng yêu.

” Còn không đuổi theo—”

Cảm giác được thân thể Dê Dê tựa hồ đang run rẩy, Giang Tiều vốn muốn hỏi hấn làm sao vậy, đầu óc chuyển qua chỗ ngoặt lập tức “Ác thanh ác khí” mà nói.

Tên này, căn bản chính là cười quá lợi hại mới có thể run lên

60. Chương 60: Tai Họa Di Ngàn Năm

Thời điểm sắp trở lại bộ lạc, vì che dấu tai mắt người khác, Giang Tiều cố ý hái thêm một ít hoa và cỏ để vào giỏ trúc, nếu có người hỏi thì lấy ra để trả lời cũng tốt.

Chỉ là, cậu hoàn toàn không cần phải lo lắng, mọi người thấy cậu và Y Ân chỉ mỉm cười chào, cũng không hỏi thăm quá nhiều, dù sao đeo giỏ trúc đi ra ngoài như vậy cũng không phải lần đầu tiên.

Lúc hai người đến nhà của Lôi, Sâm đang nằm trên giường nghỉ ngơi, sắc mặt so với trước càng khó coi, Lôi ngồi ở bên cạnh hắn không biết đang nói cái gì, vành mắt có chút đỏ lên, thấy Giang Tiều cùng Y Ân đến trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

Giang Tiều thở dài một tiếng, không nghĩ tới hai người kia tình cảm đã phát triển đến nước này, hiện tại càng tốt, thì lúc nói ra chân tướng thì tổn thương cũng lại càng lớn— thế nhưng mà, cậu lại không thể nói gì, cho dù bây giờ nói ra Lôi cũng sẽ không nghe. Trừ phi, trực tiếp đem sự thật nói ra.....

Lôi mức lấy Long Nha thảo đi vào phòng bếp, hắn kiên trì muốn tự mình nấu thuốc. Còn lại ba người trong nhà lâm vào trầm mặc trong khoảng thời gian ngắn, một lát sau, kẻ luôn trầm mặc ít nói như Y Ân lại là người mở miệng trước gần — [Đợi đến lúc vết thương tốt lên, người liền rời đi đi!]

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có như vậy mới là biện pháp tốt nhất, có thể đem tổn thương xuống đáy đến mức thấp nhất. Ngay từ đầu Lôi có thể có thể sẽ khổ sở, nhưng tổng tốt hơn so với thương tâm cả đời tốt.

” Chỉ cần ta một mực không hóa thú—” thì cũng không bị người phát hiện.....

Lời nói kế tiếp bị ghen lại không thể nói ra, hắn cũng biết ý nghĩ của mình bất quá là lừa mình dối người. Nói dối vẫn là nói dối, cuối cùng có một ngày sẽ bị chọc thủng . Chuyện lần này, không phải là ví dụ tốt nhất sao?

” Người nghĩ kỹ chưa?”

Y Ân nói chuyện đều là lời ít mà ý nhiều, đã quyết tâm không muốn rời đi, hắn cũng sẽ không cưỡng chế, mỗi người đều phụ trách lời nói và việc làm của chính mình, hắn là người biết tự nhắc nhở trách nhiệm của mình, làm được cũng là đủ rồi.

” Thực sự nếu có ngày đó, ta tình nguyện chết ở trên tay hắn.”

Bởi vì trúng độc có chút lộ vẻ sầu thảm sắc mặt càng thêm khó coi, Sâm gắt gao ngẩng đầu nhìn đối diện hai người.

Cũng không phải hắn đối với Lôi cảm tình thật sự sâu đậm đến nỗi sinh tử không màng, chỉ là không muốn rời khỏi nơi đây, trở lại cuộc sống nhàm chán trước kia — hắn vốn cái gì cũng không để ý, đương nhiên cũng kể cả tử vong.

“Vậy thì phải làm sao đây? Lôi vẫn là người đau lòng.”

Giang Tiều lại có chút không cho là đúng, hiện tại ly khai, Lôi cũng sẽ thương tâm, nhưng sẽ ít hơn một chút. Kéo dài càng lâu, tổn thương càng sâu. Tên kia vốn tính tình cũng rất cực đoan, đến lúc đó còn không biết sẽ như thế nào.....

” Để cho ta suy nghĩ một chút .”

Nghe xong Giang Tiều hơi khiển trách mà nói, Sâm có chút sợ run, cũng hiểu được chính mình quá ích kỷ.

“Đúng rồi, Lang Tộc cùng Hùng tộc là láng giềng, trước người có phát hiện hay không Hùng tộc có cái gì dị thường?”

Nghĩ đến hôm nay gặp được người Hùng tộc, Giang Tiều cảm thấy có chút dị thường.

“Ta không có chú ý..... Hùng tộc lãnh địa coi như dồi dào, bất quá từ khi năm năm trước một hồi rừng rậm đại hỏa, thời gian qua cũng không tốt lắm qua.”

Sâm cố gắng nhớ lại chuyện ngày xưa, vốn hẳn đối với cái gì đều không quan tâm cho nên cũng không biết rõ, chỉ là lần kia đại hỏa thật sự nghiêm trọng—cháy suốt ba ngày ba đêm, ánh lửa chiếu sáng cả vùng trời, Lang Tộc ở biên giới cũng liên lụy theo

“Tuy vậy, cũng không thể đến lãnh địa những bộ lạc khác săn bắn a? Còn có, thú nhân Hùng tộc như thế nào lại biết ta?”

Giang Tiều nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, nghe giọng điệu tên kia, có vẻ như biết không ít.

” Ta đây cũng không rõ ràng .”

Sâm không đến ý mà đáp lời, hẳn đối với mấy cái này không có hứng thú.

Lúc Lôi đi ra, ba người ăn ý mà kết thúc câu chuyện.

” Để một chút rồi hãy uống, coi chừng bị phỏng.”

Lôi vừa bưng thuốc lên vừa nói, chỉ thấy Sâm bày ra biểu tình muốn nuốt luôn người kia vào bụng.

” Người cố gắng uống thuốc, chúng ta đi trước.”

Thấy kia hai người rất nhanh rơi vào thế giới hai người, Giang Tiều lôi kéo Y Ân cáo biệt, nhìn nữa nói không chừng hẳn sẽ xúc động đem chân tướng hết thảy nói ra.

” Người vừa mới nói, thú nhân Hùng tộc biết rõ người?”

Biết rõ Giang Tiều vẫn còn vì sự tình của hai người kia mà lo lắng, vì muốn chuyển đi sự chú ý của hẳn, Y Ân cố ý hỏi.

” Ân, hẳn nói ta vô dụng, còn nói ta sẽ không hóa thú được”

Giang Tiều quả nhiên bị cái đề tài này hấp dẫn, nghĩ đến lời nói tên khốn kia, trong nội tâm rất không thoải mái. Sẽ không hóa thú, vô dụng, đã từ rất lâu không ai nói với cậu như vậy.

Kỳ thật cũng không phải rất lâu, chỉ là từ lúc cậu rời đi đã không ai nói vậy!

” Không cần để ở trong lòng, hữu dụng hay không, người không phải đã hướng mọi người đã chứng minh?” Y Ân đưa tay nắm chặt, nghiêm túc an ủi, ” Biết rõ chuyện của người, đã nói lên có người nói cho hẳn biết—” Chỉ là, người kia sẽ là ai? Huống chi Hùng tộc cùng Báo Tộc chính giữa còn cách Ứng tộc cùng Lang Tộc.....

” Còn một điều rất kỳ quái, chúng ta gặp được thú nhân Hùng tộc kia không phải ngoài ý muốn, hẳn đặc biệt trốn ở chỗ đó, chính là vì ngăn cản chúng ta hái Long Nha thảo. Nói không chừng, chính là vì không cho Sâm chữa lành vết thương” Hẳn lại là làm sao biết Sâm bị thương.....?”

Giang Tiều càng nói càng cảm thấy kỳ quái, rất nhiều điểm không thể hiểu được.

” Chuyện này phải nhanh một chút điều tra cho rõ .”

Y Ân biểu lộ có chút nghiêm túc, trực giác nói cho hẳn biết truyện này có gì đó đang được che giấu, cũng không phải không hề liên quan . Hiện tại, bọn hẳn chỉ là người ngoài cuộc chưa hiểu rõ.

Nửa tháng sau vào lúc hoàng hôn, Giang Tiều trong đang đem thảo dược phơi nắng xong vào nhà, chợt nghe động tĩnh rất lớn, ngẩng đầu liền thấy nhóm người Y Ân săn bắn trở về. Kỳ quái, bình thường săn bắn chấm dứt đều là cùng nhau trở về nhà, hôm nay đây là làm sao vậy?

Giang Tiều đang muốn hỏi thăm chuyện gì xảy ra, chỉ thấy phía sau bọn họ còn đi theo một đám Tạp Lỗ thú, ước chừng có tầm mười con

Bọn hẳn từ trước cho tới bây giờ không có bắt nhiều con mỗi như vậy.

Không đúng, những con Tạp Lỗ đều là thú hoang, làm sao có thể dụ dỗ ngoan ngoãn theo sát phía sau bọn họ không hề phản kháng?

Cậu hoài nghi nghi — chẳng lẽ....chúng là tự nguyện đi theo trở về ?

Nghĩ như vậy, Giang Tiều cũng hiểu được truyện buồn cười hoang đường này, đây là không thể nào là sự thật a!

” Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Y Ân vừa về đến, Giang Tiều liền nhanh hỏi, chén súp trong tay chút nữa rơi xuống.

” Chúng ta trở về trên đường, chỉ thấy đám Táp Lỗ thú lẫn lộn ở trên đường, một chút ý phản kháng đều không có—”

Y Ân tay mất lạnh lẽo mà tiếp nhận chén súp tiện tay đưa đến trước mặt hắn, hắn cũng cảm thấy điều này rất kỳ quái.

Bởi vì lúc trước Giang Tiều cũng muốn bắt Táp Lỗ thú về nuôi, nhưng lần nào bọn chúng cũng tìm được cách thoát chạy về rừng, không ngờ lần này một không uống một chút công sức nào, bọn nó đã theo về nhà. Loại chuyện này không phải muốn là gặp được.

” Hiện tại những con Táp Lỗ thú đều đứng ở giữa sân, ngày mai mọi người lại thương lượng cụ thể làm sao phân chia.”

Dù sao Táp Lỗ thú số lượng có hạn, mà người muốn phần chia lại rất nhiều.

“Chủ nhân, ta đi hỏi một chút đi!”

Dê dê bỗng nhiên chen vào nói, hắn phát hiện Táp Lỗ thú tự nhiên xuất hiện tại bộ lạc, trong nội tâm cũng rất là khó hiểu.

” Ngạch, tốt.”

Dê dê lại biến trở lại thành hình thú, Giang Tiều giờ mới hiểu được, thứ hắn muốn hỏi là đám Táp Lỗ thú kia.

” Cũng tốt, người đi hỏi xem chuyện gì đã xảy ra .”

Giang Tiều gật gật đầu, hôm nay tự nhiên có bánh bao trên trời rơi xuống, vẫn là hỏi cho rõ ngọn ngành mọi chuyện mới tốt.

Hai người ăn cơm chiều xong, dê dê đi hỏi thăm vừa về đến, sắc mặt cũng không thể nào đẹp mắt.

” Những con Táp Lỗ thú vốn là sống ở lãnh địa Hùng tộc, những ngày này Hùng tộc một mực tại trắng trợn bắt giết chúng.” Nói đến chỗ này, dê dê cũng bắt đầu tốn hơi thừa lời, hắn vẫn là đem những con Táp Lỗ thú kia làm đồng loại, ” Về sau chúng chạy trốn tới lãnh địa Lang Tộc, ai biết cũng không có tránh thoát được..... lúc chạy trốn tới tại đây toàn bộ đàn cũng chỉ còn lại hơn mười con

Cũng bởi vì không có lựa chọn nào khác, đoàn Táp Lỗ thú này cũng không muốn giống loài của mình chết hết.

Vốn mạnh được yếu thua, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, bị bắt giết cũng rất bình thường, chỉ có điều Hùng tộc cùng Lang Tộc giống như hạ quyết tâm muốn săn giết sở hữu tất cả Táp Lỗ thú. Cách làm như vậy, thật ra có chút độc ác

“Chúng không sợ lặp lại kết cục như lúc trước sao ?”

Giang Tiều hiểu kỳ, mặc kệ là ở bộ lạc nào, Táp Lỗ thú đều ở trong tình trạng bị lòng săn bắt.

” Đầu lĩnh đám Táp Lỗ thú nói cho ta biết, hắn ngày hôm qua trong rừng rậm nghe được mấy thú nhân Báo Tộc nói chuyện, nói là muốn bắt một vài con thú có thể thuần chủng về nuôi. Tuy không biết mục đích nuôi là gì, nhưng vẫn có thể bảo trụ được một mạng.”

Dê dê khổ sở nói, trên thực tế Táp Lỗ thú hoang dại đều rất có linh tính, có thể nghe hiểu tiếng người. Táp Lỗ thú nuôi trong nhà mấy đời về sau linh tính sẽ kém hơn một chút, thậm chí biến thành bình thường động vật.

“Làm ra được nhiều chuyện như vậy, bọn hắn đến cùng muốn làm cái gì?”

Nghĩ đến ngày đó cậu đi tìm Long Nha thảo gặp được Hùng tộc, Giang Tiều tức giận, nếu không nhờ Dê dê cậu đã mất mạng.

” Lang Tộc cùng Hùng tộc, sợ là đã liên minh.”

Nhưng vấn đề trước kia không nghĩ ra, bây giờ đều đã có đáp án. Về phần liên minh về sau có hậu quả gì không, dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu.

Y Ân xoa xoa thái dương, tình thế nghiêm trọng, lại làm cho hắn cũng có chút đau đầu.

” Hắn là như vậy..... Bất quá, ta vẫn là không nghĩ ra, thú nhân Hùng tộc làm sao biết ta? Bọn dồn hết tâm sức săn bắt Tập Lỗ thú là vì cái gì ” Chẳng lẽ, là vì ta ngày đó giáo huấn con gấu kia?”

Dê dê thanh âm đều đang phát run, sẽ không phải thật là nguyên nhân này a? Vậy là tại mình làm liên lụy chúng sao, đám Tập Lỗ thú cũng nói chúng gần đây mới bị ráo riết săn bắt– tính toán thời gian chính là lúc hắn cùng chủ nhân từ rừng trở về.

” Đây chẳng qua là một phần nhỏ nguyên nhân, ta có dự cảm, bọn hắn đang tiến hành một âm mưu rất lớn.”

Thấy Dê Dê vẻ mặt tự trách, Giang Tiều liền kéo hắn vào ngực an ủi.

Thấy hai người ở cùng một chỗ ôm ôm ấp ấp, Y Ân chỉ là liếc nhìn bọn hắn, cũng không có nói thêm điều gì.

” Y Ân–” Giang Tiều không biết nghĩ tới điều gì, thần sắc khác thường, muốn nói lại thôi.

” Nghĩ đến cái gì ? Muốn nói gì thì nói ra đi!”

” Có lẽ, Kiều còn sống..... Nói không chừng ngay tại Lang Tộc.....”

Từ khi Kiều bị trục xuất, Giang Tiều liền cố gắng làm việc để không nhớ đến những chuyện trước kia, Y Ân chỉ sợ cũng là nghĩ như vậy, hai người cùng nhau cố ý không nhắc đến cái tên này.

Lần này, Giang Tiều chỉ là nghĩ đến, lúc trước Kiều cùng với Lang Tộc cấu kết, bị trục xuất về sau chạy đến Lang Tộc cũng không kỳ quái. Tên thú nhân Hùng tộc kia nói hắn vô dụng, tự dưng khiến cho hắn có chút xúc động, chỉ là đến lúc này mới nghĩ ra được– hắn sợ dĩ biết rõ, không phải do Kiều nói sao ? Chỉ có Kiều mới luôn treo từ hắn vô dụng ở ngoài miệng.

Không phải nói tai họa di ngàn năm sao? Hắn cảm giác, cảm thấy Kiều không dễ dàng cứ như vậy mà chết.....

” Có khả năng này.”

Cho dù không muốn thừa nhận trong bộ lạc sẽ xuất hiện loại bại hoại này, Y Ân vẫn là khẳng định điều Giang Tiều nói.

61. Chương 61: Thời Điểm Tình Cảm

Vì bị Giang Tiều ảnh hưởng nên các giống cái trong tộc đều muốn làm chút “nghề phụ”, vì thế hơn mười con Lỗ thú cũng trở thành hàng bán chạy, đều muốn được khiêng một con về. Nhưng cái này sói nhiều thịt ít, à không, là báo nhiều dê thiếu, muốn phân cho mỗi người một cái thật sự không có khả năng.

Y Ân thân là tộc trưởng cả ngày đều phiền muộn vì chuyện này, ăn cơm xong tối nằm trên giường cứ lật qua lật lại không tài nào ngủ được. Cho dù là cùng nhau đi săn nhưng chỉ khi gặp động vật cỡ lớn hợp tác, còn không đều tự thân vận động. Hồi đó toàn là săn giết động vật nên chỉ cần xé thịt rồi phân là xong, giờ lại là vật sống nên thật sự rất khó.

“Chưa nghĩ ra biện pháp sao?”

Tuy thời tiết đã ấm áp hơn, nhưng cơ thể Giang Tiều lại quen nhiệt độ cơ thể của ai đó, cứ cọ cọ đến ngực Y Ân, tìm chỗ thoải mái nhất mà nằm.

“Người có biện pháp?”

Đôi mắt lam trong đêm đen lóe lên một cái, âm thanh của Y Ân trầm thấp. Nghe giọng điệu Giang Tiều nói chuyện, hiển nhiên là trong lòng hắn đã có cách. Bất quá trong đầu người này toàn những thứ kì quái...

Dày dặt lòng ngực theo lúc nói chuyện chấn động, lỗ tai Giang Tiều có chút ngứa, nội tâm cũng ngứa theo, một tia tình nhiệt chui vào óc khiến đầu có chút choáng váng, liền làm ra một việc mà trước kia cũng không dám làm – “Ha ha, muốn biết? Vậy thì hôn ta một cái.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Giang Tiều liền thanh tỉnh, đầu dùng lực hướng trong ngực Y Ân mà trốn, hận không thể chôn luôn trong đó. Sao hắn có thể nói ra mấy lời xấu hổ đó chứ.

“Không phải muốn ta hôn sao? Ngẩng đầu—“

Khó có được lúc Y Ân phối hợp diễn theo, lời nói mang theo một chút vui vẻ, làm lỗ tai người trong ngực đỏ lên.

“.....”

Giang Tiều không nói gì, giả đà điếu, âm thầm may là buổi tối, hiện giờ mặt mình chắc là đỏ cả lên.

“Không phải có cách sao? Nói ta biết đi!”

Vừa rồi còn giống như **, giờ lại đường đường chính chính khiến người khác không thích ứng kịp.

Giống như “Tránh được một kiếp, có chút thất lạc, Giang Tiều âm thầm phỉ nhổ mình. Vừa ló đầu ra môi đã bị chạm.

Giang Tiều giật mình quên phản ứng, mặc lưỡi đối phương trong miệng mình quấy, quẩn quít lấy mình cùng hắn cùng múa, chặc chặc tiếng nước lại để cho ban đêm bằng thêm thêm vài phần lửa nóng. Cũng không biết đã qua bao lâu, Giang Tiều đã sớm chóng mặt không biết phương hướng, trong đầu chỉ còn lại có một cái ý niệm, kỹ xảo hôn của Y Ân lúc nào tốt như vậy?

Nụ hôn vừa dứt, Y Ân áp chế hỏa diễm trong người đang bốc lên, khàn khàn nói—“Giờ có thể nói rồi?”

Giang Tiều cũng bị kích thích, nhưng cứ vậy miễn cưỡng ngắt ngang, trong bụng sinh ra vài phần bất mãn, bất quá vẫn ngoan thuận hỏi: “Nhà ai muốn lỗ thú, để cho bọn hắn chỉ tình thạch ra mua, sau đó phân cho những cái...kia không có mua được tộc nhân chẳng phải tốt rồi?”

“Quả nhiên là cách hay, thưởng cho người.”

Y Ân sung sướng nói, cúi đầu, lại là một cái hôn sâu. Gần đây cả hai đều thích làm như vậy, so với thân thể triền giao còn thích hơn. Có đôi khi chỉ là hôn một cái, cảm thụ được cái loại than mật khó tả này, cũng sẽ lại để cho người cảm thấy mỹ mãn.

“.....”

Giang Tiều im lặng, đây là ban thưởng hử? Sao mà Y Ân lại càng có lợi! Hắn phát hiện, dù cho hoàn mỹ như Y Ân, lâu lâu cũng sẽ chơi xỏ lá treu chọc mình. Nhưng cũng chỉ có lúc tâm tình hắn tốt mới như thế.

Hai cổ thân thể tương giao, nước sữa hòa nhau.

Đêm còn rất dài, không gấp, trái cây công tác chuẩn bị càng lâu, lại càng ngọt ngào.

Ngày kế tiếp, Y Ân dựa theo Giang Tiều nói, đem hơn mười lỗ thú phân cho tộc nhân. Nhận được lỗ thú đều thỏa mãn, lúc đưa tinh thạch cũng cao hứng, túm vầy lại là tất cả đều vui.

Mà ngay cả bản thân Lỗ thú cũng rất hài lòng, do dề dề cùng chúng câu thông, sau đó truyền đạt cho Y Ân— từ nay về sau lỗ thú có thể dùng để kéo, cung cấp sữa này nọ, nhưng không được dùng ăn thịt.

Đương nhiên, đối với tộc nhân lí do thoái thác là, căn cứ từ những chi thần định ra rừng rậm pháp tắc, mỗi một chủng giống đều có quyền được sống có thể bắt giết, nhưng không thể diệt tuyệt— Lỗ thú còn lại đã không còn nhiều lắm.

Làm cho Giang Tiều ngoài ý muốn chính là, Y Ân cũng mua một con cho hắn, nhớ tới bộ dáng vui cười phấn khởi cũng những giống cái nọ, khỏi soi gương cũng biết giờ về mặt Giang Tiều ắt hẳn cũng y hệt vậy.” Vì cái gì..... Trong nhà không phải đã có.....”

Giang Tiều lúng ta lúng túng, cho dù trong nội tâm kinh hãi, vẫn là nhịn không được mà hỏi.

Y Ân thở dài—” Trong nhà Người cam lòng sai sử sao?”

Cho dù dê dê một mực cầu biểu hiện muốn gánh chút ít việc, nhưng mà Giang Tiều đau lòng nha, ai bảo dê dê hóa thú về sau vẫn là bộ dáng trẻ con? Cái này căn bản là ngược đãi lao động trẻ em mà! Về phần cái con Lỗ thú kia, từ sau khi sinh xong cơ thể ngày càng sa sút, hảo hảo nuôi còn không kịp nữa là, nên cũng không dùng.

Khiêng về con Lỗ thú được hãy còn tráng niên, khí lực lớn, làm gì cũng được.

” Giang Tiều, tộc trưởng đối với người thật là tốt.”

Một ít tộc nhân trên ghẹo nói, nếu làm vậy với giống cái thì thôi, Y Ân căn bản chính là đem Giang Tiều như giống cái đồng dạng sủng ái. Đương nhiên trong mắt hắc Giang Tiều không phải là giống cái, chỉ là đem hắc như giống cái mà quý trọng.”

“Ha ha.....”

Giang Tiều chỉ cười ngây ngô, trong tâm so với ăn mật còn ngọt hơn. Y Ân tốt, hắc đã sớm biết rõ, cho nên mới trăm phương ngàn kế đem người đuổi tới tay nha!

Cách một mảnh rừng rậm, Lang Tộc bộ lạc, trong phòng tộc trưởng Cách Tây —

Khuôn mặt tinh xảo của mỹ nhân trong mắt bốc hỏa, trừng mắt với tên nhàn nhả phía đối diện, giọng điệu lạnh lùng- “Người đều chỉ biết nói, đến cùng còn phải đợi tới khi nào?”

Con mắt hẹp dài lộ ra sự tự tin cùng dã tâm, Cách Tây thường thức bộ dạng nổi giận của mỹ nhân, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu, mang theo cả dung túng “ Kiêu, hiện thời chưa phải lúc. Người yên tâm, chờ đến ngày đó, khẳng định sẽ khiến người thỏa mãn.”

Kiêu hừ một cái, biết rõ ôn nhu ấy chỉ là giả tạo, người nam nhân này có thiên tính Lang Tộc ở bên trong, âm hiểm xảo hoạt, không để ý sẽ bị ăn đến xương cốt không còn. Nếu không phải không còn cách nào, hắc không muốn cùng người này dây dưa.

Rất hiển nhiên, Cách Tây cũng không nghĩ như vậy, từ khi hắc nhìn thấy kiêu, liền quyết tâm muốn có được, dù lòng mỹ nhân đã có người khác.

Huống chi, hiện tại kiêu căn bản chính là hận Y Ân tận xương, đợi đến lúc hắc diệt đi Báo Tộc, giết Y Ân, uy hiếp tự nhiên cũng không còn nữa.

” Bảo bối người thật sự không hối hận sao? Đó là nơi người sinh ra, thật nhẫn tâm—“

Cách Tây lười biếng cười hỏi, hắc biết rõ Kiêu là loại mỹ nhân độc ác, thế nhưng mà đến tận cùng có thể độc đến mức nào? Báo Tộc đã từng là nhà của hắc, chỗ đó có sinh dưỡng thân nhân của hắc.

“Bọn hắc trục xuất ta, coi như ta đã chết. Hiện tại Kiêu, cùng bọn họ... không còn quan hệ. tất cả những kẻ có lỗi với ta, ta muốn cho chúng chết khó coi nhất.” Kiêu hừ lạnh, từ khi hắc bước ra khỏi bộ lạc, cùng với bọn họ...đã cắt đứt quan hệ.

Hắc càng nghĩ càng phẫn nộ,” Tên Giang Tiều ngu ngốc kia, coi như hắc mạng lớn, cứ nhiên dám chạy trốn mất. Còn có tên người sói khốn khiếp, thế mà trốn chạy. Đều tại người, lúc trước tìm được cái gia hỏa như thế” nếu như Giang Tiều chưa có trở về, có lẽ hắc cũng không bị vạch trần, cũng sẽ không như vậy mà chặt vật bị đuổi ra bộ lạc, từ nay về sau không còn nhà để về.

Cách Tây vô tình cười, nhưng trong ánh mắt nhưng lại một mảnh âm tàn, hắc cũng là nhất thời tính sai. Ai có thể nghĩ đến cái kia đối với cái gì đều ko quan tâm để ý, vậy mà đối với một kẻ không hóa thú vài phần kính trọng.

” Còn có cái con gấu ngu ngốc kia, nói là cái gì là dũng sĩ của Hùng tộc, tới một con Lỗ thú cũng đánh không lại, thật sự là cười chết người.”

Kiêu khóe môi cười lạnh càng lớn, sự tình liên tiếp xảy ra thế mà không có một cái nào hoàn thành?

” Chuyện này ta vẫn còn điều tra, những con Lỗ thú gặp được sau này đều không có lợi hại như Hắc Tử nói.”

Nói đến đây, Cách Tây thu liễm dáng tươi cười, lông mày cũng có chút nhíu lại. Hắc nhận được tin tức, Sâm bị bạo long thú cắn bị thương, không có cỏ long nha chỉ có nước chờ chết. Vốn muốn kẻ nào đến tìm cỏ long nha, nào ngờ vẫn thất bại

” Tộc trưởng, đây là mới lấy từ Ứng tộc, cố ý đưa tới cho các người ném thử.”

Một cái giống đực thú nhân từ từ đi vào, bưng một cái bồn nhỏ, lúc này chính nó đang tỏa ra một mùi thơm mê người. Thú nhân kia vụng trộm liếc nhìn Kiều, trong mắt hiện lên một vòng thèm thuồng, đáng tiếc, mỹ nhân tuy đẹp, nhưng là của tộc trưởng.

” Đây là cái gì?”

Kiều nhìn xem trong chậu còn có chút lông này nọ, mặt hiện vẻ chán ghét, Tuy nhiên nghe không sai, nhưng nhìn xem thật sự buồn nôn.

” Hắc hắc, đây chính là thứ tốt, thịt non lắm!”

Tên Người Sói vẻ mặt đắc ý, Ứng tộc cùng Xà Tộc vừa sinh ra đều là trứng, những cái này đều là chim non chưa phá xác, vừa mỹ vị lại tươi mới.

“Vứt đi”

Cách Tây nhìn thoáng qua tên thủ hạ vẫn còn đang liếc trộm Kiều, trong mắt ánh sáng lạnh lóe lên, mặc dù không có tức giận, trong lời nói cũng đã lộ ra không vui.

” Vâng, vâng.....”

Tên kia lập tức mang chậu chạy ra ngoài, , tộc trưởng tức giận lên không phải đáng sợ bình thường, mạng hắn cũng có thể vứt ở đây.

” Dã tâm của người cũng không nhỏ.”

Kiều bĩu môi, biết rõ Cách Tây đối với Ứng tộc ra tay, trong lời nói khen chê ý tứ hàm xúc không rõ, đối với sinh tử của người khác hắn vốn không quan tâm.

” Đợi đến lúc ta thống nhất toàn bộ Thú Tộc bộ lạc, người sẽ cùng ta chia sẻ vinh quang.”

Cách Tây tiến lên một bước, kéo tay kiều ra nói, trong lời nói khó có được mang theo ba phần nhiệt tình.

“Chờ người làm được rồi nói.”

Kiều vội rút tay về, lui ra sau, nhìn gương mặt dã tâm bưng bưng, có chút sợ hãi ánh mắt chiếm đoạt trần trụi kia. Cho tới bây giờ, trong lòng hắn vẫn không dung được ai khác. Chẳng qua, đến hắn cũng không rõ, yêu hận đan xen – đến tột cùng là yêu nhiều hơn, hay hận nhiều hơn.

” Người chờ xem.”

Tùy ý để Kiều tránh thoát, Cách Tây mỉm cười đáp, hiện tại cặp mắt xinh đẹp kia không có hắn. Bất quá, còn nhiều thời gian, Hắn sớm muộn gì cũng khắc ghi bóng hình mình lên đó. Không những chỉ để thấy, mà còn để in sâu vào lòng.

“.....”

Kiều không nói thêm gì nữa, trong nội tâm âm thầm may mắn, Cách Tây tuy nhiên âm hiểm狡 hoạt, nhưng ở đối đãi trên mặt cảm tình lại còn giữ lấy một phần kiều ngạo, nhất định phải khiến chính mình cam tâm tình nguyện thuộc về hắn mới được—

Kỳ thật nếu bàn về xứng đôi, một cái âm hiểm狡 hoạt, một cái xinh đẹp ngoan độc, hai người đúng là tuyệt phối!

Chỉ tiếc, cảm tình cho tới bây giờ cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy!

62. Chương 62: Cổ Nhân Đến Thăm

Ngay vào lúc cuộc sống của Y Ân và Giang Tiều đang trong giai đoạn hài hòa tốt đẹp, tình nhân cũ đã tìm tới cửa. Đúng hơn là người yêu cũ của thân thể này – Tập Lỗ, Mai Á.

(Tập Lỗ là chủ của thân xác mà Tiều xuyên qua)

Lúc ấy Giang Tiều đang ở bên trong ruộng “chỉ huy” mọi người cách trồng cây, chỉ thấy một tộc nhân chạy tới nói: “Giang Tiều, có một giống cái tên Mai Á tới tìm người.”

Nói ra tên của Mai Á, lại ngẩng đầu lộ ra biểu tình muốn xem bát quái, muốn nói lại thôi, làm người ta dễ liên tưởng tới cảm giác “không tốt”.

” Đúng rồi, còn có một giống đực tên Ai Văn đi cùng hần.”

Giang Tiều im lặng, không phải Mai Á và Ai Văn vốn là một đôi sao? Mình mới là người qua đường mà. Như thế nào qua miệng tên này cứ như mình và Mai Á có gian tình. ()

Giang Tiều đi đến cửa nhà, chỉ thấy hai người chờ ở nơi đó. Những bộ lạc khác đến cũng ít khi cho vào, để họ vào là do xem trọng mặt mũi của Giang Tiều. Về phần chiêu đãi tiếp đón hần, nghĩ cùng dừng nghĩ.

Đối với hai thú nhân đầu tiên hần gặp khi xuyên tới, Giang Tiều đối với bọn họ cũng không có cảm tình gì, hướng chi về sau hần còn bị trục xuất, thật sự không phải ký ức tốt để nhớ. Nếu có thể, hần một chút không muốn cùng Ứng tộc có dính líu gì. Đang còn suy nghĩ sẽ chào hỏi thế nào, Mai Á cùng Ai Văn đã phát hiện hần, Mai Á bước lên trước – “Tập Lỗ.....”

Giang Tiều dừng bước chân lại, lần nữa nghe cái tên xa lạ, trong nội tâm trầm mồi cảm xúc ngổn ngang. Dù cho đối với sự tình trước kia đã tiêu tan, ngực vẫn còn có chút buồn, hần nói khẽ: “Từ khi ra khỏi bộ lạc ta không còn là Tập Lỗ nữa, hiện tại ta là Giang Tiều.”

“Ân, ta biết rõ, lúc trước có tộc nhân thấy người ở chợ.” Mai Á hốc mắt đỏ lên, thanh âm trở nên nghẹn ngào “Trong lòng người khảng định vẫn còn hận chúng ta..... Lúc trước, quá tuyệt tình.....”

“Được rồi, chuyện quá khứ đã qua. Hai người các người sao lại đến đây?”

Giang Tiều thở dài, hần thật không có tự mình đa tình cho là bọn họ là đặc biệt đến xem mình. Chắc hẳn là có chuyện gì xảy ra. Còn thăm đến mức chạy đến chỗ của mình?

Ai Văn đi theo vẫn luôn trầm mặc bỗng mở miệng:” Sau khi người đi, đã xảy ra rất nhiều chuyện–”

Lời này đã ở trong dự liệu của Giang Tiều, trong nội tâm đắng chát — bằng không thì, các người như thế nào sẽ tìm đến ta?

Chỉ là, lời nói còn không có có nói ra, chợt nghe tiếng nói phẫn nộ vang lên — “Các người như thế nào còn có mặt mũi đến?”

Cát Nhĩ vừa nghe đến người Ứng tộc tìm đến, lập tức lôi kéo Kết nổi giận dưng dưng mà chạy đến. Cùng Giang Tiều làm bạn lâu rồi, hần đã sớm đem Giang Tiều cho là người một nhà mà đối đãi, đương nhiên cũng không thể để Giang Tiều bị khi dễ.

“Cát Nhĩ–”

Kết kéo kéo hần, ra hiệu hần có chuyện gì từ từ nói, đừng quá xúc động.

“Ta nói gì sai sao? Nếu như không phải gặp được ta cùng Y Ân, Tiều sớm đã chết ở trong rừng rậm, hiện tại bọn hần lại chạy tới làm cái gì?”

Cát Nhĩ hừ lạnh một tiếng, hướng về phía hai người kia mắt trợn trắng lên..Giang Tiều vốn dễ nói chuyện, hần thì không.

“Ta nghe người khác nói, mấy ngày hôm trước các người bị Lang Tộc tập kích?”

Kết mỉm cười nhìn về phía Mai Á, trong giọng nói lại mang theo trào phúng nhàn nhạt, tuy hần không tán thành Cát Nhĩ trực tiếp như vậy, lại không có nghĩa là hần dễ nói chuyện.

“Trong tộc có không ít người bị thương, mà ngay cả tộc trưởng cũng bị thương. Lang Tộc vẫn còn trong bộ lạc trông, hiện tại tất cả mọi người trốn tránh không dám ra.....”

Nghĩ đến mấy tộc nhân ngày hôm trước bị giết chết, Mai Á trong nội tâm càng thêm trầm trọng.

” Vậy các người tới là—”

Giang Tiều khó hiểu, cho dù bọn hắn tìm đến mình, thì làm được cái gì?

“Chúng ta lần này là thay mặt tộc trưởng đến..... Muốn hỏi một chút.....” Mai Á ấp a ắp úng, thấy Cát Nhĩ một bộ bất thiện biểu lộ, giọng điệu càng không vững.

“Lãnh địa của chúng ta đã bị Lang Tộc chiếm, sau này cuộc sống rất khó khăn, tộc trưởng để cho chúng ta tới hỏi, Báo Tộc có nguyện ý hay không thu lưu...”

Ai Văn gặp Mai Á thật sự nói không được, chỉ phải nói tiếp. Chỉ là, bị Lang Tộc bức bách đến loại tình trạng này, thật sự là một loại sỉ nhục, cho dù có một chút biện pháp, bọn hắn cũng không muốn ly khai chỗ ở. Hôm nay, lại khẩn cầu người khác thu lưu.....

” Tạp..... Giang Tiều, người có thể hay không—”

Mai Á gian nan nói, biết được Tạp Lỗ hiện tại trở thành bầu bạn tộc trưởng Báo Tộc, tộc trưởng muốn mình tìm Tạp Lỗ, không, là Giang Tiều, hy vọng hắn nghĩ tới trước kia mà giúp họ.

Đây mới là điểm khó khăn nhất, ngày xưa không khách khí mà đem người đuổi đi, hiện tại lại cầu đến người ta..... Cho tới bây giờ, Giang Tiều cũng có bầu bạn, còn có cái gì tình cảm với không tình cảm? Hắn không hận chính mình, đã rất tốt rồi.

Thế nhưng mà, nghĩ đến tình cảnh toàn tộc hiện tại, hắn lại không thể không kiên trì đến. Chỉ cần có một tia hi vọng, bọn hắn không thể buông tha.

“Không có khả năng, các người mau rút đi.”

Cát Nhĩ quả quyết chống nạnh nói, cái này phải mặt dày lắm mới có thể đưa ra loại yêu cầu này ah!

“Ta có thể giúp các người hỏi Y Ân một chút....”

Giang Tiều liên tục cười khổ, hắn phí hết bao nhiêu công phu, thật vất vả mới đứng vững gót chân ở chỗ này – hôm nay bọn hắn cứ như vậy nhẹ nhàng nói một câu, lại muốn mình giúp họ? Trước kia ghét bỏ hắn vô dụng, bây giờ là cho là mình có bao nhiêu hữu dụng?

Bất quá, đây cũng không phải là chuyện riêng của hắn, còn liên quan đến đến nhiều tánh mạng như vậy — có đồng ý hay không, phải hỏi qua ý của mọi người trong Báo tộc.

Mai Á trong mắt hiện lên một tia hy vọng, chỉ cần có một câu như vậy, nói không chừng thì có hy vọng!

“Chuyện lớn như vậy, chúng ta cũng nên thương lượng một chút, các người ba ngày sau lại đến a!”

Kết ôn hoà nói một câu, bắt đầu đuổi người, cái tên Mai Á kia, lúc tên đó nhìn Giang Tiều thần sắc rất không bình thường, hắn là áy náy?

“Ba ngày—” Không khỏi quá dài..... Ai biết trong ba ngày này lại sẽ phát sinh chuyện gì?

Mai Á còn muốn nói điều gì, thế nhưng mà thấy ánh mắt Kết giống như cười mà không phải cười, những gì muốn nói đều nghẹn lại.

“Đi thôi!”

Ai Văn đến cùng không cũng không ăn nói khép nép cầu người, lôi kéo Mai Á quay người ly khai. Khi đó vốn chính là bọn hắn có lỗi với Tạp Lỗ, bây giờ cho dù hắn không muốn hỗ trợ, cũng không có cái gì dễ nói .

“Các người thật đúng là báo ứng ah!”

Cát Nhĩ đậm chân, đôi mắt xanh ngọc bích lúc này lại như muốn phun ra lửa, hai cái tên này, thật sự là làm tức chết hắn!

“Đừng nóng giận, ta làm cho người đồ ăn ngon .”

Giang Tiều sờ sờ đầu hấn làm dịu cơn tức, biết rõ Cát Nhĩ là vì chính mình ngày xưa bị bắt công mà tức, trong nội tâm rất là cảm động.

“Hừ, đừng có mà sờ ta.”

Cát Nhĩ quay đầu né tránh hấn, trong lòng vẫn là không cam lòng, thần sắc trên mặt lại tốt hơn nhiều.

Giang Tiều bật cười, rốt cuộc cũng vẫn là tiểu hài tử, dễ dụ vô cùng.

Buổi tối, Giang Tiều quả thật làm một bàn lớn đồ ăn, vì trấn an Cát Nhĩ, hơn phân nửa đều là đồ hấn thích ăn .

Sau khi Y Ân sẵn bần trở về, vừa vào cửa đã thấy mọi người chờ hấn.

“Người về rồi, mau đi ăn cơm.”

Giang Tiều bưng một món tới, theo thường lệ cười cùng Y Ân chào hỏi.

Y Ân gật gật đầu, đi xuống dưới rửa tay, cũng không có ngồi xuống chờ ăn, mà là đến phòng bếp đi hỗ trợ.

Nói là hỗ trợ, là chỉ rửa đồ ăn và nhóm lửa. Nhìn Giang Tiều nấu cơm nhiều lần, cần gì trong lòng của hấn đều biết.

Bỏ thêm củ vào lò, Y Ân nhìn qua bóng lưng Giang Tiều đang bận rộn nói:” Trên đường trở về, ta đã nghe nói.”

” Ân.”

Giang Tiều nhẹ nhàng lên tiếng, động tác xào rau ngưng một chút, sau đó lại tiếp tục.

” Không cần khổ sở, về sau đã có ta.”

Y Ân vừa vào cửa đã cảm nhận được Giang Tiều tâm tình bất ổn, tự nhiên đoán là do Ứng tộc sáng nay đến tìm. Mặc dù muốn an ủi hấn, nhưng ăn nói không khéo, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có một câu như vậy.

” Ta biết rõ.”

Giang Tiều mỉm cười, gương mặt tươi cười này rất bình thường, nhưng dưới ánh lửa hắt lên lại khiến người ta không dời được mắt.

Mặc dù là tự nói với mình hết thấy đều đã qua, nhưng hồi tưởng lại trước vẫn là ngăn không được lòng chua xót. Vừa mờ mịt đến thế giới này lại bị ném bỏ, hấn đã đem những đau buồn khóa sâu dưới đáy lòng, mà Mai A cùng Ai Văn đến, giống như là một cái chìa khóa, mở ra tất cả.

” Về sau có ta”, bốn chữ này nói lên—khi bị thương thời điểm sẽ có người làm bạn, có người nguyện ý vì hấn chống đỡ cả bầu trời

” Hai người các người còn liếc mắt đưa tình cái gì? Còn không mau một chút, chúng ta đều sắp chết đói.”

Cát Nhĩ đứng ở cửa xen vào, vẻ mặt trêu ghẹo, hướng về phía Giang Tiều nói. Đương nhiên, hấn bây giờ là không dám gây chuyện với Y Ân .

” Đã xong, các người ăn trước a, ta mức thêm một tô canh.”

Giang Tiều đem một bàn thịt viên đưa cho Cát Nhĩ, rồi gõ nhẹ lên đầu hấn một cái.

” Ta không sao, người cũng đi a.”

Thấy Y Ân còn có chút lo lắng, Giang Tiều nở nụ cười trấn an. Bên ngoài vô cùng náo nhiệt, một đám đều là bằng hữu của hấn, bên cạnh chính là người hấn yêu nhất, mình còn có cái gì chưa đủ đây? Những chuyện...xuân sâu thu muộn, buồn bã hối tiếc, để lại cho người khác thôi!

Một bữa cơm ăn đến no tròn, mấy người tiếp tục ngồi xuống thảo luận—

” Không cần cân nhắc, ta không đồng ý.”

Cát Nhĩ nắc xong, đầu tiên phát biểu ý kiến của mình, chắc hẳn mọi người trong tộc đều nghĩ như hắn.

” Thu lưu tộc khác..... Trước kia chưa từng có.....”

Đặt ở bên trong mặc dù không có trực tiếp phản đối, thực sự không có biểu thị tán thành.

” Ta... Nếu như có thể mà nói, hãy để cho bọn hắn lưu lại a! Cũng không thể thấy chết mà không cứu được—”

Giang Tiều do dự một chút nói, mọi chuyện đều đã qua, hắn đối với dĩ vãng không còn khúc mắc, nói ra suy nghĩ của mình.

” Kết, ngươi cảm thấy thế nào?”

Bốn người ánh mắt ngay ngắn hướng nhìn về phía Kết khoan thai uống trà hoa cỏ, bất tri bất giác, trong lòng mọi người đem hắn đã trở thành quân sư.

” Ý của ta là lưu lại bọn hắn.” Kết không nhanh không chậm mà nói, thấy Cát Nhĩ chuẩn bị phản đối, hắn dùng ánh mắt ngăn cản,” Ứng tộc cũng không tính là nhỏ yếu, chỉ là đối thủ quá mạnh mẽ. Nếu như cứ như vậy bị tiêu diệt, không thể nghi ngờ là gia tăng lực lượng cho Lang tộc. Lang Tộc lớn mạnh rồi thì sẽ nhằm vào ai đó?”

“.....”

Cát Nhĩ không nói, Lang Tộc cùng Báo Tộc có ân oán từ xưa đến nay, nhằm vào ai còn phải nói sao?

” Giang Tiều đều đã không so đo, ngươi còn quây cái gì?”

Thấy Cát Nhĩ càng không cam lòng, Kết nhẹ nhàng ném ra một câu như vậy. Khi thấy Mai Á, Giang Tiều xác thực mặt có chút biến sắc, cũng không biết Y Ân nói với hắn cái gì hiện tại đã thành bộ dạng ôn hòa nhã nhặn.

” Vậy thì thu lưu bọn hắn.”

Y Ân gõ tay đánh nhịp lên bàn, quyết định, kỳ thật đến độ này, cũng không cho bọn hắn cự tuyệt. Lang Tộc lớn mạnh, tộc nhân sẽ trực tiếp đối mặt với tử vong. Chỉ cần nói rõ điểm này, sẽ không còn có người phản đối. Vẫn đang có chút băn khoăn cảm thụ của Giang Tiều, may mắn hắn đã nghĩ thông suốt.

Bất quá, thu lưu nhiều người như vậy cũng không phải một chuyện dễ dàng. Chẳng những muốn giải quyết vấn đề ăn ở, còn có sinh hoạt tập quán ...vân vân đều khác nhau, sự tình muốn cân nhắc rất nhiều.

” Ta cảm thấy ánh mắt ngươi nhìn giống cái Mai Á kia..có chút không đúng

Sau khi mọi người thảo luận gần xong, Kết bỗng ném ra một quả bom như vậy.

Trái tim nhỏ bé của Giang Tiều run lên, con mắt của Kết là trước sau như một, thật độc ah, hắn cũng không thể nói ra—chủ cũ của thân thể này ngày xưa rất thích Mai Á, còn vì hắn mà bị thương.....

” Ngươi suy nghĩ nhiều, nào có cái gì?”

Giang Tiều cố tự trấn định, tận lực lại để cho giọng điệu của mình nghe tự nhiên.

” Không có là tốt rồi.”

Kết làm như có thật gật đầu, quả nhiên không hề truy vấn, nhưng trong nội tâm không nghĩ như vậy. Còn nhiều thời gian mà, về sau Mai Á tới, sự tình sẽ rõ.

Về phần Y Ân, cũng cảm nhận được Giang Tiều có chút chột dạ, cũng không có nói thêm cái gì— nếu như Giang Tiều nguyện ý nói, tự nhiên sẽ nói cho hắn biết. Nếu như hắn không muốn nói, cho dù hỏi cũng rất không thú vị.

63. Chương 63: Ta Không Phải Là Ta

Ba ngày sau đó, bầu trời không ngừng có “điều nhân” bay qua bay lại, trong Ứng tộc khắp nơi đều là thú nhân Lang Tộc, bọn hắn chỉ có thể bay trên trời. Lúc này đây, xác thực là đại nạn của Ứng tộc, việc cả tộc phải đi tỵ nạn như vậy, trước giờ chưa từng gặp qua.

Cho dù việc này bất chợt xảy ra, nhưng dưới sự chỉ huy của Y Ân, mọi thứ đều dần ổn định.

Trên quảng trường có rất nhiều giống cái thú nhân đang vội vàng “Đẩy nhanh tốc độ”, dùng kim làm bằng xương thú may các miếng da thú lại để làm lều. Trong những giống cái này có vài người là Ứng tộc, khi bọn họ nghe được phòng ở là do Giang Tiều nghĩ ra đều giật mình. Mà Giang Tiều không ghi thù chuyện ngày xưa, cũng làm cho những người này cảm thấy hổ thẹn, lúc trước bọn hắn đã từng tán thành việc đuổi Tiều đi.....

Giống đực được phân thành hai bộ phận, một bộ phận vẫn phụ trách săn bắn, dù sao mỗi ngày lượng đồ ăn tiêu hao gia tăng lên không ít. Một bộ phận thú nhân khác thì đi chặt gỗ để dựng lều.

” Phải bỏ muối vào thịt á?”

Một giống cái cổ hết sức ôm một cái bồn lớn thịt đi tới gần Giang Tiều, vốn hắn đối với một giống đực phụ trách nấu cơm còn có chút không phục, nhưng sau khi thấy được sự lợi hại của Tiều thì mới cam tâm đi phụ giúp.

” Ân.”

Giang Tiều nhàn nhạt gật đầu, cũng không nhiều lời, bản thân hắn không phải người lạnh nhạt, nhưng chỉ đối với người biết điều mới nói nhiều một ít. Bất quá, người khác nói chuyện cũng sẽ đáp một tiếng, tuyệt không để cho người nọ cảm thấy xấu hổ.

“Mai Á cùng Ai Văn đã kết thành bầu bạn, bằng không thì người cũng không cần tìm giống đực ở chung, mặc dù đối với phương là tộc trưởng—”

Giống cái nào đó đến từ Ứng tộc đang rửa chén nói, thấy qua năng lực của Giang Tiều, trong lời nói là thật tâm tiếc hận. Hắn cho rằng Giang Tiều là bất đắc dĩ mới ở chung với Y Ân, cho dù Y Ân ưu tú thế nào cũng là giống đực, giống đực cũng sẽ không sinh con

” Mai Á? là giống cái tóc đỏ hôm trước đến tìm Giang Tiều? Như thế nào, nguyên lai Giang Tiều ưa thích hắn sao?”

Bên cạnh một giống cái Báo Tộc giống cái nghe xong lập tức nói tiếp, vẻ mặt tò mò.

” Đúng vậy, Tạp Lỗ ...à không, Giang Tiều chính là vì cứu hắn mới bị trọng thương, sau đó cũng không hóa thú được.” Về sau, đã bị đuổi ra ngoài..... Lời này, đương nhiên là không thể nói ra miệng .

Giống cái Ứng tộc gặp người cùng sở thích bất quá, càng thêm hào hứng bưng bưng, cũng mặc kệ Giang Tiều bên cạnh đã bắt đầu không được tự nhiên .

Cho dù hai cái giống cái này mới biết nhau, mà như đã quen từ lâu, dù sao hai cái đều đồng dạng hứng thú với bất quá, ưa thích thám thính tin tức nho nhỏ.

“Nguyên lai người sẽ không hóa thú là vì cái này ah, vậy người bây giờ là thích Mai Á hơn hay là thích Y Ân hơn?”

Vấn đề này, có chút sắc sảo!

Giang Tiều đang tại chỗ động tác dừng một chút, không trả lời ” nếu đã rảnh như vậy thì đi qua bên kia hỗ trợ đi, bên kia đang rất bận”

Ngụ ý là, có rảnh ở bên cạnh nói xấu, không bằng đi làm việc đi. Hai giống cái này tính đến mức nào mà nói xấu hắn kể cả khi hắn đang ngồi đây.

“ ”

Hai giống cái này cái le lưỡi, dù có ngu đến mức nào cũng nghe ra trong lời nói của Giang Tiều không vui, lập tức tay cầm tay chạy xa.

” Tạp Lỗ ... à nhầm, Giang Tiều, người chừng nào thì học được cách nấu cơm? Lại còn nấu ngon như vậy?”

Giang Tiều còn chưa hết giận, nhân vật mà mọi người vừa bàn chuyện – Mai Á đi tới, trong tay bưng một giỏ rau củ. Trong lòng của hắn không khỏi kêu rên, chính mình như thế nào xui xẻo như vậy, đuổi đi hai cái tên phiền toái kia, lại đến một tên nữa, không thể cho hắn thanh tĩnh trong chốc lát được à?

” Một người cũng nên ăn cơm, không thể nói là tốt hay không, làm nhiều quen tay.”

Tuy một thân trù nghệ đều là niềm tự hào của Giang Tiều nhưng mấu chốt là Tạp Lỗ không biết a, thế nhưng mà cho dù hắn muốn gạt, cũng là không có khả năng, toàn bộ Báo Tộc cũng biết hắn trù nghệ rất cao minh, hiện tại sẽ không lừa gạt kẻ dần này!

” Người cùng lúc trước thay đổi thật nhiều, quả thực giống như là một người khác, nếu như không phải cùng lúc trước lớn lên giống như đúc.....”

Nghe câu trả lời qua loa, Mai Á có chút khổ sở, lúc trước Tạp Lỗ luôn thời thời khắc khắc đem hắn để ở trong lòng, đầu như hiện tại lạnh nhạt như vậy, thật giống như đối đãi người xa lạ. Cho dù biết là hắn thực xin lỗi Giang Tiều, đối với loại chuyển biến cực lớn này trong khoảng thời gian ngắn vẫn là khó có thể thích ứng. Có lẽ, hắn cả đời đều khó có khả năng thích ứng.

Giang Tiều cả kinh, còn tưởng rằng Mai Á nhìn ra cái gì, dù sao hắn và Tạp Lỗ trước kia là hoàn toàn bất đồng –” Ha ha, có thể là đã trải qua quá nhiều chuyện.”

“Thật không...”

Mai Á nhất thời nghẹn lời, nghĩ đến Giang Tiều sẽ biến thành cái dạng này, chính hắn cũng góp phần, cho dù lại lạnh nhạt, cũng phải thôi. Từ khi Lang Tộc đột kích, hắn cũng đã trải qua rất nhiều chuyện khổ sở, cho nên mới đối với Giang Tiều có cảm giác ân hận ngày càng nhiều. Cũng chính bởi vì như vậy, hắn mới có thể đối với Giang Tiều sinh ra cảm giác áy náy mãnh liệt.

Nếu như có khả năng, hắn hi vọng mình có thể đền bù tổn thất cho Giang Tiều, chỉ là hiện tại không biết còn có thể làm gì.

” Không cần áy náy, người vốn cũng không nợ ta. Huống chi, ta hiện tại rất tốt.”

Nhìn ra tâm sự của Mai Á, Giang Tiều lộ ra một dáng tươi cười nhàn nhạt, đối với lúc trước, hắn đã sớm tiêu tan, những người này cũng không tổn thương hắn. Nói về thiếu nợ, Mai Á cũng là thiếu nợ Tạp Lỗ chứ không phải hắn.

“.....”

Càng là nghe giang tiều nói như vậy, mai á trong nội tâm lại càng không dễ chịu, bất quá hắn cũng thừa nhận, hiện tại Tạp Lỗ so lúc trước tốt hơn nhiều, cũng càng thêm hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Kế tiếp, vì không muốn cùng Mai Á nói chuyện, Giang Tiều khiến cho chính mình trở nên càng bề bộn, kỳ thật không cần hắn tìm việc, việc cần hắn xử lý cũng đã nhiều rồi. Chỉ là phụ trách thức ăn cho nhiều người như vậy, khiến hắn có chút mệt mỏi. Nhìn mọi người đều bận rộn, nếu hắn lưỡi biếng cũng không thể nào nói nổi.

Theo tiếng va chạm của xẻng và nồi, mùi đồ ăn thơm lừng phiêu tán trong không khí, khiến mọi người bụng cũng bắt đầu kêu ục ục. Giang Tiều chuyên chú mà thể hiện, động tác tự tin thuần thục lại để cho người ta hâm mộ, Mai Á chưa bao giờ rõ ràng như lúc này, hắn không còn là Tạp Lỗ trước kia đối với chính mình tâm tâm niệm niệm, cũng không phải người nhất gan bù lu bù loa kia, hôm nay Giang Tiều thật sự tỏa sáng.

” Tay nghề Giang Tiều thật sự là quá tốt, thật sự là ăn quá ngon!”

” Đúng vậy a, nguyên liệu bình thường như vậy sau khi qua tay hắn thì quá ư là mỹ vị, hận không thể đem đầu lưỡi nuốt luôn vào–”

Ai, nếu mỗi ngày đều được ăn đồ Giang Tiều nấu thì tốt rồi. Sống nhiều năm như vậy, rốt cuộc biết cái gì gọi là mỹ thực, bất kể là giống cái hay là giống đực, tất cả đều cảm thán từ nội tâm. Sau đó, đều oán niệm Y Ân làm sao lại may mắn mà nhặt được một tốt bầu bạn như vậy. Về phần trước kia có cười nhạo Giang Tiều, tất cả đều vô liêm sỉ mà coi như không nhớ, ai, ai dám nói Giang Tiều không tốt? Chúng ta sẽ không buông tha hắn. ()

Bị một đám người như vậy vây quanh, trong đó có rất nhiều người trước kia chán ghét hắn hoặc là thái độ không tốt, Giang Tiều đột nhiên có cảm giác tỉnh ngộ, thoáng cái đã hiểu ra. Những người này hôm nay thay đổi, cũng là bởi vì chính mình hiện tại trở nên hữu dụng, tuy đây là mục đích trước kia hắn vẫn cố gắng đạt được, nhưng bây giờ lại không quá để ý.

Ánh mắt không tự giác hướng về phía Y Ân đang xẻ gỗ cách đó không xa, cũng chỉ có hắn, vào thời điểm chính mình “cái gì cũng tệ”, đã tiếp nhận tên vương vớ như mình. Mặc dù Cát Nhĩ lúc đầu cũng chỉ là tâm tình xem thú vị.

Đúng là đối lập sâu sắc, đã trải qua quá nhiều người tình ấm lạnh, hắn mới càng thêm đã minh bạch Y Ân đáng quý.

Mà Y Ân cảm nhận được một đạo ánh mắt nóng rực, vô thức nhìn sang, vừa vặn cùng Giang Tiều bốn mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu lại bắt đầu bận rộn.

”Ồ.....?”

Giang Tiều khẽ giật mình, rõ ràng cảm giác được Y Ân tâm tình không tốt. Tại sao có thể như vậy? Hắn còn vừa đem gia vị đặc biệt ướp lên miếng thịt của Y Ân, người khác còn cầu mà không được đó. (> <)>

Đến khi Y Ân đem những người kia dàn xếp tốt, cũng đã nửa đêm, mệt mỏi về đến nhà, đã nghĩ thấy một mùi hương thơm lừng, theo kinh nghiệm của hắn, Giang Tiều có lẽ đang nấu canh thịt. Cho dù vốn là có chút không thoải mái, nhưng trong lòng vẫn là không cách nào ức chế mà bay lên một cỗ tình cảm ấm áp. Bề bộn một ngày, có người như vậy trong nhà nhớ thương, cảm giác thật sự là quá tốt.

Giang Tiều sớm đã nghe được tiếng bước chân, đến phòng bếp múc một chén canh thịt, bưng đến phòng khách.

”Làm sao vậy?”

Kéo cái ghế ngồi xuống đối diện Y Ân, Giang Tiều nâng cầm lên dĩa cảm chờ “khảo vấn”.

”Ta nghe bọn hắn nói, trước người ưa thích một cái giống cái..... Gọi là Mai Á?”

Dù cho biết rõ Giang Tiều hiện tại thích hắn, Y Ân vẫn là nhịn không được hỏi, huống chi hôm nay cái giống cái Mai Á vẫn còn ngồi cạnh Giang Tiều mà ngay người thật lâu, hai người cũng không biết nói gì.

Y Ân chưa bao giờ là người quan tâm chuyện bát quái, nhưng không chịu nổi lời đồn đãi chui vào tai. Giang Tiều vì giống cái kia bị trọng thương, cho nên mới không hóa thú. Trước kia, hắn ưa thích tên tóc đỏ các loại!

Yêu sâu đậm như vậy, làm sao có thể nói quên là quên? Nếu như Giang Tiều thật sự dễ dàng buông tay như vậy, vậy nếu như có một ngày.... kế tiếp hắn không dám nghĩ tiếp, thế nhưng cảm giác rất khó chịu, cảm thấy ngực như là bị khối đá lớn đè lên, mà chính hắn lại không có năng lực đập vỡ nó.

Giang Tiều ngực nhảy dựng, nên đến vẫn là đến rồi, cho dù hắn muốn tránh cũng trốn không hết. Khẽ cắn môi, hắn quyết tâm nói:” Trước kia Tạp Lỗ rất ưa thích mai á, còn vì hắn bị trọng thương.”

Hắn nhìn thẳng đôi mắt màu xanh da trời đối diện mình, lúc này thâm trầm giống như một cái hồ nước sâu không thấy đáy, nhìn không ra cảm xúc gì.

” Chuyện ta sắp nói, ngươi có thể không có biện pháp tiếp nhận. Nếu như không phải hôm nay gặp chuyện như vậy, ta cũng không biết mình lúc nào mới có dũng khí nói ra.”

Tim đập thình thịch liên tục, Giang Tiều không cách nào đoán trước, một khi nói ra chân tướng, đợi chờ mình sẽ là cái gì. Sự tình hoang đường như vậy, Y Ân sẽ tin tưởng sao? Có khi nào sẽ coi mình như quái vật không?

” Người nói–”

Y Ân không tự giác ngồi thẳng tắp, thần sắc cũng trở nên khấn trương. Đầu óc cơ hồ đình chỉ suy nghĩ, thật sự là nghĩ không ra Giang Tiều sẽ cho hắn một “kinh hi” gì.

“Kỳ thật, ta không phải người của thế giới này. Trước kia người Tạp Lỗ kia thích chính là mai á, thể nhưng mà hắn đã chết. Ta chưa từng yêu ai, từ đầu đến cuối đều chỉ thích một mình ngươi. Ta cũng không biết mình như thế nào sẽ đến đến nơi đây, vào hôm sinh nhật của ta, ta cùng chị gái uống rất nhiều bia, ngủ mê man sau đó tỉnh dậy thì đến đây...”

Giang Tiều liên miên cần nhần rất nhiều, hận không thể đem tâm sự chôn ở đáy lòng nói hết ra. Bí mật này ẩn giấu lâu như vậy, hôm nay nói ra, hắn ngược lại có cảm giác nhẹ nhõm không nói nên lời. Về phần sống hay chết, đều chờ Y Ân cho quyết định thẳng thắn.

Nói thật, cho dù cho tới bây giờ, hắn cũng cảm thấy được Y Ân sẽ không thương tổn chính mình, sau đó lại cười tự giễu, sự tự tin này không biết lấy đâu ra nữa. Sau này sự việc bị hắn phát hiện, không bằng cứ như bây giờ nói hết ra.

” Người nói người không phải Tạp Lỗ?”

Y Ân thần sắc quỷ dị, tựa hồ có chút hiểu ra, nhưng lại không phải rất rõ ràng.

” Đúng vậy, có thể nói, ta chỉ là một linh hồn của thế giới khác đến, ngẫu nhiên đi vào trong thân thể Tạp Lỗ. Đương nhiên, lúc kia Tạp Lỗ khẳng định đã chết.”

Giang Tiều tận khả năng đem việc ” Mượn xác hoàn hồn” kể tình tường thấu triệt, ai, nếu như không phải tự mình có kinh nghiệm, cả chính hắn cũng không có biện pháp tin tưởng.

“Thế giới khác? Nói như vậy, những cách cổ quái kia của ngươi, đều là của thế giới kia ?”

Y Ân tự quyết định, cũng không muốn Giang Tiều trả lời, hắn từng nghi hoặc Giang Tiều sao có thể sáng suốt như vậy, hiện tại đã có đáp án .

“Ngươi cứ như vậy đã tin tưởng ta?”

Lần này, đổi lại người rút quai hàm xuống mặt đất là Giang Tiều, phản ứng vừa rồi của Y Ân không giống hắn từng nghĩ, người ta chỉ là có chút giật mình thôi.

“Ngươi sẽ nói dối với ta sao?”

Y Ân buồn cười nhìn Giang Tiều, đột nhiên tâm trạng đã tốt lên, khó được thừa nước đục thả câu trêu chọc hắn. Giang Tiều vừa rồi không phải nói hắn chưa từng yêu thích ai sao, từ đầu đến cuối đều chỉ yêu thích chính, như vậy bản thân liền an tâm. Về phần những thứ khác, quan trọng sao?

“Sẽ không.”

Giang Tiều lập tức gạt đầu liên tục, hắn sẽ không nói dối Y Ân. Đương nhiên là không tính những câu nói dối vô hại.

” Vậy thì được rồi, ngươi không nói dối ta nên ta tin, tuy vẫn có chút lỳ kỳ”

“.....”

Giang Tiều bó tay rồi, nếu như nhẹ nhàng vượt qua kiểm tra như vậy, vậy hắn trước kia xoắn là gì cái gì???

” Người nói chị ngươi, là người thân của ngươi ở thế giới kia sao? Còn có, bia là cái gì ?”

Không còn lo lắng, Y Ân cũng có tâm tình hỏi một ít chuyện khác, ví dụ như có mấy lần Giang Tiều có nói mớ “chị ơi”

” Người đoán đúng rồi, chị ta tên Giang Nguyệt, là thân nhân duy nhất của ta ở thế giới kia. Tuy nàng bình thường có chút bạo lực, nhưng đối với ta thật sự rất tốt. Về phần bia, cũng giống như rượu trái cây lúc trước chúng ta uống, bất quá hiệu quả so với rượu lợi hại một ít.....”

Nói ra tên Giang Nguyệt, Giang Tiều hốc mắt có chút ướt át, cũng không biết nàng hiện tại thế nào rồi.

“Ngoại trừ ta, chuyện này có ai biết không?”

Chợt nhớ tới chuyện gì đó Y Ân nghiêm mặt nói. Nếu để cho người khác biết, cũng sẽ không “dễ nói chuyện” giống mình. Bất kể là Ứng tộc, hay là Báo Tộc, chỉ sợ cũng sẽ không tiếp nhận. Mà bản thân, cũng là bởi vì yêu, mới sẽ không để ý Giang Tiều chỉ đến từ thế giới khác.

” Kỳ thật, Giản Tế Tự đã sớm biết, từ lúc nhìn thấy ra.....”

Không biết như thế nào, lúc nói lời này Giang Tiều có chút chột dạ, cúi đầu không dám nhìn Y Ân.

64. Chương 64: Hồi Hận Rồi

“Kỳ thật, Giản tế tự đã sớm biết rõ, ngay từ lần đầu khi gặp ta...”

Không biết làm sao, lúc nói ra những lời này, Giang Tiều có chút chột dạ, hắn cúi đầu không dám nhìn mặt Y Ân.

“Giản tế tự đã sớm biết rõ người không thuộc về thế giới này?”

Y Ân cau mày, đối với chuyện này mà nói Giản tế tự không biết mới là kỳ quái. Thân là tế tự, có thể câu thông với tự nhiên chi thần, chút năng lực này là phải có đi. Chỉ là tại sao y lại để mặc một người không rõ lai lịch như Giang Tiều ở ngóc trong bộ lạc mà không nói gì?

“Ta, ta lúc đầu cũng có hỏi qua cách để trở về thế giới cũ, nhưng Giản tế tự bảo, đây là ý của tự nhiên chi thần gì đấy nên đừng cố gắng nghĩ đến chuyện trở về...”

Nhớ lại những lời của Giản tế tự lúc đó, cho dù đã quyết định ở lại thế giới này, Giang Tiều vẫn thấy có chút ảm đạm. Dù sao cũng đã sinh sống ở thế giới kia hơn hai mươi năm, đến bây giờ vẫn còn rất nhiều thứ hắn không cách nào dứt bỏ.

“Người, người bây giờ vẫn còn muốn trở về sao?”

Y Ân vô thức nắm chặt nắm đấm, dù biết rõ câu trả lời nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi. Trước kia, hắn cứ nghĩ “trở về” của Giang Tiều là trở về bộ lạc Ứng tộc, nào biết nó lại chênh lệch nhiều đến như vậy?

“Lúc đầu khi mới biết không thể quay về, ta thực sự rất không cam lòng. Xuyên vào một cái thế giới lạ lẫm, cái gì cũng không biết, phải bắt đầu lại từ đầu, một người quan tâm ta cũng không có...”

Giang Tiều chực nhớ lại giai đoạn thê thảm đau thương kia mà lòng vẫn còn sợ hãi. Thế nhưng trông thấy lông mày của Y Ân vô thức nhíu lại, hắn mỉm cười, chân thành nói: “Nhưng mà từ khi quen biết người, còn có bọn Cát Nhĩ, ta cam tâm tình nguyện ở lại nơi này, người không biết sao? Ta sớm đã xem nơi này là nhà của mình.”

Vốn nghĩ buổi nói chuyện này sẽ vô cùng đứng đắn, nhưng lỡ tai Giang Tiều lại vô thức đổ lên. Mấy lời này thật là có chút “phiền tình” nha, giống như – này, Y Ân không chỉ là người yêu của hắn mà còn là người nhà của hắn nha.

Hai người không nói gì thêm. Trong phòng một loại không khí ảm áp lan tỏa, hồi tưởng những chuyện từ lúc quen biết đến giờ, không khỏi cảm thán vận mệnh thật thần kỳ.

“Y Ân, không ổn rồi, Cát Nhĩ với giống cái Mai Á của Ứng Tộc đang đánh nhau, các người mau ra xem.”

Kết vội vàng chạy tới, cách qua một cánh cửa vẫn có thể cảm giác được sự lo lắng trong lời nói của y.

Giang Tiều nhanh chóng ra mở cửa, này là làm sao trong chốc lát đã đánh nhau rồi?

Giang Tiều và Y Ân cùng xuất hiện ở cửa ra vào, khí tức ngọt ngào ảm áp giữa hai người vẫn còn nhàn nhạt lượn quanh mà chưa tiêu tán hết. Kết vốn là một người thông minh tự biết bản thân đến không đúng lúc nhưng bây giờ phải đành vậy thôi.

Ứng Tộc mới chuyển tới lại gây ra chuyện này, nếu không kết thúc êm đẹp, e rằng sẽ ảnh hưởng đến hào khí giữa hai tộc. Cứ nghĩ liên kết hai tộc sẽ tăng cường lực lượng đối phó với kẻ thù bên ngoài, ai ngờ lại nháo loạn bên trong.

Ba người vừa đi vừa nghe Kết kể rõ sự tình...

Tộc trưởng Ứng Tộc bị thương, giống cái trong tộc thay phiên nhau chăm sóc y. Lần này đến phiên Mai Á. Hẳn hầu tộc trưởng ngủ xong liền trở về lều của mình và Ai Văn.

Trên đường đi gấp gáp nên không cẩn thận đụng trúng người. Xuất sắc thế nào người đó lại là Cát Nhĩ. Vốn Cát Nhĩ nhìn không thuận mắt Mai Á – hẳn nghe nói Giang Tiều trước kia bị đuổi đi cũng là vì Mai Á nên càng thấy không đáng. Cái này chính là không khoan dung càng không bỏ qua, hai người bắt đầu ồn ào lên.

“Lúc này Cát Nhĩ không phải đang ngủ ở nhà sao?”

Giang Tiều nghi hoặc, hẳn đương nhiên không rõ thói quen sinh hoạt của Cát Nhĩ nhưng mà tiểu gia hỏa này dường như không có thói quen thức đêm đâu.

~“Kể ra thì vừa vặn thế nào đúng lúc hắn đi xem bệnh cho một giống cái trở về.”

Kết có chút nhức đầu, tính tình Cát Nhĩ ương bướng, cơn tức này nếu không nuốt trôi, sợ là về sau y sẽ còn muốn gây sự, vì vậy hắn đã không ngăn cản y.

Đối với những người khác, bởi vì A Mạc y sư không có ở đây, Cát Nhĩ xem như là một bán y sư trong tộc, cho nên có ai bị hấp đầu muốn đắc tội với hắn đâu? Còn có một số người có lòng oán hận với Ứng Tộc mới chuyển tới... cho dù là nhiều hay ít, ai cũng ôm tâm tư muốn xem kịch vui.

“Có loại người như ngươi nữa sao? Cho dù là ta đụng trúng, nhưng không phải đã xin lỗi rồi sao?”

Ba người chưa đến nơi đã nghe thấy giọng nói đầy tức giận của Mai Á, còn mang theo tiếng khóc nức nở.

“Nói nghe nhẹ nhàng ghê, ngươi rõ ràng là cố ý, một người lớn như vậy còn không nhìn thấy là cố gì?”

Giọng của Cát Nhĩ ngay sau đó vang lên, thế mà lại rất điềm tĩnh.

Chờ đến khi đến “hiện trường”, cho dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Giang Tiều nhìn cảnh tượng vẫn bị làm cho kinh hãi.

Hai người kia vẫn đang giằng co, Mai Á bị mất một nhúm tóc, rơi rụng tả tơi trên nền đất, chỗ tóc còn lại không kém tổ chim là bao nhiêu. Cát Nhĩ ngược lại, đầu tóc như thể không bị đả động, trên mặt chỉ xuất hiện hơi nhiều vết cào ứa máu, hiển nhiên lực đạo của Mai Á không hề nhẹ.

Cũng may vẫn có người đến khuyên can, tách hai người ra, nhưng hai người vẫn thủ thế mắng chửi, cứ như chỉ cần sảy tay, cả hai sẽ lập tức xông vào “cắn” nhau.

“Cát Nhĩ...”

Y Ân đi qua, lạnh nhạt gọi một tiếng. Cát Nhĩ vốn đang không chịu bỏ qua lập tức yên tĩnh trở lại.

“Xem lại bộ dạng các ngươi bây giờ như thế nào?”

Y Ân quét mắt nhìn hai người, thanh âm lạnh đi ba phần.

“Là, là hắn...”

Mai Á vốn còn muốn giải thích gì đó, nhưng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Y Ân cũng tự giác im lặng. Chỉ là trên mặt rõ ràng tỏ ra vô cùng ủy khuất.

Lại nhìn qua “Tạp Lỗ” giờ này mới xuất hiện, không tiếng động bước đến bên người Y Ân, dĩ nhiên là không trông cậy giúp đỡ được gì.

“Chuyện này cả hai người các ngươi đều có phần sai...” Y Ân mặc dù là nói như vậy, nhưng khi ánh mắt dời về phía Mai Á lại càng thêm nghiêm khắc một phần. Hai người đều có sai, đánh nhau nhất định sẽ có một

người động thủ trước. Trước giờ Cát Nhĩ nói chuyện đôi khi có cả giận một chút nhưng tuyệt đối sẽ không động thủ trước.

“...”

Mai Á há to miệng rồi nhắm mắt lại, có chút chột dạ. Trong lúc hấn đang nhất thời tức giận, trông thấy Cát Nhĩ hùng hùng hổ hổ tiến lại gần, nhin không được mới đẩy y một chút, không ngờ y lại ngã xuống mới dẫn tới đánh nhau.

Y Ân còn chưa dứt lời, đã thấy tộc trưởng Ung tộc lê một thân thương tích chạy tới, không nói thêm gì, chờ hấn cùng giải quyết.

“Tộc trưởng...”

Mai Á thấy tộc trưởng tộc mình đến, vội vàng nghênh đón, vành mắt đỏ lên.

Ai Văn đứng cạnh Mai Á, nhìn bạn đời mình oan uổng, trong lòng mang theo tư vị có lỗi. Nhưng hai giống cái đánh nhau, bất luận thế nào hấn cũng không thể tiến lên.

“Không cần nói gì cả.”

Tộc trưởng Ung tộc lắc đầu, ngăn Mai Á nói tiếp. Bất kể Mai Á đúng hay sai, lúc này bọn họ sống nhờ người ta, khó tránh khỏi phải tạm thời cúi đầu. Huống chi ai cũng biết thái độ làm người của Y Ân, sẽ không thiên vị.

Thực ra ý nghĩ này của hấn có phần hơi xem trọng Y Ân. Tuy Y Ân làm người công chính, nhưng liên quan đến bạn đời, trên mặt tình cảm chưa chắc đã không thiên vị. Hiện tại, hấn có thể tỉnh táo đối mặt với chuyện này, là vì Giang Tiều đã nói rõ duyên cớ mọi sự.

Tạp Lỗ mới thích Mai Á, không liên quan tới Giang Tiều.

“Ở đây chỉ có một tộc trưởng, ngày nào chúng ta còn nán ở Báo tộc, ngày đó điểm này không bao giờ thay đổi. Mai Á phạm sai lầm, nên nghiêm phạt. Còn nghiêm phạt thế nào –“

Tộc trưởng Ung tộc ho khan hai cái, sắc mặt hơi tái nhợt, tựa hồ hấn đã dùng hết tất cả sức lực để nói những lời này. Đều do hấn vô dụng, Ung tộc trong tay hấn chẳng những không hưng thịnh lên, trái lại còn rơi vào tình trạng ngày hôm nay. Người Ung tộc nghe tộc trưởng nói xong, nét mặt buồn bã, hiển nhiên vì những rung động trong lòng.

“Sau này mọi chuyện lớn nhỏ trong tộc sẽ do tộc trưởng kế thừa quản, chỉ cần có thể ước thúc với tộc nhân được là đủ rồi, gặp chuyện gì, mọi người cùng nhau thương lượng.”

Thấy vẻ mặt đám người Ung tộc như chết cha chết mẹ, Giang Tiều nghĩ nếu còn thế này nữa, mọi việc chỉ càng phát triển theo hướng xấu thêm. Vì vậy, trước khi Y Ân trả lời, hấn đã đưa ra một biện pháp trung hòa. Đương nhiên, nói là vậy, nhưng ai cũng biết, về cơ bản vẫn lấy ý kiến Y Ân làm chủ.

Con người chính là như vậy, đôi khi biết rõ bên trong chẳng còn gì, vẫn muốn giữ chút mặt mũi sĩ diện bên ngoài, thế này cũng đủ cho tộc trưởng Ung tộc bước xuống đài.

Trong lòng Giang Tiều vẫn có chút thấp thỏm, hấn trộm liếc nhìn Y Ân, thấy y không có ý phản đối mới yên lòng.

Viễn mắt tộc trưởng Ung tộc đỏ hoe, với bọn hấn mà nói, đây là kết quả tốt nhất rồi.

Dù Báo tộc rất tốt, bọn hấn sớm muộn gì cũng phải trở về lãnh địa của mình, dời đến đây chỉ là kẻ sách tạm thời. Lang tộc nhất định sẽ không thỏa mãn chỉ bằng chuyện tiêu diệt Ung tộc, Cách Tây có dã tâm thống nhất toàn bộ thế giới thú nhân, mục tiêu tiếp theo của chúng là Báo tộc. Bởi việc bọn họ phải làm bây giờ chính là giúp đỡ Báo tộc đánh bại Lang tộc, thu hồi lãnh địa của mình.

Khiến hấn giật mình, lại chính là Giang Tiều, cũng là Tạp Lỗ trước kia, ai mà ngờ hấn có thể đề xuất ra những chủ ý như vậy? Cải cách ruộng đồng, cải tiến kỹ thuật trông trọt, dựng “Lều bạt” bằng da thú và gỗ –nhất nhiều chuyện đã chứng minh, trực xuất người năng lực như Giang Tiều, là một quyết định hết sức sai lầm.

Nhưng hôm nay bọn họ có hối hận thì đã sao nào? “Tập Lỗ” cho dù là người Ưng tộc, nhưng từng lời nói chỉ trích của hắn bây giờ đều cho thấy rõ, hắn một lòng hướng về Báo tộc.

Giang Tiều bị tộc trưởng Ưng tộc nhìn tới nổi da gà, cái kiểu ánh mắt tâm tình phức tạp bao gồm cảm kích hối hận tiếc nuối...vân vân...này, thật sự rất quỷ dị.

Dĩ nhiên, Y Ân cũng phát hiện thái độ của tộc trưởng Ưng tộc với Giang Tiều có chuyển biến, bất động thanh sắc nghiêng người, vô tình hữu ý chắn trước Giang Tiều.

“Cát Nhĩ, ta biết ngươi là vì ta, nhưng về sau đừng làm vậy nữa.”

Sau khi mọi người giải tán, Giang Tiều vịn vai Cát Nhĩ lại, nói với vẻ mặt trịnh trọng. Tuy hắn rất cảm kích Cát Nhĩ, nhưng mấy lời này không thể không nói rõ.

“Ngươi cứ vậy mà tha cho hắn? Loại người đó phải giáo huấn thật tốt mới được.”

Cát Nhĩ phản đối, giọng nói vẫn đầy tức giận, hắn chỉ cảm thấy Giang Tiều tốt bụng quá mức.

“Thứ nhất, ta thực sự không để ý, Mai Á bọn họ hiện nay đối với ta mà nói chỉ là người xa lạ. Dù Tập Lỗ có tình nghĩa gì với Ưng tộc trước đây, thì cũng đã chấm dứt ngay khi bị trục xuất.

Thứ hai, dù có chút cảm thông thu lưu họ, nhưng phần nhiều là vì suy tính cho bộ lạc chúng ta. Điểm này, chúng ta đã thảo luận rồi, ta không muốn giải thích lại.”

Giang Tiều bóp trán, cảm thấy huyết thái dương mơ hồ nhức nhối, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ. Nếu có thể, hắn chẳng muốn chọn bên nào cả, vì cơ bản hắn chỉ là một u hồn từ thế giới khác. Có lòng trung thành với Báo tộc, phần lớn là vì Y Ân và một số bằng hữu thôi.

“Ta, chỉ là ta sợ ngươi nhất thời nhẹ dạ...”

Cát Nhĩ nhủ thầm trong lòng, không phải hắn không thấy thái độ người Ưng tộc với Giang Tiều mấy ngày nay có chuyển biến. Nhất là tộc trưởng, cứ như hận không thể lôi người về. Dù sao Giang Tiều cũng là người Ưng tộc, vạn nhất y thật sự muốn về thì phải làm sao đây?

Hừ, trước đây không có con mắt nhìn người, giờ thấy Giang Tiều tốt, lại muốn kéo người về ư? Không có cửa đâu!

Đặc biệt tên Mai Á kia, mấy ngày đầu cứ lẩn quẩn bên người Giang Tiều, còn tưởng Giang Tiều thích hắn...

“Yên tâm, ‘Tập Lỗ’ ngày trước đã chết. Ngươi quên là ta vốn chẳng nhớ được những chuyện xảy ra lúc trước hay sao? Cho dù từng có cái gì với Mai Á, cũng là chuyện đã qua rồi.”

Thấy Cát Nhĩ chưa nguôi giận, Giang Tiều hiểu y còn canh cánh chuyện Mai Á, làm hắn vừa cảm động vừa buồn cười.

Dĩ nhiên lời này không chỉ nói với Cát Nhĩ mà còn để cho Y Ân bên cạnh nghe thấy. Hắn tin Y Ân nhất định sẽ hiểu được tầng ẩn ý sâu xa trong đó.

“Được rồi, về sau chỉ cần tên đó đừng chọc tới ta...”

Cát Nhĩ hậm hực, bất quá nếu Mai Á kia có gan làm phiền, thì hắn cũng không dám đảm bảo đâu.

65. Chương 65: Các Loại Nông Dân Khác Nhau

Sau khi Ưng Tộc dời tới, ai cũng đều cho rằng Lang Tộc sẽ nhanh chóng đụng chạm gây hấn. Nhưng bọn họ đoán sai rồi, trong vòng nửa tháng tiếp theo, Lang Tộc rõ ràng chả có tí động tĩnh nào.

Địch không động ta không động.

Y Ân thương lượng với tộc trưởng Ưng Tộc, trước mắt bọn họ sẽ án binh bất động, dù sao thương binh của Ưng Tộc quá nhiều, không thể ra chiến ngay được.

Lượng tộc nhân tham gia chiến tranh chỉ là số ít. Cái bọn họ cần nhất lúc này chính là có thêm thời gian. Thêm một chút thời gian để nghỉ ngơi lấy lại sức.

Bởi vì tộc trưởng Ứng Tộc vẫn còn đang dưỡng thương nên tất cả các giống đực của hai tộc đều theo lệnh của “chỉ huy” Y Ân vào rừng săn bắt. Còn các giống cái thì sao? Đương nhiên là giao cho Giang Tiều quản lý. Với năng lực và sự hiểu biết của Giang Tiều, mọi người không ai dám có ý kiến phản đối, cả bọn đều ngoan ngoãn nghe theo.

Giang Tiều nghĩ cũng dễ hiểu thôi. Có thực mới vực được đạo, nhiều người như vậy ai cũng muốn có cơm ăn, oanh oanh liệt liệt một vòng “đại sinh” lại bắt đầu xướng lên một đạo hạ khác.(?) Ngoại trừ một nhóm giống cái tiếp tục chăm sóc cho “thương binh”, những người khác đều theo Giang Tiều xuống ruộng.

“Giang Tiều, tại sao lại phải cắt cỏ?”

“Vì cây cối lớn lên rất cần chất dinh dưỡng, cỏ cướp hết đi thì hoa màu sẽ không đủ no.”

Giang Tiều dùng những từ dễ hiểu nhất để giải thích. Chỉ hỏi mấy thứ về phương diện đồng áng, hẳn còn có thể ứng phó chút ít. Nhưng mà hết lần này đến lần khác, mấy giống cái có máu “bà tám” này, dường như ai cũng đều cực kỳ hứng thú với chuyện giữa hắn và Y Ân.

Đi theo con đường dọc bờ ruộng, hắn bị rất nhiều giống cái vây quanh. Nếu giống đực khác nhìn thấy nhất định sẽ hâm mộ hắn điểm phúc cực kỳ, nhưng mà Giang Tiều khổ không kể xiết.

“Giang Tiều, người và Y Ân làm sao quen biết nhau hay vậy?”

“Từ lúc đó hắn đã thích người hay sau này mới thích?”

“Hai người các người ai tỏ tình trước?”

Pháo đạn cứ ùng ùng bắn tới, làm Giang Tiều choáng váng đầu óc muốn chết não luôn. Không biết phải trả lời như thế nào. Hắn cảm thấy đây rõ ràng là vấn đề riêng tư cá nhân, làm sao có thể nói ra cho người khác.

Bất quá, mấy cái này còn chưa tính là gì đâu, có người còn quá phận hơn – “Giang Tiều, ngay từ đầu người chính là thích giống cái, chỉ có tộc trưởng Y Ân mới là trời sinh thích giống đực thôi phải không? Chẳng phải có rất nhiều giống cái sẵn lòng lấy hắn mà hắn...”

Một giống cái nào đó thuộc Ứng Tộc thần bí hạ thấp giọng nói, nói xong còn tự đỏ mặt. Xem ra giống cái này đại diện cho nhiều giống cái khác, bao gồm cả chính bản thân mình.

“...”

Giang Tiều im lặng. Chuyện Tạp Lỗ thích Mai Á có thể xem như là đặt nhảm hạt vừng cạnh hạt thóc, cứ suy nghĩ lung tung làm gì? Nhưng còn Y Ân hay chính là bản thân hắn? Hiện tại cũng vậy, về sau cũng vậy những giống cái này nên chết tâm đi!

Cho dù không thích nhưng Giang Tiều vẫn lắng nghe những vấn đề không lời đáp này, rồi cũng chỉ mỉm cười cho qua. Dù sao người ta cũng là giống cái. Nếu đưa về tương lai, nam đánh nữ chính là chuyện không có phong độ nhất đấy. Hắn bình thường cũng chẳng muốn so đo với những “người phụ nữ” này đâu.

Đành vậy, Giang Tiều bước nhanh chân hơn vào ruộng, mượn cái bề bọn vất vả của nhà nông để buông lỏng một chút.

Đồng ruộng mênh mông, xanh ngắt một vùng, phóng tầm mắt đi cũng không thấy điểm dừng. Hoa màu đã cao đến tận eo, sinh trưởng rất tốt. Gió nhẹ thổi qua, cuộn tròn thành những gợn xanh biếc, làm người xem cũng thoải mái dễ chịu theo.

Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì năm nay sẽ là vụ thu hoạch lớn. Tưởng tượng đến cảnh thu hoạch mà tâm tình Giang Tiều tốt hơn hẳn. Kỳ thật khí hậu và thổ nhưỡng ở đây cực kỳ thích hợp để gieo trồng hơn không khí và đất bị ô nhiễm thời hiện đại. Mọi thứ ở đây đều là tự nhiên tinh khiết đấy.

Giang Tiều đứng trong thửa ruộng nhà mình nhìn khắp bốn phía, từng tốp năm tốp ba giống cái đi làm việc chung với nhau, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười nói vui vẻ. Vốn cũng có giống cái muốn sang giúp đỡ một tay nhưng đều bị Giang Tiều nhẹ nhàng từ chối, hắn không quen với người hay nói nhăng nói cuội, vả lại làm một mình tự do tự tại hơn.

Cổ đã cắt xong, hần nhanh nhẹn buột lại thành bó rồi nhờ Dê Dê kéo về nhà làm cỏ khô.

Việc tiếp theo làm cho sắc mặt Giang Tiều trắng bệch đến mức phải hít sâu vài lần mới dám đưa mắt lên nhìn – trên một phiến lá xanh mơn mớn có một con sâu mập mập béo tốt đang lười biếng nằm giữa lá, bên cạnh đã có vài lỗ thủng. Đại khái chắc là anh chàng này đã ăn quá no, không nhúc nhích nổi nữa rồi...

Giang Tiều tưởng tượng đến cảm giác cái con mập mập đang nằm sắp ăn lá kia không nằm trên lá mà nằm trên tay mình nhúc nhích a nhúc nhích... càng nghĩ mặt mày hần càng trắng bệch mà không chỉ vậy, dạ dày cũng bắt đầu cồn cào.

Loại côn trùng không xương này chính là thứ đứng đầu danh sách top 3 thứ hần ghét nhất. Nhớ lại hồi nhỏ, Giang Nguyệt đã từng nhét thứ này vào người hần, loại cảm giác ghê tởm đó tới giờ vẫn làm người ta nổi da gà, rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua.

Nếu trong nhà có gián, người đầu tiên phi dép lê ra, mãi mãi chính là vị chị gái bạo lực ấy. Hoàn toàn trái ngược với mình, chị mới là người có tính cách đàn ông, ba mẹ luôn lắc đầu oán thán, hai chị em mảy sinh lộn rồi.

Sau này khi ba mẹ qua đời, tính cách chị lại càng thêm kiên cường, không oán trách một lời, thậm chí lặng lẽ mình chống đỡ cả một mảnh trời.

“Chủ nhân, người đang nhìn gì vậy?”

Dê Dê mang cỏ về nhà rồi lại trở ra, thấy Giang Tiều cứ nhìn chăm chăm vào phiến lá cây đến xuất thần, có chút tò mò nên bèn hỏi thử

“Không, không có gì.”

Giang Tiều phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy con sâu đang loì nhoi ăn lá kia bỗng xoay đầu, mí mắt hần giật giật. Nghĩ đến phải trực tiếp lấy tay cầm nó bỏ đi mà lòng thống khổ. Đã thông tư tưởng liên tục, Giang Tiều mới quyết định ra tay. Lúc này hần cực kì hoài niệm thuốc trừ sâu ở hiện đại, sau này nhất định phải nhờ Cát Nhi bào chế, nếu không thì ruộng đất nhiều như vậy, bắt hết sâu đi có khi hần buồn nôn mà chết.

“Chủ nhân, có phải người sợ sâu không?”

Dê Dê đứng bên cạnh quan sát, mặc dù vấn đề này có hơi đụng chạm đến tôn nghiêm của chủ nhân nhưng nó vẫn nhịn không được lên tiếng hỏi.

“...”

Giang Tiều đen mặt, tuy rất muốn nói là không phải nhưng phải đành chịu thôi vì sự thật đã bày ra trước mắt. Tay hần đã run lên vài lần rồi mà vẫn không hạ xuống được. Dù đã tự nói với mình nó chỉ là một con sâu nhỏ thôi nhưng vẫn không được!

Dưới con mắt đầy “nghĩ ngợi” của Dê Dê, Giang Tiều vẫn kiên trì đưa tay ra, thời gian dần trôi, dần trôi, dần trôi... “Aaa!”

“Chủ nhân... nó vẫn còn ở đó...”

Dê Dê cố ý nhắc nhở, nếu như nó không nói ra, xem tư thế của Giang Tiều giống như đã hôn mê rồi.

“Ha ha...”

Giang Tiều xấu hổ cười, bất chấp mất thể diện trước mặt Dê Dê, hần dứt khoát thu tay lại.

Mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, sự kiện bắt sâu vẫn không có gì tiến triển. Cánh đồng xanh ngát dưới trời chiều nhuộm thành một màu vỏ quýt xinh đẹp. Nhưng Giang Tiều lại không có tâm trạng thưởng thức cảnh sắc đó.

“Nhớ kỹ, lúc về nhà, dù có bị hỏi, cũng không cho người nói.”

Trước khi vào cửa, Giang Tiều không quên dặn dò. Hiện tại có thể nói là hai người họ tâm ý tương thông, Giang Tiều chỉ cần có một điểm gì đó không đúng đều không qua được mắt của Y Ân. Nhưng mà chuyện mất mặt này hần không muốn cho đối phương biết chút nào.

“Vâng.”

Dê Dê ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. Nó luôn ủng hộ Giang Tiều hết mình, chuyện như vậy quả thật không tiện nói ra.

Ba người ngồi trước bàn cơm, Giang Tiều cố gắng làm ra vẻ bình thường, nhưng mỗi lần vươn đũa tới chỗ rau xanh đều dừng lại một hai giây rồi mới lặng lẽ di chuyển sang chỗ khác. Chỗ rau xanh kia được thái thành từng khúc từng khúc xanh mướt, chỉ nội về hình dạng và màu sắc, có thể nói đây là một món khai vị rất ngon lành.

Con người ai cũng đều có chung một tật xấu, nếu như quá để ý vào chuyện gì đó, bất kể là làm cái gì cũng nhớ đến nó, đặc biệt là càng dễ nhớ tới những khía cạnh không tốt.

Giang Tiều lúc này như phạm vào bệnh, bình thường rõ ràng rất thích ăn rau nhưng từ nãy tới giờ không thể gấp được đũa nào.

Y Ân nhìn y trong chốc lát, rồi nhân lúc y không chú ý, nói khẽ: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Sâu...”

Giang Tiều cắn cắn đầu đũa, buột miệng nói ra, đến lúc nhớ lại thì đã quá muộn.

Y Ân là ai chứ, chính là người chỉ cần cho hắn một chút manh mối, hắn có thể dựa vào mà tìm ra từ gốc tới rễ.

“...”

Dê Dê ở một bên gấp một đũa rau, nhai thoảng qua chẳng thấy có gì, tiếp tục nhai nhuyển rồi nuốt. Chủ nhân đã dặn là không được nói, thì mình sẽ không nói.

~“Sâu? Hôm nay đã bắt sâu trong ruộng rồi?”

Lơ đi về mặt “hối hận muốn chết” của Giang Tiều, Y Ân lạnh nhạt hỏi thăm. Trước đây Giang Tiều đã từng nói qua, tưới nước, trừ cỏ, bón phân, bắt sâu, mỗi giai đoạn hắn đều cảm thấy rất có lý nên nhớ rất rõ.

“Ừm.”

Giang Tiều thấp giọng lên tiếng, làm ra vẻ bản thân rất bận rộn mà vui đầu ăn cơm.

Thấy y cứ bưng bít như vậy cho qua, Y Ân liền đưa mắt nhìn Dê Dê cũng đang vui đầu ăn cơm.

“Chủ nhân phải bắt sâu, nhưng người lại không dám xuống tay nên một con cũng không bắt được.”

Bị cái ánh mắt “thâm trầm” kia nhìn chăm chú, Dê Dê bỗng phát run, một hơi khai ra hết. Tầm mắt xoay chuyển, nó chỉ thấy bộ dạng Giang Tiều giống như đang tiếc rên sắt không thành thép, nó lập tức cúi đầu xuống ăn cơm. Không phải là nó không muốn “liều chết chống đỡ đến phút cuối cùng”, chỉ là khí tức của Y Ân quá đáng sợ. Sống chung với hai người họ thời gian càng dài, càng minh bạch một đạo lý – bất kể là chuyện gì, Y Ân đều không tổn thương chủ nhân. Thậm chí nó nghĩ, khai báo chuyện này xong không chừng còn nghĩ ra biện pháp giải quyết đấy chứ!

“Ta, ta không sợ sâu, chỉ là có chút ghét nó thôi.”

Sợ Y Ân “xem thường”, Giang Tiều vội vàng bổ sung, cho đến khi xác định ánh mắt người kia vẫn như bình thường mới nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy người định sẽ như thế nào?”

Theo động tác của Giang Tiều trước đĩa rau, rõ ràng là ghét sâu đến thế, chẳng lẽ vẫn còn trông cậy y sẽ bắt sâu?

“Tóm lại, chắc chắn sẽ có cách... Người yên tâm đi.”

Giang Tiều buông bát đĩa, chẳng muốn ăn nữa, vì có gì bọn họ lại nhất định phải thảo luận vấn đề “ăn không vô” này ngay tại bàn cơm chứ?

“ ... ”

Y Ân thấy vậy cũng chẳng biết nói sao, đến tận lúc ngủ cũng không nhắc lại chuyện này.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Giang Tiều vẫn còn đang nhắm mắt, xoay người một cái, í, sao không đụng trúng người? Hắn lập tức mở to mắt nhìn về phía bên kia giường.

Quả nhiên Y Ân đã đi mất.

Hắn xuống giường, đẩy cửa sổ ra nhìn, trong sân cũng không có.

Hắn lắc lắc đầu, chà xát hai bên má, cố gắng làm cho đầu óc thanh tỉnh lại một chút. Tế bào não dần dần hoạt động.

Y Ân không có trên giường, cũng không ở trong sân, vậy y đã đi đâu?

Giang Tiều vô thức đi đến lều của thú Tật Lỗ. Dê Dê mặc dù đã học xong thuật hóa thú nhưng nó vẫn giữ thói quen ngủ cùng mẹ trong lán cỏ.

“Dê Dê...?”

Không có ai trả lời, hắn liền chui vào xem xét, ngay cả Dê Dê cũng không thấy đâu!

Chuyện này bắt đầu kì quái rồi, chẳng lẽ bọn họ đi cùng nhau? Tuy thái độ của Y Ân với Dê Dê đã cải thiện không ít, nhưng chưa đến mức đi chung với nhau đâu nhỉ? Trong đầu đột nhiên lóe sáng, hắn lập tức chạy ra điền viên, cơ hội nắm chắc 90% bọn họ ở chỗ này.

Vẫn chưa đến hè, sớm hôm mang theo cảm giác man mát, trong không khí tràn ngập hương vị cỏ non. Lá cây vẫn còn vương sương sớm, khẽ chạm vào liền hợp lại thành dòng chảy xuống.

Giang Tiều dừng lại bên cạnh ruộng nhà mình, chợt nghe bên trong vọng ra tiếng nói ồn ào, đương lúc sáng sớm vắng vẻ lại càng vang dội hơn.

Hắn nín thở rồi âm thầm đi đến hướng phát ra tiếng động, đứng núp xa xa tại chỗ ngoặt sau tán lá nhìn bối cảnh bên trong.

Lúc này bên trong ruộng có hai bóng dáng, một nhỏ gầy, một cao lớn rắn chắc, cả hai đều được bao phủ bởi một vòng sáng bóng, càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Mặc dù Giang Tiều đã cố gắng nhẹ đi bước chân nhưng vẫn bị Y Ân phát hiện ra trước, lông mày hắn có chút nhíu lại.

“Tại sao lại không mang giày?”

Giang Tiều ngốc ngốc cúi xuống nhìn đôi chân của mình, đúng là mình để chân không đến đây nha. Sương sớm làm bùn đất bám hết vào chân, ướt hết cả rồi. Tới lúc này hắn mới cảm thấy có chút không thoải mái.

“Ta quên mất...”

Giang Tiều nhếch miệng cười nói. Cho dù giống đực ở đây có thói quen chân không đi đường nhưng Giang Tiều lại là trường hợp đặc biệt. Mà điểm này Y Ân biết quá rõ.

66. Chương 66: Hồng Bét Rồi!

Ánh mặt trời dịu dàng phủ lên vai ba người, trong gió mang theo một tia ấm áp. Giang Tiều sóng vai cùng Y Ân, còn có Dê Dê, ba người chậm rãi đi về nhà.

Lúc đi qua vài ngôi nhà đá, mùi đồ ăn lan tỏa trong không khí, đôi khi còn vang lên vài tiếng cười của trẻ con. Giang Tiều thầm nghĩ, nếu có thể sống một cuộc sống hạnh phúc, bình dị như vậy mãi thì thật là tốt.

Tay phải bị nắm chặt, Giang Tiều nhìn Y Ân mỉm cười. Trong lòng hắn lúc này tràn ngập cảm giác hạnh phúc, Y Ân chắc cũng cảm nhận được.

Ngày hôm sau, Y Ân và Dê Dê lại dậy sớm vào ruộng bắt sâu cho Giang Tiều. Về phần Giang Tiều, cuối cùng vẫn không thể vượt qua nỗi sợ sâu “khủng khiếp” này nên hắn dứt khoát giao chuyện này cho bọn Y Ân làm.

Bất quá, vì lẽ đó Giang Tiều mới thừa nhận mình không phải là nông dân hợp quy cách, từ đó đến giờ phần lớn chỉ toàn “lí luận suông”. (ý là ẻm nói hay vậy thôi chứ chưa có làm qua bao giờ)

Sau đó có chuyện xảy ra. Lượng giống được đi theo săn bắt hôm nay giảm đi rõ rệt, Y Ân có hỏi qua, nhưng chẳng ai chịu nói, trong lòng hắn bắt đầu sinh nghi, nên nhất định phải truy đến cùng.

Giang Tiều cắt xong một đám cỏ, đứng dậy vươn cánh tay và dúi thẳng thắt lưng đau nhức, phát hiện ruộng bên cạnh đột nhiên có thêm một người.

“Chẳng phải người nói giống được thì không làm sao?”

Sống chung với tộc nhân đã lâu, Giang Tiều có đôi khi cũng hay nói giỡn với mọi người. Ở bên cạnh ruộng hắn là một giống cái nhỏ nhắn, xinh xắn lại cực kỳ khả ái. Nhiều khi bầu bạn của người ta đến ruộng đón người cũng hay qua lại với nhau đôi câu.

“Ha ha, một mình Lạc Nhi làm thì cực khổ quá mà..”

Bỉ Á là một giống đực cao lớn cường tráng, có đôi tay cực kỳ khéo léo. Hắn có chút xấu hổ cười trừ, bởi vì trước đây hắn có chút đoạn không ủng hộ giống đực làm việc chân tay trong ruộng. Nhưng mà từ khi nhìn thấy Giang Tiều đẩy mái cày, rất nhiều giống đực đã thay đổi cái nhìn với công việc này. Một phần khác là đau lòng cho bầu bạn của mình phải bận bịu từ sáng đến tối, nên cũng tự giác ra đây hỗ trợ.

“Tiều, người cho rằng chúng ta không biết sao?”

Lạc Nhi được bầu bạn của mình nhắc đến, lập tức nhảy ra nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bày ra một nụ cười ranh mãnh.

“Gì chứ?”

Giang Tiều sờ đầu, có chút khó hiểu nhìn hai người kia, hắn cố gắng nghĩ xem mình có đánh rơi “sơ hở” nào để họ nắm được không?

“Hai ngày nay, tộc trưởng dậy rất sớm, không biết là làm cái gì nha..~”

Lạc Nhi chớp chớp mắt, tên này còn giả bộ cái gì, cho rằng bọn họ không biết sao? Bọn họ không nói ra, là chừa chút mặt mũi cho tộc trưởng thôi.

“Ha ha..”

Lúc này đến lượt Giang Tiều cười ngây ngô, hắn còn tưởng không có ai biết đấy! Không ngờ lại như thế, đây rõ ràng là bịt tai trộm chuông.

“Thực ra cũng chả có gì mất mặt đâu, mấy việc này không đơn giản hơn săn bắn tí nào.”

Bỉ Á cười mở nở nụ cười. Rốt cuộc cũng nói ra, lúc trước hắn cứ nghĩ trông trọt là việc của giống cái nhưng kỳ thật bây giờ hắn rất thích công việc này.

Giang Tiều gật đầu đồng ý, bắt đầu nghĩ đến phát triển chăn nuôi. Còn săn bắt, cũng bởi vì nó luôn tràn ngập hiểm nguy, lúc nào cũng bị thương cho dù là nhiều hay ít, có lẽ nó ngược lại sẽ trở thành nghề phụ. Chỉ là Giang Tiều có chút phân vân, hắn không biết những ý nghĩ này của mình rốt cuộc là xấu hay là tốt, bởi khi cuộc sống quá nhàn rỗi, sức chiến đấu của thú nhân sẽ bị giảm sút a...

Ngày thứ ba, lại có thú nhân lũ lượt không tham gia săn bắt. Y Ân liên tục vặn hỏi mới biết bọn họ đều chạy đi phụ giúp trong ruộng.

Đội săn bắt kết thúc, Y Ân không giải tán mọi người ngay như thường lệ – “Ngày mai đoán chừng sẽ có thêm một số người không đến...”

Nguyên nhân vì sao không nói nhưng ai cũng đều hiểu rõ. Hắn cố ý dừng lại một chút, quay đầu về phía Đạt Lý, “Ngày mai người dẫn mọi người đi săn bắt.”

Đối với chuyện này, mọi người ngầm hiểu, Y Ân dứt khoát giao nhiệm vụ dẫn dắt mọi người săn bắt cho Đạt Lý chính là để rút ráo gia nhập hàng ngũ “yêu vợ” nha.

~“Không được! Ta còn phải đi giúp Kết.”

Đạt Lý lắc đầu từ chối. Tuy hắn và Kết vẫn chưa cử hành nghi thức bầu bạn chính thức nhưng quan hệ giữa họ đã sớm được định rồi. Nhìn Kết mỗi ngày đều cực nhọc như vậy, hắn thấy đau lòng.

~Sau đó lại có thêm vài gia hỏa nhảy ra muốn “xin phép nghỉ”. Cuối cùng Y Ân dứt khoát ra quyết định cho ba ngày “tự do hoạt động”, đợi chừng nào chuyện bề bộn trong ruộng ổn thỏa rồi nói sau, cũng may là thành quả săn bắt dạo gần đây cũng không tệ lắm.

“Tộc trưởng...”

Đến khi Bỉ Á gặp Y Ân trong ruộng, hắn mới tự giác chào hỏi trước, trên mặt còn một chút ngại ngùng, hôm qua hắn và Lạc Nhi chọc ghẹo Giang Tiều, hôm nay nhân vật chính xuất hiện thì phải làm sao đây? Thấy biểu hiện của hắn có chút kỳ lạ, Y Ân cũng chỉ đơn giản gật đầu, lạnh nhạt ném một con sâu ăn lá vào trong bình.

“Tộc trưởng, giữ lại mấy con này để làm gì?”

Lạc Nhi tinh mắt, nhìn thấy hành động của Y Ân liền chẳng ngại ngùng mà tò mò hỏi. Dù sao đãi ngộ của giống cái và giống đực trong tộc đều có giống nhau, căn bản đều bắt nguồn từ bản năng bảo vệ của giống đực, đương nhiên đôi khi cũng có một vài trường hợp chán ghét..

“Cho gà ăn.” Y Ân nói ngắn gọn. Cho dù từ nhỏ đã được dạy là phải bảo vệ giống cái nhưng so với những giống đực khác, thời gian hắn nói (giống cái) vẫn không nhiều.

“Gà...?”

Lạc Nhi nghệt ra, cùng bầu bạn của mình liếc nhìn nhau, thứ đó là cái gì?

“Ừm, là thú cực tác, Giang Tiều mới đặt cho nó cái tên mới.” Y Ân không thay đổi nét mặt giải thích, trong lòng khẽ cười, xem ra hắn bị Giang Tiều ảnh hưởng càng ngày càng sâu rồi.

Hai ngày trước, Giang Tiều giữ lại hai con thú cực tác không ăn, nói là để nuôi cho đẻ trứng. Y còn nói loại thú này trên thế giới kia gọi là gà mái, thức ăn ưa thích nhất chính là sâu.

Từ khi Giang Tiều thành thật nói thân phận của mình thì những lúc nói chuyện với Y Ân càng không kiêng nể thứ gì, thỉnh thoảng sẽ nói ra những từ kì lạ. Dù sao nghe nhiều nên cũng quen rồi.

“Ah, cho gà ăn sâu để làm gì?” Lạc Nhi nghe xong liền thay đổi từ ngữ, hứng thú trong mắt không hề giảm xuống.

“Để có thể đẻ được nhiều trứng...”

Y Ân nhìn Lạc Nhi, thì ra tầm ảnh hưởng của Giang Tiều không chỉ riêng một mình hắn? Bất tri bất giác, tất cả mọi người đều vì Giang Tiều mà thay đổi ít nhiều rồi.

“Ah thì ra là như vậy.” Lạc Nhi gật gật đầu, quay lại nhìn bầu bạn của mình, “Chúng ta cũng làm theo đi!”

“...” Y Ân nhẹ nhàng thở ra, thật là, hắn sợ nếu y mà còn hỏi tiếp thì hắn thật sự bí từ đó.

Sóng gió mang tên “bắt sâu” dần dần lắng xuống. Những vật vô tri vô giác xung quanh Giang Tiều cũng dần thay đổi, thú cực tác đổi thành gà mái, Tập Lỗ Lỗ là dê, đèn lồng quả gọi là ớt...

Giống đực dần qua hỗ trợ trong ruộng. Chuyện mà trước đây ai cũng cảm thấy “mất mặt”, bây giờ ngược lại được dưỡng thành thói quen.

Mùa xuân nhanh chóng qua đi, nhường chỗ cho mùa hè nóng bức. Hoa màu ở ruộng Giang Tiều và tất cả các tộc nhân đều đồng loạt chín tới. Nghênh đón một vụ thu hoạch lớn.

Đương nhiên mọi người chưa từng lơ là phòng bị với Lang Tộc. Chỉ lạ lùng là từ đó đến nay, Lang Tộc mặc dù có chút mở ám nhưng không chính thức tấn công.

Dưới tình thế khẩn trương này, trong nội bộ Báo Tộc và Ứng Tộc lại bất ngờ tràn ngập khí thế vui vẻ vô cùng.

“Ta chưa từng thấy lương thực nhiều đến thế bao giờ!”

Cát Nhĩ tuốt tuốt một loạt thực vật hình dạng giống lúa, nói. Trước đây, cả động vật còn không thích ăn quả của loại thực vật này thì làm sao hẳn biết cái thứ mềm mềm thơm thơm được gọi là cơm lại được làm ra từ nó? Lúc hẳn biết được còn kinh hãi một trận nha.

“Sau này có thể trồng thêm.”

Giang Tiều vui vẻ nói. Thành quả được như hiện tại, cho dù là nhiều hay ít cũng là nhờ công lao của hẳn đúng không?

“Ha ha, từ khi có người, tộc mình càng ngày càng tốt nha.”

Cát Nhĩ nói ra lời thật từ tận đáy lòng. Hẳn rất biết ơn khi lúc đó hẳn và Y Ân đã may mắn gặp được Giang Tiều.

“Để ăn mừng mùa thu hoạch, chúng ta tổ chức tiết phong thu được không?”

Hưng phấn bừng bừng làm Giang Tiều nhớ lại tiết phong thu ở quê mình cũng đặc biệt náo nhiệt như vậy. Thậm chí còn muốn đoàn kịch hát về hát hẳn ba ngày ba đêm. Chỉ tiếc là sau khi bà nội mất, hẳn cũng ít quay về.

“Chủ ý này không tệ à nha, ta tán thành!”

Cát Nhĩ nghe xong lập tức phụ họa, chẳng biết y đang toan tính cái gì, hai mắt lóe sáng, bộ dạng rất nôn nóng.

“Hai người các người, có phải đã quên tình hình hiện tại như thế nào rồi không?”

Kết rất tình nguyện đội nước đá hai con người này, quả nhiên từng người từng người nhanh chóng ỉu xiu.

“Cơ mà, không cần mặt ủ mày chau như vậy. Mọi người luôn cảnh giác đề phòng, có chút thời gian thả lỏng tinh thần cũng không phải là xấu.”

Giang Tiều không ôm hy vọng có thể cãi thắng, hướng chỉ y nói những lời hết sức thực tế, không nên vì bất chấp kết quả mà làm thành thảm kịch. Tuy nói như vậy có hơi quá một chút...

“Ăn mừng một chút cũng là việc tốt.”

Nghe được giọng nói đã khắc ghi trong lòng, Giang Tiều lập tức ngẩng đầu, hẳn cứ ngỡ đối với việc như thế này, Y Ân sẽ ở bên phe Kết chứ.

“Thật tốt quá!”

Cát Nhĩ lập tức hoan hô, không quên nháy mắt ra hiệu với Giang Tiều. Vẫn là cầu tình hữu hiệu hơn nha!

“Y Ân...”

Kết nhíu mày. Một tộc trưởng không thể xử trí theo cảm tính được, chỉ cần Giang Tiều cho ý kiến, y liền đồng ý. Hai người kia hồ đồ, y cũng mê muội theo sao?

“Ta đã nghĩ rồi, Lang Tộc cứ liên tục không có bất kì một động thái nào, ngoại trừ một số nguyên nhân không rõ ra thì có lẽ chỉ là đang thiếu cơ hội.”

Y Ân nói ra suy nghĩ của mình. Kết nghĩ theo cách lý giải của hẳn – kẻ thù bên ngoài một ngày còn chưa giải quyết thì cuộc sống của mọi người khó có ngày bình an.

“Vậy ý người là ta phải cố ý tạo cơ hội cho đối phương?”

Người thông minh nói chuyện cùng người thông minh chỉ có một điểm tốt, nói một hiểu mười.

“Trước cứ đi thăm dò qua một lần.”

Trước cơn bão tố núp sau sự yên lặng này, Y Ân thật sự có chút bất an, giống như khi sự việc thật sự diễn ra sẽ phát sinh chuyện gì rất khó ứng phó.

“Chúng ta đi thông tri mọi người để chuẩn bị cho tốt...” Cát Nhĩ mặc kệ những chuyện kia, chỉ cần được chơi vui là được rồi. Hắn lôi kéo Giang Tiều hoan hỉ chạy đi.

“Người nha, dung túng y quá rồi.”

Đội hai người kia chạy đi xa, Kết lắc lắc đầu, có chút không tán thành thở dài, cái này đương nhiên không phải nói Cát Nhĩ rồi.

“Ừm...”

Y Ân thu hồi ánh mắt đang nhìn ra bên ngoài, hắn làm vậy, đã lộ rõ quá sao?

Kết không nói hết, vẫn là câu nói đó – người thông minh nói một hiểu mười, có những chuyện không cần nói vẫn rõ.

“...”

Y Ân không nói, hình như đã gặp qua ở đâu rồi? Nhưng mà hắn nghĩ dung túng người kia thêm một tí thì có sao? Nhìn thần thái phần chần hấn lên của y, hắn cũng vui vẻ theo. Không thể để y mất hứng được.

Hổng rồi sao? Đúng rồi đó, dung túng cho cấp dưới thì tốt quá nào được?

Nhưng mà còn có thể hổng bớt hơn nữa, hắn rõ ràng cảm thấy dung túng như vậy cũng không có gì là không tốt.

67. Chương 67: Tiết Phong Thu Đắm Máu

Cát Nhĩ và Giang Tiều vừa nói với mọi người trong tộc lập tức nhận được sự đồng ý của hầu hết mọi người. Dĩ nhiên một số ít vẫn mang tâm trạng lo lắng như Kết.

“Vạn nhất Lang Tộc tấn công chúng ta trong thời điểm này thì biết làm sao?” Bài học kinh nghiệm mười mấy năm trước bọn họ vẫn chưa thể nào quên. Không thể chắc chắn Lang Tộc sẽ không dùng lại chiêu cũ.

“Yên tâm đi, Y Ân nói chúng ta không cần lo lắng.” Cát Nhĩ cười tủm tỉm trấn an mọi người. Những tiếng nói phản đối lập tức yên lặng.

“Y Ân không có nói như vậy mà...” Giang Tiều bị sự hưng phấn bừng bừng của mọi người nhấn chìm.

Bình thường trong tộc cũng không có nhiều thứ giải trí, đột nhiên có cơ hội để vui vẻ như vậy, đương nhiên được mọi người hưởng ứng nhiệt tình.

Giang Tiều phát hiện mọi người trong tộc có một lòng tin nhiệm mãnh liệt với Y Ân, tuy không đến mức mù quáng nhưng cũng chẳng kém là bao.

Y Ân đồng ý tổ chức tiết phong thu, nhất định là y đã có kế hoạch rồi. Haha, chính hắn cũng nghĩ như vậy nha.

Đây có thể xem là lễ thu hoạch đầu tiên của mọi người, nhất định phải chuẩn bị cho tốt. Sau này nếu có thể trở thành truyền thống thì còn tốt gì bằng.

“Giang Tiều, người nghĩ sao?”

Không biết tự lúc nào, ánh mắt của mọi người dừng lại trên người Giang Tiều, vẻ mặt như đang chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Nghĩ, nghĩ cái gì...?”

Giang Tiều thắc mắc, sự tình luẩn quẩn như thế nào lại dính dáng tới hắn? Tuy là hắn đề nghị đấy, nhưng mà cụ thể thế nào hắn chưa nghĩ tới nha.

“Người thường nghĩ ra nhiều ý kiến hay như vậy, cứ chọn đại lấy một cái là được rồi!” Bé con Cát Mễ ngây thơ khả ái, lớn tiếng nói, tràn đầy ý đây-là-chuyện-đương-nhiên. Những người xung quanh còn gật đầu hòa theo.

“Được thôi...”

Nếu là ánh mắt ác ý, Giang Tiều còn có thể cự tuyệt, nhưng mà rõ ràng nhiều ánh mắt chờ mong mình như thế, hần chỉ có thể đồng ý.

Thật sự khó nha, hần phải “tham khảo” qua một ít ngày lễ như Tết trung thu ăn bánh trung thu,... Tết đoàn ngộ thì phải ăn bánh chưng,...Tết âm lịch phải có sủi cảo...

, bị cái tính ham ăn ảnh hưởng rồi, làm sao nghĩ ra đây, đồ ăn để mừng lễ thu hoạch chỉ cần ăn ngon thôi hay sao?

Giang Tiều cực kì hao tâm tổn sức chuẩn bị để chúc mừng tiết phong thu. Dù sao cũng là lần đầu tiên thế giới này cử hành một sự kiện như thế.

Tuy dạo gần đây Lang Tộc không có động tĩnh gì, nhưng cũng không thể vì thế mà làm ra náo nhiệt quá lớn, chỉ như vậy đã là lạ thú mới lạ rồi.

“Giang Tiều, mấy khối hình tròn này rốt cuộc là cái gì?”

Cát Mễ ngồi bên cạnh, tò mò nhìn vào trong giỏ chứa đầy những khối gỗ tròn tròn khắc những bông hoa xinh đẹp hoặc đầu thú nhỏ đáng yêu. Những thứ này đối với giống cái trưởng thành mà nói là lực hấp dẫn không thể cưỡng lại.

“Tối nay người sẽ biết.”

Nhìn đôi mắt to tròn tròn trĩnh lớn của bé con, Giang Tiều mỉm cười, xoa xoa đầu nó rồi lại tiếp tục làm việc. Hần đang vội làm nhân bánh, để buổi tối còn kịp nấu chín.

“Cái đó... Người có thể cho ta một cái không?”

Bé con không tham lam, chỉ xin đúng một cái, còn mở to mắt chờ mong, làm tâm Giang Tiều mềm nhũn, gật đầu đồng ý ngay lập tức.

“Ừm, đợi tối tối nhất định sẽ cho người một cái.”

Ha ha, xem ra tay nghề Y Ân thật sự không tệ, mình chỉ nói đại thể thể mà không ngờ y lại có thể làm ra những thứ tinh xảo như vậy.

Nhìn bé Cát Mễ cười tươi, hần cũng cười theo. Bé con thật là dễ hài lòng a!

Nếu như hần và Y Ân cũng có con thì tốt quá. Y Ân nhất định sẽ làm cho đứa con bảo bối của họ rất nhiều đồ chơi...

“Cười ngốc gì vậy? Ta cũng muốn nha, cho ta hai cái đi!”

Cát Nhĩ đúng lúc nghe được cuộc trò chuyện giữa hai người, lập tức chen miệng vào nói, một chút cũng không giữ ý tứ.

Mộng đẹp bị phá hư, Giang Tiều thấy mình bắt đầu không thực tế rồi... aiz, ai bảo cả hai đều là giống đực làm chi... bọn họ nhất định sẽ không có con. Không biết có thể nhận nuôi một đứa hay không? Thú nhân sinh nở khó khăn, tìm được một “cô nhi” thực không dễ dàng.

“Không được, tối đa chỉ được một cái.”

Giang Tiều không đồng ý. Hần có thể nhìn thấy Cát Mễ ở bên đang rục rịch tâm tư. Nếu như đáp ứng cho Cát Nhĩ, nhóc nhất định sẽ đòi thêm!

“Được thôi.”

Cát Nhĩ bĩu môi, trước mặt bé con không thể nói quá nhiều, hần hạ quyết tâm chút nữa sẽ bí mật đòi Giang Tiều mấy cái sau.

“Ta nhờ người chuẩn bị mấy thứ đã xong hết chưa?”

Biết rõ Cát Nhĩ sẽ không đơn giản dễ yên như thế, Giang Tiều cũng chẳng thêm để ý, lấy dao bổ một loại trái to bằng nắm đấm ra, cho dòng nước ngọt ngào bên trong chảy vào chén.

“Ta làm việc, người còn lo lắng cái gì, chỉ là những thứ người muốn kia rốt cuộc làm được gì?”

Cát Nhĩ xoay xoay những khối tròn bằng gỗ, có chút không yên lòng hỏi. Hắn vô cùng tự tin tại phương diện chế thuốc, tuyệt đối không ai có thể làm tốt hơn. Tuy Giang Tiều yêu cầu có hơi cao, nhưng chẳng là gì đối với hắn.

“Bây giờ chưa thể nói ra...”

Giang Tiều lắc đầu, có chút do dự nói. Hắn đang cân nhắc mức độ tiếp nhận của mọi người với thứ đó.

Huống chi đêm nay hắn là một đêm vui sướng, nói những chuyện này thì có hơi phá không khí. Vẫn nên đợi thêm hai ngày nữa đi!

“Tiều, nhiều mì như vậy đã đủ chưa?”

Kết lau lau mồ hôi trên trán đi tới, chỉ vào những chậu lớn cách đó không xa, mỉm cười nói. Đối với mỹ thực sắp hoàn thành hắn rất chờ mong.

“Được rồi. Mau qua đây giúp ta chia nhân thịt.”

Giang Tiều ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi tắc lưỡi, không phải là được rồi, mà là quá được luôn đấy.

Mọi người đang nói chuyện với nhau, thì có một giống cái đi tới. Nhìn mọi người bận rộn tới lui, hắn bèn cười hì hì rồi ngồi xuống hỗ trợ, miệng hỏi:

“Sao tới giờ bọn tộc trưởng vẫn chưa về nhỉ?”

“Có thể là gặp trúng một con mồi bự nào đó.”

Cát Nhĩ không ngẩng đầu lên đáp lời, hắn đang luống cuống tay chân giúp Giang Tiều chiên mấy viên tròn, lâu lâu còn ăn vụng vài miếng.

Cát Mễ ở bên cạnh thấy vậy cũng học theo, lén trộm một cái, không ngờ nóng quá, bị phỏng nên khóc oa oa.

“Ha ha, thật là ngốc!”

Cát Nhĩ đắc ý cười, ăn vụng cũng cần phải học đấy, hắn đây đã luyện tới bậc cao thủ rồi.

~“Hai người các người, sang bên kia mang chậu gỗ qua đây.”

Giang Tiều thực sự chịu không nổi. Hai cái tên này làm gì tới đây hỗ trợ, rõ ràng là tới phá.

“Nhiều đồ ăn ngon quá, bọn Bì Nhĩ xem ra thảm rồi.”

Giống cái kia đến nhìn ngó bốn phía, trên mặt lộ vẻ thương tiếc.

“Không có đâu. Sẽ có người đem tới cho bọn họ.”

Giang Tiều vô thức trả lời. Tuy đêm nay đến phiên mấy người Bì Nhĩ tuần tra, có hơi vất vả một chút nhưng ăn ngon thì không thể thiếu phần bọn họ được.

Hơn nữa, bình thường bọn Y Ân đã sớm về tới nơi, chẳng lẽ như Cát Nhĩ nói là gặp được con mồi lớn sao?

“Vậy ư...”

Hai người nói thêm vài câu, giống cái kia mượn cớ có việc đi ra ngoài.

“Tiều, người có cảm giác người vừa nãy có điều gì đó rất kỳ quái không?”

Kết vẫn luôn ở bên giữ yên lặng, đợi người kia đi khỏi mới nói ra nghi vấn của mình.

“Gì chứ...?”

Giang Tiều nghi hoặc nhìn sang. Giống cái kia hẳn đã gặp hai lần rồi, mặt mũi dịu dàng, tính tình không tệ, rất được giống đực ưa thích.

“Ta cảm thấy có điều gì đó không hợp.”

Kết nhú chặt mày, đoạn đối thoại vừa nghe không có vấn đề gì, chỉ là trong nụ cười của người kia có ẩn chứa thứ gì đó mà hắn không rõ...

“Có thể là chúng ta nhìn nhầm, không sao đâu.”

Giang Tiều khẽ nhú mày, đề tia bất an đột nhiên ánh lên trong lòng. Loại cảm giác này đến quá nhanh, thoáng qua hắn lại không thấy gì nữa.

Hắn vỗ vỗ bả vai Kết. Đối với nỗi lo lắng của Kết, Y Ân đã liên kết cũng Ứng Tộc chuẩn bị cả rồi, ngoài mặt không động tĩnh nhưng thực chất bên trong đã bố trí thỏa đáng. Chỉ cần Lang Tộc tấn công, cam đoan sẽ dạy cho chúng một bài học nhớ đời.

“...”

Kết không nói gì nữa. Giang Tiều nói đúng, bọn họ đã chuẩn bị rất tốt, hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì. Bất quá, hắn vẫn lén lút đi theo thú nhân kia, đề phòng y thật sự làm chuyện gì bất lợi cho tộc.

Giang Tiều đang nhào bột mì, hắn định làm món ăn cuối cùng – sủi cảo. Đối với thú nhân mà nói, đây là một món ăn vô cùng đặc biệt. Vì khá là phiền phức nên hắn không thường hay làm. Nhưng mà Y Ân lại rất thích món này cho nên đêm nay hắn làm nhiều hơn một chút. Ừm, còn làm thêm một ít nhân chay dành cho Dê Dê...

“Chủ nhân, coi chừng!”

Khi chỉ còn một mình Giang Tiều, Dê Dê mới biến thân đi đến bên cạnh hắn, không ngờ lại gặp một màn khiếp vía. Chỉ cần chệch một chút, con dao kia đã cắt trúng tay Giang Tiều.

“...”

Không biết vì sao, Giang Tiều có chút không tập trung. Thật là, thiếu chút nữa đã bầm tay mình rồi.

“Một mẻ quá rồi sao?”

Phần lớn đồ ăn trong tiết phong thu đều qua tay của Giang Tiều, nhiều công việc như vậy chỉ có một người làm. Thật sự bận rộn vô cùng.

“Không phải...”

Giang Tiều còn muốn nói thêm, nhưng đột nhiên ngực lại đau nhói, ngón tay không khống chế run lên kịch liệt.

Lúc này Giang Tiều biết, Y Ân xảy ra chuyện rồi! Từ khi hai người thiết lập huyết khế, chỉ cần một người chịu tổn thương, người còn lại cũng sẽ cảm nhận được tương tự.

Thời gian càng dài, loại cảm giác này càng rõ rệt. Nhưng mà không phải Y Ân đang đi săn cùng mọi người sao? Nhiều người như vậy làm sao lại có chuyện xảy ra?

Lúc trăng lên thì cũng là lúc đoàn người đi săn trở về. Chỉ là bộ dạng có chút chật vật. Mùi máu tanh nhàn nhạt trong không khí cường ngạnh lấp hết không khí vui vẻ của tiết phong thu.

“Bọn ta gặp phải Lang Tộc nên đánh nhau với bọn họ. Ban đầu còn giữ thể thượng phong nhưng không biết từ đâu xuất hiện quái vật...”

Nhắc đến “quái vật”, sắc mặt của Đạt Lý càng khó coi. Hắn chưa bao giờ gặp một tên nửa người nửa thú như vậy, với lực công kích siêu cường, nó nhanh chóng đảo ngược tình thế.

Bộ dạng hung hãn đó, nhớ lại còn làm người ta hoảng sợ.

“Sau đó thì sao? Y Ân đâu? Tại sao hắn không về cùng với các người?”

Giang Tiều không quan tâm quái vật hay không quái vật, hắn chỉ biết, Y Ân đã xảy ra chuyện, tình cảnh bây giờ cực kỳ xấu, sống chết chưa rõ.

“Y Ân vì để cho mọi người có thời gian chạy trốn nên đã dẫn nhóm của mình đi hướng ngược lại...”

Đạt Lý có chút gian nan nói, hắn không dám nhìn mặt Giang Tiều, bởi hắn biết, chuyến đi này Y Ân lành ít dữ nhiều.

Tiếng khóc trầm thấp vang lên, cả bộ lạc lâm vào khủng hoảng. Y Ân chính là quả tim của họ, không có hắn thì biết phải làm sao bây giờ?

“Bóp...”

Không biết ai va trúng cái giỏ, đồ vật trong đó ùng ùng lăn ra, một cái vừa văng lăn đến bên chân Giang Tiều.

Đây là bánh trung thu sáng nay mới làm. Giang Tiều chết lặng nhìn chằm chằm vào bức tranh hoa điều (hoa và chim) sống động bên trên.

Đây là bánh trung thu đoàn viên, hiện tại còn dùng để làm gì?

“Tiều, tỉnh lại đi, mọi người cần ngươi...”

Giọng nói của Kết rất nhẹ, lại như vang vọng vào lòng Giang Tiều.

Hắn hiểu ý của Kết, Y Ân không ở đây, rắn đã mất đầu, cần phải có một người diễn chính...

Với tư cách là bầu bạn của Y Ân, người được chọn này không nghi ngờ chính là hắn. Dù cho Kết rất thông minh, là người thường xuyên đảm nhiệm chức quân sư nhưng thứ mà mọi người cần bây giờ chính là một người lãnh đạo... Nào có sợ chi mà cứ nhắm mắt hùa theo...

Những lời này tại thời điểm đau thương tột cùng đối với Giang Tiều mà nói có chút tàn nhẫn.

Hắn rất muốn nói... nếu như Y Ân đã mất, hết thấy cái gì cũng chẳng còn ý nghĩa, hắn cũng chẳng còn thiết sống.

Nhưng đồng thời hắn cũng hiểu, những tộc nhân này đối với Y Ân quan trọng đến thế nào...

68. Chương 68: Bày Mưu Lập Kế

Tiếng nước nở khe khẽ từ từ trở nên to dần, nửa là vì sợ hãi cái chết, nửa là vì ngỡ ngàng mờ mịt. Nhiều tộc nhân nghĩ thầm, có lẽ lần này là nguy cơ lớn nhất của Bảo tộc.

“Giờ không có thời gian đâu mà khóc lóc vậy, Y Ân không sao, cứ tin hắn sẽ mau trở về thôi. Trước lúc đó thì chúng ta chỉ cần thủ vững trong bộ lạc là được rồi.”

Giang Tiều hít một hơi thật sâu, cố gắng làm tâm tình bình tĩnh lại, giọng điệu tỉnh táo mang sức thuyết phục lớn lao. Hiện tại trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, chính là bảo vệ tộc nhân Y Ân, cũng đồng thời bảo vệ bạn bè mình.

“Thật sao? Tộc trưởng thực sự không sao?”

Một giống đực bỗng nhiên ngược đầu nhìn chằm chằm Giang Tiều hỏi, trên mặt toát vẻ mừng rỡ, giọng nói cũng khôi phục chút sức sống. Các tộc nhân khác thì bán tín bán nghi, dù sao tình hình lúc đó cũng quá hung hiểm...

“Đừng quên, bọn ta có kị huyết khế, chẳng phải bây giờ ta vẫn khỏe mạnh đứng trước các ngươi sao?”

Giang Tiều nỗ lực nở nụ cười, nói chắc chắn.

Y Ân có thể bị thương nặng, nhưng hắn quả thực vẫn còn sống, chỉ vậy là đủ rồi –đây không chỉ là lí do để an ủi tộc nhân, mà còn để thuyết phục chính bản thân Giang Tiều.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Không chừng Lang tộc sẽ đến chỉ sau một khắc nữa, bọn quái vật đó thực rất đáng sợ.”

Một thú nhân đã tận mắt thấy hoảng loạn hỏi, hắn chưa từng gặp những quái vật mạnh mẽ nhưng tàn nhẫn tanh máu đến nhường ấy.

“Rốt cuộc là quái vật gì?” Nhiều lần nghe bọn hắn nhắc tới quái vật, Giang Tiều cau mày hỏi, mơ hồ, trong lòng lại nảy sinh một suy nghĩ, chẳng lẽ là—

” Nửa người nửa thú, hình như không thể biến thân hoàn toàn, nhưng mạnh hơn thú nhân giống đực thuần túy nhiều. Đáng sợ nhất là, bọn họ hình như tuyệt nhiên không cảm thấy đau đớn, gãy xương đổ máu vẫn trơ trơ... ”

Người mới tự thuật vừa nói vừa rung mình, nhớ lại khoảnh khắc quái vật nọ bỏ tới, da đầu vẫn còn tê dại. Nếu không nhờ Y Ân dẫn bọn họ đi, số người thương vong hẳn còn nhiều nữa.

” Ta nhớ rồi, biểu tình như vậy –hoàn toàn là chờ xem kịch vui, lẽ nào hắn sớm biết mọi chuyện sẽ có kết cục như vậy ? ”

Kết lẩm bẩm, trong đầu hiện ra vẻ mặt mỉm cười của giống cái nọ, hắn đã linh cảm sắp có chuyện từ trước.

” Biểu tình gì ? Người nói giống cái hồi trước nào ? Chẳng phải người để người theo sao ? ”

Giang Tiều đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền hiểu, Kết vừa nói thế xong, hắn cũng cảm thấy y vậy.

” Bị cắt đuôi rồi... ”

Giống cái giảo hoạt ấy, cư nhiên cắt đuôi người theo dõi.

” Giờ nghĩ lại, Lang tộc rất bất bình thường, bọn họ am hiểu nhất là tập kích, mà lần này lại đánh trong rừng ? Rất có ý vị bất chấp trắng trợn. ”

Đạt Lý chen lời, hắn nói những câu này hoàn toàn bắt nguồn từ trực giác, nhưng nếu Lang tộc lợi hại đến vậy, sao phải đợi tới giờ mới động thủ ?

” Giản tể ti, ta nhớ lần trước người nói qua về loại quái vật này, chắc là có cách chứ ? ”

Giang Tiều thở phào, mỉm cười đầy hi vọng, dáng vẻ tươi cười trấn định ấy bất ngờ lại khiến tâm tình đang xao động của mọi người thư thái hơn một chút.

” Ó...Không sai, bất quá cụ thể ra sao, còn phải bàn bạc lại với người một chút. ”

Giản tể ti ngơ ngẩn, nhưng thấy ánh mắt hàm chứa thâm ý của Giang Tiều, đành tiếp lời. Aiz, từ lúc cái người tên Giang Tiều này xuất hiện, đây là lần thứ mấy mình phải nói dối rồi ? Nhưng tình huống hiện giờ, hắn cũng hiểu rõ rằng việc quan trọng nhất đầu tiên là phải ổn định mọi người.

” Gọi mấy người Ưng tộc tìm tung tích Y Ân từ trên không, Kết đi chọn ra mười lăm giống đực không bị thương kinh nghiệm dày dặn đến gặp ta. ” Dừng một chút, Giang Tiều lại nhìn về phía đám giống cái vẫn đang bối rối, ” Lần trước đối phó gia lợi lợi, mọi người vẫn giành được thắng lợi, tuy tình thế lúc này có phần nghiêm trọng hơn, nhưng không phải không có cơ hội thắng. ”

” Nhưng, thứ bây giờ chúng ta phải chống lại chính là Lang tộc và Hùng tộc, họ có thể sánh bằng rất nhiều gia lợi lợi thú lợi hại.... ”

Một giống cái nhỏ giọng, cũng đồng thời là suy nghĩ của nhiều giống cái khác. Sau cuộc chiến thảm liệt mười năm trước, bọn họ bị ám ảnh quá nặng nề về sự mạnh mẽ và tàn nhẫn của Lang tộc .

” Nói không sai, nhưng chỉ vì vậy mà các người chùn bước ? Núp sau lưng tộc nhân, nhìn bạn đời và anh em mình từng người một chết đi ? Cuối cùng trở thành chiến lợi phẩm cho Lang tộc ? ”

Nét mặt Giang Tiều nghiêm khắc nhất từ trước tới nay, không lưu tình quật thẳng vào tư tưởng mỗi người, không cho phép bọn họ trốn tránh thêm nữa.

” Không muốn —”

” Không muốn –”

” Chúng ta không muốn ! ”

Lúc đầu chỉ lẻ tẻ một hai người, nhưng càng về sau tiếng hô càng lúc càng lớn, nhiều giống cái ứa nước mắt, nhưng trong lòng bùng lên một ngọn lửa –vì giống cái trân quý, ít khi nào bị giết, nhưng việc phải sống nhục nhã, sinh con để cái cho kẻ thù, so ra còn khổ sở hơn cái chết. Thay vậy, chẳng thà chiến đấu tới chết cùng tộc nhân mình đi !

” Cát Nhĩ, người chia nỏ cho mọi người, rồi giải thích cách sử dụng một chút. ”

Thấy mọi người sĩ khí mười phần, người nào cũng ôm quyết tâm thà chết, lòng Giang Tiều vui mừng. Nỏ đã sớm làm xong, phối hợp với nước thuốc Cát Nhĩ chế, hiệu quả kinh người. Vấn đề ngắm bắn thì không phải lo, Giang Tiều phát hiện, dù là giống cái nhưng bọn họ có thiên phú rất đáng kinh ngạc ở phương diện này. Ngay đến Kết và Cát Nhĩ, mới thử vài lần thôi đã quen tay, phải chăng đây là bản tính trời sinh của thú nhân?

” Ha ha, vũ khí này quá cừ luôn, cho chúng ném mùi lợi hại của chúng ta chớ. ”

Cát Nhĩ cười đắc ý, nước thuốc đó hẳn phải trăm đắng nghìn cay mới chế ra được ấy.

Bất luận là vì những mệnh lệnh đầu vào đấy của Giang Tiều, hay vì tiếng cười vô tư của Cát Nhĩ, cũng đều hóa giải thần kì những bất an trong lòng người lúc này, thậm chí vài người còn dấy lên tia hi vọng –chẳng biết chừng, bọn họ có thể tạo ra kì tích thật !

Kết mang theo mấy thú nhân đã lựa kĩ đến quảng trường, phát hiện bầu không khí âm trầm đã hoàn toàn thay đổi, thấy giống cái người nào người tay nấy cầm nỏ, bụng liền sáng tỏ ngay.

” Đêm nay Lang tộc nhất định sẽ đột kích, hai con quái lúc trước chỉ là nhử, chắc chắn vẫn còn nhiều hơn.

” Giang Tiều nhìn chăm chú mười lăm thú nhân trước mặt, nói chậm rãi, quả nhiên sắc mặt bọn họ xấu đi trông thấy. Cũng dễ hiểu thôi, chỉ hai con đã quá lắm rồi, nhiều hơn nữa là giết người luôn sao ?

” Nhưng chẳng nhiều lắm đâu, nếu không bọn họ đã đánh tới từ lâu rồi. Việc các người phải làm là dẫn chúng tới cấm địa. ”

Chỉ dựa vào mười lăm thú nhân mà đối phó đám quái vật ấy rõ ràng không thực tế, nhưng nếu để dự địch thôi thì cũng đủ rồi.

” Cấm địa ? Người tính –”

Kết lập tức đoán được ý muốn của Giang Tiều, mặt biến sắc, nhất là khi nhìn đến Đạt Lý trong đội.

Hai người trao đổi ánh mắt, Đạt Lý nhếch miệng muốn nói gì, rồi lại thôi.

Song, Kết vẫn thấy được nỗi áy náy sâu sắc trong ánh mắt hắn, cùng tình cảm quyến luyến không rời, cuối cùng chuyển thành một nét quyết tuyệt.

Lòng đau đớn không chịu nổi, khóe môi vẽ thành một nụ cười nhợt nhạt, Kết không cách nào ngăn cản lựa chọn ấy, thậm chí hắn càng thêm yêu thương sâu sắc một Đạt Lý như vậy.

Cấm địa, nơi mai táng một phần thú nhân chết đi, nhiều năm các thú nhân già đều lựa chọn ra đi ở đây. Cấm địa không có cỏ cây muôn thú gì, hoàn toàn là một vùng đất chết, chỉ có một lối vào. Chặn cửa lại thì dù có là quái vật hùng mạnh cũng đành chịu chôn sống bên trong.

Giang Tiều lặng lẽ, mười lăm người này chính là một đội cấm tử, dù hắn chưa nói hết, nhưng hẳn bọn họ cũng đã hiểu rõ rồi.

Song, không ai lâm trận bỏ chạy.

Trong mười lăm thú nhân này, có bảy người Báo tộc, bảy người Ưng tộc, và còn –một Lang tộc.

Giang Tiều mang ánh mắt phức tạp nhìn Sâm, hẳn phải dùng đến cách này để nói cho Lôi thân phận của mình sao ? Quả thực, đứng trước cái chết, nhiều chuyện rất có thể dễ dàng tha thứ.

Trước đây là một con sói cô độc chẳng quan tâm bất kì thứ gì, giờ thì chỉ vì một Lôi, mà sẵn sàng lựa chọn hi sinh. A, được chết cùng một chỗ, cũng là một loại hạnh phúc !

Y Ân, Y Ân....lắm nhầm tên Y Ân, Giang Tiều cười khở, có lẽ ngay cả loại hạnh phúc ấy, với hắn cũng là điều xa xỉ.

Mặt trời dần lặn xuống, Y Ân nằm trong bụi cỏ, đôi mắt chiếu rọi sắc thái lộng lẫy của ánh tà dương, mí mắt càng thêm nặng trĩu.

Hắn bị thương quá nặng, dù có năng lực tự lành mạnh mẽ của Báo tộc, cũng không tài nào ngăn được máu tươi chảy ào ào như suối, tràn thành một vũng, nhuộm đỏ cả một mảng cỏ xanh biếc dưới thân.

Máu càng chảy ra, thân thể hắn càng mất đi sức sống. Tầm mình trong ánh trời chiều ấm áp, từng tia lạnh ý lại thấm ra tận xương.

Hắn nghĩ mình sẽ chết ở nơi này.

” Ha ha, người cũng có ngày này sao ? ”

Tiếng nói tao nhã, dường như vọng tới từ nơi xa xôi nào, Y Ân không thấy rõ người trước mắt, hắn thậm chí không phát hiện có người đến gần. Giọng nói này rất quen thuộc, nhưng đại não sắp ngừng đình chỉ, hắn không cách nào nhận ra chủ giọng nói ấy.

Kiều nửa cúi nhìn người trong vũng máu, cao ngạo như một vị thần nắm giữa vận mạng chúng sinh.

Chính là người này, ba lần bảy lượt coi hắn như không, lại nâng niu một giống đực trên tay. Nghĩ đến đây, hận ý trong lòng càng sâu, y ngồi xuống, tát một bạt tai lên khuôn mặt tuấn mỹ kia.

” Kiều... ”

Âm thanh yếu ớt, nhỏ như tiếng muỗi kêu, lại hàm chứa tình ý vô hạn, cặp mắt kia rõ ràng đã mất đi thần thái, nhưng vẫn xanh biếc chấn động lòng người.

Trái tim lạnh như băng, vì một tiếng này nháy mắt đã tan chảy, mềm mại đến lạ kì. Bất luận thế nào, thú nhân trước mặt này vẫn luôn có sức ảnh hưởng cực kì lớn.

” Bốp—”

Lại một cái tát tai, còn mạnh hơn cái trước, khuôn mặt xinh đẹp vỡ tan thành nghìn nghìn vụn vụn bóng hình xấu xí.

Kiều vạn phần không cam lòng, Y Ân gọi ” Tiều ”, không phải y.

Dù sắp chết rồi, tên khốn kiếp này vẫn có thể tổn thương y sâu đậm.

” Cứ vậy mà chết, chẳng có lợi cho người quá sao ? Còn tên ngu xuẩn kia nữa... ” Thu tay lại, chẳng buồn nhìn đến lòng bàn tay đau rát, y lạnh lùng ra lệnh —” Mang người đi. ”

Một thú nhân Lang tộc tiến đến, định vác Y Ân lên vai, mặc dù lòng đầy bất mãn việc phải nghe lệnh một giống cái.

” Đần độn, người làm vậy hắn càng chết nhanh hơn. ” Kiều đập một cước, căm tức nói.

” Người —”

Thú nhân bị đập nổi trận lôi đình, nhưng không dám có bất kì hành động trả thù nào. Giống cái này rất được tộc trưởng bọn hắn ưa thích.

Cuối cùng, mấy người thú nhân phải làm một cái cang đơn giản bằng cành cây, cẩn trọng khiêng Y Ân về.

Kiều đứng nhìn bên cạnh, hận đến cực điểm, nhưng đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng, không nghĩ được gì.

69. Chương 69: Tẩy Lễ Chiến Tranh

Màn đêm buông xuống, ánh sao ảm đạm, đêm không trăng. Cây cối hắt từng bóng lớn trên mặt đất, một đoàn thú nhân lặng yên di chuyển, dần dần tới gần bộ lạc Báo tộc.

Chỉ là, chúng vừa tới gần dải đất giáp ranh, đã bị tuần tra Ứng tộc phát hiện, tiếng rít bén nhọn vang vọng trời đêm.

Cơ hồ trong lúc đó, dưới đất bắt đầu xảy ra tranh đấu kịch liệt.

“Grao—“

Tên lang đầu đàn mắt kiên nhẫn tru lên, bọn chúng gặp phải sự chống cự còn ngoan cường hơn tưởng tượng, lối đánh của con báo này cơ bản là liều mạng, hơn nữa thỉnh thoảng Ứng tộc còn lao xuống quấy rối, rề rà không tài nào đến gần Báo tộc được.

Giữa quảng trường trung tâm bộ lạc, nhiều giống cái nghe thấy tiếng sói tru lên lên xuống xuống, lại có xu hướng ngày càng gần. Mặc dù đã làm công tác tư tưởng rất nhiều lần, vẫn không kìm được run rẩy.

“Đừng nghĩ gì cả, lát nữa cứ theo lời ta mà làm là được.”

Kết bình tĩnh mở miệng, mấy lời an ủi với bọn họ vốn chẳng có tác dụng, cái họ cần bây giờ là tập trung tinh thần, chuyên chú vào một việc.

“Hiểu rồi.”

Nắm chặt nỏ trong tay, lực chú ý bọn họ phân tán khỏi nỗi sợ một chút, vũ khí chính là vật bảo đảm cuối cùng.

“Thơm quá, nhiều đồ ngon vậy, sao phải cho bọn nó ăn chứ?”

Cát Nhĩ ra sức hít hít, nghĩ gì hỏi liền. Hu, dù đã ăn no rồi, vẫn muốn ăn thêm nữa, này là Tiều tự mình nấu đó.

Giữa quảng trường, đủ thứ đồ ăn chào mừng tiết phong thu bày đầy trên bàn, từng khối thịt quay lớn còn cháy xèo xèo trên giá, hòa với mùi tiêu thơm đặc thù, làm người ta thèm rỏ dãi. Lại thêm một thùng rượu ngon lớn, chính là toàn bộ rượu cất trong hầm của bộ lạc.

”Nói đúng á, đây là muốn dứt cho chúng nó no để chúng có sức mà đánh mình đó hả?”

Một giống cái phụ họa, lời nói ngập ngựa oán niệm với thức ăn, xem ra tâm tình sợ hãi gì đã bị ném lên chín tầng mây rồi.

”Lát nữa các người sẽ biết.”

Kết cười cười giả vờ thần bí, rất hài lòng với hành động vô ý nhưng giúp làm nhẹ bớt tâm trạng mọi người của Cát Nhĩ, nếu có thể kéo dài hiệu quả hơn nữa thì tốt quá.

Lúc than dưới giá nướng sắp cháy hết, một đám thú nhân vọt tới quảng trường, nhìn chung quanh, không thấy giống cái nào. Mục đích bọn chúng rất rõ ràng –giống cái và đồ ăn, bất quá khi nhìn đến bàn mỹ thực nọ, liền trở thành đồ ăn là nhất giống cái là nhì. Dù sao trong nhận thức bọn chúng, giống cái không có bất kì khả năng phản kháng nào, đợi ăn uống no say xong đi bắt cũng vậy thôi.

Vì vậy, tụi giống cái núp trong bóng tối nhìn “”Lũ quỷ múa loạn”” trên quảng trường, những thú nhân Lang tộc và Hùng tộc thay đổi hình dạng, thỏa thích ăn ngon ngấu.

“”A, mẹ kiếp...nhiều rượu thế này...””

Mấy thú nhân phát hiện ra thùng rượu mạnh, nếm thử hai ngụm thăm dò, ánh mắt lập tức phát sáng, bắt đầu liêu lĩnh uống no nê. Thậm chí còn đánh nhau để giành thùng rượu.

“”Ha ha ha, rót! Uống đi bọn mày, uống đi bọn mày...””

Kết quả uống nhiều rượu quá, chẳng ngờ gì, không ít thú nhân ngã xuống ầm ầm. Đường nhiên cũng có những tên tửu lượng tốt, nhưng khó tránh khỏi đầu óc mơ màng choáng váng, suy giảm sức chiến đấu.

“”Bắn!””

Kết vung tay, giống cái đột đầu lập tức bắn tên, dù không chính xác lắm, nhưng cũng trúng được một gã thú nhân bị con. Dưới tình huống say bí tỉ thế này, chúng chính là bia ngắm sống.

Đột đầu vừa bắn xong lập tức lùi về sau, ngay sau đó, đột hai tiếp nhận, mưa tên dày đặc phủ rợp cả quảng trường.

“”Xảy ra chuyện gì...? Là giống cái, bọn giống cái làm đó! Mau cản chúng lại!””

Thú nhân cầm đầu Lang tộc chưa hoa mắt, sắc bén phát hiện giống cái đang trốn xa xa, trong tay bọn họ còn cầm một loại vũ khí kì quái.

Cát Nhĩ ngằm bắn một tên vào gã đầu lĩnh ấy, bĩu môi, đến phút này chúng còn chưa bỏ đi ý nghĩ xem thường, e là vẫn muốn bắt sống nữa đây!

“”Tốc độ nhanh hơn, đừng để chúng tới gần.””

Kết khẽ nhíu mày, thấy có vài thú nhân đã phản ứng kịp, hóa thú lại rồi nhảy vọt về phía này, nỗ chiếm ưu thế ở chỗ công kích tầm xa, nếu để bọn chúng tới gần thì toi.

Dĩ nhiên, đầu lĩnh Lang tộc đã nhanh chóng nhận ra điểm này, lệnh cho thủ hạ liều mạng tới gần.

Tình huống có chút bất lợi, nhiều thú nhân lúc bị thương, vết thương không tự lành được, tốc độ chảy máu cũng nhanh hơn bình thường, cứ đà này e là có lẽ sẽ chết vì mất máu.

“”Nguy rồi, xông tới rồi!””

Một giống cái la lên thất thanh, mấy thú nhân cường tráng dị thường đội mưa tên thần tốc đến gần, mấy chỗ trúng tên trên người chảy máu liên tục, nhưng chỉ một lát thôi thì không chết được.

“”Thôi xong...””

Đây là tiếng lòng của toàn bộ giống cái, không hận mà cùng đồng thanh, bọn họ nhìn về phía Kết, hi vọng hẩn nghĩ ra biện pháp gì.

Bị kì vọng của mọi người đè nặng trên lưng, vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh của Kết không duy trì được nữa, hẩn không nghĩ ra còn cách gì có thể cải biến được tình hình hiện tại.

“”Chúng ta đã cố gắng hết sức.””

Cát Nhĩ vỗ nhẹ vai Kết, hào hiệp bất ngờ, đương nhiên hẩn biết suy nghĩ của bạn mình, nhưng đây không phải lỗi bất kì ai.

“”Đúng vậy, ít nhất chúng ta cũng đã kháng cự lại.””

Thêm một giống cái lên tiếng thoải mái, miễn là đã chống cự, thì sẽ không hối hận.

Chỉ trong thời gian thời gian ngắn ngủn mấy câu nói, những tên hắc lang hung hãn đã nhào tới.

“”Be bee—””

Thời điểm mọi người tuyệt vọng, một vật nhỏ chui ra. Nhỏ là so với hình thể của sói và gấu mà nói.

Trong mắt tất cả mọi người, hành động của nó tuyệt nhiên là tự sát, một động vật ăn cỏ, sao có thể đối đầu với những thú nhân có răng nhọn cùng móng sắc này?

“”Dê Dê, trở về.””

Biết địa vị Dê Dê trong lòng Giang Tiều, Cát Nhĩ hốt hoảng kêu. Đến lúc này rồi, nhóc con kia còn làm loạn thêm cái gì nữa?

Ngay khi Cát Nhĩ cho rằng Dê Dê sẽ bị xé nát, xuất hiện một màn khiến người ta kinh ngạc. Cặp sừng nhìn không cứng cáp lắm ấy, chọc thủng trên bụng con hắc lang một cái lỗ máu. Quạt một cái, con hắc lang nặng hơn nó gấp mấy lần bay thẳng ra ngoài.

“”...””

” ... ”

Mọi người im lặng nhìn lom lom, Dê Dê một bên tả một bên hữu, đánh ngã hết một vùng với tốc độ kinh người.

“”Ngớ ra cái gì, bắn tiếp đi.””

Kết là người đầu tiên hồi phục tinh thần, chỉ huy đám người bắt đầu chiến đấu tiếp. Chỉ cần có Dê Dê ở đây, hẳn tin tưởng mình có thể chiến thắng.

Cuộc tranh đấu bên dưới đi vào hình thức quỷ dị, vũ tiễn bay tán loạn, thú nhân xông lại, bị Dê Dê giải quyết. Chạy về, bị đằng sau giải quyết, lặp đi lặp lại như vậy. Đến cuối cùng, các thú nhân bị dọa sợ đến tỉnh rượu hẳn, mang một thân thương tích quay đầu bỏ chạy.

Sát biên giới bộ lạc, thú nhân Báo tộc đang cực khổ chống đỡ, thấy địch nhân chạy trốn về, tuy không biết trên quảng trường xảy ra chuyện gì, nhưng từng người cũng dấy lên tinh thần. Bằng trực giác thú tính nhạy bén, họ cảm nhận được ánh bình minh thắng lợi.

Nhiều năm sau đó, nhớ lại trận chiến này, người ta vẫn bàn luận hăng say. Tư thế oai hùng của giống cái lúc cầm nỏ, trên mặt rực rỡ hào quang xưa nay chưa từng có, ngời sáng cả ánh mắt những giống đực. Trong trận chiến tấy lửa này, giống cái như phượng hoàng niết bàn, đạt được trùng sinh.

Cắm địa, mười lăm thú nhân thoi thóp, ghé vào một sơn động dưỡng sức. Bọn họ dụ năm con quái vật đến theo kế hoạch.

May là, họ phát hiện một hang động thật cao trên vách đá, không nhỏ lắm, dư chứa mấy người bọn họ. Còn không may là, trong động không có thức ăn cũng như nước uống, phía dưới lại là quái vật nhìn chăm chăm, bước xuống chỉ có đường chết.

Bất kể là chôn thân trong bụng quái hay chết đói chết khát, đều không phải lựa chọn gì hay ho.

“”Phấn chấn lên, Tiều nhất định sẽ nghĩ cách cứu chúng ta ra.””

Lôi mệt mỏi ngồi dưới đất, tay phải nhẹ nhàng vỗ về một con hắc lang da lông bù xù. Mặc dù biết rằng lời này chỉ là lừa mình dối người, nhưng không muốn để cái tên kẻ bên này từ bỏ hi vọng.

Trên người hắc lang chồng chất vết thương, lớn nhỏ hơn mười mấy chỗ, chỗ nghiêm trọng vẫn còn đang chảy máu. Mỗi giọt máu chảy ra, nó dường như suy yếu thêm một phần.

Mười ba thú nhân còn lại lặng lẽ ngồi một bên, một khắc nhìn Sâm hóa thú ấy, bọn họ khó mà tin được, bên mình lại lẫn vào tên địch nhân thống hận nhất. Mà bây giờ, đối mặt với hắc lang chẳng còn sức biến về hình người, tâm tình đối địch cũng tiêu tan như mây khói.

Bất kể trước đây ra sao, ngày hôm nay Sâm đã thành thật đứng bên lập trường bọn họ, còn không màng tính mạng bảo vệ Lôi.

“”Người hóa thú không xấu tí nào.””

Lôi cố gắng mỉm cười nói ra những lời này, biểu tình còn khó coi hơn lúc khóc.

“” ... ”

Hiển nhiên, Sâm nhớ lại tình hình trước mắt, để tránh bị phát hiện thân phận, hẳn thà chịu thương còn hơn hóa thú. Nhưng lúc này thì khác, nếu không hóa thú, Lôi sẽ bị quái vật giết mất.

Cố gắng hết sức thè lưỡi liếm mu bàn tay Lôi tỏ vẻ an ủi, chỗ lông còn nguyên vẹn được vuốt ve dịu dàng khiến hẳn dễ chịu muốn nhắm mắt lại, thư giãn mà đánh một giấc.

Thế nhưng không được, nhắm mắt một lát thôi, có thể mãi mãi không bao giờ nhìn thấy Lôi nữa. Nghĩ đến vậy, hẳn cố chấp chống lại cơn buồn ngủ.

“”Tiều lợi hại như vậy, nhất định sẽ nghĩ ra cách mà...””

Lôi ghen ngào, lặp lại lời vừa nói. Thấy Sâm chống đỡ vất vả vậy, hẳn suýt muốn mở miệng bảo Sâm nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi. Không được nói, sao có thể nhìn hẳn chết đi trước mắt mình được?

“”Để hẩn ngủ đi, đằng nào chúng ta sớm muộn gì cũng chết thôi.””

Đạt Lý thở dài, không đành lòng nhìn Sâm chịu tội tiếp. Hẩn rất tin tưởng Giang Tiều, vì Tiều mang đến cho bộ lạc vô số kì tích, nhưng lúc này đây, hẩn không cách nào có thể tin tưởng thêm nữa.

Dù sao đi nữa, hẩn cũng chỉ là một thú nhân không thể hóa thú, làm sao biết được tình cảnh hiện tại của bọn họ?

Ban đầu, không phải bọn họ ôm quyết tâm quyết tử mới tới cấm địa sao?

Huống chi, Y Ân không rõ tung tích, toàn bộ tâm trí Giang Tiều đều đặt trên người hẩn, tâm sức lao lực quá độ. Với thảm trạng Y Ân lúc đó, hẩn là lành ít dữ nhiều, đừng quên, giữa hai người họ còn có đĩnh huyết khế.

Nói cách khác, Giang Tiều cũng khó tự bảo toàn thân mình.

“”””

Nghe xong lời này, tất cả mọi người im lặng, nhưng trong lòng cố đoán xem Giang Tiều hiện đang ở đâu, hiện đang làm gì!

70. Chương 70

Đội thú nhân cứu hộ trở về, vẫn không tìm được bất kỳ tin tức nào về Y Ân. Tuy biết bọn họ đã cố gắng hết sức nhưng Giang Tiều vẫn không kiềm được nổi nôn nóng trong lòng.

Điều an ủi duy nhất hiện giờ chính là hẩn vẫn cảm nhận được – Y Ân còn sống.

“Dê dê, khi hai bên đánh nhau, người hãy ở bên các giống cái nhé, lỡ như có chuyện gì xảy ra ta cũng yên tâm hơn.”

Trở lại căn nhà của hai người, chỉ thấy mỗi Dê Dê chạy như bay ra đón, Giang Tiều xoa xoa cái đầu nhỏ mềm mại của nó, dịu dàng nói.

“Dạ rõ, nhưng người không ở cùng nhóm với con ư?”

Dê Dê ngoan ngoãn nói, nó biết tâm trạng Giang Tiều không tốt nhưng nhịn không được lên tiếng hỏi.

“Ta sẽ đi tìm Y Ân.”

Mặc dù biết như vậy rất tùy hứng nhưng Giang Tiều không thể cứ ngồi chờ như vậy. Y Ân chắc chắn vẫn còn sống nhưng hẩn cảm nhận được tình trạng của y đang dần xấu đi. Nếu đến chậm trễ, kết quả thế nào, hẩn không dám nghĩ tới...

“ ...”

Dê Dê muốn nói lại thôi, đôi mắt ôn nhuận to tròn tràn ngập xoắn xuýt không thôi, nó rất muốn đi theo bảo vệ Giang Tiều nhưng chắc có lẽ không được rồi.

Hiểu được nỗi lo lắng của tên nhóc này, Giang Tiều đang muốn trấn an vài câu thì đột nhiên một cơn đau dữ dội bùng nổ làm hẩn không thốt nên lời, giống như máu trong người đột ngột bị rút sạch, một khắc sau sẽ chết ngay.

“Chủ nhân, người làm sao vậy?”

Dê Dê hoảng loạn la lên, chưa kịp chạy đến đỡ, Giang Tiều đã ngã khụy xuống đất.

Giang Tiều cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng dồn dập, không khí trong cơ thể liên tục giãn nở, cứ như sẽ nổ tung bất cứ lúc nào, còn có một cỗ sức mạnh vô cùng lớn xuất hiện... Thùng thùng thùng – từ đó đến giờ hẩn chưa bao giờ thấy tim mình đập mạnh như vậy. Quả tim trong lồng ngực như đang chực chờ muốn nhảy ra ngoài.

Có thứ gì đó xộc ra, khi hẩn kịp phản ứng lại thì cơ thể đã hóa thú – một đôi cánh cực lớn giang rộng trong không trung. Cơ thể dường như cũng trở nên nhẹ hơn, hẩn khẽ đập cánh vài cái đã bay lên.

Dê Dê ngơ ngác nhìn Giang Tiều hóa thân thành một con hắc ưng to lớn trước mặt mình, chủ nhân, không phải người không thể hóa thú sao? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

xin_3230308211045562110652

Hắc ưng – đại bàng đen

Về nguyên nhân tại sao lại hóa thú, Giang Tiều mơ hồ hiểu được. Nói ra sợ có người không tin nhưng trong khoảnh khắc bị huyết khế tác động mãnh liệt, nó đã truyền đến nguồn sức mạnh khủng lồ này nên hắn mới không tự chủ hóa thú. Cảm giác bất an rất rõ rệt, rốt cuộc cái gì đã làm cho Y Ân lâm vào trạng thái hoàn toàn điên cuồng như vậy?

“Chủ nhân, người ... không sao chứ?”

Dê Dê chỉ thấy con hắc ưng kia bay ra khỏi cửa sổ, càng bay càng cao, dần dần chỉ còn lại một chấm đen.

Giang Tiều cảm thụ từng luồng gió thổi qua, đôi cánh hữu lực vỗ liên hồi. Hắn không thể không thừa nhận Ưng tộc là con cưng của bầu trời, kỹ năng bay lượn có sẵn trong máu, tùy ý thích là có thể bay được, tứ chi linh hoạt đến kinh người.

Thế nhưng, có một vấn đề, mồ hôi mẹ mồ hôi con trên trán Giang Tiều tuôn ra, hắn, hắn sợ độ cao a! Đó giờ cứ nghĩ là đã vượt qua rồi nhưng sau khi bay đến độ cao này hắn mới phát hiện, căn bệnh này căn bản là bất trị được.

Từ trên cao có thể nhìn thấy mô hình thu nhỏ của nhiều bộ lạc, tựa như mấy căn nhà gỗ chơi đồ hàng ngày bé, cảm giác này có lẽ cũng giống như khi ngồi trên máy bay nhìn xuống. Chỉ là nhìn cả đám nhà như thế làm hắn quáng gà, nếu không phải cơ thể này vẫn còn giữ lại một số đặc tính xuất chình ngày xưa thì có lẽ hắn thật sự đã lộn nhào xuống đất.

Vô số tế bào kêu gào xao động làm Giang Tiều càng muốn phát rồ, đây rõ ràng là cảm giác huyết khế truyền tới, hắn càng thêm bất an – Y Ân phải giữ mình thật tỉnh táo đây.

Khê cắn môi, hắn phải gắng gượng chịu đựng, ở thời khắc sinh tử này chứng sợ độ cao gì đó đi gặp quỷ đi!

Nói thì dễ làm mới khó, Giang Tiều tựa như người say lái xe, bắt đầu loạn choạng trên bầu trời.

Chỉ dẫn của huyết khê ngày càng mãnh liệt, Giang Tiều liền có tinh thần lao nhanh trên không trung, mặc cho nó dẫn đi hướng nào, hắn tin Y Ân nhất định đang ở một nơi nào đó quanh đây.

“Gào – ”

Một tiếng báo rống kinh thiên vang lên, làm Giang Tiều run rẩy, lập tức nhìn xuống phía dưới. Đó là một khu rừng rậm rạp, cây cối um tùm che hết ánh sáng mặt trời.

Hắn không tài nào có thể nhìn thấy bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Trước đây không ít lần Giang Tiều nghe tiếng rống của Y Ân khi hóa thú, hoặc trầm hoặc bổng, chưa bao giờ lại quá mức thuần túy, quá mức giống như dã thú thực sự như thế này.

Xuyên qua từng nhánh cây, Giang Tiều trắc trở đáp xuống, chưa kịp định thần thì bị một người đánh tới. Giang Tiều đang lúc không có bất kỳ đề phòng nào đương nhiên sẽ phản ứng chậm hơn bình thường, tới lúc muốn né cũng đã muộn – Bốp! Giang Tiều có nói thế nào cũng là một người đàn ông lực lưỡng nhưng lực sát thương của cú đánh kia tương đương với một quả đạn pháo nhỏ, muốn mất nửa cái mạng của hắn.

“Ai – ”

Tộc trưởng Báo tộc uy phong lẫm liệt giờ đây có chút bần thủ, hơn nữa khuôn mặt được yêu thích kia dường như xấu đi.

“Y Ân”

Giang Tiều ho khan đứng dậy, mắt nhìn người kia đột nhiên biến thành hắc báo.

“Gào – ”

Nào biết, con hắc báo kia chỉ gầm nhẹ một tiếng, không giống như ngày xưa lười biếng quần quýt bên người Giang Tiều. Đôi con người màu lam trong vắt lạnh buốt mang theo một tia nghi hoặc nhàn nhạt.

“Y Ân?”

Ánh mắt khờ dại lả lẫm như vậy làm Giang Tiều lạnh cả sống lưng, hắc lại cao giọng gọi thêm một tiếng. Trong thanh âm mang theo bất an tràn đầy sợ hãi, biểu hiện của Y Ân cứ như không quen biết hắc là ai.

“Ha ha, hắc đã không còn nhận ra người nữa rồi, không bao giờ còn nhận ra ai nữa!”

Một người cất tiếng cười to, giọng nói không còn dễ nghe như trước mà là đay nghiến căm hờn, mỗi một tiếng bên trong đều mang vẻ điên cuồng tuyệt vọng.

“Các người đã làm gì?”

Giang Tiều gian nan quay đầu lại, ánh mắt hướng về Kiều và một thú nhân đứng bên cạnh, nỗi bất an như bị đặt dưới lớp kính phóng đại cứ to lớn dần lên.

“Người thật không biết nhìn hàng, vì một tên xấu xí như vậy mà bỏ rơi Kiều...”

Tây Pháp nhìn hắc báo đang nóng nảy, chắc chắn vài tiếng, trong mắt lộ ra ý cười cợt đắc ý, từ nay về sau Kiều đã là của hắc. Tuy không thể không thừa nhận Y Ân ngoại trừ mắt nhìn có ‘vấn đề’ ở các phương diện khác đều rất mạnh, cho dù có cho ăn hồng tinh số lượng gấp đôi vẫn không nổ banh xác, chỉ biến thành thú hoàn toàn thôi.

“Quả nhiên –” Lang tộc đã biết được bí mật hồng tinh, nói đi cũng nói lại, đâu có bức tường nào chắn nổi gió, chúng nó không biết kể cũng lạ. Chỉ là Giang Tiều không ngờ chúng lại tàn nhẫn như vậy, khiến một người biến thành quái vật nửa người nửa thú. Cũng may là thành công nếu không đã chết thảm thể nào...

Đối với dã thú như vậy cũng đã quá tàn nhẫn, đằng này chúng lại áp dụng phương pháp đay với Y Ân, không thể nào tha thứ được!

“Người nhìn xem, ta lương thiện quá chừng, nhớ đến các người đối xử với ta thế nào nên ta không nỡ để hắc chết đấy.”

Kiều nửa tựa vào ngực Tây Pháp, cười đến khoái chí, ánh mắt nhìn hắc báo trở nên trống rỗng. Cuối cùng, hắc không thể nào đạt được – vẫn còn may mắn vì Giang Tiều so ra thảm hại hơn, sống không bằng chết!

Tây Pháp nghe hai chữ “không nỡ” của Kiều, thần sắc ảm đạm trong nháy mắt nhưng lại rất nhanh được sự khoái trá của Kiều làm cho tiêu biến.

Hắc sẽ nhanh chóng thống nhất toàn bộ thế giới thú nhân, có mỹ nhân này làm bầu bạn, một chút khuyết điểm nhỏ nhặt không đáng là bao.

“Y Ân, đến đây.”

Chịu kích thích quá lớn Giang Tiều thế mà lại rất điềm tĩnh, hắc đi về phía hắc báo đang phòng bị, vẫy tay, nhẹ giọng gọi.

Tính mạng của Y Ân được bảo toàn, cho dù Kiều có nghĩ ra cách ác độc nào khác, y cũng sẽ không giết mình, hai người bọn họ có thể sẽ sống, đây là một tin tức tốt a –

“Gào!”

Con người màu lam lạnh giá lóe lên, hắc báo nhẹ nhàng khéo léo từng bước chân đến bên Giang Tiều. Do có huyết khê, trực giác mách bảo người này sẽ không thương tổn nó. Càng làm nó hoang mang hơn, có một loại cảm giác muốn thân mật với người này không ngừng bốc lên, đến mức nó không thể nào kiềm lại, đành phải thuận theo lòng mình...

“Người còn nhớ ta, đúng không?”

Giang Tiều vui vẻ cực kỳ, không quản gì nữa cứ thế nhào tới, dùng hai tay ôm cổ hắc báo, quỳn luyến vô cùng cọ qua cọ lại.

“...”

Hắc báo không nói gì, có một loại cảm giác rất thân quen khiến nó dung túng Giang Tiều càn quấy.

“Không thể, không thể nào!”

Kiều không thể tin vào mắt mình nhìn một người một thú quần quýt nhau, hấn nhin không được muốn tiến lên xác nhận lại nhưng vừa tiến một bước đã bị hắc báo rống lên một tiếng dữ dội.

“Đi thôi, cứ để thằng này chăm sóc hắc báo cả đời.”

Tây Pháp vỗ vỗ vai hấn trấn an, vô cùng âm độc nói. Ngu quá, còn ở lại đây làm gì, dù sao Kiều cũng không cho mình làm tổn hại đến chúng.

Kiều giãy dựa một cái rồi vô lực buông xuôi, cho dù bọn họ có thân thiết cỡ nào, Y Ân vẫn không bao giờ dành bất kỳ tình cảm nào cho hấn.

“Thú.”

Khi bọn họ chuẩn bị rời đi, xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một thú nhân Lang tộc hô to: “Tộc trưởng, chạy mau!!”

Tây Pháp nghe xong liền biến sắc, hấn không thể tin được, kế hoạch chuẩn bị lâu như vậy, kết thân với Hùng tộc còn có năm “Đòn sát thủ”, làm sao có thể thất bại?

Chỉ là, sự thật đã bày ra trước mắt, những người truy hô bị nhiều thú nhân đuổi theo phía sau, hấn không thể nhìn nhầm được. Cho dù không cam tâm cũng phải tiếp nhận sự thật.

Điều quan trọng nhất bây giờ là phải rút lui lấy lại sức mới có thể đợi thời trở lại.

“Đi thôi!”

Phát hiện Kiều vẫn đứng yên tại chỗ, Tây Pháp lo lắng lôi kéo y, thời gian không còn nhiều nữa, nếu người không chịu đi thì sẽ không kịp đấy.

“Đi, đi đến nơi nào?”

Kiều không dịch bước, hấn đứng đưng nhìn Tây Pháp, nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên là theo ta trở về lãnh địa.”

Tây Pháp dựa theo lý mà nói, chuyện này còn phải hỏi sao?

“Trở về lãnh địa? Người cho rằng còn có cơ hội sao? Chớ quên, Lang tộc không còn hùng mạnh như trước nữa, Báo tộc sẽ bỏ qua cho các người sao? Theo người trốn đông trốn tây còn không bằng...”

Trong mắt lộ vẻ trào phúng, Kiều chậm rãi móc từ trong ngực ra một bả cốt đao, dịu dàng vuốt ve lưỡi của nó, đời này hấn chỉ có lỗi với a mẫu và mẫu phụ. Thanh cốt đao này hấn có được lúc làm lễ trưởng thành.

(*) a mẫu – mẹ; mẫu phụ – cha

“Vì cái gì...”

Tây Pháp ôm thật chặt người trong lòng. Cho đến lúc này hấn mới hiểu vẻ xinh đẹp cao ngạo của Kiều chính là một đóa sỏi độc hoa nở rộ trong lòng hấn.

“Có lẽ, đây là kết cục tốt nhất.”

Cho dù Kiều không muốn thừa nhận nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, hấn thật sự mệt mỏi, không còn lý do nào nữa để tiếp tục chèo chống cái sinh mệnh này.

Mũi đao đi xuống găm vào.

“Ày, đến cuối cùng, trong lòng người vẫn chỉ có hấn.”

Tây Pháp ghen ghét liếc mắt nhìn hắc báo, cho dù hấn có biến thành thú hoàn toàn, mình vẫn không thể sánh bằng sao...

Giang Tiều nhìn Tây Pháp mang thi thể Kiều đi, trong lòng ngũ vị tạp trần, đoạn nghiệt duyên này cuối cùng cũng đã có thể kết thúc. Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ hắc bảo, dịu dàng nói: “Đi thôi, chúng ta về thôi.”

(*) ngũ vị tạp trần: đủ năm loại mùi vị mặn ngọt đắng chua cay, có lẽ ý chỉ trong lòng hỗn tạp không biết nên vui hay nên buồn

71. Chương 71: Lựa Chọn Không Hối Hận

Xác chết rải đầy đường, thú nhân các tộc đều có, máu thấm đỏ đất, mùi tanh vẫn vương không tan. Chiến tranh bất kể bắt nguồn từ nguyên nhân gì, đều mang lại tổn thất với cả hai phía. Mà chết chóc là không thể nào tránh được.

“Tiều, tìm ra Y Ân rồi, thật tốt quá!”

Cát Nhĩ huy động người quét dọn đường xá, trông thấy Giang Tiều từ phía xa xa, theo sau là con hắc bảo quen thuộc. Nhớ đến còn một vấn đề nan giải, giờ Y Ân về là tốt rồi!

Chỉ là có chút kì quái, Y Ân bình thường rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người dưới hình thú, hơn nữa về mặt Giang Tiều cũng rất kì dị. Tìm được người rồi chẳng phải nên vui vẻ sao? Bộ dạng muốn khóc cũng không được của hắn là thế nào vậy? Ngẫm lại, Tiều có bao giờ không khóc đâu?

Hắn vội vàng đi tới muốn hỏi cho ra nhẽ, không ngờ còn cách Giang Tiều ba bước đã bị một tiếng gầm khê phần nộ dọa sợ.

“Cát Nhĩ, đừng tới nữa –“

Giang Tiều vỗ vỗ đầu hắc bảo trấn an, cười khỏ. Mới nãy trên đường trở về, hắn phát hiện, chỉ cần có bất cứ sinh vật nào đến gần mình, dù là động vật ăn cỏ vô hại, Y Ân cũng đều không thích.

“Này, rốt cuộc đã xảy ra cái gì?”

Cảm nhận được địch ý trong đôi mắt xanh băng kia, Cát Nhĩ càng hoảng sợ, bộ dạng này của Y Ân giống như không hề quen biết hắn, thậm chí còn xem hắn là kẻ thù.

“Ta không nghe được khí tức thú nhân trên người nó.”

Giản tế ti không biết xuất hiện từ khi nào mang vẻ mặt trầm trọng, qua Thần Tự Nhiên, hắn có thể xem xét tình huống những thứ mà người thường không biết được. Thấy tình hình Y Ân, trong người đang tập trung một khối năng lượng to lớn, mà khối năng lượng này lại gây ra biến hóa trên cơ thể hắn.

“Có cách nào không?”

Giang Tiều hít sâu, nỗ lực giữ vững tâm tình bình tĩnh, lúc trên đường đã chuẩn bị tinh thần nhiều lần như vậy, mà đến hồi “Thẩm phán” vẫn căng thẳng suýt ngất.

“Đây vẫn là Y Ân, nhưng nếu đến cuối cùng vẫn không áp chế được thú tính trong cơ thể thì hắn sẽ vĩnh viễn trở thành một con dã thú.”

Sở dĩ thú nhân khác với dã thú, là nằm ở tính người lớn hơn tính thú, duy trì được lý trí. Mà bây giờ năng lượng phá hoại nào đó đánh vỡ cân bằng ấy, thì ngay cả Giản thân là tế ti cũng không còn cách nào.

“Khả năng khôi phục, bao nhiêu...”

Giang Tiều ôm tia hi vọng cuối cùng hỏi, giọng nói đã bắt đầu nghẹn ngào.

“Ta không biết.”

Giản tế ti lắc đầu, không dám nhìn mặt Giang Tiều lúc này nữa, có thể sau một khắc nữa hắn sẽ phát khóc lên. Hắn vô cùng hận bản thân mình chỉ có thể nói vậy vào thời điểm này, nhưng Thần Tự Nhiên rất công bằng, năng lượng không thể dễ dàng giành lấy vậy được, những quái vật nửa người nửa thú trước kia chính là minh chứng rõ ràng nhất.

“Vạn nhất sau này cũng không hồi phục được, Y Ân hắn...”

Cát Nhĩ nóng nảy gãi đầu giậm chân, không cách nào nói hết câu trước mặt Giang Tiều –nếu chỉ có thể sống như một con thú, thì còn tàn nhẫn hơn so với cái chết.

“Grhh!”

Thấy động tác của Cát Nhĩ, cho là hắn sẽ gây bất lợi với Giang Tiều, hắc báo lên tiếng gầm nhẹ cảnh cáo. Hàm răng sắc nhọn lóe hàn quang dưới ánh mặt trời, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào qua.

“Không sao đâu, hắn không có ác ý.”

Giang Tiều trong lòng cay cay, lại có chút ngọt ngào, dù đã đến hồi này rồi, Y Ân vẫn không quên bảo vệ mình. Dù cho, dù cho phải như vậy cả đời, mình cũng không hối hận. Bản thân vốn là một kẻ xui xẻo, nhờ gặp được Y Ân mới trở nên hạnh phúc, hắn vô cùng khẳng định, chỉ có ở bên Y Ân hắn mới có thể hạnh phúc.

“...”

Vì huyết khế, mặc dù ngôn ngữ không thông, hắc báo vẫn hiểu ý tứ Giang Tiều, thân thể nháy mắt trầm tĩnh lại, trong mắt toát lên vẻ dịu dàng. Ở bên người này, nó luôn luôn không thể nào khước từ, tựa như yêu cầu đi chung lúc trước, nó đồng ý ngay thậm chí không chút do dự nào.

“Grừ cái gì mà grừ, cái tên chả lẽ độ tí nào!”

Bị cảnh cáo như vậy, Cát Nhĩ giận dữ “grừ” lại, nếu là trước mặt Y Ân hắn đương nhiên không dám làm thế. Nhưng bây giờ, hu hu, tộc trưởng chẳng còn, chỉ còn một con hắc báo khó ưa...

“Cát Nhĩ, người chọc giận nó thiệt thì ta cũng kệ đó.”

Thấy “Báo đen” nhà mình bị bắt nạt, Giang Tiều tính khí gần đây nóng nảy không vui, thốt ra lời cảnh cáo.

“Hừ.”

Cát Nhĩ ném ánh mắt khinh thường qua, bất kể lúc nào, Y Ân trong lòng Tiều vẫn luôn là quan trọng nhất.

“Đi xem Kết đi, hắn bên kia còn chuyện nan giải kìa.”

Giản tế ti nhẹ nhàng ngăn cản hai người sắp tiếp tục “tranh cãi” thêm, Giang Tiều còn chưa bị đả kích đánh gục đã là tốt lắm rồi.

“Là chỗ cấm địa đó sao ! ”

Giang Tiều đại khái có thể đoán ra chuyện gì, ngược lại thở phào một hơi, kế hoạch lúc trước, kết cục xấu nhất là cái chết. Nhưng nghe giọng Giản tế ti, bọn họ hắn không sao.

“Ừ, Lôi và Đạt Lý bị nhốt, còn có lũ quái vật nọ...”

Nói đến đây, sắc mặt Cát Nhĩ cũng trở nên khó coi. Một thú nhân ứng tộc thể hình đặc biệt nhỏ lại mạo hiểm bay vào, đã vậy còn là vị thành niên, nếu không phải bây giờ chẳng còn cách nào khác...

“Có mấy thú nhân bị thương nghiêm trọng, cần có y sư trị liệu...Thức ăn cũng không đưa lên được, chỉ mang theo một túi nước nhỏ.”

Cứ thế này, chưa tới một ngày, bọn họ đều chết mất. Chớ nói chi là đợi năm con quái vật kia vây khốn—

Hai người vừa nói, vừa đi về phía cấm địa, khoảng cách vẫn còn xa, Giang Tiều chợt nghe tiếng quái vật rống. Từ khi hóa thú được, năng lực của hắn cũng ngày càng nâng cao.

“Y Ân—”

Một tia chớp đen bắn ra ngoài, tiếng Giang Tiều còn chưa hạ xuống, đã biến mất tăm.

“Không xong!”

Chỗ cắm địa ấy có năm con quái vật, sau vì chậm chạp không tài nào công kích được mục tiêu, chúng trở nên ngày càng cuồng bạo. Mười lăm thú nhân cường tráng không đối phó được, nói gì đến Y Ân, đây còn không phải là đi tìm chết sao?

Cắm địa, ngay lúc mười mấy thú nhân đang dần rơi vào tuyệt vọng, chợt trông thấy tia chớp đen kia, mà sau này mỗi khi nhớ lại, đó cũng chính là thời điểm bọn họ bùng lên hi vọng. Lạ lùng thay, vì lúc đầu không cách nào tưởng tượng nổi, nên sau đó chỉ còn niềm vui sướng và kính phục thuần nhiên nhất....

“Đó là, Y Ân...?”

Đạt Lý cảm thấy chắc là mình gặp ảo giác rồi, khi ấy hắn tận mắt thấy Y Ân bị thương nặng, sao có thể ổn nhanh vậy được? Hơn nữa, dựa vào trực giác, hắn có thể cảm thụ được –con hắc báo này rất mạnh, lợi hại hơn bất cứ thú nhân nào hắn từng gặp, kể cả Y Ân.

Những thú nhân còn chưa kịp thở dài thất vọng, chuyện xảy ra kế tiếp khiến họ càng mở rộng tầm mắt –

Năm con quái phát hiện con mồi, lập tức gầm rú nhào tới, nhưng thứ móng vuốt và hàm răng từng làm các thú nhân sợ hãi, căn bản không đáng nhắc tới trước mặt hắc báo, nó linh xảo tự do chạy xung quanh, thỉnh thoảng bồi thêm một vuốt. Ngẫu nhiên bị đánh trúng, vết thương sẽ khép lại với tốc độ thường cũng thấy được, cho đến khi không còn chút dấu vết, đây là loại tồn tại nghịch thiên tới cỡ nào?

Bọn họ cứ vậy mà chăm chú nhìn, một con, hai con....Xem nó giải quyết năm con quái vật bằng thắng lợi áp đảo, rồi ưu nhã bước ra ngoài. Bình tĩnh thông dong vậy, như thể giải quyết những chuyện thế này là vô cùng bình thường.

Kết và mấy thú nhân thủ bên ngoài, kèm thêm Giang Tiều và Cát Nhĩ cùng tiến vào, thì thấy hắc báo đang muốn ra ngoài, tiếp đó là mặt đất đầy thi thể.

“Vậy, cứ vậy, giải quyết xong rồi...?”

Vấn đề lớn như vậy, khôn nhiều mọi người lâu như vậy, lại giải quyết dễ dàng thế, tất cả mọi người nhất thời không kịp hoàn hồn.

“Người không sao chứ?”

Giang Tiều lo lắng, trước trước sau sau, trái trái phải phải, tỉ mỉ kiểm tra nó một hồi, cứ nhiên chẳng có lấy một vết thương.

Khi hắn làm những động tác này, hắc báo chỉ thành thật đứng thẳng, trung hậu như một con chó săn vâng lời, khiến một đám thú nhân đã chứng kiến qua tư thế oai hùng của nó lần nữa nín thinh.

“Này, mau cứu bọn ta dưới này.” Vẫn là Lôi phản ứng trước, lập tức la lớn. Tốt quá, rốt cuộc Sâm cũng được cứu rồi. Người này dám gạt hắn lâu như vậy, nợ này ghi sổ cứ từ từ rồi tính. Ủ, tốt nhất là tính cả đời luôn!

“Người nói Y Ân thành dã thú? Thậm chí không nhớ rõ chúng ta? Buồn cười thật, hắn còn vừa chạy vào cứu bọn ta.”

Đạt Lý ha ha cười gượng hai tiếng, cái trò đùa này không vui chút nào, nếu theo lời họ, một con thú hoang thì sao hiểu được cứu người?

“Thực ra thì, hành động vừa rồi của nó là để giữ uy nghiêm địa vị của mình. Ở chỗ này, nó là mạnh nhất, đương nhiên không cho pháp bất kì khiêu khích nào. Hiển nhiên vừa rồi tiếng gầm của mấy con quái kia chọc giận nó. Cho nên nói, không hấn nó có ý thức cứu người, chỉ là một kiểu thể hiện bản năng thú tính.”

Kết tỉnh táo phân tích, biết Đạt Lý và Y Ân là bạn tốt lâu năm, giao tình không phải bình thường, thế nhưng hấn phải làm Đạt Lý tỉnh ngộ, hắc báo trước mặt không còn như xưa. Ngay cả tộc nhân đến gần cũng khiến nó đề phòng, trong mắt nó chỉ có Giang Tiều, không còn gì khác.

“Sao có thể như vậy...”

Kết luôn có năng lực khiến người ta tỉnh ngộ, Đạt Lý dần tỉnh táo lại, nghi ngờ hỏi. Hơn nữa đây cũng là nghi vấn của mọi người trong tộc.

“Những quái vật kia...Lang tộc cũng làm giống vậy với Y Ân, chỉ là hần may mắn hơn.”

Giang Tiều điểm tĩnh trả lời, bất luận thế nào hần cũng không thể để người khác biết chuyện “hồng tinh”. Chẳng qua nói đến “may mắn”, đáy mắt hần tràn đầy trào phúng, hần là may mắn đi, Y Ân không biến thành quái vật nửa người nửa thú.

“Đúng rồi, Kiều tự sát.”

Chợt nhớ tới chuyện này, hần tiện thể nhắc luôn, dù sao cũng nên cho người thân Kiều biết.

“...”

Với kết cục của Kiều, mọi người nhất thời không nói gì, người đáng trách tất có chỗ đáng thương, chỉ có thể nói là y quá cố chấp thôi.

Trận chiến này Ứng tộc và Báo tộc giành thắng lợi, mấy trăm năm sau hai tộc vẫn duy trì quan hệ hữu hảo.

“Tiều, về sau người có thể quay lại thăm một chút, dù sao cũng là nơi người trưởng thành.”

Ứng tộc về tới lãnh địa mình, Mai Á có mời Giang Tiều đến “làm khách”, không bàn tới chuyện Tiều rời Báo tộc nữa, chuyện ấy vĩnh viễn không bao giờ có thể.

“Được.”

Giang Tiều cười nhạt đáp ứng, ánh mắt bình thản, những tổn thương ở Ứng tộc, hần đã hoàn toàn đặt xuống. Mà giúp hần xoa dịu hết thấy ấy –là một con báo đen.

“Sau này người thực sự cùng nó....” Bên nhau suốt đời sao? Với một con dã thú?

Mai Á muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng rời đi với bạn đời mình.

Giang Tiều hiểu rõ hần muốn nói gì, cũng nghe được tiếc hận trong lời hần, nhưng đây là lựa chọn của mình, hơn nữa hần nghĩ thật sự đến tận cuối đời mình cũng sẽ không hối hận.

72. Chương 72: Chiều Chuộng Lẫn Nhau

Y Ân theo Giang Tiều về nhà, không chút do dự. Từng chỗ một nơi này đều tạo cảm giác quen thuộc, thậm chí còn khiến nó an tâm hơn ở rừng rậm. Mà bên người thú nhân kia, chỉ cần nhìn hần, đã thấy tâm tình nóng nảy được trấn an, trở nên an ổn. Trong tiềm thức, nó biết rằng không được làm hần thương tổn, càng không được để người khác tổn thương hần.

“Buổi tối ăn gì? Thịt quay nhé?”

Giang Tiều tự nhiên mở lời, đến khi xoay người mới sực nhớ bên cạnh không còn là Y Ân nữa, báo đen chắc chắn sẽ không trả lời mình.

Hần thở dài, lòng người không bao giờ biết đủ, dù đã tự nhắc mình miễn Y Ân còn sống là tốt rồi, nhưng vẫn rất ỉu rĩ.

Cho dù thế nào hần vẫn luôn ôm một tia hi vọng, không phải Giản tế ti đã nói Y Ân vẫn có khả năng khôi phục sao? Tuy rằng tỉ lệ cực kỳ thấp.

“Ăn cơm đi ngày duẩn lạc quân bình đạm sống lại.”

Bên bàn ăn, hai người một báo, Giang Tiều đẩy hai loại thức ăn chay đến trước mặt Dê Dê, quay lại phát hiện trong con người xanh nhạt của hắc báo lóe sáng, không khỏi bật cười, dù biến thành thế nào vẫn cứ thích thịt quay y như trước!

Hần chọn một khối lớn đưa thẳng tới trước mặt báo đen, nó đón vài miếng đã xong. Chưa tới mười phút, nguyên chậu thịt lớn đã được giải quyết sạch sẽ. Giang Tiều dứt nó mấy muỗng canh rau, hắc báo dù không thích ăn lạt vẫn ngoan ngoãn uống hết.

Thật ra tuy thịt quay rất ngon nhưng bản năng hắc báo của nó vẫn thích thịt tươi sống hơn. Vả lại canh rau gì đó khó ăn gần chết, chẳng hiểu vì sao khi muối canh đưa tới, nó lại không thể nào từ chối.

“Nhà không có ớt, mai chúng ta đi hái một ít về nhé!” Trước khi ngủ, Giang Tiều vuốt ve bộ lông bóng mượt của hắc báo, thuận miệng nói, dù không có người trả lời, hắn vẫn thích tâm sự như ngày trước.

“Grừ—”

Hắc báo không hiểu cái người này nói gì cả nhưng theo bản năng vẫn dụi dụi đầu vào người Giang Tiều.

“Còn nữa, không biết sau loạn thế này cửa hàng ra sao, phải nhanh đến xem thôi...”

Gió thu buổi đêm thật lạnh, một người một báo tựa vào nhau vô cùng an tâm ấm áp.

Hắn nghĩ đến đâu nói đến đó, giọng nói từ từ nhỏ dần, bất tri bất giác mà thiếp đi.

Nửa đêm, Giang Tiều bị tiếng gầm gừ trầm thấp làm giật mình tỉnh dậy, hắn mới phát hiện cơ thể hắc báo đột nhiên nóng lên bất thường, phản ứng đầu tiên hắn nghĩ đến là nó phát sốt rồi, nhưng ngẫm lại thì không có khả năng, với thể chất nghịch thiên của nó bây giờ thì...

“Y Ân!”

Mãi đến khi tay phải chạm vào một thứ gì đó vừa cứng vừa nóng, Giang Tiều mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hắn vừa thẹn vừa giận nên mới kêu lên một tiếng, hơi thở hắc báo trong bóng tối lại càng thêm nóng rực.

Thời gian trước lúc hai người ở chung, phu phu hiển nhiên không thể thiếu ấy ấy mà còn rất thường xuyên nữa là đằng khác nhưng hiện tại đối mặt với một con báo đen, Giang Tiều thật không biết phải làm cái gì... Nhân thú xx gì đó có hơi thử thách thần kinh hắn a (- —|||)

Hắc báo bị chạm như vậy, lửa nhiệt trong thân thể nhất thời giảm đi nhiều. Chính nó cũng không hiểu vì sao nó lại động dục với một con người. Hiện chẳng phải là mùa động dục nhưng chỗ dưới đó cứ tự nhiên đứng lên như thế...

Không tự chủ được mình, nó đẩy đẩy về phía cái tay kia, cảm giác thoải mái khiến nó rên hừ hừ. Bản năng dã thú khiến nó hạ chân đè lên người Giang Tiều.

“Đừng động!”

Giang Tiều vội thấp giọng cảnh cáo, bị một khối thịt bự đè nặng lên người làm hắn giật mình cảm nhận được nguy hiểm.

Nhưng Giang Tiều đã quyết định rồi, ngày nào người này vẫn chưa hồi phục ngày đó bọn họ cấm dục. Hắn không thích xx mà chỉ thỏa mãn khát cầu về thể xác.

“...”

Mặc dù hắc báo có thể không tốn một chút sức lực nào vẫn chiếm được người dưới thân, làm cho thỏa thích nhưng nó không động. Nó cảm giác được con người dưới thân nó kia ngoài tổ ra kháng cự còn có hoang mang sợ hãi.

Trái tim đột nhiên quặng thắt như bị chèn ép nặng nề, nó rút chân về, nằm dài một bên giường không cử động. Nét hoảng sợ và bất lực kia không nên xuất hiện trên người người này...

“Khó chịu lắm phải không? Người ngoan ngoãn đừng cử động...”

Không còn bị đè nặng, Giang Tiều thở phào một hơi, trong lòng dâng lên chút ngọt ngào xen lẫn chua xót của bà vợ được cưng chiều thành nghiện. Mặt hắn đỏ lên, đưa tay ra, dùng tay hắn là không có vấn đề gì nhỉ.

Trong bóng tối, mùi tình dục lan tỏa, đi cùng với tiếng thở dốc dồn dập có chút chưa thỏa mãn, Giang Tiều chỉ biết nhìn chăm chú vào con người xanh biếc kia như mê muội, hai tay vẫn không ngừng di chuyển.

“Grừm—”

Hắc báo thoải mái tiết ra, nó đang muốn liếm mặt Giang Tiều thì chợt phát hiện trong đôi mắt kia có thứ gì đó lấp lánh trong suốt chậm rãi rơi xuống. Nó nhẹ nhàng đưa lưỡi ra liếm, vị nhân nhật đắng chát trực tràn trong lòng.

Trong đêm tầm tối này, tất cả các giác quan và tâm tình đều bị phóng đại, Giang Tiều không dần được, tựa đầu vào bộ lông trơn nhẵn của hắc báo mà khóc, bờ vai không ngừng run rẩy.

“...”

Hắc báo không dám cử động, nó không hiểu mình làm sai điều gì, nó muốn người bên cạnh vui vẻ nhưng không biết phải làm thế nào.

“Y Ân—”

Giang Tiều cúi đầu gọi mang theo giọng mũi, vùi đầu trên lớp lông nhẵn bóng.

Đã không còn là “Y Ân” ở bên người, hắn không biết mình lại yếu đuối đến vậy. Nói đúng hơn, hắn vẫn luôn luôn là một người yếu đuối, vì Y Ân nên mới trở nên kiên cường.

“Ta không sao, sau này sẽ ổn thôi.”

Khóc xong, Giang Tiều thấy khá hơn nhiều, ngày sau còn dài, hắn cần thêm nhiều kiên định mới có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ giữa hai người.

Đây chỉ mới là bắt đầu.

Mùa thu này Giang Tiều bận rộn hơn bất kỳ ai. Thân là bạn đời Y Ân, đương nhiên hắn phải chịu phần lớn trách nhiệm của tộc trưởng. Nhiều chỗ cần xây dựng lại, nhiều gia đình mất đi người thân cần được giúp đỡ, vụ mùa sau cần thu hoạch cái gì, v.v.. lại còn phải dành ra thời gian kiêm luôn chức “Hòa giải viên”...

“Tiều, hai tên đó lại đánh nhau—”

Cát Nhĩ nhắm nháp nước “mật đào”, cười híp mắt đi tới cửa nhà tộc trưởng, giọng nói mang theo ý xem trò vui.

“Lần này lại vì cái gì?”

Cầm gia vị mới hái phơi trên khuôn trúc, Giang Tiều nhíu mày hỏi. Sau khi thương thê của Sâm lành hẳn, hai người Lôi và Sâm trở thành phu phụ. Tuy chưa chính thức công nhận Sâm là một tộc nhân chân chính nhưng mọi người đều ngầm hiểu con sói đen đặc thù kia là một thành viên trong tộc mình.

“He he, người biết đó....Kì thực chỉ có Lôi đơn phương đánh Sâm thôi...”

Liếm liếm chút nước còn dính lại trên ngón tay, Cát Nhĩ mập mờ nói. Cái này do một tên giống đực để trước cửa nhà sáng nay, bình thường muốn ăn khó kiếm lắm nha.

“Lôi sao vậy? Sao càng ngày càng dễ giận vậy?”

Giang Tiều khó hiểu, rõ ràng trước kia Lôi không hề như thế, còn rất hiểu cách dỗ giống cái vui vẻ... Ủ thì Sâm không phải là giống cái...

“Còn không rõ sao, Sâm tình nguyện chịu đòn thể kia nhất định là được ăn ngọt no nê rồi. Khụ khụ, hắn là tối qua vất vả lắm!”

“...”

Giang Tiều cảm nín, chuyện này với hai tên đó cứ như còn sợ thiên hạ chưa biết! Bất quá, sau khi Sâm lành thương, quan hệ với Lôi đột nhiên càng thân mật, hắn còn thành công giành được vị trí “nằm trên” trăm năm không lay chuyển. Có lẽ vì chút ấy nấy, Lôi mới “nhiếp chính vương phi đến thái giám cũng trên” cứ vậy mà bị ăn sạch.

(*) ý là đảm nhiệm chức vương phi (nằm dưới) mà không dám hó hé tiếng nào đến thái giám cũng trên =))

“Người không tới xem à?”

Ban đầu hai người họ đánh nhau hắn còn tới khuyên can chút, về sau hắn hiểu ra mình chỉ lo chuyện bao đồng. Phu phụ nhà người ta ân ái ái ái mặn nồng như vậy, cãi nhau ỏm tỏi chẳng qua cũng chỉ là một cách để yêu đương thôi!

Nghĩ nghĩ một hồi lại có chút xuất thần, ánh mắt rơi xuống người hắc báo đang nằm dưới tán cây kia, nó đang nhắm mắt dưỡng thần. Mặc dù chỉ nằm im nhưng quanh thân vẫn tỏa ra mùi nguy hiểm nhàn nhạt, không có động vật nào dám lại gần.

Đêm đó sau khi Giang Tiều khóc một trận trút hết nỗi lòng, hắc báo dường như bị dọa, đến khuya vẫn nằm yên, có mấy lúc hắc báo còn cảm nhận được thân thể nó ngấm cương lên nhưng lại vất vả chịu đựng.

Mỗi lần như thế hắc báo lại có ảo giác rằng hắc báo chính là Y Ân.

“Thôi quên đi, ta nói một chút vậy thôi.”

Cảm nhận nỗi ảm đạm trong đôi mắt của Giang Tiều, Cát Nhĩ sờ mũi giả vờ không thấy. Trong lòng không nhìn được thắm rửa Kiều một trăm lẻ tám lần, nếu không phải y gây ra chuyện này, Y Ân với Giang Tiều hẳn đã tốt đẹp biết bao nhiêu... Chết rồi cũng phải khiến người khác hận nghiêng rằng....

“Lát nữa người ở lại ăn cơm đi.”

Giang Tiều hoàn hồn, nói chuyện điềm nhiên như không, nhân bánh cũng đã nhồi ngon rồi, để lát nữa ăn hoành thánh vậy.

“Được... Cơm mà thôi đi ...”

Cát Nhĩ lập tức vui vẻ, song một khắc sau cả người như quả banh da xì hơi, ừ ừ đáp. Đã lâu rồi không được ăn đồ ăn Tiều nấu, hắc báo tới đã muốn ứa nước miếng. Thế nhưng vừa nhớ tới ánh mắt xanh thẫm rét căm căm kia, hắc báo sợ run cả người không còn hứng ăn uống gì cả.

Kỳ quái, nếu là Y Ân trước kia, hắc báo có thể đường đường chính chính ở lại chực cơm nhưng bây giờ đối mặt với hắc báo, hắc báo chỉ có thể xam mặt chuồn đi.

“Vậy để lần sau.”

Hiển nhiên Giang Tiều biết Cát Nhĩ ai oán vậy là vì ai kia, nhưng cũng rất bất đắc dĩ thôi, mọi khi ở với Giang Tiều Y Ân rất dễ “nói chuyện” nhưng lại cực kỳ ghét người khác tới nhà bọn họ, chắc cảm thấy địa bàn bị quấy rối đây mà. Trước đây Y Ân coi Cát Nhĩ như em trai dĩ nhiên không nói gì.... Nhưng hiện tại ham muốn độc chiếm của người này càng ngày càng mạnh, hồi trước đi săn cả ngày, giờ thì không rời khỏi mình quá mười bước...

“Được rồi, ngày mai tụi ta đi rừng rậm, chuyện trong tộc nhờ người và Kết trông nom giúp vài ngày.”

“Lại đi! Về nhanh nhanh đi đấy, việc trong tộc càng lúc càng nhiều...”

Cát Nhĩ càng thêm ai oán nhưng cũng không thể nói gì, trong lòng lại thầm nguyện rửa Kiều thêm một ngàn lần. Nếu có Y Ân ở đây, mình chỉ cần làm một y sư dụ dăng là đủ rồi!

Dù phần lớn thời gian hắc báo dành để đứng bên người Giang Tiều nhưng ghen lâu quá cũng không được, thỉnh thoảng phải vào rừng đi dạo “hóng gió” một chút. Trong rừng rậm tự do hơn so với bộ lạc.

“Ta nhớ hình như phần lớn mọi chuyện đều do Kết xử lý mà!”

Giang Tiều buồn cười lắc đầu, rõ ràng Cát Nhĩ đang lo hắc báo vào rừng gặp nguy hiểm. Thật sự không cần đâu, Y Ân hôm nay đã hoàn toàn là vua của rừng rậm, ngay cả bạo long hung mãnh kia gặp bọn họ cũng phải đi vòng.

Cứ xem như thi thoảng ra ngoài nghỉ ngơi thả lỏng là được rồi.

Ừ, gặp chỗ nào cảnh đẹp, xây một ngôi nhà gỗ nho nhỏ cũng không tồi.

73. Chương 73: Chương Kết: Trở Về

“Ta về rồi đây.”

Chỉ những lúc con người xanh băng chăm chú nhìn Giang Tiều, mới bộc lộ ra vẻ ôn nhu nhàn nhạt, thành thực đỡ con mồi trên vai xuống, Y Ân xoay người đi rửa tay.

“Cát Nhĩ mới cho ít mật lê này, vừa lúc có thể làm cơm trái cây luôn.”

Giang Tiểu bưng mâm mật lê đi ra từ bếp, mặt mang ý cười, khi nhìn thấy sắc dao động trên vẻ mặt luôn bình tĩnh của Y Ân, trong nụ cười lại thêm một tia đùa giỡn và đắc ý nho nhỏ, ai bảo Y Ân cứ không thích ăn trái cây, kén chọn quá cũng không tốt đâu.

“...”

Động tác mờ ám đó, Y Ân không phải không biết, bắt quá không muốn vạch trần mà thôi. Còn cảm thấy vẻ mặt “Tiểu nhân đắc chí” của người nào đó thật đáng yêu. Đừng nói là trái cây, dù là lá cây hắc cũng ăn.

“Y Ân, con đói lâu rồi, nhưng Tiểu chờ ba, nên hông cho ăn.”

Một đứa bé chạy vào từ bên ngoài, bắt mắt phần nàh, đôi mắt xanh bằng trên khuôn mặt nhỏ nhắn giống Y Ân như đúc. Ánh mắt thua bố một phần trầm ổn bình tĩnh, nhưng vẻ giảo hoạt lại y hệt A Mạc y sư.

“...Con là ai?”

Giang Tiểu sợ hãi, ngón tay run rẩy chỉ vào bé con đang nhìn một cách tinh quái, ngay cả giọng nói cũng thay đổi theo. Chớ trách hắc suy nghĩ nhiều, thật sự cặp mắt ấy chính là từ một khuôn Y Ân mà ra.

Lẽ nào đây là con của Y Ân? Hắc có con với người ta lúc nào? Còn lớn thế này nữa!

” Con là con của hai người mà, sao Tiểu hỏi vậy? Con đói bụng, con muốn ăn thịt quay! ”

Đôi mắt xanh nhạt của bé con lộ vẻ khó hiểu, nhưng vẫn bĩu môi trả lời câu hỏi của Giang Tiểu, giọng nói rất hiền nhiên, như mặt trăng trước giờ vẫn luôn là màu tím vậy.

” Ta, con của chúng ta? Chuyện này sao có thể.....ta và Y Ân đều là giống đực... ”

Giang Tiểu lập tức bối rối, từ khi nào giống đực với giống đực cũng có thể sinh con, hơn nữa còn là con của hai người họ!!! Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

” Tiểu ngốc quá, là Tiểu sinh ra con mà. ”

Đứa bé kia nói xong liền nhìn Y Ân vẻ chả hiểu ra sao –Tiểu bị gì vậy? Hỏi gì mà kì cục?

” Ta sanh? Ta—” Chuyện như thế sao hắc chưa biết bao giờ?

Giang Tiểu đột nhiên cao giọng, khó tin nhìn về phía Y Ân, bọn họ sinh con bao giờ?

” Đương nhiên là người sinh, Nguyệt Nguyệt là con chúng ta. ”

Y Ân bình tĩnh trả lời, giọng nói rất giống với đứa bé kia, giống là đương nhiên.

” Nguyệt Nguyệt.... ”

Giang Tiểu rối bời, hắc có con với Y Ân ? Lại còn có tên....

Giang Tiểu bỗng nhiên tỉnh mộng, mở to mắt nhận ra mình vẫn đang ở trong căn nhà gỗ, nghĩ đến tình huống trong giấc mộng, hắc tuy không còn rơi nước mắt nữa, nhưng vẫn có chút nhàn nhạt bi thương.

Thì ra là mơ, trong mơ Y Ân đã trở về dáng vẻ ngày trước....Còn có đứa trẻ mắt xanh kia...

Nếu là sự thật thì tốt biết bao !

Ở sâu trong rừng rậm rất khác với những chỗ khác, cây cối xanh um nhưng không rậm rạp, ánh mặt trời có thể rọi xuyên lá cây, điểm xuống ánh sáng lốm đốm lên ngôi nhà cây dưới mặt đất. Vây rợp bốn phía nhà gỗ tán tán từng từng như rào giậu, là nở rộ vô số những cụm hoa dại không tên.

Thi thoảng vài thú nhân lịch luyện đi ngang, phát hiện căn nhà gỗ kì quái này, cùng với chủ nhân kì quái trong nhà, bên cạnh hắc luôn có một con hắc báo như hình với bóng.

Bất kể người có là người cùng tộc hay không, phạm là kẻ đói khát hay bị thương đều sẽ được chiêu đãi tận tình. Dĩ nhiên chủ yếu là nếu người có thể vượt qua được nỗi sợ đối với con hắc báo kia, chẳng phải chuyện dễ đâu. Tuy thú nhân có thể tiến đến chỗ rừng sâu này đã khá lợi hại rồi, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Từng chùm từng chùm nho hoặc xanh biếc hoặc tím hồng trĩu nặng như muốn kéo đổ giàn cây trước cửa nhà, Giang Tiều lười biếng ngồi ngay cửa, để mặc gió thu nhẹ thổi qua, suýt chốc ngủ quên mất.

Đã sang mùa thu thứ ba, gần hai năm kể từ lúc Y Ân gặp chuyện không may, theo thời gian từ từ trôi đi, lòng Giang Tiều cũng trở nên bình thản, cuộc sống an tĩnh một người một báo cơ hồ đã thành thói quen. Hơn nữa hẳn ngạc nhiên phát hiện, so với lúc ban đầu, tình hình Y Ân đã khá hơn nhiều, đã có thể hiểu đại khái một số lời Giang Tiều nói.

“Y Ân, người bảo giống được làm sao mà sinh con đây?”

Giang Tiều thuận tay nhón một quả nho chín đỏ bỏ vào miệng, buồn cười hỏi, vừa nhớ tới bé con Nguyệt Nguyệt trong mộng kia, đáng về Y Ân hỏi bé chính là như vậy sao?

“...”

Hắc báo im lặng nằm cạnh hắn, mặc dù nó đã hiểu được kha khá lời Giang Tiều nói, nhưng vấn đề này với nó vẫn cao thâm quá.

“Quả nhiên là không thể mà...”

Giang Tiều đã sớm quen với kiểu tự hỏi tự đáp này, hai năm qua, thời gian hắn sống trong nhà gỗ ngày càng nhiều, chuyện trong tộc đã đi vào quỹ đạo, quá đã xử lý ngay ngắn gọn gàng. Ngay cả cửa tiệm ngoài chợ kia cũng để Cát Nhĩ kinh doanh đến hữu thanh hữu sắc, hắn chỉ cần chờ chia tiền là được.

Thời gian quả thực có thể cải biến rất nhiều chuyện, trong tộc tăng thêm không ít các cặp “Phu thê”, nhìn người khác ngọt ngọt ngào ngào khó tránh khỏi cảm giác kích động. Mà nguyên nhân chủ yếu còn vì hắc báo thích sinh hoạt trong rừng sâu hơn, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là có Giang Tiều cạnh bên.

Trời chiều ngả ánh tà dương, trước cửa chợt có người đứng, mỉm cười hỏi: “Ta có thể trọ lại đây một đêm không?”

Giang Tiều thận trọng quan sát người trước mặt, thăm lấy làm kì quái. Người này hoàn toàn khác với những thú nhân lịch luyện bình thường, không chút sát khí trên người, ngược lại còn khiến người khác cảm giác muốn thân cận. Y phục trên người không rõ chất liệu vải là gì, mơ hồ toát ánh quang xanh biếc, khiến chủ nhân nó như được phủ một tầng sương xanh trong suốt, thần bí khôn tả.

“Chỉ một đêm là đủ rồi.”

Người đàn ông thấy câu hỏi mình không được hỏi đáp, liền nhấn mạnh lại.

“Được.”

Giang Tiều gật đầu khô khốc, không có lấy một suy nghĩ phản đối.

“Grừ—”

Ngược lại hắc báo bên người hắn vô cùng cảnh giác, cúi đầu gầm gừ, dường như có chút bất an. Kỳ thực chuyện này rất hiếm gặp, bây giờ động vật trong rừng thấy nó đều phải cúi đầu đi vòng.

“Ngoan!”

Tình huống kế tiếp làm Giang Tiều thiếu chút nữa té ngã, kinh hãi như bị sét đánh. Người này làm gì vậy? Hắn xoa đầu hắc báo, lại còn cư xử y như đối với thú cưng nhà mình, thật là quá đáng sợ. Mà đây còn chưa phải điều quỷ dị nhất, cư nhiên cái tên nóng tính kia lại không nhào qua xé vụn kẻ xúc phạm mình?

Sau khi đãi “Khách” một bữa thịnh soạn, Giang Tiều tự giác đi dọn giường.

Người này có loại ma lực khiến người ta bất giác phải đối tốt với hắn, gương mặt không phải xinh đẹp gì quá, thân hình lại bao phủ trong sương xanh không rõ giống được hay cái...

Thật là một người kì lạ, Giang Tiều lần thứ hai cảm khái! Đang cảm khái, chợt người kia nhìn lại, ánh mắt mang theo nét cười, dường như hắn biết tất cả, bất cứ chuyện gì cũng không qua được mắt hắn.

Giang Tiều rụt người, dựa vào hắc báo gần hơn mới tìm được cảm giác an tâm.

“Người hối hận sao?”

Trong phòng vắng lại, chỉ đơn giản vài từ, trước mặt Giang Tiều lại bị phóng đại lên gấp mười lần, quả nhiên hẳn cái gì cũng biết.

“Người là ai?”

Giang Tiều không trả lời câu hỏi, hối hận hay không hối hận hẳn đã tự hỏi mình vô số lần, lần nào cũng chỉ ra một kết luận đó –vĩnh viễn không hối!

“Nếu giờ người có thể trở lại thì sao?”

Người áo xanh lại hỏi tiếp, tuy giọng điệu chỉ là giả dụ, nhưng lại khiến người khác tin rằng hẳn thật sự có năng lực đó.

Giang Tiều mở to hai mắt, trong lòng xuất hiện một suy nghĩ kì lạ, lại cảm thấy không có khả năng lắm. Hẳn nuốt nước bọt, kiên định nói: “Không.”

Khi cơ hội thật sự đến lại làm hẳn thanh tỉnh hơn, hiểu ra chính mình muốn cái gì nhất. Không phải không thể quay về, mà là không muốn.

Sáng sớm, Giang Tiều chập vật thức dậy từ ổ chăn trên sàn, nửa ngày sau mới hậu tri hậu giác nhớ ra hôm qua người bí ẩn đã chiếm giường hẳn.

Bò dậy nhìn, im ắng tĩnh lặng, nào còn thấy bóng dáng người áo xanh kia nữa? Hẳn xoa xoa mắt, mơ hồ tự hỏi : ” Ta vừa nằm mơ ? ” Nếu là mộng thì cũng quá chân thật rồi.

“Grừ—“

Nhờ hắc báo nhắc nhở, Giang Tiều mới phát hiện trên bàn bày hai quả trái cây, không có vẻ chín muồi căng mọng tiên diễm, cũng không phải phát ra hương khí khiến kẻ khác mê say. Hai trái nọ chỉ có màu xanh lục vô cùng kì quái, nhưng lại có cảm giác ngọt ngào khác thường.

Giang Tiều ăn một quả, bỗng một luồng thanh lưu trào lên gột rửa toàn thân, từng lỗ chân lông giãn ra khoan khoái, dường như sinh lực của tự nhiên đang nhất loạt tràn vào, hẳn đột nhiên hiểu ra đây là vật tốt khó tìm.

Nhưng có ” người ” vẫn khẳng khẳng không thềm biết, Y Ân bị bắt ăn, nó khó chịu nuốt trái cây vào. Dưới cái nhìn chăm chăm của Giang Tiều, nó đành nuốt phực.

Chỉ là ăn xong vẫn không xuất hiện các loại hiệu quả thần kì như trong tưởng tượng của Giang Tiều, dù là Y Ân hay chính hẳn đều không nảy sinh bất kì biến đổi nào.

Trọn một ngày đêm, hi vọng ngập tràn trong lòng Giang Tiều chuyển dần thành thất vọng...

Vào khuya, hắc báo lần qua lần lại bên cạnh hẳn, thân thể nóng kinh người, như một cái lò lửa lớn, nóng đến mức hẳn cũng không chịu nổi. Mồ hôi đổ xuôi liên tục, rồi nhanh chóng bốc hơi mất. Sợ cứ vậy thì dần tới mất nước nghiêm trọng, Giang Tiều phải luôn tay đổ nó uống nước.

Qua một canh giờ, hắc báo mới từ từ an tĩnh lại, nhưng cũng phải qua không ít dày vò. Trừ lần ăn hồng tinh vào hai năm trước kia, chưa bao giờ nó chập vật vậy, hấp hối đến vô phương nhúc nhích.

Sau nửa đêm, hắc báo hạ sốt hoàn toàn, lúc này Giang Tiều mới dám nhắm mắt.

Trong mộng lung, hẳn mơ hồ cảm giác có người hôn môi mình, rải dần lên trán, sau đó đáp trên hai gò má, mang theo quyến luyến dịu dàng, như thể đang hôn bảo bối trân quý nhất trên đời này.

” Người đã thông qua khảo nghiệm cuối cùng. ”

Bên tai vang lên thanh âm trang nghiêm mà ôn hòa, như tiếng chuông giáo đường nhiều năm trước Giang Tiều từng tỉnh cờ nghe. Khóe miệng hẳn giương lên, ngủ thật say giữa nụ cười, có lẽ đây chỉ là một giấc mộng đẹp khác....

” Tiều, ta đã về rồi. ”

Y Ân ngồi trên giường ngắm nhìn Giang Tiều đang chìm trong mộng đẹp, thở dài thỏa mãn, Thần Tự Nhiên đã lưu lại thứ trái cây giúp hắn khôi phục hoàn toàn.

Lại thêm một năm nữa, đứa bé thú nhân giống đực có đôi mắt màu lam ra đời, bé thừa kế huyết thống hai người cha, thú hình là một con hắc báo cánh dài.

Để tưởng niệm đến chị gái Giang Tiều ở thế giới khác, bé con kia gọi là Nguyệt Nguyệt.

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-ky-su-tieu-thu-nhan-nhat-gan-tim-cong>